MATT HAIG

AUTORUL BESTSELLERULUI
BIBLIOTECA DE LA MIEZUL NOPŢII

O VIAŢĂ IMPOSIBILĂ

EDITURA NEMIRA

Matt Haig este autorul mai multor volume
foarte bine primite de către public, precum
bestsellerül Biblioteca de la Miezul Nopţii
(Nemira, 2022), Cartea alinării (Nemira,
2021), Gânduri de pe o planetă nervoasă
(Nemira, 2019), Câteva motive să iubeşti viaţa
(Nemira, 2018), Cum să opreşti timpul
(Nemira, 2018*, 2023)* sau Umanii (Nemira,
2016, 2021). Ca autor de cărţi pentru copii şi
adolescenţi, a câştigat Blue Peter Book Award,
Smarties Book Prize şi a fost nominalizat de
trei ori la Medalia Carnegie. În România au
mai apărut, la Editura Nemi, volumele pentru
copii Un băiat numit Crăciun (2016),

Fetiţa
care a salvat Crăciunul (2017) şi Eu şi Moş
Crăciun (2018). Cărţile lui au fost traduse în
peste 40 de limbi.

MATT HAIG

O VIAȚĂ IMPOSIBILĂ

Traducere din limba engleză de
IRINA PRICOP

EDITURA NEMIRA

Pentru Ibiza şi oamenii ei

„Realitatea nu este întotdeauna probabilă sau verosimilă.” Jorge Luis Borges, *On Writing*

„When the angels from above Fall down and spread their wings like doves, As we walk, hand in hand, Sisters, brothers, we’ll make it to the promised land.”
Joe Smooth, *Promised Land*

Stimată doamnă Winters,

Sper să nu vă deranjeze acest e-mail.

Poate vă mai amintiţi de mine. Mi-aţi fost profesoară de matematică la Hollybrook. Acum am 22 de ani şi sunt în ultimul an la universitate. Studiez matematica, sper să vă bucure acest lucru!

M-am întâlnit cu domnul Gupta în oraş, în vacanţa de Paşti, şi l-am întrebat de dumneavoastră, iar el mia relatat toate noutăţile. Mi-a părut rău să aud că v- aţi pierdut soţul. Domnul Gupta mi-a spus şi că v-aţi mutat în Spania. Una dintre bunicile mele s-a întors în Grenada, pe care nu o mai văzuse de când avea şapte ani, şi şi-a găsit fericirea acolo. Sper că sunteţi mulţumită de mutarea în străinătate.

Şi eu am trecut recent printr-un doliu. Mama a murit în urmă cu doi ani, iar eu am căzut într-o profundă depresie. Nu prea mă înţeleg cu tatăl meu şi mi-a fost greu să mă concentrez asupra studiilor. Sora mea (poate vă amintiţi de Esther) are nevoie de şi mai mult sprijin acum. Mi-am dezamăgit iubita şi ea m-a părăsit. Au mai fost şi alte lucruri. Uneori îmi este foarte greu să continui. Pare că traseul vieţii îmi este stabilit, la această vârstă fragedă, şi că totul se ştie deja. Câteodată, cu toată această presiune, nici nu pot să respir.

Sunt ca într-un şablon, unul numeric, o secvenţă Fibonacci – O, 1,1, 2, 3, 5, 8, 13, 21 etc. – şi, ca în acea secvenţă, cu cât merg

mai departe, lucrurile devin mai puţin surprinzătoare. Dar, în loc să-ţi dai seama că următorul număr este găsit prin adăugarea celor două anterioare, realizezi că tot ce ai înainte a fost deja decis. Şi, pe măsură ce îmbătrânesc, pe măsură ce trec de mai multe numere, şablonul devine mai previzibil.

Şi nimic nu îl poate întrerupe. Credeam în Dumnezeu, dar acum nu mai cred în nimic. Eram îndrăgostit, dar am stricat şi asta. Mă urăsc uneori. Stric totul. Mă simt vinovat tot timpul. Beau prea mult şi acest lucru îmi afectează studiile, ceea ce iarăşi mă face să mă simt vinovat, pentru că mama a vrut să-mi dau silinţa.

Mă uit la ceea ce se întâmplă în lume şi văd că întreaga noastră specie se îndreaptă către distrugere. De parcă e programată; alt şablon. Iar eu pur şi simplu m-am săturat să mai fiu om, să mai fiu acest lucru minuscul care nu poate face nimic în privinţa lumii. Totul pare imposibil.

Nu ştiu de ce vă spun toate acestea. Am vrut doar să vorbesc cu cineva. Şi dumneavoastră aţi fost întotdeauna bună cu mine. Sunt în întuneric şi am nevoie de puţină lumină. îmi pare rău. Sună melodramatic. Trebuie doar să fiu un exemplu pozitiv pentru sora mea.

Vă rog să nu vă simţiţi obligată să îmi răspundeţi. Dar orice îmi veţi spune va fi foarte apreciat. Scuze pentru e-mailul lung!

Mulţumesc,
Maurice
(Augustine)

Dragă Maurice,

îti mulţumesc tare mult.

De obicei nu răspund la e-mailuri; nu că aş primi prea multe. Eu şi internetül nu facem casă bună. Nu sunt pe reţelele de socializare, dar am WhatsApp, însă îl folosesc rar. La mesajul tău, însă, am simţit că trebuie să răspund, şi încă aşa cum se cuvine.

îmi pare foarte rău că ai trecut prin toate acestea, îmi amintesc de mama ta de la şedinţele cu părinţii, îmi plăcea. Mi-o amintesc serioasă, dar cu un mic zâmbet care-i răsucea colţurile gurii atunci când vorbea despre tine. Clar o înveseleai. Doar prin faptul că erai tu însuti. Şi asta era cu adevărat o realizare, mai ales pentru un adolescent.

Am început să scriu răspunsul şi m-am tot întins, până când am depăşit graniţele unui scurt e-mail.

Ca să fiu sinceră, intenţionam de ceva timp să pun toate acestea pe hârtie, iar mesajul tău a sosit la ţanc.

Ceea ce îţi voi spune este o poveste care chiar şi pentru mine este greu de crezut. Te rog să nu te simţi obligat să mă crezi pe cuvânt. Dar să ştii că nu am inventat nimic. Nu am crezut niciodată în magie şi nici astăzi nu cred. Dar uneori ceea ce pare magic este pur şi simplu o parte a vieţii pe care nu o înţelegem încă.

Nu pot să promit că povestea mea te va

ajuta să crezi în imposibil. Dar este o istorisire, la fel de adevărată ca oricare alta, despre o persoană care a simţit că existenţa ei nu mai are rost, iar apoi a găsit cel mai important ţel pe care îl cunoscuse vreodată. Şi cred că am datoria să o împărtăşesc. Mai mult ca sigur, eu nu sunt un model de urmat, aşa cum probabil va deveni clar pe parcurs. Sentimentele de vină m-au copleşit şi pe mine de-a lungul vieţii. Şi, într-unfel, aici vei regăsi povestea lor. Sper ca măcar o parte să îţi fie de folos, îţi ataşez povestea.

Toate cele hune,
Grace Winters

POVESTEA CU SUSPINE

A fost odată o femeie bătrână care trăia cea mai plictisitoare viaţă din univers.

îşi părăsea foarte rar bungaloul, numai ca să meargă la medic, să dea o mână de ajutor la magazinul caritabil ori să facă o vizită la cimitir. Nu- şi mai îngrijea grădina. Iarba crescuse peste măsură, iar straturile de flori erau pline de buruieni. îşi comanda cumpărăturile săptămânale. Trăia în Midlands. Lincoln. Lincolnshire. Acelaşi târguşor cu case din cărămidă portocalie în care stătuse – în afara perioadei de la Universitatea Huli, cu secole în urmă – toată viata ei de adultă.

Ştii locul.

Şi nu era aşa de rău, doar că străzile nu mai erau atât de primitoare ca înainte. îi era greu să-şi vadă jumătate din amintirile dragi acoperite cu placaj şi postere rupte.

Stătea şi se uita la emisiunile TV din timpul zilei, citea uneori câte-o carte şi rezolva cuvinte încrucişate şi *Wordle,* pentru a-şi menţine creierul în priză. Privea păsările din grădină sau se uita la mica seră goală, în timp ce ceasul de pe şemineu continua să ticăie. Fusese cândva pasionată de grădinărit, dar nu mai era. Avea doar şaptezeci şi doi de ani, dar, de

când îi murise soţul, cu patru ani în urmă, iar pomeranianul ei – Bernard – la scurt timp după aceea, se simţea complet singură. De fapt, se simţea singură de mai bine de treizeci de ani. încă din 2 aprilie 1992, mai exact. Data la care îşi pierduse sensul şi scopul, pe care nu le mai regăsise niciodată cu adevărat. însă singurătatea îi devenise o realitate profundă şi literală în ultima vreme, iar ea se simţea de parcă ar fi avut vreo sută treizeci şi doi de ani. Aproape că nu mai cunoştea pe nimeni. Prietenii ei fie muriseră, fie se mutaseră, fie se retrăseseră. Avea doar două contacte pe WhatsApp – Angela, de la British Heart Foundation, şi Sophie, cumnata ei, care se mutase la Perth, în Australia, cu treizeci şi trei de ani în urmă.

Dar, dintre toate momentele triste din trecut, tot ziua aceea din aprilie o resimţea cel mai profund. Moartea fiului ei, Daniel, fusese extrem de grea şi devastatoare, iar când o tragedie este atât de mare duce la alte tristeti şi eşecuri, la fel cum din trunchiul unui copac pornesc ramurile. Dar viaţa mersese mai departe. împreună cu soţul ei, Karl, se mutase, în cele din urmă, într-un bungalou şi încercaseră să facă faţă cât mai bine, dar nu prea reuşiseră, aşa că stăteau în tăcere, uitându-se la televizor sau ascultând radioul. Soţul ei fusese întotdeauna foarte

diferit de ea. îi plăcuseră hard rockul şi berea tradiţională, dar fusese, în esenţă, un suflet liniştit. Nenorocirile însă cătrănesc tot ceea ce le urmează. Uneori îşi găseau mângâierea în depănarea amintirilor, dar când Karl a murit a devenit mai greu, fiindcă amintirile nu mai aveau încotro să se ducă. Aşa că au rămas, pur şi simplu, stătute, în mintea ei. De aceea, ori de câte ori se privea în oglindă, vedea doar o jumătate de viaţă. Un copac care se prăbuşea încet, într-o pădure nevăzută.

Era, de asemenea, un pic strâmtorată cu banii.

Economiile ei de o viaţă nu mai existau, de când un escroc cu un accent scoţian reconfortant se dăduse drept consilier de securitate la NatWest şi – cu ajutorul ei prostesc – furase cele 23.390,27 de lire pe care ea şi Karl le puseseră deoparte împreună. A fost o lungă tărăşenie, plină de personaje viclene şi o bătrână naivă (păi!), dar, spre norocul tău, nu asta este, de fapt, povestea.

Ca să nu o mai lungim, femeia zăcea acolo, cu durerile ei de picioare, încercând să nu răspundă la niciun e-mail de la persoane necunoscute şi lăsându- şi viaţa boţită să alunece, asemenea unei cutii goale de carton, pe apa sâmbetei. îi trezea interesul doar vederea vreunei cinteze sau a unui graur la hrănitorul pentru păsări din grădina mică aflată în spatele casei, în timp ce continua să respire vechi amintiri

şi visuri apuse.

SCUZE

îmi pare rău. A fost cam pompos şi melancolic să vorbesc despre mine la persoana a treia. Acum doar *construiesc decorul.* Va fi ceva amuzant, în ciuda acestei introduceri. Şi, la fel ca multe dintre lucrurile amuzante din viaţă, va începe cu o intervenţie chirurgicală minim invazivă, de ablaţie a venelor, pe bază de radiofrecventă.

INCAPACITATEA
DE A SIMŢI PLĂCERE

Eram întoarsă pe dos când am decis să mă duc în Ibiza.

Patul de operaţie pe care stăteam întinsă era atât de înclinat pe spate, încât credeam că o să alunec. Pe perete era o oglindă. M-am uitat la părul meu ciufulit şi cărunt şi la faţa obosită şi cu greu m-am recunoscut. Arătam ca o umbră. Evitam pe cât posibil oglinzile.

încercau să inverseze fluxul sanguin din picioarele mele, înţelegi? Eram mai plină de vene albastre decât o bucată de gorgonzola şi trebuia să rezolv situaţia. Nu din cauza felului în care arătau, ci pentru că îmi provocau mâncărimi şi dureri în zona gambelor. Mătuşa mea murise din cauza unui cheag de sânge care a început să circule până ajunsese la înaltul rang de embolie pulmonară fatală, aşa că am vrut să-mi repar venele varicoase înainte ca un cheag produs de propriul meu corp să manifeste ambiţii similare. îmi pare rău dacă sunt prea multe informaţii. Doar că vreau să fiu cât se poate de sinceră cu tine, aşa că încep cum intenţionez să continui.

Sincer.

Deci, în timp ce ascultam radioul, doctoriţa care m-a operat mi-a injectat de mai multe ori anestezic local pe lungimea piciorului stâng – injecţia finală a numit-o, cu tandreţe, dar foarte exact, „înţepătura de albină”. Apoi am ajuns la partea cea mai importantă, unde, mi-a spus ea, un cateter avea să fie introdus în gambă pentru ca vena safenă mare să fie spulberată din interior cu 120° C, „temperatura la care se sotează ceapa”.

— Ar trebui să simţiţi ceva...

Şi am simţit. Nu[5] a[5] fost plăcut, dar a fost ceva. Adevărul este că nu mai simţisem mare lucru de mulţi ani. Doar o vagă tristeţe persistentă. Anhedonie. Cunoşti acest cuvânt? Incapacitatea de a simţi plăcere. O lipsă de simţire. Ei, aşa fusesem eu în ultima vreme. Cunoscusem şi depresia, dar nu era cazul aici. Nu avea intensitatea depresiei. Doar că îmi lipsea ceva. Existam. Mâncarea era acolo doar ca să mă umplu. Muzica nu mai era decât un zgomot ritmat. Pur şi simplu, ştii, eram *acolo.*

Ar trebui să simţiţi ceva.

Adică aceasta este forma elementară şi esenţială de existentă, nu? Să simţi. Şi să trăieşti fără să simţi, asta ce mai era? Ce era? Doar stăteam acolo. Ca o masă într-un restaurant închis, aşteptând în van să se aşeze cineva.

— Gânditi-vă la ceva frumos...

Şi, măcar o dată, nu a fost foarte greu să mă gândesc la ceva. Iar principalul lucru pe care m-am concentrat a fost scrisoarea pe care o primisem cu mai puţin de două ore înainte de la biroul unui avocat.

ANANASI

Scrisoarea era neobişnuită.

Mă informa că îmi fusese lăsată o proprietate în Ibiza, Spania, aparţinând cuiva pe nume Christina van der Berg. Această Christina van der Berg murise şi îmi lăsase bunurile ei lumeşti. Sau unele dintre ele, cel puţin. O altă înşelătorie, m-am gândit. Vezi tu, când oamenii te fură, e greu să nu vezi lumea ca pe un bârlog al hoţilor. Oricum, şi dacă nu aş fi fost escrocată, era ridicol să-mi imaginez că o persoană pe care nu o cunoscusem vreodată îmi lăsase moştenire o casă la Marea Mediterană.

Mi-a luat ceva timp să înţeleg că nu fusese chiar aşa. Sau, altfel spus, mi-a luat ceva timp să realizez că ea, Christina van der Berg, nu era o străină. Nu tocmai. Problema era că nu legam numele de nimic. Elementul olandez – van der Berg – adăuga un soi de grandoare care părea fictivă şi nefamiliară şi care ma indus în eroare. însă, din fericire, scrisoarea de la cabinetul de avocatură Nelson şi Kemp mi-a oferit câteva informaţii suplimentare, menţionând, în treacăt, numele de fată al

acestei Christina: Papadakis.

Ei, şi-atunci mi-a picat fisa.

Christina Papadakis fusese, pentru o perioadă foarte scurtă de timp, profesoară de muzică. Lucrasem împreună, la aceeaşi şcoală, chiar înainte de a fi din nou împreună cu Karl. (Fusesem împreună în studenţie, dar el era cam prea grăbit, aşa că îi cerusem să luăm o pauză.)

Trebuie să recunosc că nu o ştiam prea bine, chiar deloc. îmi aminteam de ea ca de o femeie tânără, foarte frumoasă şi timidă, cu un aer de strălucire, calitate mult mai rară în 1979 decât acum. Avea un breton bogat, iar părul era lung şi negru şi purta mărgele. Mi-aducea aminte de Nana Mouskouri, cântăreaţa, dar fără ochelari. Tatăl ei emigrase din Grecia de tânăr, imediat după război. Se pare că ea nici nu fusese vreodată în Grecia, dar pentru creierul meu provincial şi îngust părea simbolul rafinamentului mediteraneean. Şi îi lipsea mâncarea cu care fusese crescută în mijlocul comunităţii greceşti din Londra – din gura ei am auzit prima dată în viaţă cuvântul „halloumi”. Mânca întotdeauna multe fructe. De exemplu, la prânz, scotea nişte felii de ananas, elegant tăiate – nu bucăţi oarecare –, din cutia ei de gustări şi asta mă impresiona de fiecare dată. Odată am trecut pe lângă uşa ei în timp ce cânta *Rainy Days and Mondays* şi clasa era cu gura căscată de uimire. Vocea ei o egala pe cea a lui Karen Carpenter (o altă

cântăreaţă din epoca triasică). Genul care părea să oprească în loc aerul şi însuşi timpul.

în orice caz, într-o seară din apropierea Crăciunului rămăsesem până mai târziu la şcoală ca să pun beteală pe un tabel de trigonometrie şi, căutând nişte pioneze, am găsit-o la biroul ei. Stătea acolo şi îşi rodea unghiile.

— Oh, nu face asta, i-am spus eu cam intruziv, de parcă ar fi fost o elevă, nu o colegă, o să le strici!

îmi plăceau unghiile ei. Erau într-o nuanţă caldă de teracotă. Dar m-am simtit imediat fiindcă o luasem aşa, mai ales după ce i-am văzut privirea lungă de un kilometru. Din punct de vedere social, fusesem lipsită de tact. Aşa eram mereu.

— Oh! îmi pare rău, am spus.

— Să nu-ţi pară, te rog, a spus ea ridicând brusc privirea către mine şi aruncându-mi cel mai încordat zâmbet posibil.

— Te simţi bine?

Şi-atunci şi-a revărsat sufletul. Nu fusese la scoală de o săptămână, lucru pe care eu abia dacă îl observasem. Avea o criză. Ura Crăciunul. Logodnicul ei, acum dispărut în neant, o ceruse în căsătorie în ziua de Ajun, cu un an înainte. Fiind nouă, sosită relativ de curând în zonă, nu avea rude. Aşa că i-am spus că poate petrece Crăciunul cu mine.

Şi asa s-a şi întâmplat. A venit şi ne-am

uitat la discursul reginei şi *Goldfinger.* Am văzut Blondie la *Top of the Pops,* cântând *Sunday Girl,* şi Christina mi-a spus că ar vrea să cânte în public. Am băut câteva sticle bune de Blue Nun[1], care nu a fost niciodată cel mai bun stabilizator al stărilor de spirit, şi m-am scuzat că n-am ananas. Am stat de vorbă până noaptea târziu.

Se simţea complet incapabilă să facă faţă lucrurilor. Un sentiment despre care acum ştiu mai multe decât atunci. Se chinuia cu învăţământul, întrebându-se dacă nu alesese o carieră greşită. I-am spus că toată lumea de la Hollybrook simte la fel. La un moment dat a pomenit de Ibiza. Eram la începutul unui nou deceniu, pachetele de vacanţă în Spania erau la modă, iar ea auzise de un nou hotel de acolo care căuta cântăreţi şi muzicieni.

M-a făcut curioasă. O găseam misterioasă şi probabil i-am pus prea multe întrebări. Este ceva specific profesorilor de matematică. Valoarea variabilei necunoscute trebuie întotdeauna găsită.

— Simt în mine o viaţă care trebuie trăită şi pe care eu nu o trăiesc.

Probabil că nu a folosit exact aceste cuvinte. Dar, în mare, cam asta era. Şi a mai spus:

— Ştiu că nu are niciun sens. Eu sunt grecoaică, nu hispanică. Există destule insule greceşti. Ar trebui să merg pe una

dintre ele. Pentru că le vorbesc limba. Mă rog, aşa şi-aşa. Dar nu ştiu niciun pic de spaniolă şi chiar cred că e bine să cunoşti limba dacă locuieşti undeva.

— Ai putea învăţa spaniola. Ar trebui s-o faci, dacă vrei. Chiar ar trebui.

— Nu are niciun sens.

Şi apoi am adăugat ceva deloc în stilul meu. Am zis:

— Nu totul trebuie să aibă un sens.

I se înflăcăra privirea la gândul de a găsi acolo un loc de muncă, aşa că am încurajat-o să se ducă, dacă vrea, şi să nu-şi facă griji pentru ceea ce ar putea crede oamenii. Sunt destul de sigură că asta i-am spus, fiindcă îmi amintesc că i-am dat un lănţişor pe care îl aveam din copilărie – iar pe pandantiv era Sfântul Cristofor, patronul călătorilor. Eram o catolică nepracticantă şi îl asociasem prea mult cu educaţia mea, dar nu reuşisem niciodată să mă descotorosesc de el. Mi s-a părut potrivit să i-l dăruiesc Christinei.

— O să te protejeze, i-am spus.

— Mulţumesc, Grace. îţi mulţumesc pentru că mai ajutat. Cu decizia asta.

La un moment dat, a cântat *Blackbird.* întâi solo. Deloc festiv, dar foarte frumos. Vocea ei avea ceva dulce-amărui care m-a făcut să plâng. A încercat să mă înveţe şi pe mine.

— Trebuie doar să devii cântecul însusi. Să fii

înăuntrul lui. Să uiţi că exişti. E

cea mai uşoară

melodie de la Beatles, m-a asigurat ea. Bine, după *Yesterday.* Şi după *Yellow Submarine.*

S-a dovedit însă că nu era deloc o melodie uşor de

>

cântat. Dar băusem destul de mult vin cât să nu ne pese.

Mi-a explicat dragostea ei pentru muzică.

— Face ca lumea să fie mai mare, a spus ea, cu ochii strălucind de simţire infuzată de alcool. Uneori mă simt ca prinsă într-o cutie şi când cânt la pian sau din gură e ca şi cum aş ieşi din cutie pentru o vreme. Pentru mine, muzica e ca un prieten care apare exact când ai nevoie de el. Cam ca tine, Grace.

în sfârşit, am făcut o plimbare. Una dintre acele plimbări reci de Crăciun, în timpul cărora zâmbeşti fiecărui străin pe lângă care treci. Mă rog, cu siguranţă, aşa se facea pe atunci. Şi atâta tot. Nimic mai mult, chiar nimic. S-a întors la şcoală pentru câteva luni, apoi a plecat. Nu m-a mai vizitat niciodată. Stăteam de vorbă în cancelarie, deşi părea puţin stânjenită în faţa mea. Nu am înţeles de ce. De ce unei persoane drăguţe, talentate, care dorea să cânte în faţa unui public, îi era ruşine că avusese nevoie de compania cuiva de Crăciun. Şi într-o zi – probabil ultima dată când am văzut-o – a venit la mine în parcare şi mi-a spus încet, cu lacrimi în

ochi:
— îţi mulţumesc. Ştii tu, pentru Crăciun...

Doar atât. Nu pot să subliniez suficient cât de puţină importanţă dădusem acelui lucru. Nu făcusem decât atât. Cu zeci de ani în urmă, îi oferisem unei persoane un loc unde să petreacă ziua de Crăciun.

Şi-apoi, zeci de ani mai târziu, din senin, am primit această scrisoare. Care îmi spunea că ea, Christina, murise şi că îmi lăsase casa ei din Spania pentru „un act de bunătate făcut cu mult timp în urmă”. De asemenea, menţiona clar că pot vinde sau închiria această casă, dacă mutarea acolo e prea „incomodă”.

A fost cel puţin o surpriză, să zic aşa. Ba chiar una care m-a făcut să simt că am pierdut mai mult decât câştigasem. O prietenă pe care nu am avut-o niciodată cu adevărat, dintr-o perioadă care mi se părea acum un vis îndepărtat. Nici nu-mi trecea prin gând să mă mut acolo. Pe măsură ce îmbătrâneşti, tiparele devin din ce în ce mai greu de spart. Şi nu vrei ca ele să se destrame. Tiparul meu fusese făcut praf de mai multe ori în trecut. Când m-am pensionat. Când soţul meu s-a prăbuşit în seră. Chiar şi pierderea câinelui nostru, Bernard, mă dezechilibrase. Şi, bineînţeles, când fiul meu, Daniel, fusese lovit de un camion al Poştei în timp ce mergea pe bicicletă.

Iar acum, când tânjeam după tiparul care fusese odinioară căsnicia şi pe care atunci îl considerasem prea dificil, îmi formasem un nou tipar. Hrănesc păsările în fiecare dimineaţă. Livrez mâncare lunea. Fac voluntariat vineri dimineaţa la magazinul de caritate al British Heart Foundation. Mă duc la cimitir duminica. Şi trăiesc eternele sentimente de vinovăţie, de durere, de gol. Apăreau doar fluctuaţii nesemnificative. M-am instalat în tiparul numit „înaintarea în vârstă” fără să mă gândesc prea mult.

Dar totul era pe cale să se schimbe.

---

[1] Marcă germană de vin (n. tr.).

O SITUAŢIE IN DESFAŞURARE

— îmi pare rău dacă întrebarea e prea directă, i-am spus avocatei. Dar cum a murit?

— Credeam că ştiţi, a răspuns ea.

Doamna Una Kemp. O voce care parcă tocmai ieşise din frigider şi avea nevoie de timp să se înmoaie.

— Nu, am spus eu. Scrie acolo că a murit, dar nu şi cum anume. Asa că as dori să ştiu cum a murit, dacă este posibil.

— A murit pe mare...

Mi-am dat seama că nu e un răspuns direct.

— Scuze. *Cum* a murit?

Un oftat prelung.

— Oh! Aceasta este o situaţie în desfăşurare.

O situaţie în desfăşurare.

— Scuze. în ce sens?

— în sensul că autorităţile spaniole încă cercetează circumstanţele precise în care a murit. Sunt foarte meticuloşi. Singurul lucru pe care îl ştim cu siguranţă, singurul lucru care ni s-a spus este că a murit pe mare.

Abia la vreo cinci minute bune după încheierea conversaţiei mi-a trecut prin cap că această ambiguitate pare destul de ciudată. De ce erau faptele atât de misterioase? Potrivit avocatei, testamentul ei fusese recent modificat pentru a mă include pe mine ca beneficiar. Acest lucru, combinat cu bizareria generală a faptului că îmi lăsase totul mine, mi-a umplut mintea de întrebări. Şi întotdeauna am fost genul de om care nu a putut să vadă o întrebare fără ca apoi să caute un răspuns. Oriunde m-ar fi dus asta.

,14159

— Nu există două picioare la fel... mi-a spus chirurgul. Chiar şi la aceeaşi persoană. Chiar dacă arată identic. Venele au întotdeauna un tipar diferit. Ca amprentele digitale.

Şi ceva din ce-mi spunea m-a dus cu gândul la matematică. Toate acele exemple de impredictibilitate care se regăseau în interiorul monotoniei. Felul în care, dacă înmulţeşti un diametru cu *n,* vei găsi întotdeauna circumferinţa unui cerc şi totuşi numerele care formează poziţiile zecimale ale lui TI nu urmează niciun fel de tipar.

3,14159 şi aşa mai departe, pentru totdeauna, într- un total, absolut şi uluitor aleatoriu.

Există întotdeauna un element de impredictibilitate, chiar şi în cele mai previzibile lucruri. Şi, dacă ai trăi ca şi cum acesta nu ar fi acolo, atunci viaţa ţi-ar trage covorul de sub picioare, aşa că mai bine îmbrăţişezi acest ,14159.

Mă holbam la peretele gol şi la ceasul aşezat cu susul în jos. Nu ştiam aproape nimic despre Ibiza. Cu excepţia faptului că era exact genul de loc pe care nu credeam că îl voi vizita vreodată. Sau că voi vrea

să-l vizitez.

La radio se auzea Blondie. Nu *Sunday Girl,* ci *Heart of Glass.* Impredictibilitatea dinăuntrul unui tipar. Ca viaţa.

— Nu călătoriţi nicăieri cu avionul în perioada următoare, nu? a întrebat doctoriţa câteva minute mai târziu. Pentru că e cam periculos, cu picioarele dumneavoastră.

— Sugeraţi să plec iară ele?

Nu mi-a apreciat gluma.

— Nu, am spus eu, uitându-mă la asistenta care îmi punea încet un ciorap compresiv de-a lungul piciorului. Nu. Nu călătoresc nicăieri cu avionul în perioada următoare.

Trecuse mult timp de când nu mai spusesem cu bună stiintă o minciună.

Şi m-am simţit atât de obraznică pe cât se poate simţi o profesoară de matematică pensionată şi văduvă. Pentru că în acea secundă, încă aflată cu capul în jos şi picioarele-n sus, pe patul acela de operaţie, ştiam că am un plan.

Unul simplu, dar fără angajamente. Să plec la Ibiza cu un bilet dus-întors, dar fără o dată precisă a zborului de întoarcere, să arunc o privire la casa care, pentru un motiv caraghios, îmi fusese lăsată şi să stau acolo până când o voi detesta atât de mult, încât chiar şi un bungalou gol, cu o mie de amintiri, din Lincoln ar fi fost o opţiune mai bună.

Dar, înainte de a putea începe, aveam ceva de făcut. Trebuia să merg în singurul

loc pe care consideram că e cu adevărat important să îl vizitez. Cimitirul.

CONVERSAŢII CU MORTII

în drum spre cimitir, am trecut pe lângă fostul meu şef – şi vechiul tău director, domnul Gupta –, care tocmai ieşea dintr-o cafenea. După un schimb de amabilităţi, m-a întrebat cum mă simt; eram tristă, aşa că, în loc să-i spun asta, i-am spus un alt adevăr.

— Ibiza? a întrebat el.

Sprâncenele ridicate, un zâmbet înăbuşit.

— Nu mi s-a părut niciodată că ar fi genul tău.

— Nu, am răspuns. Nici nu e.

Şi, la scurt timp, mi-am continuat drumul.

Mai încolo, după ce am schimbat florile de pe mormântul lui Daniel, m-am aşezat pe o bancă sub o tisă. Am rămas cu privirea aţintită la cenuşiul simplu al pietrei funerare, la designul auster şi la literele gravate, la cuvintele pe care umbra le facea vizibile.

DANIEL WINTERS
Un băiat iubit.
15 martie 1981 – 2 aprilie 1992

Am stat acolo vreo oră în ziua aceea.

Am stat, ca întotdeauna, în tăcere.

Niciodată n-am ştiut ce să-i spun. Lui şi imaginarei sale prezenţe. Nu că n-aş fi vrut să vorbesc cu morţii în public. Cu Karl vorbeam tot timpul. Dar cu Daniel era greu, din multe motive. Trecuseră mai mult de trei decenii de durere – eram deja în alt secol, în alt mileniu –, dar cuvintele încă nu ieşeau din mine. Nu aveam nimic altceva de spus decât că îmi părea rău. Ca întotdeauna, m-am calmat numărând pietrele funerare şi făcând operaţii matematice cu ele.

Nu vreau să încarc prea mult această poveste vorbind despre lucruri triste, dar vreau să-ţi spun că a fost un băiat foarte special. Vreau să ţi-l descriu. A fost întotdeauna înalt pentru vârsta lui şi suplu şi citea cărţi, în timp ce mergea. Era isteţ şi amuzant şi chiar şi când era într-o dispoziţie proastă avea un mic zâmbet pe buze, de parcă ar fi descoperit că lumea întreagă e o comedie. îi plăceau romanele *Choose Your Own Adventure* şi muzica pop şi să se uite la televizor la lucruri care nu erau pentru vârsta lui *(Hill Street Blues*[1]*,* pe care, spre dezaprobarea mea, îl urmărea la nouă ani cu tatăl său, când a fost redifuzat). îşi făcea sendvişuri triple cu unt de arahide şi Marmite. îşi crea propriile benzi desenate despre un câine care călătorea în timp. Nu-i prea plăcea şcoala – adică şcoala cea nouă, pentru că nu-i plăcea sportul şi nu voia să se prefacă. Era o persoană foarte onestă, de

altfel. Nu i-a trecut niciodată prin minte să mintă. Aşa cred. Dar era şi visător. Dacă nu ar fi ieşit cu bicicleta în acea zi ploioasă, ar fi ajuns să facă ceva creativ. Ilustrator, poate. îi plăcea arta şi era bun. Când avea unsprezece ani a făcut un desen frumos cu o mierlă albastră şi mi l-a dat de Ziua Mamei, pentru că ştia că-mi plac păsările.

A murit înainte de a deveni adolescent, cu atât mai puţin adult, aşa că îmi este greu să spun ce fel de om ar fi fost. Există două feluri de fantome care te chinuie atunci când moare un tânăr. Fantoma celui care era şi fantomele celor care ar fi putut deveni. Moartea lui a lăsat în mine un gol care nu a mai putut fi umplut niciodată. Ani de zile, supravieţuirea zilnică a fost un sport olimpic. Mă încerca un sentiment continuu de groază în faţa faptului că viaţa îndrăzneşte să existe fără el. Era greu să nu mă cuprindă furia. De cele mai multe ori, împotriva mea însămi. *N-ar fi trebuit să-l las să iasă cu bicicleta pe ploaie.*

Ştiu că şi tu ai cunoscut durerea, Maurice, şi îmi pare foarte rău să aud veştile despre mama ta. în primii doi ani de după moartea lui Daniel îmi iesisem din minţi. *Ieşit din minţi.* E o expresie interesantă, nu-i aşa? Eram, dar nu eram acolo. Mă priveam la persoana a treia. Un personaj dintr-o viaţă care semăna cu a mea, dar nu eram eu. Mi-era atât de dor de el, dar simţeam că îmi e dor şi de mine.

Aşa e doliul. Cumva, te scufundă şi pe tine în moarte. Vreau să spun că încă funcţionezi biologic, evident. Eşti acolo, respiri, vezi şi vorbeşti, dar nu mai eşti cu adevărat viu.

Până la urmă, am şoptit:

— Te iubesc. O să plec pentru o vreme. O să mă gândesc la tine în fiecare zi. Rămâi cu bine.

Apoi am inspirat profund şi tremurând, aşa cum făceam întotdeauna când eram lângă el, mi-am înghiţit lacrimile înainte să izbucnească, apoi am mers câţiva paşi, până la mormântul lui Karl. întotdeauna am simţit că e ca o plimbare în timp. Ştii ce vreau să spun, despre cimitire? Fiecare rând e o altă epocă, mai departe şi mai departe. Piatra funerară a lui Karl era din marmură, dar neagră. îşi exprimase răspicat preferinţa pentru o piatră din marmură neagră.

— E un pic mai rock and roii, spunea el.

El era rock and roii ca un sendviş cu brânză, dar îi plăcea muzica rock şi trupa lui preferată era Black Sabbath, aşa că probabil aceasta era explicaţia.

KARL WINTERS
20 ianuarie 1952 – 5 octombrie 2020 Tată şi un sot devotat.

> 5

Cuvântul tată era încărcat de durere, ştiu, dar devotamentul era real. Când ne-am mutat în bungalou, a insistat să luăm cu noi cât mai mult din Daniel. Vechile lui figurine din *Războiul stelelor,* maşinuţele,

benzile desenate, blocurile de desen, lucrările. Parcă devenise un soi de curator de muzeu, iar eu întotdeauna m-am simţit vinovată, fiindcă mi se părea sufocant să-i văd amintirea peste tot. Dar, chiar şi după ce Karl a murit, nu am dus niciodată nimic la magazinul de caritate.

— Karl, am luat o decizie, m-am adresat pietrei funerare în timp ce stăteam acolo pe picioarele mele cele noi.

Tăcerea lui era aproape la fel ca atunci când anunţam ceva ce bănuia că nu-i va plăcea. Aproape că l-am văzut ridicând din sprâncene. Soţul meu nu a fost niciodată vreun mare amator de conversaţii, iar faptul că era mort nu îmbunătăţise prea mult situaţia.

— Mă duc în Spania. în Insulele Baleare. La... *Ibiza,* din toate locurile posibile.

Am tresărit puţin spunând asta. Şi am rostit italicele cu voce tare. Tot cimitirul mi-a auzit dezgustul.

— Te rog, nu mă judeca.

Karl fusese la vecina mai mare a Ibizei, Mallorca. Petrecuse trei zile în Palma, cu ani în urmă, la o convenţie de inginerie civilă. Se pare că fusese un apogeu în cariera sa. Dar, în mintea mea plină de prejudecăţi, Mallorca avea o conotaţie diferită faţă de Ibiza. Mallorca era o soră mai mare, echilibrată, cu un zâmbet încrezător. Ibiza, îmi imaginam eu, era cea tânără şi zgomotoasă, ştrengară, care o luase razna. Ibiza, mi se părea mie, era

obraznică. Alături de Las Vegas, Cancun, Rio, în timpul carnavalului, şi de o petrecere cu lună plină în Thailanda, ultimul loc pe care aş alege, probabil, să îl vizitez, chiar dacă aş avea bani. Un loc de petrecere pentru tinerii care au motive să sărbătorească. Sau poate pentru oamenii bogaţi şi covoraşele lor de yoga. Opusul meu. Eram bătrână şi înţepenită, cu un sold bancar deprimant şi nu dansasem de zeci de ani. Şi eram sincer convinsă că n-am niciun motiv de sărbătorit.

Eram, pe scurt, plină de prejudecăţi. Desigur că nu aveam nicio idee reală despre cum e Ibiza. Era doar un simplu cuvânt. Sinonim cu un fel de distracţie zgomotoasă. Şi hotărâsem cu mult timp în urmă, cu un fel de masochism autopedepsitor, că ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac sau pe care-l merit e să mă distrez în vreun fel.

— Nu cred o să merg în vreun club de noapte... am asigurat mormântul lui Karl.

Apoi am curăţat vaza şi am pus o nouă umplutură de spumă în interiorul acesteia, înainte de a fixa ferm tulpinile crizantemelor. întotdeauna făceam asta, dar în acea zi am depus un efort suplimentar. Fiindcă nu voiam ca florile să fie luate de vânt. Aveam nevoie ca ele să rămână acolo cât mai mult.

— Aşadar, nu ştiu în cât timp o să mă întorc la tine. Dar să ştii că nu vând bungaloul sau ceva de genul ăsta. Nu am

în minte un plan anume. O să văd ce se-ntâmplă. E o schimbare de peisaj.

Mi-a apărut o lacrimă, iar soarele s-a ivit din spatele unui nor şi i-am simţit căldura. Am şters lacrima, în timp ce zâmbeam unei alte femei, o altă văduvă care ştergea energic marmura unei pietre funerare mai noi. M-am uitat la iarba care brusc devenise strălucitoare şi scânteia. Când plângi după cineva, îi vezi mesajele în orice. Chiar şi în lumina soarelui pe un fir de iarbă. întreaga lume devine traducătorul lui.

Şi-apoi i-am spus ce e întotdeauna atât de uşor de spus când e prea târziu.

— Te iubesc, dragul meu. Ne vedem mai târziu.

Şi am adăugat, aproape fără să mă gândesc:

— îmi pare rău pentru ce am făcut.

---

[2] Serial poliţist american din anii ’80 (n. tr.).

STANCA ÎNALTA

în avionul spre Ibiza am stat în faţa unui şir de tineri care vorbeau entuziasmaţi despre cluburile de noapte. Părea un limbaj nou, dar cumva familiar. Un fel de cod.

— Deci... Ushuaî'a mâine, luni DC-10 pentru Circo Loco, Amnesia miercuri, Ushuaia şi Hî vineri, Pacha sâmbătă...

Mi-a trecut prin minte că nu fusesem niciodată tânără. Chiar şi la douăzeci şi unu de ani programul ăsta – dansat toată noaptea, dormit pe şezlong toată ziua – mi s-ar fi părut epuizant.

Erau totuşi nişte tineri drăguţi. îmbrăcaţi ca nişte curcubeie şi energici ca nişte labradori. încercaseră să adune cât vor costa biletele, iar eu am făcut calculul şi le-am spus. Au tras aer în piept şi şi-au regândit planurile. Miau fost extrem de recunoscători. Când eşti profesor, vezi mereu câte un copil în toţi cei din jur. îţi imaginezi cum ar fi fost ei în clasă. Mai ales cei care sunt doar la un pas de vârsta acelei copilării.

în avion era un puhoi de oameni de toate felurile.

Chiar la stânga mea stătea un spaniol frumos, cu părul lung şi şlapi, cu o pană

tatuată pe antebraţ şi cu un aer calm, aproape zen, care încerca, răbdător, să citească. în dreapta, o femeie de vârstă mijlocie, arătoasă, cu un parfum agresiv şi gulerul ridicat, vorbea peste culoar cu o persoană total dezinteresată, pe nume Valerie, comparând preţurile proprietăţilor din Baleare.

— Ibiza înseamnă multi bani în ziua de azi. *O grămadă de bani.* E din nou în mare vogă. Boemă de bogaţi. Aş alege altă insulă. *Menorca,* nu Mahorcă, e locul unde să investeşti. Aşa spune Hamish. Pe moment, e piaţa perfectă pentru cumpărători. Cunosc pe cineva care a transformat o *finea* acolo şi i-a mărit valoarea de patru ori. *De patru ori!*

în faţa mea, un trio feminin, în jur de treizeci de ani; se îndreptau către un complex agroturistic, pentru o săptămână de yoga şi *wellness,* dar voiau şi să se asigure că vor vizita o piaţă hippy şi vor vedea un apus de soare pe o plajă al cărei nume l-am uitat chiar în momentul în care l-au rostit. Una dintre ele s-a declarat hotărâtă să nu posteze pe Instagram şi să nu se uite pe TikTok toată săptămâna.

Un adolescent îi vorbea cu blândeţe mamei sale despre TikTokeri, YouTuberi, un rapper pe nume 21 Savage şi alte embleme ale lumii noi pe care nici n-aş putea spera să le pricep vreodată. Am încercat să nu mă gândesc la Daniel şi să mă bucur, pur şi simplu, pentru ei. Mama

avea o înfăţişare foarte tinerească. Stăteau de cealaltă parte a culoarului şi îi vedeam clar doar aruncând o privire. Avea părul negru, tuns bob, şi un tricou pe care scria „Taylor Swift: The Eras Tour”. Cuvântul *„eras”* mi-a intrat în minte şi n-a mai ieşit. M-am gândit cum intri într-o eră nouă. Nu doar păşind înapoi printre rândurile de pietre funerare dintr-un cimitir, ci în propria ta existenţă. Cum ai nevoie să creezi o ruptură limpede faţă de ce a fost înainte. în geologie se întâmplă adesea după o extincţie, nu? Era mezozoică s-a terminat cu moartea în masă a dinozaurilor, provocată de un meteor. Mă întrebam dacă încep o eră nouă sau duc prea mult cu mine. Asta e provocarea vieţii, nu-i aşa? Să mergi înainte fără să suprimi ce a fost înainte. Să ştii de ce să te agăţi şi la ce să renunţi fără să te distrugi. Să încerci să nu fii în acelaşi timp meteorul şi dinozaurul.

Pe culoarul din faţă, cel mai aproape de toaletă, era un cuplu de vârsta mea care vorbea cu voci politicoase şi studia cu atenţie o carte numită *Plimbări secrete: Ibiza şi Formentera.* Vorbeau între ei despre ceva ce auziseră[5] despre insulă, la *Start the Week,* pe Radio 4. Am simţit o oarecare tristeţe. Ah, să mai ai pe cineva cu care să împărtăşeşti plimbări secrete! Păreau atât de apropiaţi. Mi-am amintit de un documentar care îmi lăsase un gust dulce-amar, despre castorii eurasiatici,

care, pentru a se asigura că au suficientă coajă de copac, rămân împreună pentru toată viaţa. Şi, dacă unul murea mai devreme, celălalt era, practic, distrus.

Mi-am dorit să pot strânge mâna lui Karl.

Picioarele nu mi-au făcut probleme. Nu aveam dureri, doar gleznele uşor umflate, dar eram obişnuită cu asta. Mi-am făcut exerciţiile pentru gambe şi mi-am rotit puţin tălpile, un dans lent, nevăzut, pentru a pune sângele în mişcare, începuseră să mă doară şoldurile de la statul pe scaun. Am încercat să nu mă gândesc la asta. Durerea articulară era ca doliul. Cu cât te gândeai mai mult, cu atât devenea mai intensă, dar nu puteai să *nu* te gândeşti la ea, pentru că te durea ca naiba. Un cerc vicios.

Simţeam greutatea propriei mele imobilităţi tăcute, stând acolo, în mijlocul vieţii intense şi al atâtor zgomote. Mă uitam la inelele de pe mână. La verighetă şi la rubinul inelului de logodnă. Mi-am amintit cum mă ceruse în căsătorie a doua oară, la bibliotecă, atunci când ne adăpostisem de ploaie.

îi spusesem nu prima dată, cu şase ani în urmă, într-un restaurant indian din Huli, pentru că eram prea tineri şi cineva trebuia să fie mai realist.

în timp ce pilotul ne punea la curent cu privire la altitudine, m-am holbat adânc la preţioasa piatră roşie şi la amintirile pe care le închidea în ea. Mi-am revenit

înainte de a mă emoţiona prea tare.

Apropo de declanşatoarele memoriei, era acolo şi un copilaş plimbat de-a lungul culoarului. Mama îl săruta pe cap şi îl legăna pe micuţ. Fusese o vreme când o astfel de imagine ar fi durut. O perioadă în care îmi dorisem să renunţ la învăţământ, pur şi simplu, pentru a nu fi nevoită să văd atât de mulţi copii plini de viaţă, mergând la şcoală pe biciclete, care nu se izbeau niciodată de camioane. I-am zâmbit copilului, încercând să o fac din tot sufletul. A început să plângă.

— îmi pare rău, i-am spus muţeşte mamei lui.

M-a consolat zâmbind larg şi încuviinţând din cap.

Apoi a trecut un steward agitat, care împingea un cărucior cu băuturi, şi mi-am luat un gin & tonic, ceea ce nu-mi prea stătea în fire şi probabil că nu era nici recomandabil, având în vedere problema cu vena piciorului. Nu că aş fi urmat întocmai instrucţiunile medicului.

Ar fi trebuit să stau în picioare pentru a stimula circulaţia, dar eram destul de stresată, asa că am preferat să rămân aşezată de cele mai multe ori, făcând pe ascuns acele exerciţii.

Au fost şi câteva turbulenţe. Clubberii păreau să se bucure de ele din plin.

Copilul şi-a reluat plânsul.

Am început coborârea.

Prin hublou am întrezărit o coastă

stâncoasă şi dealuri verzi accidentate. Plaje mari, aurii. Un peisaj împânzit cu case albe şi, ici şi colo, aglomerări ocazionale de hoteluri sau blocuri de înălţime medie. Am văzut o insuliţă în Marea Mediterană. O stâncă abruptă, nelocuită, despre care aveam să aflu, în curând, că e Es Vedră. Chiar şi atunci, în avion, înainte de tot ce avea să mi se întâmple, am avut un sentiment amestecat de groază şi mirare. Dacă aş fi fost mai conştientă de acest sentiment, probabil că nu aş fi părăsit niciodată aeroportul şi aş fi luat primul avion înapoi spre casă. Dar pe atunci sensibilitatea îmi era amorţită şi nu aveam absolut nicio idee în ce mă bag.

în cele din urmă, am aterizat.

în timp ce toţi se ridicau în picioare şi îşi recuperau cu entuziasm bagajele de mână din compartimentele de deasupra scaunelor, gata să se îndrepte către destinaţiile lor cunoscute, eu am rămas un timp nemişcată. Am tras aer în piept de câteva ori, lent şi adânc, şi am stat acolo. De parcă o parte din mine era încă sus, printre nori, şi trebuia să aştept să mi se alăture din nou.

Când muţi un număr dintr-o parte a unei ecuaţii în alta se numeşte, desigur, transpunere. M-am simţit un astfel de număr. De parcă nu aş fi făcut doar un zbor scurt, către o altă parte a Europei, ci aş fi fost transpusă. Aş fi *trecut peste* ceva nevăzut şi acum aş fi fost, cumva, recompusă. Reevaluată. Şi ar fi existat şi o

permutare a elementelor. Aveam un sentiment vag, dar nu în întregime nou, că deranjasem ordinea lucrurilor.

Aeroportul era impresionant. Elegant şi luminos, strălucind de o eficienţă curată. Şi, cum mă apropiam eu de ieşire, trecând pe lângă un şir de ghişee unde se puteau închiria maşini, am observat două femei care îsi luau rămas-bun. Le-as fi dat în jur de treizeci de ani. Cea care stătea cu spatele la mine avea părul blond. Cealaltă purta ochelari şi părul îi era sălbatic şi dezordonat, avea pantaloni scurţi de jeans şi un tricou. Am observat tricoul pentru că avea imprimată o poză cu Einstein. Cea în care scoate limba. Ea părea tristă. Erau îndrăgostite, dar blonda pleca undeva, iar cealaltă, nu. Şi am trecut încet pe lângă ele.

Femeia cu părul închis la culoare a văzut că mă uit la ea. A zâmbit instinctiv, nepărând deranjată de indiscreţia mea. Un zâmbet amabil. Care m-a liniştit uşor, în aeroportul acela aglomerat. Dar habar nu aveam că o voi cunoaşte în curând pe această tânără sau că, în cele din urmă, vom deveni prietene. Şi mă gândesc adesea la cum am văzut-o acolo, imediat ce am aterizat. Ce ciudat a fost. Cum făcea ea parte dintr-un tipar pe care nici acum nu pot decât să-l întrevăd.

M-am îndreptat afară şi aerul mi-a explodat în faţă, ca dintr-un cuptor.

M-am uitat în jur, încercând să mă orientez. Clădirea avea afară un panou

imens, cu litere mari şi elegante, pe care scria *Eivissa.* Era în catalană. Ibiza este o insulă spaniolă, unde se vorbeşte spaniola, dar şi catalana este limbă oficială.

Eivissa. Era un nume potrivit. Suna ca o promisiune. Şi eram pe cale să aflu ce fel de promisiune.

Mi-am dat seama cât de supărată sunt. *Ce făceam?* Nu cunoşteam absolut pe nimeni pe această insulă. Nu mai fusesem în străinătate de ani de zile. Nu ştiam o boabă de spaniolă, în afară de *muchas gracias, por favor* şi *patatas bravas.* Şi totuşi iată-mă acolo. Fără îndoială, acolo. Fără îndoială, transpusă.

în străinătate. Singură. Şi deja puţin înfricoşată.

ÎNCEPE CU A

Aveam o valiză mică, în carouri, şi o adresă şi un plic cu o cheie înăuntru. Atât. Asta era tot. O lume condensată.

— Ce hotel? m-a întrebat taximetristul, zâmbind, în timp ce-mi punea valiza în portbagajul maşinii lui albe şi strălucitoare, urmată de un întreg şir de vehicule aidoma, aliniate în spatele ei.

Avea un aftershave cu iz lemnos şi era impresionant de pus la punct. Barbă îngrijită. Ochelari de soare. Amestec de pilot de Formula 1 şi taximetrist. Puternic. Cu nişte braţe care ar fi putut înfrunta un

taur. Şi-a ridicat ochelarii în vârful capului şi a făcut contact vizual. Engleza lui avea un accent puternic, dar era foarte bună. E groaznic să judec oamenii după faţă, iar el avea bunătatea întipărită pe chip şi un zâmbet de „băieţelul lu' mămica". Mi-a plăcut. Totuşi, mă simţeam foarte străină. Căldura extremă, indicatoarele în spaniolă şi în catalană, cerul de un albastru exotic, plăcuţele de înmatriculare, arhitectura modernă a aeroportului, în culoarea caramelului. M-am oprit şi m-am uitat în sus, la palmierii ameţitori, ca un copil la nişte străini uriaşi. Neajutorată. Confuză. Habar n-aveam ce fac. în ultimii patru ani, cel mai departe călătorisem la Tesco, pe Canwick Road, iar faptul că mă aflam într-o staţie de taxiuri, în mijlocul unei aglomeraţii frenetice şi al bagaj elor care se rostogoleau, lângă aceşti palmieri giganţi, m-a făcut să mă simt ca un explorator. Un Don Quijote îmbrăcat de la Marks & Spencer.

— Bună! *Hola!* Nu, nu este un hotel. Este o casă... *casa... casa... casa...*

Aveam acel obicei britanic îngrozitor de a crede că singura barieră în calea înţelegerii lingvistice e că nu repet cuvintele suficient. I-am dat adresa. A fixat-o de parcă ar fi fost ceva dificil. Sau l-ar fi deranjat puţin. I-am spus strada, deşi ştia şi el să citească.

— *Carretera Santa Eulalia.*

Era clar că pronunţasem greşit, dar a fost politicos în privinţa asta. Sau, cel

puţin, a ignorat totul.

Se uita în continuare. La bileţel. O expresie îngrijorată îi persista pe chip.

— Scrisul meu de mână e îngrozitor, am spus, scuzându-mă.

Dar nu despre asta era vorba.

— Cunosc locul... a şoptit el, iar zâmbetul îi dispăruse cu desăvârşire de data asta. Am mai fost acolo...

— A, da?

A dat din cap şi s-a uitat către următorul şofer de taxi din rând. Un bărbat mai în vârstă, mai chel, care se sprijinea de maşină, în timp ce fuma o ţigară, şi care ne-a aruncat o privire frustrată, de genul „hai, mişcă odată”. Asa că am urcat în vehicul.

— E totul în regulă? am întrebat.

A urmat o mică pauză. Apoi el s-a tras înapoi şi a părut să-şi revină.

— *Şi.* Asa cred. Casa asta... E cea de dincolo de
pista de go-kart, da?

— Nu ştiu, de fapt. Sunt nouă aici.

— În vizită la familie?

Familie. Un cuvânt atât de prietenos, dar atât de dureros.

— Nu. Nu. Nu vizitez pe nimeni. Sunt aici doar ca să locuiesc în casă. Am cunoscut-o pe femeia care a stat acolo.

Părea să aibă ceva de spus despre asta. Dar a decis să nu o facă.

în timp ce mergeam cu maşina, am trecut pe lângă palmierii şi tavernele de

pe marginea drumului, pe lângă panouri uriaşe, albite de soare, care făceau reclamă la cluburi de noapte şi pe lângă un cocoş care mergea nonşalant pe drumul principal. Doi bătrâni râdeau, în timp ce jucau şah, în căldura de- afară, în faţa unui bar banal, cu un automat vechi şi uzat, care făcea publicitate la Fanta Limon. Am trecut pe lângă câteva magazine luxoase pentru grădinărit, cu o mulţime de ghivece mari de cactuşi şi măslini aşezate în lumina orbitoare a peluzei din fată.

Şoferul avea geamul puţin deschis. Am simţit parfumul de ienupăr, de pin şi, slab, de citrice. Un parfum dulce, mediteraneean.

Insula era mai verde decât mă aşteptam. Nu ştiu de ce, dar mi-o imaginasem mai mult aridă decât luxuriantă şi, cu siguranţă, era caldă şi uscată, cu clădirile de un alb orbitor în lumina soarelui, dar pe măsură ce ne îndepărtam de aeroport am început să văd dealuri dese, acoperite de pini. Departe de drum, cuibărite printre acei copaci, erau nişte vile superbe. Una era mai aproape de noi. Ciorchini de flori de bougainvillea, roz strălucitor şi magenta, se revărsau peste ziduri, mândre de frumuseţea lor. Mi-a atras privirea trunchiul răsucit al unui roşcov.

— Cunosc casa... mi-a spus din nou şoferul.

Dar de data aceasta a părut să se apropie de lucrul pe care voia să mi-l comunice.

— E o casă solitară. Oamenii mergeau acolo. Mergeau des acolo.

— Oamenii?

— Da. Oamenii.

— Aha. Ce fel de oameni?

— De toate felurile. Era un bărbat cu barbă, care umbla numai în pantaloni scurţi. Era un bătrân cu barbă. Scafandru. Stiti... *scuba.*

— O cunoştea?

— Asa cred. L-am luat de două ori. Ultima dată era
şi o femeie cu el. Mult mai tânără.

— Erau prietenii ei?

— Nu ştiu. Trebuie să fi avut o grămadă de prieteni. Familii întregi veneau s-o vadă. Inclusiv turişti. Englezi, nemţi, spanioli. Un tip bogat şi spilcuit, pe care l-am luat de la restaurantul de lângă Hard Rock. Fusese acolo să mănânce. Mi-a spus numele restaurantului. E cel mai scump din lume. Ştiai asta? Cel mai scump restaurant din lume se află chiar aici, în Ibiza. Nu la Paris. Nu la New York. Nu în Dubai. Chiar aici.

Şoferul spunea toate astea cu un amestec ciudat de mândrie şi dispreţ.

— E proprietar de hoteluri... Nu mai ştiu cum îl cheamă... Un nume care începea cu A... Cel mai recent, a fost o femeie care plângea.

— Plângea?

— Am întrebat-o dacă se simte bine şi mi-a spus că o să ştie în curând, după vizită. Oricum, n-a fost cel mai ciudat lucru.

— Şi-atunci, care a fost?

— Intr-o noapte, am văzut acolo ceva... ieşit din comun.

— Ieşit din comun?

A dat din cap în oglinda retrovizoare.

— Da. O lumină. O lumină puternică. Venea din casă. De la ferestre... Conduceam pe-acolo... Şi... cum se spune? Aproape că m-a făcut să nu mai văd. Era să ies de pe carosabil...

Aveam de gând să răspund, dar s-a pornit staţia şi cineva l-a întrebat ceva în spaniolă, iar el a răspuns şi nu am înţeles o iotă.

Cu siguranţă, nu era o insulă pustie şi nici una lăsată de izbelişte, ci îmi dădusem deja seama că e un loc atrăgător, în ciuda prejudecăţilor mele. Avea ceva în aer. Mă întrebam cum avea să fie casa Christinei. Casa mea, vreau să spun, deşi e greu să te simţi proprietarul a ceva ce nu ai văzut niciodată. Şi a ceva ce simţi că nu meriţi. Ca şi cum ai fi câştigat un premiu din greşeală.

Totuşi, ceva simţeam eu. Trecător, dar plăcut. Ceea ce era neobişnuit. Aveam un vag sentiment care obişnuia să mă încerce în tinereţe când călătoream.

Un sentiment prostesc, dar pe care ţi-l voi împărtăşi, în cazul în care l-ai avut şi tu

vreodată. Cel că *lumea întreagă se întâmplă.*[3] Ridică la pătrat, ba nu, la cub, ba nu, la puterea a patra *momentul prezent.* Vreau să spun că o călătorie face experienţa cvadridimensională. O face să explodeze până la a patra dimensiune. Şi devine ameţitor să-ţi dai seama câte momente prezente se întâmplă în acelaşi timp. Să te gândeşti la câţi taximetrişti, de pe fiecare continent, vorbesc chiar acum în staţiile lor. Câţi oameni nasc. Sau mănâncă un sendvis. Sau scriu o poezie. Sau ţin mâna cuiva[3] iubit. Sau privesc pe fereastră. Sau vorbesc cu mortii.

— Aţi pomenit de o lumină... am spus.

Vocea îmi era slabă şi distrasă pentru că tocmai în acel moment treceam pe lângă un magazin numit Sal de Ibiza, singurul de pe-acolo. Era vopsit într-un turcoaz destul de drăguţ. Dar apoi ceva mi-a întrerupt starea de linişte. Am simţit un soi de accentuare senzorială, ca un animal care îşi dă brusc seama că ar putea fi mâncat. Afară, pe caldarâmul prăfuit, zăcea o bicicletă roşie. Una dintre principalele probleme ale lumii fusese dintotdeauna existenţa continuă a bicicletelor roşii. în orice caz, am făcut ceea ce făceam întotdeauna când vedeam una sau când vedeam orice altceva care îmi amintea atât de mult de Daniel: m-am reîntors la matematică. Un indicator rutier arăta:

Santa Eulalia 3, Sânt Joan 21, Portinatx 25. Aşa că în capul meu am calculat procente. 25% din 3 este 0,75. 3% din 21 este 0,63. 21% din 25 este 5,25. Unii oameni respirau adânc. Cele trei femei din avion făceau yoga. Dar eu aveam matematica. Mă ajuta să-mi abat atenţia. Mă ajuta să uit, chiar şi pentru o clipă, că există lucruri care nu puteau fi împărţite sau scăzute.

SARE

Şoferul a văzut că mă uit la bicicletă şi a crezut că sunt interesată de magazin. Părea că încearcă să compenseze faptul că se arătase atât de stânjenit mai devreme, la vederea adresei.

— Ibiza este o insulă de sare. Iar sarea se recoltează în Ses Salines. Sarea... stiti...

A mimat ceva mare şi plat, în timp ce căuta cuvântul în engleză.

— Bazine? l-am ajutat eu.

— Da. Bazine de sare. Sunt frumoase. Trebuie să le vedeţi. Mai ales când... sunt acolo păsările roz.

— Flamingo?

— Da. Da. Trebuie să-i vedeţi. Tatăl meu a fost

miner de sare, la fel şi tatăl lui, şi tatăl tatălui lui, tot mineri de sare, iar tatăl tatălui tatălui, tot aşa...

Pricepusem.

— Vedeţi, *señora,* Ibiza a fost invadată de multi oameni diferiţi în istoria sa... dar întotdeauna sarea a rămas cea mai bună din lume. Am sărat peştele mâncat de împăraţi.

Mai târziu aveam să descopăr că şoferii de taxi din Ibiza sunt deseori şi ghizi turistici sau istorici.

— Şi acum sunteţi invadaţi de turişti, am spus, redevenind calmă, după episodul cu bicicleta, care mă cam zdruncinase.

— Da, a râs şi el. Cea mai gravă dintre invazii. Hipioţii, apoi *raver-ii,* apoi vedetele, apoi iar hipioţii. De peste tot. Nu doar din Marea Britanie. Şi din Germania, Franţa, Olanda, Italia, Portugalia, Suedia, ba chiar şi americani, şi mulţi alţii... brazilieni, argentinieni... Nu, în realitate, e o invazie fericită. Suntem toţi din aceeaşi specie, nu?

Zâmbetul lui era larg şi autentic.

— Ibiza e locul unde vii să-ti aminteşti asta. Toate locurile, toate vârstele, toţi oamenii. E bine. Cu excepţia terenurilor de golf. Nu ne plac terenurile de golf aici. Există unul, dar nu mai vrem. Unul e suficient.

— Terenuri de golf?

M-am gândit la Karl. Nu-i plăcea golful.

— *¡En serio!* Aici oamenii ies în stradă dacă vrei să faci un teren de golf! Cluburi pe plajă, nu cluburi de golf! Ne place muzica, ne place marea, ne place mâncarea bună şi ne place natura. Terenurile de golf, nu prea. Nici preţul apartamentelor. Nici drumurile în august.

Apoi, atât maşina, cât şi conversaţia au virat brusc.

— Avem şi extraterestri. Cam asta zic unii. Sunt
mulţi... nebuni pe insula asta.

— Am reţinut. O să încerc din răsputeri să nu deschid un teren de golf, am spus cu

seriozitate. Şi o să fiu atentă la ET.

A râs şi a bătut apreciativ cu mâna în volan.

— Da. Foarte bine! Fără golf! Nu! Extratereştri, da!

Şi am zâmbit, pe bancheta din spate, privind pe geam, dar apoi gândurile mi s-au întunecat puţin.

Ne place marea.

M-am uitat la şofer, de parcă ar fi fost o pată de cerneală Rorschach, care încă nu se revelase. A tăcut un timp. S-a încruntat, căzut pe gânduri. Apoi a trântit-o.

— Ştiu că a murit, a spus el. Am citit. Christina van der Berg.

A rostit numele cu grijă. De parcă ar fi fost de porţelan.

— Am văzut în *Diario.* Ziarul local. *Diario de Ibiza.*

— Au spus cum a murit?

— Făcea scufundări, cred.

I-am surprins privirea în oglinda retrovizoare. îmi amintesc că următoarea întrebare a pus-o foarte ezitant.

— Eraţi prietene?

— Nu, am răspuns eu din cine ştie ce motiv.

Apoi am continuat:

— Adică da. Cu *mult* timp în urmă. Am fost prietena ei şi am venit să am grijă de casă.

Nu ştiu de ce am spus-o aşa. *Să am grijă.* Poate că, brusc, m-am simţit jenată, fiindcă era atât de ciudat să-ţi lase o casă cineva pe care abia îl cunoşti.

— A venit aici cu ani în urmă, să cânte, dar nu ştiu dacă mai făcea asta. Era foarte talentată. Avea har.

Expresia îngrijorată i-a revenit.

— Har?

— Da.

A înghiţit treaba asta ca pe o pastilă.

— Există lucruri în legătură cu insula asta, a spus el. Lucruri pe care majoritatea oamenilor nu apucă să le vadă. Lucruri care nu sunt uşor de... explicat...

Habar n-aveam despre ce vorbeşte. în copilărie mersesem odată, în vacanţă, pe Insula Wight şi mă împrietenisem, într-un magazin de dulciuri din Yarmouth, cu o femeie stranie care credea că fusese sirenă. Poate că insulele erau de vină. Poate că îi făceau pe oameni să o ia razna.

PUSTIU

Ne-am oprit. Ajunseserăm. Un loc pustiu, în jurul căruia era doar trafic, nimic altceva.

Singura poză pe care o văzusem fusese cu exteriorul, retipărită pe o scrisoare şi, la fel ca ochii mei, cam chioară. Doar un cer foarte albastru şi niste pereţi albi. îmi imaginasem o vilă într-un sat, pe coasta unui deal.

Dar ajunseserăm în cu totul altă parte şi instantaneu am simţit că fac o greşeală.

Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar

era, cel mai probabil, cea mai puţin atractivă casă din toată Ibiza. Nici urmă de bougainvillea. Sau de farmec. Ceea ce făcea ca bungaloul din Lincoln să arate, prin comparaţie, ca un conac din Hollywood Hills. Poate că de asta nu a dat-o niciunuia dintre prietenii ei adevărati. *Nu o voiau.*

Era o cutie mică, albă, care exista acolo fără vreun motiv real. Cu un singur nivel. Ferestre foarte mici. Străjuind pietrişul de pe marginea drumului şi asfaltul încins, cu vopseaua ei scorojită. Pete de ciment maro se iveau peste tot. Cioburi dintr-o sticlă de bere aruncată şi gunoaie împrăştiate pe jos. La o aruncătură de băt de nicăieri.

Şi, pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, peste drum se afla panoul publicitar al unui hotel de lux. O fotografie făcută din aer cu piscine şi clădiri impresionante situate pe vârful unei stânci. *Deschis acum. Cel mai nou hotel Eighth Wonder Spa Resort, Cala Llonga, Ibiza. Vizualizează-ţi visele şi transformă-le în realitate.*

— Asta e? l-am întrebat în timp ce îi întindeam douăzeci de euro, holbându-mă la căsuţa decrepită.

— Chiar ea.

A zâmbit politicos.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, a mai spus.

Şi avea acea privire cu care te obişnuieşti pe măsură ce îmbătrâneşti. De îngrijorare.

— Numele meu este Pau. Ca Paul. Dar fără 1.

— Eu sunt Grace, am spus, deschizând portiera. Tot fără 1. Cum se spune „mi-a făcut plăcere” în spaniolă?

— *Mucho gusto.*

Am dat din cap în timp ce el îmi scotea bagajele din portbagaj.

— OK. *Mucho gusto.*

— Iar *buena suerte* înseamnă „baftă”.

— Oh! N-am întrebat despre asta.

El a dat din cap.

— Ştiu. Dar poate aveţi nevoie...

înainte să am timp să întreb de ce, el se suise la loc în taxi.

Apoi a aşteptat o pauză în trafic, a întors maşina şi a plecat în viteză.

POZELE DE PE PERETE

Şi iată-mă acolo, pe asfalt, în soare. Picioarele mele umflate erau disperate să se elibereze din încălţări. Mi-aş fi dorit să fi purtat sandalele mele comode, dar mi se păruseră un pic excentrice în dimineaţa aceea, când mă trezisem în Lincoln.

Asta e!

Zgomotul traficului era la concurenţă cu cel al cicadelor, în timp ce eu o fixam cu privirea.

Casa.

Cutia aia albă şi dărăpănată. Şi, în loc de uşă la intrare, o poartă metalică albastră, pe partea laterală a clădirii, care ducea

către o zonă improvizată din pietriş şi plante pitice. O maşină veche şi răblăgită – un Fiat Panda – era parcată afară.

— Bine, am rostit de una singură.

O caracteristică a procesului meu de îmbătrânire era că mă comportam din ce în ce mai mult ca şi cum aş fi fost pe scenă, bombănind aparteuri către un public care nu mă asculta. Sau nici nu era acolo.

Am intrat pe poartă. îmi simţeam inima bătând. Furnicături în picioare. Mă întrebam dacă e din cauza operaţiei la venă sau de frică. Am scotocit după cheie. Am scăpat-o pe jos. Genunchii mei care scârţâiau nu prea mi-au mulţumit când m-am aplecat. (Bucură-te că încă poţi să te apleci fără efort, Maurice. Este unul dintre multiplele daruri ale tinereţii.)

Pentru o clipă, uitându-mă la cheia înconjurată de pietriş şi strălucitoare în lumina soarelui, mi-am simţit atât de puternic propria prostie de a veni acolo, încât mi-am dorit să fiu înghiţită de univers. Lovită de o maşină şi lăsată în drum, să mă devoreze un câine sălbatic.

Am auzit vocea mamei mele, răsunând de-a lungul deceniilor. *Uită-te la tine. Grace cea bună-de-nimic.*

Ridicol, mi-am spus. *Adună-te!*

Am luat cheia şi m-am ridicat, toate oasele îmi trosneau şi scârtâiau.

Era acolo un petic mic şi trist de grădină. Un pustiu de buruieni şi pământ neudat şi porţiuni rătăcite de iarbă. Nu

văzusem niciodată ceva atât de părăginit.

înăuntru era doar un pic mai bine.

Tema decorului era un maro uzat. Mirosea a mucegai. Şi aerul se simţea apăsător şi stătut. Vedeam praful plutind, strălucind ca o galaxie minusculă. M-a cuprins un gând macabru. M-am întrebat dacă există piele moartă printre particulele de praf. M-am întrebat dacă o inhalez pe ea.

Era un hol, unde mi-am lăsat bagajele şi încălţările. Picioarele mele umflate au chiuit de bucurie când au ieşit din mocasini. Şi apoi camera de zi, cu canapeaua ei, cuvertura în stil hippy şi un covor care trebuia curătat. Ventilatorul mare era vizibil înfundat

cu praf, iar gresia avea nevoie disperată de un mop. M-am învârtit împrejur, încă speriată şi aşteptându- mă, pe jumătate, să mă ciocnesc de cadavrul ei. Mă simţeam ca o intrusă. Era ceva privat şi intim acolo, iar pătrunderea mea în acel spaţiu însemna să calc peste nişte amintiri pe care nu le-am ştiut niciodată. Eram o intrusă, în interiorul unui dar pe care deja îl simţeam mai degrabă ca pe un blestem.

Pe pereţi erau fotografii înrămate. O galerie a vieţii Christinei.

O fotografie cu ea, pe o plajă, cu părul lung şi negru, fluturând în bătaia brizei, un bărbat cu părul la fel de lung, cu ochi strălucitori, şi un cărucior de plajă Mini Moke pe fundal.

Una cu o fetiţă care zâmbea nervos, ţinând în mână un ursuleţ de pluş.

Una cu ea şi cu aceeaşi fetită şi acelaşi bărbat.

Una cu ea ţinând un microfon în mână, cântând pentru publicul de la un hotel.

Una în care stătea lângă un bărbat care părea să fie Freddie Mercury, la o petrecere de prin anii ’80.

Una cu ea în echipament de scufundări, cu un alt bărbat. Un bărbat cu o barbă mai dezordonată decât a primului. Părea făcut pentru mare. Un Poseidon mai scund, într-un slip mulat care nu i se potrivea. Semănau mai mult cu doi prieteni decât cu un cuplu.

Una cu ea la un soi de festival local, dansând într- un costum de modă veche.

în toate arăta mai fericită decât fusese vreodată ca profesoară. Dar toate păreau să fie de acum câţiva ani buni. Niciuna nu era recentă.

— Ce caut eu aici? am întrebat acel public imaginar.

M-am uitat la fetită şi la ursuleţul ei mov. Oare era

fiica ei? De ce nu-i lăsase ei casa asta? Sau altcuiva din fotografii.

— De ce mie?

Dar nu am primit niciun răspuns. Doar tăcere. Şi îngrijorare. Şi umiditate. Şi destul de mult praf.

BORCANUL DE MĂSLINE

M-am tot învârtit. Căutam răspunsuri, dar nu am găsit.

în dormitor, pe comodă, am văzut atârnând o plantă uscată, maronie şi probabil moartă, intr-un ghiveci. Un crin al păcii, cred. Am observat patul. Arăta bine. Avea aşternuturi curate, noi. Apoi m-am întors în sufragerie şi mi-au căzut ochii pe un vechi sistem hi-fi, din anii ’80, pe stivele de casete şi teancurile de viniluri.

Şi destul de multe cărţi.

întotdeauna am crezut că modul cel mai rapid de a înţelege pe cineva e să te uiţi ce are în bibliotecă. Mai ales dacă sunt rafturi zdravene, nu genul acela ornamental, fantezist. Şi nu era nimic fantezist, nici ornamental în acest loc.

Erau cărţi de toate felurile, unele pe rafturi, altele alături, pe podea. Unele în engleză, altele în spaniolă şi una sau două în greacă. Dintre cele în engleză, am observat traduceri din *Siddhartha* de Hermann Hesse şi un exemplar din *Tao Te Ching.*

Un ghid al florei şi faunei din Insulele Baleare. Câteva Agatha Christie.

Avea un clasic pe care îl citisem şi îmi plăcuse mult când eram tânără. *Contele de Monte-Cristo* de Alexandre Dumas. (Ai citit-o? Chiar ar trebui. Este cea mai bună

carte pe care am citit-o vreodată. E despre răzbunare *şi* iertare, dar include şi o evadare din închisoare. întotdeauna mi-a plăcut o evadare bună din închisoare. în adolescentă am citit tot
Dumas, dar şi *Frankenstein,* şi *Aventurile lui Sherlock Holmes.* Ştii tu. *Povesti* adevărate.) Mai erau şi *Zorba grecul,* nu în greacă, şi poeziile lui Kavafis, de data asta în greacă. în spaniolă erau mai multe cărţi de poezie (Pablo Neruda) şi un Carlos Ruiz Zafón, şi o Isabel Allende răscitită.

Apoi am văzut o carte care contrasta vizibil cu restul, despre clarviziune, numită *Ghidul suprem al clarviziunii: volumul 8.* Titlul m-a făcut să pufnesc uşor în râs. *Profesorii de muzică,* m-am gândit.

Mai era o carte care ieşea în evidentă. Dintre cele în spaniolă. *La vida imposible* de Alberto Ribas. *O viaţă imposibilă.* Cu o copertă rudimentară. O ilustraţie proastă, cu marea şi cu o insuliţă stâncoasă. O vedere de pe o plajă. Apa avea linii în relief, ca şi cum ar fi strălucit. Pe coperta a patra era o fotografie a autorului. Un tip ars de soare, cu o barbă răvăşită, purtând un tricou imprimat cu o caracatiţă. Avea un zâmbet mare şi un dinte lipsă. Arăta ca un pirat mai în vârstă.

Am avut un sentiment ciudat, ca şi cum l-aş mai fi văzut. Şi asta pentru că *îl mai văzusem.* Cu un minut înainte, de fapt, fixându-mă de pe perete.

Fotografia cu Christina şi bărbatul cu barbă răvăşită şi zâmbet larg. Ea îl

cunoştea pe acest bărbat. M-am întors să mă uit. El era, cu siguranţă. Am privit din nou fotografiile. Am observat că întruna purta lănţişorul cu Sfântul Cristofor pe care i-l dădusem în 1979. îl avea şi în celelalte poze. Chiar şi la petrecerea la care l-a întâlnit pe Freddie Mercury.

Se simţea un uşor miros stătut. Nu chiar fetid, dar nici pe departe plăcut. Şi parfum. Foarte slab. Fantoma ei în aer.

Mi-a ghiorăit stomacul. M-am dus în bucătăria mică şi am deschis frigiderul, dar nu era nimic, în afară de o cutie expirată de *gazpacho.* în dulap, nişte biscuiţi. Mai era, în mod ciudat, un borcan de măsline, fără măsline. Era un vas normal, de dimensiuni modeste – o fracţiune mai îngust decât un borcan de gem standard –, dar plin cu apă. Ştiam că e un borcan de măsline pentru că avea o etichetă cu măsline umplute cu ardei iute verde, împreună cu cuvintele „Olivos del Sur”. Am răsucit capacul şi 1am deschis, adulmecând. Avea un miros sărat, uşor sulfuros, dar nu genul de saramură pe care o găseşti în mod normal într-un borcan de măsline. Apa asta trecuse prin multe. Avea un aspect schimbător, complex. Poate conţinea nişte alge. Nu ştiam, mi s-a părut doar că nu arată ca apa de mare obişnuită. Dar eram destul de sigură că nu are să-mi folosească la nimic, aşa că m-am dus la uşa din faţă, am deschis vasul şi i-am vărsat conţinutul pe o bucată de pământ uscat, apoi am intrat

înapoi în casă şi am observat altceva.

O ilustrată, pe un mic raft din hol.

Un desen cu petale de flori cu care era scris *„MUCHAS GRACIAS”.*

Din ea a căzut o scrisoare. *Aha!* mi-am zis în sinea mea. Poate că asta avea să-mi spună totul.

Draga mea Grace,

Dacă citeşti asta înseamnă că ai luat decizia bună. Casa asta nu este mult, dar este tot ceea ce am.

Am vrut să-ti mulţumesc. Bunătatea ta, acum multi ani, mi-a salvat viaţa. Ştiu că sună melodramatic, dar cred cu adevărat că nu aş fi reuşit, altfel, să trec peste acel Crăciun. Eram la pământ. Sugestia ta de a pleca la Ibiza m-a ajutat să mă eliberez. Şi acum este rândul meu să te ajut să dai frâu liber oricărui potenţial netrăit care există în tine. Ştiu că nu vei înţelege de ce am ales să-ţi las acest loc ţie, nu oricărei alte persoane pe care am cunoscut-o vreodată. Dar trebuie să ai încredere în mine, pentru că, dacă ţi-aş explica de ce *ştiu că eşti persoana potrivită, ai crede că sunt nebună. Şi-apoi, vei afla la timpul potrivit de ce a trebuit să vii aici. Dar deocamdată îţi voi spune doar că eşti o persoană cum rar întâlneşti în viată şi simt că aici îţi vei găsi pacea.*

Ştiu că nu mai am mult. Nu mi-e frică. Ştiu clar că acesta nu este sfârşitul. Şi simt că mă îndrept spre un loc mai bun.

Mi-a plăcut mult să trăiesc aici. Dacă nu ai fi fost tu, nu m-aş fi mutat niciodată pe această insulă minunată. Conversaţia pe care am purtat-o în urmă cu atâţia ani, pe canapeaua ta, uitându-ne la Top of the Pops, *a dus la acest moment, aici. Nu am*

devenit niciodată Blondie. Şi, cu siguranţă, nu m-am îmbogăţit niciodată, în sensul convenţional al cuvântului, aşa cum îţi poţi da seama văzând această casă modestă. Dar am avut o viaţă plină şi am descoperit lucruri la care nu aş fi putut nici măcar visa vreodată.

Oamenii îţi vor spune că este o insulă magică. Şi vei auzi şi nişte poveşti şi mituri ciudate. Nu toate vor fi adevărate. Dar viata înseamnă mai mult decât ştim noi. Şi mintea noastră poate merge mai departe decât ne dăm noi seama.

Indiferent dacă vei folosi această casă pentru vacanţe sau vei locui în ea, încearcă să vizitezi toate locurile frumoase. Iată câteva ponturi:

Pierde-te printre aleile înguste din Dalt Vila – vechea citadelă Eivissa, sau Ibiza Town în engleză, aşezată sus, pe un deal, în spatele zidurilor fortificate.

Fă o excursie de la Cala San Vicente, de-a lungul vechiului drum al pelerinilor, până la Peştera lui Tanit.

Vizitează caii la adăpostul de la Es Murtă.

Du-te spre nord, înconjoară-te de pini.

Admiră fiamingii la Ses Salines.

Mergi în piaţa hippy Las Dalias – cea de zi, nu cea de seară, când se transformă în rave – şi salut-o pe prietena mea Sabine.

Urcă-te într-o barcă spre Formentera şi admiră farul.

Bea un shot de Hierbas Ibicencas la un bar dintr-un sat de pe deal.

Du-te să vezi toboşarii de pe plaja Benirrăs, la apus.

Fă-ţi cumpărăturile la băcănia din Santa Gertrudis. Sunt foarte prietenoşi cei de-acolo.

Condu până la vechea fântână de piatră cunoscută sub numele de Font de Peralta şi surprinde un „dans ţărănesc” tradiţional ibicenco – ball pages *plin de oameni îmbrăcaţi în culori vii, care sar şi se învârtesc în sunetul castanietelor.*

Du-te şi tu să dansezi. Măcar o dată. Vârsta nu contează deloc aici.

Distrează-te!

Ah, şi – cel mai important dintre toate – *mergi la Atlantis Scuba, la Cala d’Hort. Spune-i lui Alberto că eu te-am trimis. Nu-ti va lua niciun ban. Du-te să vezi pajiştea cu iarbă de mare. Este cel mai vechi organism viu de pe Pământ.*

Şi, te rog, atunci când vei fi acolo, păstrează-ţi mintea deschisă. Orice schimbare care va avea loc va fi înspre bine. Ai încredere în mine.

Prietena ta iubitoare şi demult pierdută,

Christina

P.S.: Fiatul Panda alb, parcat lângă drum, este tot al tău. Cheile sunt în sertarul din bucătărie.

SATISFACŢIE

A fost o scrisoare minunată. Orice scrisoare care îti oferă o maşină în post-scriptum are avantajele ei. Dar trebuie să recunosc că, după ce am citit-o, m-am simţit epuizată. Şi tulburată. Şi chiar mai nedumerită decât fusesem la început.

Nu mai am mult...

Ei bine, acesta a fost un răspuns, mi-am dat eu seama, în timp ce inima mi-o luase razna.

Ea *ştia* că va muri. Dar nu a menţionat vreo boală şi nici vreun alt motiv, iar scrisoarea părea departe de a fi mesajul de adio al unui sinucigaş.

Cineva mi-a spus odată că pentru a muri fericit trebuie să mori împlinit. Să trăieşti ca şi cum ai mânca o masă delicioasă. Să devorezi şi să te bucuri de fiecare fel, astfel încât, atunci când ai terminat, să fii sătul şi să te fi bucurat de fiecare înghiţitură, dar să nu fii prea trist că nu mai este. Probabil, Christina, după un aperitiv mediocru, avusese parte de un fel principal şi un desert satisfăcătoare şi plecase mulţumită de pe această planetă.

I-am recitit recomandările. Am simţit, cumva, că sunt mai mult decât simple recomandări. Am simţit că sunt

indicatoare către ceva ce încă nu puteam să înţeleg. Aşa că, deşi nu aveam niciun chef să fiu turistă, în adevăratul sens al cuvântului, m-am gândit să iau în serios ceea ce-mi spusese – sau îmi spusese pe jumătate – în scrisoare. M-am uitat din nou la sfaturile ei.

Multe dintre acestea trebuiau excluse instantaneu. De exemplu, n-aveam cum să fac scufundări. Eram destul de sigură că nu e recomandabil să mă apuc la vârsta de şaptezeci şi doi de ani. Şi, chiar şi cu picioarele mele noi, mă îndoiam foarte mult că voi mai dansa vreodată. La urma urmei, nu mai dansasem din 1992.

Lasă iarba de mare. Mă simţeam ca şi cum *eu* eram cel mai vechi organism viu de pe Pământ.

Singura parte care ieşea cu adevărat în evidenţă era cea cu *păstrează-ţi mintea deschisă.*

Presupun că era ceva normal. Mai ales după menţionarea scufundărilor. Dar asta şi afirmaţia că

> > > unele dintre poveştile ciudate sunt adevărate, precum şi vasta selecţie de cărţi din casă m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva Christina venise aici, luase prea multe droguri şi dăduse în vreo aiureală mistică. îmi amintesc clar că era pasionată de zodii.

O judecam. Era un obicei prost pe care îl deprinsesem ca urmare a unei prea lungi perioade de singurătate petrecute în bungaloul meu.

M-am liniştit şi m-am dus în dormitor, unde mi- am desfăcut valiza. Dulapul, ca şi restul casei, era cam şubred. Avea zgârieturi pe toată suprafaţa de lemn.

>

Primul articol pe care l-am despachetat a fost un halat. Aş spune că ocupase aproximativ 28 la sută din întreaga valiză. Fusese halatul lui Karl. Nu putusem să-l las şi nici să mă descotorosesc de el. Aveam nevoie de el, chiar şi în căldura Mediteranei. După ce murise, îmi cufundasem adesea faţa în el. Şi să-l port era lucrul cel mai apropiat de o îmbrăţişare a lui. Ridicol, ştiu, dar totul devine ridicol în viată de la un anumit moment. Adusesem cu mine şi desenul lui

>

Daniel, cel cu mierla albastră. Pe care mi-l făcuse de Ziua Mamei. îl aveam înrămat de ani de zile şi am

vrut să iau cu mine un lucru de-al lui.

Despachetatul ne reconfortează întrucâtva, Maurice. îţi recomand ca, ori de câte ori ajungi într- un loc nou, să despachetezi cu mare grijă. Acest lucru oferă noului o senzaţie de ordine şi de solemnitate. Asa că mi-am triat hainele la fel de atent

ca şi cum aş fi condus o ceremonie a ceaiului pentru un împărat Ming. Nu ştiu de ce am fost surprinsă să văd hainele Christinei în dulap. Poate bănuisem că a venit cineva să se ocupe de ele.

Erau colorate şi strălucitoare, genul de lucruri care dispăreau imediat la magazinul de caritate când veneau studenţii. Era trist să văd aceste tinute caleidoscopice înghesuite la un loc, ca o armonică de fantome colorate. Un spectru de personalităţi pe care nu le-am cunoscut niciodată. Şi apoi, după ce mi-am aşezat toate hainele acolo, mi-am dat seama cât de monotone sunt. Toate în nuanţe palide de crem, corai şi lila, alături de indigoul şi galbenul ei. Arătau aiurea hainele noastre unele lângă altele. De parcă tocmai aş fi pus piure de cartofi pe o salată de fructe.

Apoi m-am întins pe pat şi am încercat să trag un pui de somn, dar nu am reuşit. Mă rog, de fapt, cred că am aţipit câteva secunde, dar m-am trezit repede, mă

durea spatele, neobişnuit cu salteaua, iar mintea reflecta la ce voise ea să spună scriind *păstrează-ţi – mintea deschisă.*

Maşinile treceau în viteză pe şosea, un soi de zgomot de fond care mi se părea relaxant. Şi chiar aveam nevoie de ceva liniştitor, în timp ce mă întrebam ce naiba se întâmplase cu Christina şi de ce mă alesese tocmai pe mine.

Este greu să explic ce simţeam.

Vulnerabilitate, presupun. Şi singurătate.

Cluburile de noapte şi cluburile de pe plajă, şi vilele de lux, şi barurile care deschideau după apusul soarelui, şi taberele de yoga, şi hotelurile uriaşe, şi restaurantele cu stele Michelin, pentru care insula era de-acum faimoasă, ar fi putut la fel de bine să existe într-un alt univers.

NECESITATE

Trebuia să ies din casă. Trebuia să aflu ce se întâmplase cu Christina.

PE O TREIME PLIN

Mă simţeam nesigură. Şi această incertitudine avea să se intensifice până când a trebuit să-mi aud propria respiraţie doar ca să ştiu că exist.

O parte din mine se întreba dacă nu cumva iau parte la vreo farsă elaborată. La urma urmei, dacă mă apreciase atât de mult, de ce nu mă căutase în timpul vieţii?

Posibilităţile s-au extins ca nişte vectori. Şi m-am

> > J

simtit ametită. Iar stomacul mi-a amintit că ultima dată mâncasem un castron cu cereale, în Lincoln. Trebuia să găsesc un loc unde să iau masa sau măcar de unde să fac rost de nişte alimente.

Am observat din nou borcanul de măsline de lângă uşă. Era exact acolo unde îl lăsasem. Acelaşi borcan, aceeaşi poziţie, capacul înşurubat. Dar încă avea apă înăuntru. Aş fi putut jura că o vărsasem pe toată. Dar nu. Era acolo. Pe o treime plin.

Un gând care nu-mi era străin: îmi pierdeam minţile.

Bătrâneţea, am oftat în sufletul meu când am ieşit afară în soarele după-amiezii. Şi m-am străduit din răsputeri să cred că nu poate să existe o altă

explicaţie.

MATEMATICA

Nu prea cred în misticisme.

Poate pentru că am fost crescută catolică şi am avut o viaţă plină de rugăciuni la care nu am primit răspuns. N-aş spune că sunt complet nereligioasă. Dar chiar şi când eram mai tânără, cu multi ani înainte de Karl şi Daniel, mă cam săturasem să tot caut răspunsuri acolo unde erau de negăsit.

Poate de aceea am iubit matematica.

Să cunoşti cu adevărat matematica înseamnă *să cunoşti* singurul lucru care poate fi cu certitudine *cunoscut.* Politica şi sociologia, şi istoria, şi psihologia vorbesc despre fapte pe care trebuie să le *interpretăm.* Dar în matematică faptele sunt doar fapte. Nu există vreun dubiu în acest sens. Nu există algebră de stânga sau de dreapta. Nu există păcat în geometrie şi nici vinovăţie în trigonometrie.

Matematica are puritatea păcii. Numai că, desigur, este la fel de enigmatică şi de misterioasă ca întreaga viaţă, iar a mă aştepta ca ea – sau orice altceva – să se plieze pe ceea ce-mi doresc ar fi fost o

greşeală. Şi iată cel mai devastator lucru care se poate întâmpla. Când lumea logică pe care o căutăm ni se spulberă în fata ochilor.

î

O NOUA TEORIE A INFINITULUI

îţi spun asta pentru ceea ce urmează, ca să ştii cu adevărat de unde porneam. Nu am o predispoziţie pentru prostiile exagerate. Cred că aterizările pe Lună au fost reale şi că Pământul este, în linii mari, o sferă. Nu mă dau în vânt după cristale şi nici nu-mi doresc să atribui fiecare stare de spirit uneia dintre lunile lui Jupiter sau lui Mercur retrograd. Nici măcar nu am o lumânare.

Dar sunt, totodată, o persoană care realizează că înţelegerea noastră umană a lumii este incredibil de limitată şi că există prejudecata de a nu crede lucruri care nu se potrivesc cu viziunea noastră asupra lumii. *Ceea ce vreau să spun* este că uneori nu putem accepta adevărul care se află chiar în faţa ochilor noştri. Şi că, uneori, nebunii unei epoci devin înţelepţii următoarei.

îţi spun toate acestea pentru că, parcurgând paginile următoare, ai putea

ajunge să crezi că mi- am pierdut minţile. Aşa că te rog să iei în considerare cazul lui Georg Cantor.

Cum studiezi matematica la universitate, sunt sigură că ai auzit de el.

Ba chiar cred că vorbeam despre el la ore. Tipul care a venit cu teoria mulţimilor, la sfârşitul secolului al XlX-lea. Oricum, când a dovedit că există, tehnic vorbind, diferite dimensiuni ale infinitului, a fost catalogat drept eretic. A fost criticat, ostracizat şi luat în râs. Nu a putut să mai suporte. S-a prăbuşit din cauza a ceea ce descoperise. Şi-a pus la îndoială propriul sistem de idei. A nu mai crede într-un singur infinit însemna să crezi în imposibil. A avut o cădere nervoasă, apoi alta şi alta şi şi-a sfârşit zilele într-un azil. Dar a avut dreptate. Cel puţin din punct de vedere matematic. Există diferite dimensiuni ale infinitului. însă a durat ceva timp pentru ca toţi ceilalţi să vadă ceea ce vedea el.

Acum[3], eu nu sunt Georg Cantor. Dar şi mie mi-a fost dată peste cap, recent, întreaga viziune asupra lumii şi am simţit nevoia să povestesc asta cuiva. Şi eu am văzut lucruri care m-au încercat până în adâncul fiinţei mele. Aşa că e-mailul tău a ajuns exact la momentul potrivit, căci cred că nevoia mea de a spune această poveste coincide cu nevoia ta de răspunsuri.

întrebarea este, aşadar: eşti gata pentru o nouă teorie a infinitului?

SANTA GERTRUDIS

Maşina Christinei era o chestie veche şi îndărătnică. Am stat puţin înăuntru şi am adulmecat tapiţeria învechită, căutând indicii despre viaţa ei. Nu era nimic acolo, în afară de o sticlă goală de limonadă dietetică şi un pachet de biscuiţi, pe jumătate mâncat, în torpedo. Am pornit radioul. Voci grăbite, în spaniolă, întrerupte de reclame, apoi un rap. M-am întrebat dacă era 21 Savage, cel despre care vorbise băiatul din avion. L-am închis, am oftat şi am pornit motorul.

în viata mea nu mai condusesem în afara tării. A fost un pic intimidant. La început, eram năucă, înainte de a pleca, tastasem pe telefon „Santa Gertrudis supermarket”. Dar telefonul meu a pierdut semnalul, iar eu am uitat repede ce văzusem pe hartă. Acum urmăream doar indicatoarele spre Santa Gertrudis, înaintând pe asfaltul gri şi încercând să- mi amintesc pe ce parte a liniilor albe, care se estompau, ar trebui să conduc.

Am descoperit foarte repede că Santa Gertrudis e foarte drăguţ. Străzi largi, case plăcute, geometrice, clădiri văruite în alb, bougainvillea roz şi cafenele pline de oameni relaxaţi. Totul perfect conceput pentru cerul extrem de albastru de

deasupra. Am străbătut zona. Am trecut pe lângă o cafenea vegană şi un studio de Pilates şi, în cele din urmă, am ajuns la un magazin care părea că vinde mâncare. într-una dintre vitrine erau afişe cu reclamă la bere şi la ulei
de măsline. Am parcat undeva lângă bordură, intrun unghi care ar fi fost interesant pentru Pitagora.

Am parcurs, cu un coş în mână, cele trei culoare micuţe. Era o lume cu totul nouă. Mă simţeam ca şi
cum aş fi fost din nou studentă, la universitate, învăţând să mă raportez la lucrurile de care aveam nevoie pentru a trăi. Pilotul automat era pornit de zeci de ani. De când rămăsesem văduvă, aproape că nici nu schimbasem magazinul la care mergeam săptămânal. A fost destul de înfricoşător să o iau de la capăt. M-am tot învârtit. Deasupra produselor erau nişte plăcuţe scrise cu cretă. *Frutas y verduras ecologicas,* de exemplu, deasupra cutiilor de carton cu nectarine şi ciuperci şi cu cele mai dodoloate roşii pe care le-am văzut vreodată. Am pus o roşie în coş şi am mers mai departe. Am dat curând peste o maşinărie ciudată, aşezată lângă un morman de sticle goale. Maşina avea un jgheab metalic spiralat, care cobora într-un cilindru transparent. Lângă ea erau o mulţime de portocale. Am rostogolit câteva pe tobogan şi am aşteptat cu răbdare ca stropii de suc să

ajungă încet în sticla pe care o ţineam. După câteva minute, aveam o sticlă cu suc de portocale (foarte) proaspăt. Apoi mi-am umplut restul coşului cu o baghetă şi brânză, şi biscuiţi, şi cafea, şi detergent de vase, şi gel de duş, şi hârtie igienică, şi gin, şi apă tonică. Peste zumzetul frigiderelor şi al unui ventilator şi peste radioul cu muzică bouncy pop în surdină, am avut o conversaţie cu persoana plină de viaţă de la casă, pe a cărei insignă scria *Rosella.*

Magazinul era gol, iar Rosella clar avea chef de vorbă. Engleza ei era excelentă. Locuise câţiva ani în Anglia – la Brighton – şi se mutase înapoi.

— Insula asta e ca un magnet, a spus ea în timp ce scana cafeaua. Ştii Es Vedră?

— Es Vedră? Nu. Sunt nouă pe-aici.

— Aha. Păi, Es Vedră e o stâncă. O stâncă mare, înaltă, care iese din ocean. O poţi vedea din Cala d'Hort. O plajă din sud.

Mi-am amintit uşorul sentiment de rău augur pe care îl avusesem privind, pe geamul avionului, spre insuliţa înaltă şi stâncoasă.

— Cred că am văzut-o când am zburat aici.

Ea a dat din cap.

— Da. Se spune că e al treilea cel mai magnetizat punct de pe suprafaţa Pământului. E ceva special acolo.

— Serios?

— Da. Există poveşti bune şi poveşti rele.

Cu ani şi ani în urmă, acolo locuia un pustnic. într-o peşteră. Un om religios. Un preot. El a scris despre luminile pe care le-a văzut în apă. Lumini care aprindeau toată marea. Şi de atunci s-au mai văzut şi în alte dăţi. Aproape că au provocat un accident de avion odată... Şi acum stânca emană o energie ciudată. Uneori e înfricoşător. întotdeauna simt că e ceva acolo. înăuntru.

Era o conversaţie destul de profundă pentru un supermarket. Am încercat să fiu politicoasă.

— Ei bine, pare să fie o insulă interesantă.

FEMEIA CARE VINDEA VIITORUL

Am observat un mic tatuaj întunecat pe braţul Rosellei. Un cerc şi o linie orizontală care se întâlneau deasupra vârfului unui triunghi. Din linia orizontală porneau două linii scurte şi verticale. Cea mai pură şi schematică reprezentare a unei persoane care ridică mâinile.

Nu am fost niciodată o amatoare de tatuaje. Este o chestie generaţională, bănuiesc. Pe vremea mea, un tatuaj însemna că eşti puşcăriaş sau marinar sau doar un delincvent mărunt. Lui Karl îi plăceau sau aşa zicea, dar nu îndrăznise niciodată să meargă şi să-şi facă unul.

Ea îmi urmărea privirea. Sper că nu am părut prea plină de prejudecăţi.

— Este simbolul lui Tanit, a explicat ea. Zeiţa Lunii.

Mi-am amintit referirea la Peştera lui Tanit din scrisoarea Christinei. Am aflat mai târziu că Tanit e destul de importantă în Ibiza. Zeiţa punică a Lunii, da, dar şi a ploii, a fertilităţii, a dansului, a creaţiei, a distrugerii şi a o mie de alte lucruri care includeau, cel mai probabil, şi conversaţiile din magazinele alimentare.

— în trecut, oamenii credeau că ea protejează insula.

— E foarte frumos, am spus.

Ca o babă ce eram. Am observat lângă casă nişte pliante strălucitoare – fluturaşi – care făceau reclamă la cluburi de noapte.

Apoi ea a spus ceva la care nu mă aşteptam. Cuvinte care au căzut ca un trăsnet.

— Tu eşti Grace, nu-i aşa?

Am încercat să par relaxată.

— A, da! Eu sunt. De unde ştii?

— Mi-a spus că o să vii.

— Cine? am întrebat eu ridicol.

— Christina.

— Christina, corect, da.

— înainte de a muri.

— Evident.

Eram atât de uimită, încât am spus-o de două ori:

— Evident.

Rosella a încetat să se mai uite la

cumpărăturile mele şi m-a privit direct în ochi.

— Iubea apa. îi plăceau scufundările. începuse abia acum câţiva ani. Aşa un accident tragic!

— De fapt, nu se ştie sigur ce anume s-a...

— Mi-a spus să fiu drăguţă cu tine. Mi-a spus că eşti specială.

— Mda. Hm. Ei bine, nu o mai văzusem de ani de zile. De decenii. Nu am fost niciodată atât de apropiate... Tu ai cunoscut-o bine?

Ceea ce voiam să întreb, în realitate, era: *Ştiai că o să moară?* Până la urmă, venisem aici, pe insulă, *pentru că ea murise.* Casa îmi fusese lăsată *pentru că ea murise.* Şi scrisoarea în sine sugera că ştia că va muri. însă nu oferea niciun indiciu despre cum anume se va întâmpla. Dacă ştia că moartea ei e iminentă şi totuşi poliţia spaniolă cerceta în continuare, atunci asta chiar ridica o mulţime de întrebări.

Am încercat să pun toate cap la cap în mintea mea, pentru a le da un sens. Ca şi cum aş fi încercat să demonstrez ipoteza Riemann sau conjectura lui Goldbach. Mai rău m-au zăpăcit.

— Da. A locuit pe insulă multă vreme. Asta este magazinul părinţilor mei. Când eram mică, ea venea pe-aici. Şi, înainte de a se muta aici, a stat în Sânt Antoni, cred. Noi folosim numele catalan şi spaniol. Dar voi îi ziceţi San Antonio. Cânta într-un

hotel. Avea voce. Venea mereu aici. Era simpatică. Avea o aură. Dar în ultima vreme nu prea a mai trecut. De când a început să lucreze la piaţa hippy.

— Las Dalias, am spus eu, amintindu-mi scrisoarea Christinei.

— Da, a răspuns ea, scanând sucul de portocale proaspăt stors. Acolo îşi petrecea cel mai mult timp.

— Ce vindea acolo?

— *Elfuturo.*

— Poftim?

— Viitorul...

— Nu înţeleg.

Rosella a început să râdă.

— Devenise... un fel de...

Căuta termenul potrivit în engleză şi a făcut un gest entuziast în aer, ca şi cum cuvintele ar fi fost animale de companie care vin când sunt chemate.

— Clarvăzătoare.

Din anumite motive, acest lucru nu m-a surprins în totalitate. La urma urmei, văzusem cartea aceea la ea acasă. Şi fusese şi profesoară de muzică. Din experienţa mea, profesorii de muzică sunt un pic predispuşi la excentricităţi. Şi, fără îndoială, cei care s-au mutat la Ibiza la sfârşitul anilor ’70 erau mai predispuşi decât majoritatea.

— Un fel de ghicitoare?

— Da. Ghicitoare. Cred că mai mult pentru turişti. Nu pentru localnici. Nu am întrebat-o niciodată prea multe despre asta...

— Asa deci.

>

Şi apoi, fără să mă gândesc, am întrebat instinctiv:

— Ţi-a spus că o să moară?

— Nu! a răspuns ea cu repeziciune.

Şi a strâmbat din gură cu scepticism.

— Nu.

— Dar ţi-a spus că vin?

— *Şi.* A spus că o să vii să stai în casă. Mi-a spus cum arăţi şi m-a rugat să fiu prietenoasă.

Bătrână, am bănuit. *I-a spus că sunt bătrână.*

— Şi cum ţi s-a părut atunci când ai văzut-o ultima oară?

— Bine. Tăcută. Dar bine.

O clientă a intrat în magazin. O femeie într-o rochie albă, vaporoasă, cu o geantă împletită din paie.

— *Hola,* Cămilă! i s-a adresat Rosella, în timp ce eu începusem să-mi împachetez cumpărăturile.

Au avut un scurt schimb de cuvinte în spaniolă sau în catalană sau în ambele. Apoi Rosella s-a întors spre mine şi a reluat scanarea cumpărăturilor.

— Cine a fost soţul ei? am întrebat-o.

— Johan. Era doar un bătrân hipiot olandez. Au divorţat cu ani în urmă. El s-a mutat înapoi la Amsterdam. Atunci a încetat ea să mai cânte, cred.

Apoi, Rosella a aruncat bomba:

— A avut o fiică, la începutul anilor ’90. Cu Johan. Care acum locuieşte la

Amsterdam.

Mi-am amintit de poza de pe perete, cu fetiţa. Cea care ţinea un ursuleţ de pluş.

Şi, din nou, mi-a încolţit acelaşi gând. *De ce eu? De ce nu i-a lăsat casa fiicei ei? Sau, cel puţin, cuiva care a cunoscut-o suficient de bine pentru a şti că are o fiică.*

— Isi vedea fiica?

Rosella[5] a zâmbit, în timp ce termina de scanat cumpărăturile. Am simţit că, fără să vreau, am spus ceva amuzant.

— *Toată lumea* o vede pe fiica ei.

— îmi pare rău, dar nu înţeleg.

Rosella a arătat prin fereastra de la uşă, peste drum.

— O cheamă Lieke. Lieke van der Berg. Are foarte mult succes. E muziciană. Şi DJ. încă locuieşte în Amsterdam, dar vine la Ibiza în fiecare vară. Ea e... *acolo.*

Şi a arătat din nou cu degetul. M-am uitat, prin uşa de sticlă, spre cel mai apropiat dintre cele două panouri publicitare vizibile de pe marginea drumului. Unul dintre ele prezenta chipul unei tinere, luminată exotic în albastru, cu o tunsoare bob, platinată.

LIEKE. AMNESIA. ÎN FIECARE MIERCURI.

— Cântă la Amnesia anul ăsta.

Rosella a ajuns la concluzia corectă că nu sunt genul care merge la Amnesia.

— E unul dintre marile cluburi.

M-am mai holbat câteva clipe la panou.

Cu excepţia câtorva detalii, era ca şi cum m-aş fi uitat la Christina în 1979. Poate că ambiţia de a deveni Blondie se împlinise, dar sărise o generaţie. Şi poate de aceea nu-i lăsase ei casa. Un superstar nu avea nevoie de o coşmelie de pe marginea şoselei.

— Aha. Uau! Deci e cineva.

— Cu siguranţă. Dar nu cred că şi Christina vedea lucrurile asa.

— A, Christina nu se înţelegea cu ea?

Rosella a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Cred că a fost ceva dureros acolo. Că s
au îndepărtat una de cealaltă. Când vorbea despre ea, Christina avea lacrimi în ochi. Spunea că încercase să o contacteze. Familia, eh?

— Da. Familia.

Ceva s-a trezit din adâncurile sufletului meu. Ziua de dinaintea înmormântării fiului meu. Karl, cu lacrimi în ochi, trântind uşa dulapului de la bucătărie. *De ce l-ai scăpat din ochi?*

— Cred că scufundările o făceau fericită. Ai fost vreodată?

întrebarea m-a stânjenit. Nu ştiu de ce.

— Nu. Nu.

— Christina spunea că nu există nimic mai liniştitor pe lume decât scufundările. Uiţi tot odată ce eşti în apă. Credea că ţi-ar plăcea.

Acest lucru părea ciudat. Adică de ce i-ar fi spus Christina cuiva dintr-un supermarket – cuiva care vorbea o engleză

aproape perfectă – să mă convingă să fac scufundări? Era un pic prea mult. Semăna oarecum a aranjament. Dar pentru ce anume, nu ştiam. Totuşi, Rosella părea caldă şi naturală.

— Am şaptezeci şi doi de ani. Sunt prea bătrână. Şi uit totul odată ce mă trezesc.

Rosella a râs, dar nicidecum ofensator.

— Nu!

Apoi a spus câteva cuvinte în spaniolă.

— Ei, hai! Prea bătrână? Ştii să înoţi?

— Pe vremuri îmi plăcea la nebunie să înot. Dar au trecut multi ani de-atunci.

Apoi am încercat puţin în limba spaniolă.

— *Muchos, muchos años.*

— Păi, dacă ştii să înoţi şi poţi să respiri, atunci poţi face şi scufundări. Pari o persoană încă în putere.

Eram luată peste picior, dar cu blândeţe, aşa că i- am tinut isonul.

— Chiar asa?

— *¡Sí! ¡Está claro!* Eşti singură aici?

— Da, am spus.

Şi tristeţea a ieşit la iveală. Era acolo, pe faţa şi în ochii mei. Doliul era un potop care trecea prin tine şi-i ţinea pe ceilalţi la distanţă. Sau cel puţin îi făcea să încheie conversaţia.

Rosella a părut să observe ceva. S-a crispat puţin. I s-a transmis ceva din stânjeneala mea.

— Patruzeci şi şapte de euro şi patruzeci şi nouă de cenţi.

Am scos poşeta pe care mi-o cumpărase Karl cu ani în urmă, cândva de un roşu

aprins, acum de un roz tern.

— Dar, dacă faci scufundări, să nu te duci la Atlantis Scuba. Acolo se ducea Christina. Dar e singura persoană care a avut vreodată ceva bun de spus despre locul ăla. E condus de un zărghit.

— Un zărghit?

— Da. Alberto Ribas.

Alberto Ribas.

Piratul rânjit.

Femeia cu care vorbise Rosella era acum în spatele meu, la coadă. Am decis să nu mai zăbovesc.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, am spus.

Rosella a zâmbit.

— Şi mie la fel. *Chao.*

Am ieşit din magazin, în canicula cu miros de pin a după-amiezii, şi m-am uitat la poza imensă a
DJ-ului olandez, invadată de lumină albastră, întrebându-mă ce se întâmplase cu mama ei.

FLOAREA GALBENA

Odată revenită acasă, am observat o plantă care creştea chiar în fata uşii de la intrare. Era destul de înaltă, îmi ajungea aproape de genunchi, cu petale subţiri, galbene, chiar în mijlocul potecii prăfuite.

Deşi înaltă, floarea părea prea frumoasă şi prea delicată pentru a fi acolo de una singură. Nu cred că era vreo buruiană.

Desigur, nu există, de fapt, buruieni. E doar o chestiune de percepţie. Dacă nu-i place o păpădie care creşte pe gazonul său, cineva o va numi buruiană, de ciudă, pentru că noi, fiinţele umane, trebuie să tragem mereu câte o linie între lucruri. Noi/ei. Matematică/poezie. Buruiană/floare.

Dar ceea ce vreau să spun este că nu era genul de floare pe care oamenii să o numească buruiană. Era genul de floare pe care oamenii aleg să o planteze. Dar de ce ar planta Christina – sau oricine – o floare pe o potecă uscată, chiar în faţa unei uşi? Şi, mai mult decât atât, cum de nu o observasem mai înainte?

Am făcut o fotografie şi i-am trimis-o prin WhatsApp cumnatei mele, Sophie, în Australia. Nu numai că avea o florărie, ci partenera ei avea o diplomă în botanică.

Poate că ar fi putut să-mi spună numele florii. Trebuia să mă ocup de toate plantele din incintă dacă rămâneam acolo.

Am intrat în casă şi am observat altceva.

Borcanul cu apă de mare era acum plin. Nu pe o treime. Ci *plin.* Exista, cu siguranţă, o explicaţie raţională. Capacul era încă înşurubat, dar tot am căutat să văd dacă nu curge vreo ţeavă. Nu, nimic altceva decât un tavan uscat şi, cu siguranţă, nu plouase.

Totuşi, acolo era. Un borcan de măsline care se umpluse cumva cu apă de mare.

Un fel de evaporare inversă, o condensare extremă care – cel puţin după legile naturii cu care eram familiarizată – era imposibilă. M-am simţit, din nou, ca şi cum cineva îmi juca o festă.

Când eram tânără, după cum ţi-am spus, citeam destul de mult Sherlock Holmes, pe lângă preferatul meu, Alexandre Dumas. Romanele şi nuvelele. Există o replică celebră în romanul care le depăşeşte pe toate celelalte în materie de perfecţiune, *Semnul celor patru,* în care Holmes îi spune lui Watson că, atunci când „ai eliminat imposibilul, orice rămâne, oricât de improbabil, trebuie să fie adevărul”.

Cu asta mă confruntam. Nicio explicaţie cu privire la motivul pentru care un borcan de măsline s-ar umple singur nu era posibilă. Aşa că rămăsesem doar cu

lipsa de logică şi cu improbabilitatea. Şi trebuie să-ţi spun că asta nu-mi plăcea deloc.

UN CIOCĂNIT IN USA

îmi era foame şi aveam nevoie să beau ceva.

Am îngurgitat nişte pâine cu brânză şi un gin tonic. Eram pe canapeaua Christinei şi aruncam din când în când un ochi la versiunea dublată din *Indiana Jones şi ultima cruciadă.* întotdeauna mi-a plăcut chipul lui Harrison Ford. Era reconfortant. Ca un papuc vechi. Aşa e cu vedetele de cinema. Cei buni îţi devin atât de familiari, încât e ca şi cum i-ai purta ori de câte ori îi vezi. Umplu acea părticică de singurătate din noi. Ne încălzesc.

Lui Daniel îi plăcuse mult filmul de dinaintea acestuia. *Indiana Jones şi templul morţii,* în special scena banchetului, unde apare un glob ocular în supă. Acela şi *întoarcerea lui Jedi* erau preferatele lui. Ceea ce a adăugat o notă dulce-amăruie vizionării filmului. Filmele din anii ’80 pot fi ele vechi de patru decenii, dar – pentru mine – sunt prea moderne.

Acasă, îmi puneam adesea un film vechi. Ceva alb- negru, din altă lume. *Vacanţă la Roma. S-a întâmplat într-o noapte. Mâna lui dreaptă.* Sau, dacă mă simt mai Technicolor, *Un american la Paris.* Adevărate filme clasice, îmi imaginez că eşti încă prea tânăr să le fi descoperit. îmi

plăcea să văd lucruri de dinainte de a-l întâlni pe Karl, de a deveni mamă sau chiar de a mă fi născut. Era ca şi cum, pentru un timp, nu aş fi existat. Ca şi cum as fi evadat într-o altă lume, înainte să înceapă durerea mea.

în timp ce mă uitam la film, s-a întâmplat ceva care m-a făcut să tresar pe scaun.

S-a auzit o bătaie în usă.

Trebuie să fi fost destul de târziu, pentru că afară era întuneric şi, aminteşte-ţi, era în iunie. Zile lungi. Dar presupun că aceasta era Ibiza şi Ibiza nu înţelegea cu adevărat conceptul de „oră târzie”.

Am deschis şi am dat de un bărbat. Un bărbat uriaş, lat în umeri. Cu braţele numai muşchi. Şi o privire de bivol. Cu părul decolorat şi un tatuaj cu un crucifix sau un pumnal lângă ochiul stâng. Avea o energie periculoasă, convulsivă. Pielea era ca o tapiserie de cicatrici. Ar fi putut avea foarte bine peste doi metri înălţime. Era ca şi cum unui bolovan i s-ar fi dat suflare prin cufundarea într-o cadă cu creatină. Părea să fi făcut eforturi considerabile pentru a arăta atât de intimidant. Avea o mână la spate. M-am întrebat dacă ţine o armă.

— Tu nu eşti Christina, a spus el.

Era britanic. Cockney. Sau Essex.

— îmi pare rău, am spus. Nu. Nu sunt.

— Unde e?

— Nu aici.

N-am vrut să-i spun că murise. N-am vrut să-i spun nimic.

Bărbatul a zâmbit. Un zâmbet destul de timid.

— Spune-i că a căutat-o Frankie. Spune-i că a avut dreptate. A avut dreptate în toate privinţele. Spune-i că-i mulţumesc. Şi că asta e pentru ea.

A luat mâna de la spate şi a întins-o către mine. Am simţit un gol în stomac, ca şi cum aş fi trecut peste un pod arcuit. Dar când am văzut ce are în mână am râs uşurată. Era o pungă uriaşă cu ursuleţi gumaţi Haribo.

— Mi-a spus că dulciurile sunt plăcerea ei vinovată, a spus el cu un zâmbet uriaş pe faţă. Ursuleţii de ananas, aurii, sunt preferaţii ei. Sunt câţiva acolo. E doar un mulţumesc.

[5] [5]

— OK, am răspuns.

Şi eram pe cale să-i spun adevărul despre Christina, dar deja plecase.

— Mulţumesc, am spus.

Şi m-am simţit vinovată pentru că l-am judecat, în timp ce poarta metalică se închidea cu zgomot în spatele lui. Am auzit portiera unei maşini trântindu- se. Apoi nişte muzică electronică. Suna ca nişte bătăi de inimă foarte puternice.

LA VIDA IMPOSIBLE

Am intrat pe internei.

îmi adusesem laptopul. Laptopul meu de zece ani, cu un autocolant Harley-Davidson pe el. Fusese al lui Karl – autocolantul Harley-Davidson, pentru a adăuga un fior de pericol vieţii sale de inginer civil –, asa că a-l înlocui ar fi însemnat un soi de trădare. Nu că el ar fi avut vreodată motocicletă.

Am tastat „Christina van der Berg” pe Google.

Am văzut, pe site-ul *Diario de Ibiza,* articolul despre care îmi pomenise Pau, taximetristul. Când 1am tradus, mi-a sărit în ochi expresia „dispărută, presupus înecată”. Christina rezervase o scufundare la miezul nopţii, la Atlantis Scuba, şi nu se mai întorsese niciodată. Alberto Ribas fusese chemat la interogatoriu şi apoi eliberat.

Am adăugat cuvântul „clarvăzător” şi nu era decât o singură menţiune, în legătură cu o listă de tarabe din Las Dalias, aşa că m-am întors la căutarea după numele ei.

Au apărut câteva lucruri. Legate, mai ales, de perioada când cântase la un hotel numit Buenavista, din Santa Eulalia, cu ani în urmă. Erau o fotografie cu ea într-

un club de noapte numit Ku, din 1986, şi alta în care apărea căzută în admiraţia lui Freddie Mercury – dar, clar, din aceeaşi noapte cu fotografia înrămată de pe perete. Se pare că aceasta fusese petrecerea dată de Freddie la Hotelul Pikes când împlinise patruzeci şi unu de ani, iar ea fusese unul dintre numeroşii localnici care cântaseră acolo în acea noapte. în poza de pe net, purta un mic melon, ca Sally Bowles în *Cabaret.* Iar locul era acelaşi, am descoperit eu, unde grupul pop Wham! filmase videoclipül pentru *Club Tropicana,* cu ceva ani în urmă. Părea o lume plină de strălucire.

M-am simţit mândră de ea, în timp ce continuam să cercetez. O menţiune despre ea şi un prieten, din 1981, de la un club de noapte numit Glorys, pe o pagină de Instagram în engleză, numită „Ibiza Nostalgia”.

Aceasta era Christina de care îmi aminteam, dar ceva mai machiată şi cu părul mai înfoiat. Apoi mai era o fotografie cu ea, ceva mai grizonantă, tot în *Diario.* Stătea în picioare, alături de alte două persoane care ţineau un banner pe care scria, în engleză, *FĂRĂ PETROL.* Textul articolului era în spaniolă, aşa că l-am introdus în Google Translate şi era vorba despre protestele organizate în oraşul Ibiza, în 2014, împotriva planului unei firme petroliere scoţiene de a extrage petrol în largul insulei. Un plan care,

aveau să-mi confirme cercetările ulterioare, nu a fost pus în practică niciodată, datorită protestelor extrem de puternice. Zece mii de oameni ieşiseră pe străzi în Ibiza. Acelaşi număr care protestase împotriva construirii unui teren de golf, în Cala d'Hort, cu câţiva ani în urmă. Mai era o menţiune despre ea în legătură cu un protest împotriva unui hotel din Cala Llonga.

Am încercat altceva. Am tastat „Alberto Ribas". Am găsit ceva despre el pe un blog numit Roving Sceptic, într-un articol intitulat „Oameni de ştiinţă care au luat-o razna":

Alberto Ribas. Acest respectat biolog marin a absolvit oceanografia la Universitatea din Vigo, după care a predat în SUA, la Universitatea din California, apoi la numeroase universităţi spaniole şi sud-americane.[5]

A fost unul dintre primii oameni care au atras atenţia asupra pericolului microplasticelor din ocean şi autorul mai multor cărţi, pe o varietate de subiecte, de la alge la ţestoasele marine şi la ecologia recifelor de corali. A fost discreditat pe scară largă după ce a publicat o lucrare despre pajiştile cu iarbă de mare *Posidonia oceanica* din Ibiza şi Formentera. Lucrarea a concluzionat că[3]

această iarbă a reuşit să trăiască pe cont

propriu, ca un singur organism, timp de peste 100.000 de ani, datorită unei „prezenţe neobişnuite şi eterice în apa de aici, care se manifestă ocazional, ca o lumină anormală, cu proprietăţi nenaturale, şi care nu are nicio legătură cu algele şi nu pare a avea o origine w A . *vCC* pamanteasca.

Convingerea lui Ribas că o forţă extraterestră sălăşluieşte în Marea Mediterană a determinat excluderea acestuia din Societatea Internaţională [3] de Biologie Marină în 2016 şi pierderea postului de la Universitatea din Insulele Baleare, situată în Palma de Mallorca, atunci când studii independente ulterioare nu au descoperit nicio dovadă care să îi susţină afirmaţiile. însă dr. Ribas a [3] plusat şi chiar a publicat pe cont propriu o carte numită *La vida imposible* – sau *O viaţă imposibilă* –, susţinând că are dovezi ale multor apariţii ale unor forme de viaţă pe care oamenii de ştiinţă le consideră „imposibile”, dar care există aici, pe planeta Pământ, şi mai ales în Insulele Baleare.

Bine, m-am gândit. Un nebun. Unul dintre acei nebuni despre care vorbea taximetristul. Poate că şi Christina fusese o nebună şi de aceea îmi lăsase mie – aproape o străină[5] – o casă aici.

Căutarea după Alberto Ribas m-a dus şi pe site-ul Atlantis Scuba.

Am dat click şi am văzut două steaguri – unul spaniol, unul britanic. Am dat click pe cel britanic şi am ajuns la versiunea în limba engleză a site-ului şi la o fotografie frumoasă cu doi scafandri care înotau în apa cristalină.

„Lasă-ţi problemele la mal şi explorează o altă lume", spunea textul. „Un alt univers al frumuseţii naturale şi al minunilor. Un loc plin de linişte..."

Am dat clic pe mai multe poze. Cu nişte oameni într-o barcă, în echipament de scufundări. Christina era printre ei.

Stătea lângă un bărbat în vârstă, cu barbă. L-am recunoscut din fotografia de pe copertă, în care semăna cu un pirat. Era chiar Alberto. încă părea făcut pentru mare. Zâmbea şi el, larg, ca şi Christina. Dar în privirea lui era o posibilă undă de răutate. Nu ştiu de ce, dar m-a încercat un sentiment de nelinişte doar văzându-1. Era şi un text despre importanţa conservării oceanelor. Am mai răsfoit câteva fotografii, cu o senzaţie care mi-a făcut gura pungă.

O creatură marină fluorescentă; un scafandru care se îndrepta spre o peşteră; o caracatiţă; o murenă; un alt scafandru

care vizita epava navei *Don Pedro,* textul explicând că aceasta fusese o barcă scufundată la câţiva kilometri de Portul Ibiza în 2007; un peşte de stâncă, portocaliu, înotând printr-un recif de coral.

Şi-apoi, imaginea unei plante uriaşe. O pajişte subacvatică plină cu iarbă de mare. în cea mai limpede, cea mai curată apă imaginabilă, cu razele soarelui străpungând pe alocuri oceanul şi un banc de peşti mici, argintii, pe fundal. Era, foarte probabil, cea mai frumoasă fotografie pe care o văzusem vreodată. M-a străbătut un sentiment trecător. Diferit de frica tot mai mare. Ceva paralel cu ea. Fascinaţie, presupun. O fascinaţie magnetică, puternică.

M-am mai uitat puţin la televizor, atunci când templul în care se afla Sfântul Graal s-a prăbuşit în jurul lui Sean Connery şi al lui Harrison Ford, apoi m-am întors la laptop. L-am redeschis la fotografie şi atunci am văzut ceva nou. Ceva mic şi uşor de ratat. Un obiect mărunt, auriu, în mijlocul ierbii de mare.

Am mărit imaginea.

Şi acesta a fost momentul în care totul a devenit terifiant. Singură în casa aia necunoscută, pe insula aia necunoscută, simţindu-mă departe de tot ceea ce îmi fusese vreodată familiar, imaginându-mi borcane de măsline care se umpleau singure cu apă şi plante care apăreau din senin. Şi acum *asta.* Cu siguranţă, se

întâmpla ceva foarte ciudat. Nu am reuşit să calculez şansele, dar se pare că era una la multe milioane. Şi totuşi iată-l acolo, aşezat pe fundul mării. Ceva ce simţeam cu adevărat că îmi aparţinuse. Detaliul era suficient de clar ca să văd nu numai culoarea lănţişorului, ci şi imaginea Sfântului Cristofor de pe pandantiv.

N-am avut nicio îndoială, în mintea mea, că e exact acelaşi lănţişor pe care i-l dăruisem Christinei în 1979, de Crăciun, strălucind ca o speranţă pierdută.

VA ROG SA STATT DEPARTE

DE DOMNUL RIBAS

Ofiţerul de la Guardia Civil, un bărbat de vârstă incertă, stătea la biroul său, în cămaşa kaki cu mâneci scurte, călcată impecabil, uitându-se la scrisoarea Christinei adresată mie. Mesteca gumă în timp ce o citea. Pe scalpul lui încreţit se zărea o uşoară sclipire de sudoare.

Emana o emoţie reprimată. Era încordat ca un pumn strâns.

— Ştiu că încă există o anchetă cu privire la dispariţia Christinei şi m-am gândit că asta ar putea ajuta. Chiar dacă nu e mult.

A dat din cap aproape fără să-l mişte. A mârâit puţin pentru sine. Apoi mi-a vorbit într-un *spanglish* morocănos.

— *Es verdad.* Nu e prea mult.

— Dar ne spune că ea ştia. Ştia că o să moară... Asta trebuie să însemne ceva. Ar trebui să vă spun şi că în apă era un lănţişor. L-am văzut într-o fotografie online. Eu i-l dăruisem. Cu Sfântul Cristofor.

Poliţistul a ridicat privirea spre mine. Un om cu puţine cuvinte şi puţine gesturi. Avea ţeasta sferică, rasă şi nu avea barbă. Ochii lui obosiţi erau complet lipsiţi de expresie.

— *Cuăndo?*

— Scuze?

— Când?

— Nu înţeleg.

I-am simţit frustrarea. A mormăit ceva pentru sine, în spaniolă. Apoi a întrebat:

— Când i-ati dat lănţişorul?

A aruncat întrebarea fără tragere de inimă, ca pe nişte monede cuiva care cerşeşte.

— în 1979.

S-a uitat la mine de parcă n-ar fi înţeles.

— în urmă cu patruzeci şi cinci de ani, am clarificat. I l-am dat acum patruzeci şi cinci de ani. Şi, conform fotografiilor, l-a purtat mereu de atunci.

Nu-mi plac secţiile de poliţie. întotdeauna mă fac să mă simt vinovată.

A oftat, dându-mi impresia că-i irosesc timpul. Poate că se simţea prost fiindcă nu putuseră să afle exact ce i se întâmplase Christinei. Mi-aş fi dorit foarte mult să ştiu puţină spaniolă, aşa, ca să nu par o turistă bătrână şi naivă.

— Unde e poza?

— Pe un site. Atlantis Scuba.

Ceva i-a fulgerat în ochi când am rostit cuvintele astea.

— Atlantis Scuba?

— *Şi.* Da. *Şi.* Cel detinut de Alberto Ribas. Cred că l-a cunoscut destul de bine.

— Hm. Alberto Ribas.

A oftat prelung.

— *Pues.* Au mai fost... şi alte lucruri pe care le-aţi văzut...?

Nu aveam de gând să-i spun despre borcanele de măsline care se umpleau singure cu apă de mare sau despre florile care apăreau de nicăieri.

— Nu.

— Bine.

A urmat o lungă pauză. Pentru o clipă, a părut că vrea să mai spună ceva. Gura lui sugera asta, ca un ou înainte de a ieşi puiul din găoace, dar nu a ieşit nimic.

— Asta-i tot? m-am întrebat cu voce tare.

Bărbatul mi-a aruncat o privire aspră. Am încercat o abordare mai blândă. Aşa cum ai face în pădure cu un urs grizzly căruia i-ai întrerupt prânzul.

— De fapt, sunt doar foarte îngrijorată din cauza prietenei mele. înţeleg că încă există câteva întrebări despre cum a murit şi ştiu că încercaţi să le dati de capăt...

— Sunteţi oaspete pe această insulă. Este important să ţineţi minte... Insula nu e uşor de...

A căutat cuvântul englezesc, până s-a hotărât:

— ...înţeles... Adică puteti să o vedeţi. Puteti să-i vedeţi... plajele... şi palmierii... şi puteţi trece cu maşina pe lângă discoteci şi restaurante. Dar nu o veţi înţelege niciodată ca un *ibicenco.* Acum. Vă mulţumesc pentru ajutor, *señora.* Vă rog, lăsaţi ancheta în seama noastră. Mergeţi şi vă bucuraţi de vacantă.

A pus scrisoarea deoparte şi a intrat pe computer.

— Mai aveţi nevoie de scrisoare? am întrebat.

— *Şi. ’*

— Bine. înţeleg.

Aveam de gând să-i cer o copie, dar am simţit că ajunsesem la finalul numărului de întrebări permise.

Timpul meu, în mod clar, expirase. Dar, în timp ce ieşeam din camera aceea umedă, cu mâna pe uşă, el şi-a dres glasul.

— Ah, şi, *señora,* vă rog să staţi departe de domnul Ribas!

M-am întors şi am încuviinţat din cap.

Şi, în acel moment, chiar aveam de gând să exact aşa cum îmi spusese.

ANHEDONIA

M-am străduit să las în urmă toate detectivismele astea, să renunţ pentru o vreme să fiu Miss Marple. Aşa că am făcut ceea ce fac majoritatea britanicilor pe o insulă mediteraneeană.

Am ieşit şi m-am bucurat de vacantă.

> > »

Şi, la prima vedere, a fost o vacanţă destul de frumoasă.

Am văzut farul de la Portinatx.

M-am dus să văd salinele de la Ses Salines şi m-am plimbat de-a lungul plajei de la Es Cavallet, încercând să nici nu clipesc la vederea nudiştilor.

Am făcut ceea ce-mi recomandase Christina, adică o excursie de la Cala San Vicente, de-a lungul vechiului drum al pelerinilor, până la Peştera lui Tanit, sus, pe dealul abrupt, şi am simţit c-o să-mi dau sufletul. M-am alăturat unui mic grup turistic şi am luat o crenguţă de rozmarin, pe care am oferit-o ca ofrandă zeiţei de pe braţul Rosellei. M-am simţit un pic ridicol când am aşezat-o pe micul altar din peşteră.

Am traversat un pod mobil din secolul al XVI-lea, ca să mă pierd printre aleile înguste din Dalt Vila.

Am văzut un bărbat pe skateboard, al

cărui câine mergea alături la trap. Şi clubberi îmbrăcaţi colorat. Am văzut oameni accelerând pe pista de go-kart. Am văzut excursionişti pe dealuri. Şi hipioţi bătând în tobe la apusul soarelui.

M-am uitat la palmieri.

Am mâncat pâine cu măsline şi *aioli.*

O tartă cu brânză şi mentă numită *flad.*

Mi-am cumpărat un cornet plin cu îngheţată sculptată ca o floare.

Am văzut iahturi scumpe şi bărci mici, cu pânze.

Am condus prin împrejurimi.

Am văzut dealuri, cai, plaje, livezi, biserici, mlaştini sărate, dune de nisip, peşteri, golfuri, stânci, turnuri de veghe.

Am văzut un vechi club de noapte abandonat, de prin anii ’70, acum acoperit de buruieni şi de graffiti.

Am văzut cadranul solar uriaş de pe plaja pustie de la Cala Llentia.

Am respirat liniştea din mijlocul pinilor din vârful Sa Talaia.

Am zărit un pescăruş-verde.

Peste tot era frumos.

în mare parte, oricum.

Dar eu mă simţeam pustiită.

Un sentiment obişnuit sau o lipsă de sentimente obişnuită.

Anhedonia.

Eram blocată.

Vezi tu, problema era următoarea: credeam sincer că nu sunt un om bun care

merită să fie fericit.

Devenisem cine crezusem că sunt. Un om groaznic. A crede aşa ceva despre tine însuţi este, foarte adesea, un preludiu al unor fapte rele. Şi mă simţeam aşa de când murise Daniel. într-o sâmbătă, când eu nu eram unde ar fi trebuit să fiu. Terminase de văzut *Superman II* la televizor şi ieşise în ploaie, voia să-l duc eu în oraş. Tatăl lui era la cârciumă, unde mergea în fiecare sâmbătă pe vremea aia. Dar eu nu am mers în oraş pentru că ploua şi *nu aveam chef.* Aşa că el a ieşit cu bicicleta, într-o dispoziţie proastă, iar eu am rămas înăuntru, citind cataloage. Căutam uscătoare de păr când fiul meu a virat pe Wragby Road şi a intrat direct într-un camion.

Şi a fost din cauza mea. Eu eram de vină. Ar fi putut foarte bine să nu se întâmple nimic dacă aş fi spus, pur şi simplu: „Aşteaptă, Daniel, iau umbrela şi apoi mergem împreună la magazine”. Şi acea vinovăţie mi-a pătruns în suflet şi m-a convins că sunt fundamental defectă. Iar când crezi asa ceva acţionezi ca atare. Aşa cum Superman ştia că e cel care salvează oamenii căzuţi de la cascada Niagara şi continua să facă fapte bune, eu eram cea care lăsase să moară fiinţa pe care o iubea mai mult decât orice.

Nu mă înţelege greşit. înclinaţia mea spre vinovăţie este anterioară lui Daniel. Am fost întotdeauna predispusă la asta, chiar şi când eram copil, la Şcoala

Catolică „St Cuthbert”, purtându-l la gât pe Sfântul Cristofor. Când ai avut o copilărie înconjurată de sfinţi, e uşor să te simţi păcătos. Un profesor mi-a spus odată că dacă rugăciunile nu ajung la Dumnezeu este pentru că au fost blocate de propriul tău păcat. Şi părinţii mei – care îşi doriseră un băiat – m-au tratat întotdeauna de parcă nu le eram îndeajuns. Dar moartea lui Daniel a întărit sentimentul vinovăţiei ca trăsătură definitorie. Ceva ce trebuia să port în mine pentru totdeauna.

Şi, uite-aşa, la câţiva ani după moartea lui Daniel – dar cu zeci de ani în urmă – făcusem altceva. Fusesem infidelă. Şi nu am spus nimănui, cu atât mai puţin lui Karl. Iar după moartea lui sentimentul de vinovăţie a luat amploare.

Aidan fenkins. Dl Jenkins. Profesor de istorie înainte să fii tu elev la şcoală. După ce divorţase, flirtase cu mine în cancelarie, în parcare şi pe coridoare. Simţise haosul pe care îl purtam înăuntrul meu. Simţise că sunt ca într-un vârtej şi că aş putea merge oricât de departe dacă aş primi impulsul corect. Şi am flirtat şi eu. A fost pe cât de palpitant, pe atât de groaznic. Şi cu cât îmi reproşam mai mult că sunt un om rău, cu atât mă apropiam mai mult. Şi a venit şi momentul fatidic în care ne-am ciocnit unul de altul în magazie.

Atunci a început.

Am devenit nişte creaturi clandestine care făceau î
ceva ruşinos printre grămezile de caiete de exerciţii, rândurile de capsatoare şi surplusul de exemplare din *Watership Down* şi *Minunata lume nouă.* Apoi sa întâmplat din nou. îi plăcea dramatismul situaţiei. Clişeul. Fantezia sexuală cu profesorii în magazie, devenită realitate.

(Hârtia avea să miroasă pentru totdeauna a păcat.)

Nu există scuze reale, cu excepţia sentimentelor. Poetul spaniol Federico Garcia Lorca credea că cea mai mare pedeapsă este să-ţi doreşti şi să nu declari acest lucru cu voce tare. Şi, pentru o scurtă clipă din viata mea de femeie măritată, am ars de dorinţă. Nu neapărat pentru Aidan Jenkins. Ci pentru evadare. Pentru *ceva* care să nu fie doliu. Am simtit că soţul meu mă părăsise, chiar dacă rămăsese cu mine. Uneori mă învinuia. Era ca şi cum între noi ar fi fost zeci de mii de mile, chiar şi atunci când stăteam pe aceeaşi canapea. Aveam nevoie de aer. De ceva. De orice nu însemna acest blocaj în singurătate.

Iar Aidan era singur şi arătos şi, când vorbea, îi simţeam vocea reverberând prin mine. O simţeam pe piele. Ceva electric, incitant. Era şi destul de insistent cu semnalele transmise. Iar eu, prea egoistă şi deprimată ca să pot face faţă apăsării. Aşa că m-am comportat ca o proastă.

îţi spun toate acestea pentru a-ţi da o

mână de ajutor.

Uneori, pentru a fi de ajutor, trebuie să renunţi la dorinţa de a fi şi plăcut.

Aşa că sunt aici ca să-ţi spun asta: îmi placi, ai fost un elev bun, ai fost întotdeauna drăguţ cu mine şi cu ceilalţi din clasă. îmi amintesc că aveai un amestec

de încredere şi supunere. Nu-ţi era niciodată frică să ridici mâna dacă ştiai răspunsul. Şi nu ezitai când toată lumea chicotea şi te făcea tocilar, în timp ce recitai primele treizeci de cifre ale ir. Dar era acolo şi un strop de umilinţă. Plecai capul. Te scuzai chiar şi atunci când nu era nevoie. Chiar şi pentru lucrurile pe care nu le făcuseşi. întotdeauna mi s-a părut interesant când oamenii fac asta. Ca o recunoaştere că toată lumea este puţin de vină pentru tot.

E-mailul tău a fost scris din suflet. Şi ceea ce vreau

să ştii este că te plac suficient de mult încât să nu am nevoie să mă placi şi tu pe mine. Vreau să fiu sinceră despre propriile mele greşeli, pentru a te ajuta să ţi le ierţi pe ale tale.

Mi-ai scris că ţi-ai dezamăgit iubita şi ea te-a părăsit. A fost cam vag, dar, în acelaşi timp, mi-a spus tot ceea ce trebuia să ştiu. Este greu să fii tânăr şi cu defecte, mai ales la o vârstă la care judeci cu uşurinţă. (Desigur, fiecare vârstă este o vârstă la care judecăm, deoarece suntem şi

rămânem oameni; doar că ne mutăm judecăţile ca pe nişte piese de mobilier, atunci când vrem ca încăperea să pară mai mare.) Singurul lucru bun în a avea regrete este că nu îi mai judec pe alţii prea aspru. Fiecare om de pe această planetă este un context şi circumstanţele acestui context nu pot fi niciodată văzute pe deplin. Toţi suntem mistere, chiar şi pentru noi înşine. Această lume ne poate brutaliza într-o mulţime de feluri, nu doar în cele mai evidente. Un om poate să arate elegant şi de succes, cu o cravată şi un zâmbet, cu o viată strălucitoare şi o educaţie aleasă, dar să audă şi acum un tată distant urlând cuvinte abuzive şi să bea, să joace jocuri de noroc sau să facă sex doar pentru a şterge durerea, incapabil să rupă ciclicitatea.

Sunt aici ca să îţi spun că, la un moment dat, toată lumea – şi mă refer la *toată lumea* – dezamăgeşte pe cineva. Poate nu aşa telenovelistic ca mine, în magazie, dar există un milion de alte moduri. Dar, într-adevăr, eu mă simt deosebit de vinovată. Nu mă simt responsabilă doar de moartea fiului nostru, ci şi pentru că am fost infidelă singurului bărbat pe care l-am iubit vreodată.

Oricum, după această aventură, nu mi-am mai îngăduit niciodată vreo plăcere. Şi nici chiar în timpul ei. îmi epuizasem rezervele, aşa am decis. După, în magazie, închideam ochii şi vedeam faţa însângerată a lui Daniel, în timp ce zăcea

pe asfalt, de parcă sufletul meu ar fi rezolvat ecuaţia, transpunând un plus dintr-o parte într-un minus din cealaltă. Aşa încât ani în şir mi-am interzis, la nivel profund, orice fel de plăcere. Chiar şi cele mai nevinovate.

Presupun că una era să nu simţi plăcere în timp ce stai pe canapea acasă şi cu totul alta când faci lucruri de la care *e de aşteptat* să fie plăcute. Cam asta era diferenţa. Şi nu mai fusesem niciodată într-un loc unde plăcerea era mai *aşteptată* decât pe această insulă spaniolă.

Fericirea din iunie, în Ibiza, era la fel de comună ca ecuaţiile în algebră, dar eu nu puteam simţi nimic din toate acestea.

Mi-era dor de Karl. Mi-era dor de Daniel. îmi era dor de cine fusesem cândva, cu zeci de ani în urmă. De persoana pe care o cunoscuse Christina. De mine, cea care nu-şi plângea niciodată de milă.

Mă întrebam dacă acea persoană mai există. Mă întrebam dacă o voi regăsi vreodată.

PIAŢA HIPPY

Mergi în piaţa hippy Las Dalias... şi salut-o pe prietena mea Sabine.

Aşa spunea scrisoarea ei. Şi, cum nu aveam altceva de făcut, am facut-o şi pe-asta.

Piaţa era foarte aglomerată. Arăta aşa cum îmi imaginam că fusese San Francisco în 1967. O grămadă de oameni cu ochii bulbucaţi. Miros de tămâie plutind în aer. Tarabe care vindeau bijuterii balineze (inclusiv „brăţări vindecătoare cu opale”), saronguri indiene, tunici albe, fuste flamenco în roşu şi negru. Cineva, la o tarabă, citea în cărţi de tarot. Altcineva cânta melodii ale lui Joni Mitchell şi fuma un joint de dimensiuni considerabile. Am mai văzut o tarabă plină de haine. în culori ţipătoare. Aşa cum avea şi Christina. Am rămas uitându-mă la un costum de baie *tie-dye.* Costum de baie nu-mi adusesem. M-am întrebat rapid cum aş arăta în el. *Ridicol, îmi imaginez.* Dar apoi l-am cumpărat, mai degrabă ca să întreb unde pot găsi pe cineva care se numeşte Sabine.

— Acolo, mi-a răspuns, prietenos, tânărul de la tarabă.

A arătat spre o femeie care stătea în

spatele unei mese pline cu picturi reprezentând peisaje din Ibiza. Era parţial acoperită de umbra făcută de plasa de pescuit care atârna deasupra tarabei ei, dar tot îţi lua ochii. Cu părul alb, răvăşit, plin de flori, o rochie lungă, albă, vaporoasă şi aproximativ şaptezeci de brăţări pe fiecare încheietură.

Sabine vorbea engleza cu un uşor accent german şi atât de lent şi de căutat, încât simţeam ca e într-o permanentă stare de meditaţie. Uneori chiar închidea ochii. Mi-ar fi prins bine un scaun. Poate că picioarele mele nu mai aveau vene varicoase, dar nu erau antrenate pentru munca de detectiv.

— Christina a fost specială, mi-a spus ea.

— Da. Da, din câte îmi amintesc despre ea, şi eu cred la fel.

S-a uitat la mine o vreme, cu un zâmbet uşor trist.

Am simţit că îmi scapă ceva.

— Unii oameni strălucesc, a spus ea cu o seriozitate profundă şi misterioasă.

— Mai ales pe căldura asta.

Din fericire, Sabine a părut să nu audă încercarea mea de umor.

— Iar Christina strălucea mai tare. Ca o zeiţă. O

zeiţă greacă. Asta a şi fost problema.

— Problema? am întrebat-o.

Atunci, ochii ei s-au deschis larg, în timp ce s-a aplecat către mine şi mi-a răspuns:

— Este periculos să străluceşti. Atrage corbii. Şi ea a avut un har.

A urmat o inspiraţie lungă şi lentă.

— O putere.

O expiraţie. încă o inspiraţie. Era ca şi cum tocmai inventase respiraţia şi făcea o demonstraţie.

— Un talent.

— Talent?

— De a ajuta oamenii.

Mi-am amintit de bărbatul care venise la ea acasă. La mine acasă. în fine. Bărbatul uriaş, cu părul decolorat şi tatuaj pe faţă, care voia să-i dea Christinei o pungă cu ursuleţi gumaţi.

— Ce vrei să spui prin putere? Ce putere avea ea? Cântatul? Era foarte buna. Asta îmi amintesc.

Sabine a inspirat şi a expirat şi a inspirat din nou. Pauzele ei erau iritante. Sau poate era doar căldura. Poate căldura era iritantă şi făcea ca totul să devină iritant în jur. Inclusiv eu.

— Era o clarvăzătoare.

— Clarvăzătoare?

A arătat spre un alt colţ al pieţei.

— Stătea acolo şi le prezicea oamenilor viitorul.

— Ah, da, pentru turişti, am spus amintindu-mi de ce îmi povestise Rosella.

— Nu. Nu era un truc pentru turişti. Ea chiar putea să vadă viitorul.

Am încercat să nu par prea surprinsă sau prea sceptică. Eram conştientă că vorbesc cu cineva care ar putea fi ea

însăşi înclinată spre – şi voi spune cu delicateţe – credinţe *excentrice.* Dar eu eram profesoară de matematică până în măduva oaselor. Aveam nevoie de logică, de dovezi şi de justificare algebrică. Mi-am amintit de cartea pe care o văzusem în biblioteca Christinei. *Ghidul suprem al clarviziunii: volumul 8.* Mi-am amintit de conversaţia ciudată pe care o avusesem cu şoferul de taxi, în prima mea zi acolo. Cuvintele lui mi-au revenit în minte.

Există lucruri în legătură cu insula asta... Lucruri pe care majoritatea oamenilor nu apucă să le vadă. Lucruri care nu sunt uşor de... explicat...

Mi-am amintit de maşina lui, îndepărtându-se în viteză de casa Christinei, ca un ţânţar care fuge de *citronella.* Mi-am amintit şi de apa din borcan.

Căldura, Grace, mi-am spus, *e doar căldura. Ea te face să te simţi ciudat. îţi umflă gleznele şi îţi înceţoşează creierii.*

J 5

— A început să facă asta abia acum patru ani, dar a pus stăpânire pe viaţa ei destul de repede... Am cunoscut-o cu ani în urmă, când protestam împotriva unui teren de golf din rezervaţia naturală de la Cala d'Hort. Şi apoi împotriva unui hotel...

— Care?

— Cel mai nou hotel Eighth Wonder, din Cala Llonga, cu fiica ei.

— A, da, am spus, amintindu-mi panoul de vizavi de casă. L-am văzut într-o

reclamă.
— Era singurul lucru asupra căruia erau de acord. Mediul. Christina a fost întotdeauna foarte pasionată de natură. Chiar era o pădureancă. Dar apoi lucrurile s-au schimbat. *Ea* s-a schimbat.
— S-a schimbat în ce sens?
— Toată faţa ei s-a schimbat. Era crispată tot timpul. Şi se uita mereu în depărtare. M-am gândit, la început, că e vorba de o depresie. Dar apoi a început să prezică lucruri. Lucruri care au ajuns să se întâmple.
— Înțeleg.
— Insula asta are destul de multi clarvăzători, parapsihologi şi cititori în tarot, dar nici unul ca ea. De aceea şi-a făcut duşmani. I s-a dus buhul. A ajuns să fie coadă la ea, de-aici şi până acolo.

A arătat în depărtare, de-a lungul aleii înguste, de unde fusese taraba Christinei până la o altă tarabă, unde se vindeau clopoţei de vânt şi vase ciudate pentru inhalarea marijuanei.
— Ar fi putut prezice viitorul cuiva doar privindu-l în ochi. Mi-a spus că trebuie să zbor acasă ca să-l văd pe tatăl meu. Aşa că m-am întors la Leipzig şi am mai apucat o singură zi cu el înainte să moară. Nu exista nicio explicaţie raţională. Dar asta nu era singura problemă.

Era cam mult de înghiţit. Am lăsat totul să se aşeze în capul meu, ca un bagaj uitat, în timp ce priveam unul dintre

tablourile ei. O stâncă uriaşă, în ocean. Cea pe care o văzusem de sus. în imagine părea întunecată şi înfricoşătoare.

— Es Vedrâ, a spus ea lent.

— Da.

Mi-am amintit că Rosella pomenise despre asta.

— Frumoasă. Dar blestemată. Ei plănuiesc să o distrugă.

— Ei?

— Da. Plănuiesc să o dezvolte. Să construiască un complex. Să distrugă toată viaţa sălbatică. Şi oamenii se împotrivesc.

Mi-a întins un fluturaş din grămada de pe masa ei. Foarte brut. Câteva cuvinte în spaniolă, pe o hârtie verde.

— E un protest. împotriva celor care au permis să se întâmple asta. Joi. întâlnirea e în faţă la Café Mar y Sol din Ibiza. Ar trebui să vii. Christina a ajutat la organizarea lui.

— Oh, asta e... păi, eu sunt... da, poate, am
bâiguit.

Şi mi-am amintit, de fapt, de ce venisem acolo.

— A mai fost vreo problemă? Cu Christina, vreau să spun.

Şi am avut acel sentiment pe care îl am adesea cu matematica, atunci când răspunsul este acolo şi ştii că este acolo, este în creierul tău şi ia formă, dar nu este pe deplin vizibil.

încă o tură de respiraţie elaborată, lentă.

A închis ochii, meditativ. M-am întrebat dacă nu cumva a adormit.

— Alberto Ribas... a spus la a treia expiraţie. Pe el ar trebui să-l întrebi.

— Deci crezi că el este responsabil de moartea ei?

— Ea şi-a prezis moartea. Numai că nu ştia cine avea s-o omoare. Politia a vorbit cu Alberto şi n-a luat nicio măsură împotriva lui. Dar...

Sabine s-a uitat la mine mult timp după acel *dar.* Apoi a zis-o:

— Cred că el e singurul care ştie cu adevărat ce s-a întâmplat cu ea.

Am dat din cap. Am spus mulţumesc. Şi, în timp ce mă îndepărtam, tot vedeam acel lănţişor pe fundul mării. Ştiam că n-am cum să părăsesc insula fără să vorbesc mai întâi cu Alberto Ribas. Aşa că, atunci când m-am urcat în maşină, am tastat „Atlantis Scuba” pe telefon. Dar, conform GPS-ului, nu exista un astfel de loc. Mi-a apărut o listă cu alte centre de scufundări. Divestar Ibiza. Centrul de scufundări OrcaSub Ibiza. Centro Buceo SCUBA. Anfibios Ibiza. Dar niciun Atlantis Scuba.

Aşa că am tastat, în schimb, „Cala d’Hort” şi am început să conduc spre sud.

ŞARPELE SI CAPRA

5 >

O oră mai târziu eram pe plajă. O scurtă întindere de nisip aglomerată, în formă de arc. Era şi un restaurant acolo. Un loc cu peşte proaspăt şi *paella.* Un mic magazin cu aspect rustic şi acoperiş de paie, care vindea rochii de vară şi costume de baie. Plaja în sine era plină de oameni şi umbrele de soare şi şezlonguri şi câteva hidrobiciclete erau în larg (mi- am amintit cum mă certam pe una cu Karl, în Corfu, cu zeci de ani în urmă, în timp ce Daniel continua să plonjeze din spate).

Era o privelişte incredibilă spre Es Vedrâ, insuliţa stâncoasă care se ridica din mare spectaculos, aproape vertical. Un perete înalt, calcaros, cu petice rare de verdeaţă. Cea din tabloul Sabinei. Cea care mă tulburase în avion. Cea despre care se presupunea că are proprietăţi magnetice. M-am plimbat de-a lungul plajei, simţind o uşoară durere în şolduri. Era ca într-un cuptor. Purtam o fustă lungă şi o bluză, ceea ce făcea din mine persoana cea mai îmbrăcată pe o raza de doi kilometri.

Am mers până când nisipul s-a transformat în pietricele. Am ajuns la cabanele de pe plajă. Aveau şipci de lemn în chip de uşi şi în majoritatea se aflau

bărci sau plăci de surf. Câteva aveau panouri solare pe acoperişurile improvizate din tablă ondulată. Una avea rufe la uscat. Un copil stătea pe un acoperiş şi citea. M-am întrebat pe care dintre ele o numeşte Alberto *acasă.* Am urcat nişte trepte de piatră până la terasa unui restaurant şi, mai departe, către o parcare prăfuită. Era de cealaltă parte a plajei faţă de unde parcasem – mult mai sus pe drum dar eu am continuat să merg până la poteca roşie şi copacii de dincolo de ea, mirosind pinii şi ascultând ciripitul pulsatil al cicadelor. în cele din urmă, am găsit o baracă mică, cu un semn decolorat afară, pe care scria *Atlantis Scuba – Centro Buceo.* Era un cub de beton cu o usă de lemn şubredă. Cel mai uşor de ratat centru de scufundări din lume.

Am ezitat. Am inspirat. Am expirat.

De anxietate, tot corpul îmi intrase în alertă, ca la începutul unui atac de panică. Era un sentiment cu care eram obişnuită. Sentimentul că existenta mea e un fir delicat pe care un vânt brusc îl poate face să dispară.

Mi s-a făcut pielea ca de găină.

Am ciocănit. Am ascultat. Nu am auzit decât cicadele.

Ar fi fost un moment bun să fac cale întoarsă, să mă duc la maşină şi să las totul baltă. Cine mă credeam? Harrison Ford? Era ridicol. Dar eram sigură că auzisem ceva. Ceva care acoperea

zgomotul insectelor. Aşa că am împins uşa.

în colibă nu am găsit absolut pe nimeni. Sau mai degrabă: niciun om. Aerul era fierbinte şi apăsător. M-am uitat împrejur. Un birou, nişte echipamente de scufundare, o mulţime de cutii vechi de carton pe rafturi, două scaune, un computer, un futon şi un cearşaf, o pungă de rufe de la o spălătorie automată, un calendar cu delfini, un auto colant vechi pe care scria NU GOLFULUI! şi un stâlp indicator din lemn care arată spre cer şi pe care era scris *Alpha Centauri 4.367 anos luz.*

Şi o capră.

O capră adevărată, cu jumătatea din faţă neagră, iar jumătatea din spate albă, cu coarne mari şi un miros puternic de mosc, care era deja prea mult pe căldura aia.

— Oh, bună! am spus surprinsă, dar liniştită.

Capra nu a răspuns. S-a întors să mănânce ovăz dintr-un castron.

Am observat pe birou o grămadă de fluturaşi. Erau aceiaşi pe care mi-i dăduse Sabine în piaţa hippy. Reclamă la protestul împotriva construirii pe Es Vedrâ.

Mi-am amintit cuvintele taximetristului. „începe cu A.” Tipul bogat şi spilcuit care o vizitase pe Christina. „A” era de la Alberto?

Apoi am auzit paşi şi un bărbat care mormăia ca pentru sine.

Bărbatul a intrat în colibă, în şlapi şi pantalonii scurţi de blugi, cu o barbă lungă, grizonantă. Acesta nu era omul despre care vorbise Pau. Bărbatul acesta era gol de la brâu în sus, dar părul de pe piept aproape că alcătuia, în sine, un articol de îmbrăcăminte. Pielea îi strălucea de la lotiunea de bronzat cu parfum de nucă de cocos. Mi-a luat o secundă să-mi confirm că e, într-adevăr, omul din fotografia de pe copertă. Am ezitat pentru că – şi o so spun pe şleau – m-a descumpănit faptul că avea cu el un şarpe. Negru, cu pete galbene şi semiîncolăcit în jurul braţului lui. Capul şarpelui era acum ridicat, cu ochii fixaţi asupra mea. Nu-mi era în mod deosebit frică de animalele de companie. Sau de orice alt animal. Dar combinaţia dintre capră, şarpe şi un mascul uman hirsut, într-un spaţiu atât de claustrofob, era cam mult.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el într-o engleză cu accent, punctată de un chicotit. Arăţi de parcă ai fi văzut un şarpe!

ALBERTO

Nu avea atât aspectul unui pirat, cât al unui naufragiat, cu părul neîngrijit, cu barba în toate direcţiile şi cu ochii tineri, care străluceau ca un răsărit de soare printre ruine străvechi. Dar, dincolo de ochi, erau multe de suportat. Mi-a declanşat o senzaţie primară de silă, pe care n-o puteam ignora.

— Cred că n-am nimerit bine.

Nu ştiu de ce am spus asta. De frică, presupun.

— Bine-ai venit în club, frate... a spus el, părând aproape american pentru o clipă.

— Scuze?

A făcut un semn din cap către şarpe, care acum migra pe celălalt braţ.

— Şerpii! Sunt cei mai buni tovarăşi. Cele mai intelectuale reptile. Mintea lor e plină de ghicitori filozofice fascinante. Dar noi n-ar trebui să avem şerpi! Mii de ani Ibiza nu a avut niciun fel de şerpi.

’ — Aha!

Cu siguranţă, credea că sunt acolo pentru o lecţie de istorie.

— Vechii fenicieni s-au stabilit aici pentru că nu era nimic mortal pe insulă. Fără animale periculoase. Fără plante periculoase. Era o insulă binecuvântată.

Nici acum douăzeci de ani nu erau şerpi. Şi acum? Şerpi, şerpi, şerpi. Nu e bine. Nu e bine deloc... Vezi, unii nu fac niciun rău. Nu au *veneno...*

— Venin?

— Exact, a arătat el spre mine, de parcă tocmai aş fi spart codul Enigma.

Vorbea engleza mai fluent decât mine, dar îi plăcea să-şi orneze cât mai mult frazele cu frânturi de spaniolă, pentru a-mi reaminti unde mă aflu.

— Dar ei afectează echilibrul vieţii. Distrug şopârlele. Erau şopârle peste tot. Mai *avem* şi acum, dar sunt pe cale de dispariţie din cauza ăstuia şi a prietenilor lui.

Capra înfulecase tot ovăzul şi ieşea încet pe uşă.

— *Hasta luegOy* Nostradamus, a spus Alberto adresând caprei un gest vesel de rămas-bun. Nu fi aşa, a continuat el, de parcă s-ar fi aşteptat ca animalul să-i spună şi el „la revedere”.

Apoi s-a uitat spre mine.

— E un suflet mizantropic. Chestiune frecventă la capre. Dar se întoarce la cină. întotdeauna se întoarce.

— Cred că n-am nimerit bine, am repetat eu.

Nu voiam decât să plec. Sau să nu fi ajuns acolo niciodată.

M-a privit. Ochii lui aveau o forţă în ei.

— Nu. Ai nimerit chiar foarte bine. De-

asta şi trebuie să termin povestea despre şopârle. Acum mor. Pretutindeni. Oamenii nu înţeleg cât de importante sunt. Mai ales nenorociţi! de pe dealuri.

Era ceva violent în modul în care a spus-o. Un om cu resentimente clare. Cuvintele Sabinei mi-au răsunat în minte. *Cred că e singurul care ştie ce s-a întâmplat cu ea...*

— Oamenii cu grădini elegante şi măslini. Milionarii şi miliardarii cu covoraşele lor de yoga şi piscinele lor infinite. Ţie pot să-ţi spun asta, pentru că sigur nu eşti vreo bogătaşă.

Tipul nu-mi plăcuse nici înainte de această sentinţă, dar cu ea a pus capac.

— Asta e clar, am spus. Acum, dacă nu te superi, aş putea să...

Dar ceva mi-a distras atenţia. Am observat că, în timp ce vorbea, degetul lui masa zona de sub gâtul şarpelui, iar reptila părea să-şi încetinească mişcările.

— Ăştia sunt şerpi de la Montpellier. Ajung aici odată cu copacii importaţi, în... scorburi... ăăă... îşi depun acolo ouăle... Ouăle lor sunt în copaci... Şi, odată ajunşi aici, se înmulţesc în prostie. Şi tot sistemul ecologic e futut. Futut de-a binelea, ca un delfin. Delfinilor le place foarte mult să se fută. Delfinii sunt construiţi pentru plăcere. Sunt maşinării de plăcere.

Am crezut că încearcă să mă şocheze. Aşa că, în ciuda anxietăţii din acel moment, mi-am păstrat faţa nemişcată şi dârză, ca o statuie de pe Insula Paştelui,

fără să-i arăt nici măcar o licărire de pudibonderie, la care probabil se aştepta.

— Aşa că există vânători de şerpi care le zdrobesc capul cu pietre. Dar lui nu pot să-i fac una ca asta. Uită-te la el. Mintea îi e plină de întrebări. Nu le poţi auzi, dar, crede-mă, e un şarpe foarte curios. Presupun, pentru că e un venetic, ca tine. Se află într-un loc în care nu ar trebui să fie... Nu-ti face griji, şarpe. Totul e în regulă... Aşa că o să-l adorm un pic. Uite, tipul doarme. Ochii îi rămân deschişi pentru că e şarpe. Dar uită-te.

Şarpele a alunecat de pe braţul lui, în timp ce el îl ţinea. S-a dus la birou şi a deschis un sertar, unde

3 î 2

apoi a închis şarpele.

— O să-l sun pe prietenul meu. Lucrează la pază într-un club de noapte. Fetiţa lui îi ţine pe post de animale de companie.

Nu eram expertă în arta conversaţiei, dar până şi eu îmi dădeam seama că aceasta e una anormală.

— Şarpele e în regulă?

— *Şi, şi.* E o tehnică pe care am învăţat-o de la un general argentinian.

S-a apropiat şi mi-a întins mâna, pe care i-am strâns-o ezitant. Vorbea engleza cu un accent pe jumătate spaniol şi pe jumătate american, probabil de pe vremea când predase la Universitatea din California.

— Alberto Ribas, a spus el. Prieten al animalelor şi al mării.

— Eu sunt Grace. Prietena unei persoane care a murit în circumstanţe misterioase. încerc să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

— Bine ai venit în biroul meu!

A făcut un semn către futon.

— Şi în casa mea.

— Locuieşti aici?

— Da, da. De ce nu? Am şi alte variante. Fiica mea are o casă drăguţă în nordul insulei şi ar vrea să stau cu ea, dar mie îmi place aici. Mă scol. Mă scald în mare şi mă usuc la soare. Ce ar putea fi mai bine de-atât?

— Instalaţiile de apă şi canal? am sugerat eu.

M-a ignorat.

— Te rog, am încercat din nou. Aş vrea să aflu ce sa întâmplat cu prietena mea.

— Ai spus că te cheamă Grace? Ca pe Grace Kelly?

Era frustrant felul în care putea să tergiverseze conversaţia, ducând-o departe de locul în care voiam eu să ajungă, dar i-am făcut pe plac.

— Mamei mele îi plăcea mult. M-am născut în anul în care a ieşit *La amiază.*

Toate acestea erau adevărate. Dar nici pe departe nu erau lucrurile pe care venisem să le discut acolo cu el.

— Ştiai că şi-a petrecut luna de miere în Ibiza?

— Nu. Şi nu cred că...

— Ei bine, aşa a fost. Caut-o. Oamenii cred că vedetele abia au început să vină pe insulă. Dar au venit dintotdeauna. Errol

Flynn a venit aici cu iahtul lui. Laurence Olivier. Elizabeth Taylor. Asta înainte să avem aeroport. Mai târziu, Joni Mitchell a venit pentru inspiraţie. în tinereţe, Cormac McCarthy a venit să scrie, pe vremea când era hipiot. Bob Marley a venit să danseze. L-am întâlnit. A fost un erou.

Am încercat să-i ghicesc vârsta. Barba şi bronzul de mahon mi-au îngreunat demersul. Ar fi putut avea între şaizeci şi optzeci de ani. Totuşi, în ciuda uzurii corpului, avea în el un soi de tinereţe. Era un om care nu învăţase niciodată să fie adult.

— Ascultă, i-am spus surprinzător de tăios pentru cât eram de emoţionată, am venit să întreb despre o veche prietenă de-a mea.

M-a ignorat complet. Poate că nici nu auzise. Ba nu. Auzise. însă a continuat să vorbească, nu chiar *cu mine,* ci *peste mine,* parcă unei mulţimi imaginare, dar adulatoare, înghesuite cumva în baracă. Poate unui amfiteatru plin cu studenţi căzuţi în admiraţie, într-un univers în care încă avea o carieră.

— Vezi tu, asta nu e o insulă normală. Ştiu că oamenii spun asta tot timpul, dar ştiu şi că e adevărat. Insula asta nu e normală. E ceva special aici. Oriunde te-ai uita, dacă ştii ce cauţi, la, de exemplu, capra...

Am încercat să-l întrerup. Era ca şi cum ai umple golul dintr-o secvenţă numerică

deja completă.

— L-am botezat după Nostradamus, pentru că marele francez a prezis iniţial că Ibiza o să fie ultimul refugiu al vieţii pe Pământ. Ştiai?

M-am uitat în jos, la castronul gol de ovăz, încercând să-mi imaginez ce legătură au toate astea cu Christina, cu scufundările sau cu orice altceva.

— Sunt capre şi pe Es Vedrà. Mereu vor să scape de ele. Spun că sunt *„malos para el hábitat”*'. Oamenii! Să spui că o capră e dăunătoare pentru habitat! Imaginează-ţi! Nişte nenorociţi, nu?

Apoi a scos un sunet ciudat. Ca un lup care urlă. Dumnezeu ştie de ce.

M-am simţit puţin speriată, recunosc. Omul nu era doar nebun, ci şi masiv. Masiv, sălbatic şi păros. Iar pentru vârsta lui – oricare ar fi fost –, probabil, destul de în formă. Chiar şi cu picioarele mele reparate, tot n-aş fi putut să-l las în urmă. Aşa că rămâneam blocată într-o baracă pustie, la o distanţă destul de mare de plajă şi chiar de parcare. Orice ţipăt ar fi fost înecat de neîncetatul strigăt de împerechere al cicadelor.

— A fost iarba de mare, nu-i aşa? m-a întrebat.

Nu mai avea ochi de copil, ci de om foarte bătrân. Avea o anumită forţă în privire. Am simţit că mă poate doborî din picioare.

— Scuze?

— Imaginea cu iarba de mare. Asta te-a adus aici. Şi eu habar n-aveam ce să spun.

MAINE LA MIEZUL NOPŢII

Am revăzut în minte fotografia de pe site. Cea cu lănţişorul şi Sfântul Cristofor. Şi am avut un sentiment ciudat. Ca atunci când ai lăsat o uşă sau o poartă deschisă. Dar uşa sau poarta eram eu.

— A fost unul dintre lucruri.

— Trebuie s-o vezi, a spus el brusc, cu vocea coborâtă şi serioasă. O să-ti schimbe viata.

— Ce te face să crezi că vreau să-mi schimb viata?

Vocea m-a trădat şi a devenit spartă.

El a zâmbit, cu strungăreaţă ca o mică peşteră în mijlocul calcarului. Avea înfăţişarea cuiva pe cale să etaleze o chintă roială.

— De ce altceva te-ai fi mutat în Ibiza şi ai fi locuit într-o casă oribilă, aflată pe un drum aglomerat, dăruită de o femeie aproape străină, dacă nu ai fi vrut să-ti schimbi viata?

De data asta n-am mai avut nicio ezitare. Mi-am ascuns toată surprinderea de pe faţă. Probabil că ştia despre toate astea de

la Christina. Era explicaţia raţională.

— De curiozitate, am spus.

— Aha, a zâmbit el. *La curiosidad mató al gato.* Ştii expresia? O aveţi şi în engleză. Curiozitatea a omorât pisica.

— Nu sunt o pisică.

Asta l-a făcut să râdă. Un râs din tot sufletul. Râsul unui pirat. Un râs prea puternic pentru motivul care îl declanşase. Doi plus doi dând şapte sute.

Şi apoi mi-a ţinut o altă prelegere pe care nu o cerusem.

— Iggy Pop cântă despre asta într-o melodie. Am pus-o o dată aici. La Amnesia. Ştii, clubul de noapte, în 1980, când acolo era încă o fermă şi noi încă dansam pe orice ritm...

Nu-mi pot imagina de ce ar fi putut crede că vreau să ştiu atât de multe despre el. Am aşteptat şansa de a vorbi, ca un câine ascultător care îşi aşteaptă cina.

— Ai o minte deschisă?

M-a fixat cu un zâmbet.

Nu mi-a plăcut privirea lui. Pentru o clipă mi-am dorit să fiu ascunsă în sertar, cu şarpele.

— Am fost profesoară de matematică, am spus eu, deja frustrată. Am o minte căreia îi place să rezolve lucruri. Şi chiar vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu prietena mea, Christina van der Berg. Vreau să ştiu cum a murit. Şi cred că tu ai putea avea nişte răspunsuri.

Numele complet l-a lovit. A părut să tresară. Tristeţea i s-a aşternut pe faţă ca

un nor. A dat din cap. A aşteptat puţin.

— Ştia că o să moară. Ştia că o să fie ucisă. Asa că a făcut ceva în privinţa asta.

— Ce vrei să spui? Ce-a făcut?

— Nu eram aici. Eram la Madrid cu fiică-mea, Marta. Mergea la o conferinţă de astrofizică şi eu am însotit-o.

Nu ştiu de ce, dar am fost surprinsă să aflu că are o fiică şi că participă, împreună cu ea, la conferinţe. A fost ca şi cum aş fi văzut o acuarelă pictată de un urangutan. Părea cumva dincolo de limitele pe care i le atribuisem eu.

— Marta şi Christina erau prietene bune. Mă rog, au lucrat împreună la nişte chestii. Fiica mea nu e doar astrofiziciană, ci şi ecologistă. Sunt un *papă* foarte mândru.

A luat un fluturaş de pe birou.

— Organizează un protest. Joi. împotriva construcţiilor pe care le plănuiesc ăştia pe Es Vedrâ.

Am dat din cap.

— Am auzit despre asta. Pare o cauză foarte nobilă. Dar eu sunt aici pentru a afla mai multe despre Christina.

— Christina era un scafandru foarte priceput. Uneori ieşea singură. Poliţia ştie toate astea. Iar acum ştii şi tu.

— Asta e tot ce ştii?

— Nu. Ştiu multe lucruri pe care tu nu le ştii. Lucruri care te-ar ajuta să înţelegi.

— Ce fel de lucruri?

M-a fixat un moment. Cântărea ceva în privinţa mea. M-am simţit sub lupă. îmi studia chipul de parcă ar fi avut un indiciu despre ceva important.

— Da, a spus el. Eşti gata să vezi adevărul. Ţi se citeşte pe faţă, acum...

— Ce anume?

— Potenţialul pe care îl ai.

A arătat cu degetul spre mine. Nu mai simţisem niciodată aşa o dorinţă de a rupe degetul cuiva. Cred că mă ajunsese căldura.

— A avut dreptate în privinţa ta. O să fii grozavă.

Apoi am izbucnit un pic.

— Poţi să nu mă mai tratezi de sus şi să nu mai vorbeşti în dodii, ci ca o fiinţă umană normală?

— Vorbesc în dodii. Interesantă formulare, nu?

— Da, ca şi *hai să n-o mai lungim.* Pe asta o ştiai?

— Ascultă. Dacă vrei să rămâi o fiinţă umană normală, ar trebui să pleci chiar acum. Pentru că asta n-o să fie o experienţă normală...

— Ce anume?

— Mâine e o noapte iară lună, a spus el.

Ce legătură are asta cu restul lucrurilor! m-am întrebat.

A zâmbit de parcă ar fi ştiut exact la ce mă gândesc. A arătat în spate.

— în ocean, mâine-noapte, de-aici şi până la Formentera, ai şansa să afli ce s-a întâmplat cu prietena ta. Te duc eu. Ai mai

făcut vreodată scufundări?

— Nu. Şi dacă tu crezi că o să mă sui în aceeaşi barcă cu tine, în toiul nopţii, te înşeli amarnic.

Din nou părea să ignore ce-i spuneam.

— Ştii să înoţi?

-Da.

— Atunci, poţi să te scufunzi, frate. Scufundarea înseamnă doar înot. Dar la adâncime. Şi mai sunt câteva lucruri. Dar pot să ţi le explic. Ne întâlnim pe plajă, la miezul nopţii.

— Am şaptezeci şi doi de ani. Nu stau până la miezul nopţii. Şi nu fac scufundări.

— Aiurea. Aici eşti la Ibiza. Unde nimeni nu e prea bătrân pentru nimic. E un nonagenar care dansează la Pacha în fiecare noapte.

— Fascinant, am răspuns.

Sarcasmul este ticul meu nervos.

S-a îndreptat către uşă. Am simţit un fel de atracţie magnetică. Voiam răspunsuri, iar el ştia asta.

— Unde te duci?

S-a oprit în uşă. S-a întors cu un zâmbet. Dinţii lui, chiar şi fără strungăreaţă, tot ar fi fost remarcabili, înclinaţi şi distantati ca nişte pietre funerare neuniforme. Era un nebun? Era un criminal? Poate un chip să-ţi spună ceva? Era mai bine să-l urmez sau să stau într-o colibă umedă, fără răspunsuri şi cu un şarpe adevărat? Mă gândeam la fiecare lucru de rău augur pe care îl auzisem despre el, de la Sabine şi de la Rosella. Şi de la ofiţerul din Guardia

Civil, ale cărui cuvinte mi le-am amintit cu claritate.

Vă rog să staţi departe de domnul Ribas...

— Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat cu prietena mea.

— Şi o să afli, a spus el domol. îţi promit. Dar unele lucruri nu pot fi spuse. Trebuie arătate. Mâine. La miezul nopţii.

Mâine.

La miezul nopţii.

Şi apoi dus a fost. Iar eu am expirat parcă prima dată în ultimele douăzeci de minute.

SINGURĂTATEA FARA SCĂPARE A LUI GRACE WINTERS

Cam o jumătate de oră a durat drumul cu maşina înapoi, în mare parte pe drumuri accidentate.

Mă simţeam obosită şi îngrijorată, iar gleznele mi se făcuseră cât mingile de volei. îmi imaginam că tot acest stres şi căldura nu sunt recomandabile atât de curând după o operaţie la vene.

îmi doream să fi fost Karl cu mine. I-ar fi plăcut Ibiza. I-ar fi plăcut bătrânii hipioţi şi era mai rezistent la căldură decât mine. Găsea întotdeauna o scuză pentru a-şi dezgoli picioarele la soare. Credea că purtarea pantalonilor scurţi îl face cu câteva grade mai fericit. Fusese unul dintre acei britanici incurabili care grădinăresc în şort de plajă în aprilie. Mi l-am imaginat în seră, îngrijindu-şi roşiile, cu faţa stacojie ca a unuia care suferă de hipertensiune. Dar zâmbind. Mereu zâmbind. Un zâmbet blând, şters, care era expresia lui obişnuită. Nu indica neapărat fericirea, ci mai degrabă stoicismul. Aceasta era, de fapt, întreaga lui filozofie. Zâmbeşte prin orice-ai trece. Zâmbeşte

prin doliu, durere şi pierdere. Un zâmbet care era, cred, pentru Daniel. De parcă simţea că Daniel se uită la el şi nu voia să-l supărăm sau să-l facem să se simtă stânjenit sau vinovat pentru durerea noastră.

A fost trist să mă gândesc la Karl şi la Daniel. Băieţii mei. Dar era şi mângâiere în tristeţe. Este greu de explicat şi nu ştiu dacă simţi acelaşi lucru în legătură cu mama ta, dar uneori *mă complăceam* în tristeţe. Mă duceam către ea. Doliul părea singura modalitate de a rămâne aproape de ei. Aşa că mintea mi se îndrepta către gândurile triste şi dulci- amărui – chiar şi către o plimbare prin pădure cu ei amândoi, în urmă cu treizeci şi sase de ani, la cules de păpădii şi piciorul-cocoşului – pentru a avea un soi de companie.

Am trecut pe lângă pista de go-kart. Era un loc ciudat pentru aşa ceva, acolo, în mijlocul pustietăţii. Dar părea foarte populară. Erau atât de multe Ibize, mi-am dat seama. Era Ibiza vacanţelor de familie, cu go-kart şi călărie. Ibiza petrecerilor. Ibiza hippy. Ibiza hotelurilor cu *spa.* Ibiza scufundărilor şi a plajelor. Era Ibiza scumpă, a iahturilor şi a stelelor Michelin. A lui Leonardo DiCaprio. A traseelor prin natură şi a privitului la stele. Ibiza tradiţională, cu dansuri populare şi sate, şi festivaluri, şi biserici, şi vechi obiceiuri. Şi-apoi, bineînţeles, mai era şi Ibiza locală,

trăită şi contemporană, pe care o zărisem în supermarketuri şi în cafenele şi printre cei care-şi plimbau câinii pe marginea drumului. Părea să existe câte o Ibiza pentru toată lumea, cu excepţia văduvelor singure şi îndurerate.

Un sir de turişti stăteau la coadă la karturi. Familii şi grupuri de bărbaţi tineri. Şi lui Karl i-ar fi plăcut. La fel şi lui Daniel. M-am gândit la toţi acei oameni care râdeau, cuprinşi de dispoziţia de vacanţă. Părea totul atât de fragil. într-o asemenea stare de spirit e greu să vezi vreo persoană vie şi să nu-ţi imaginezi golul pe care l-ar lăsa în urmă dacă ar dispărea. Să vezi în fiecare om de pe pământ durerea viitoare a cuiva.

Şi apoi am ajuns. La casa care nu era încă acasă. O casă care încă nu simţeam că îmi aparţine. Am deschis uşa şi am intrat şi mi-am pregătit o cină frugală, în mica bucătărie maronie. Am băut nişte suc de portocale şi am mâncat pâine, brânză şi roşii şi totul a fost foarte bun, dar nu puteam să le simt pe deplin gustul. Simţurile mele erau şi mai amorţite ca de obicei. Aşa că până şi sucul proaspăt a trecut aproape neobservat.

M-am uitat la inelul de logodnă de pe mâna mea. La rubinul montat în el, cel de-al doilea inel cu care Karl mă ceruse în căsătorie. Primul fusese un smarald.

E ciudat cum, la vârsta mea, vederea unui lucru stârneşte, întotdeauna, o

amintire despre ceva întâmplat înainte de el. Nu există prezent pur în această carte a vieţii. Poţi oricând să vezi cuvintele de pe pagina anterioară, umbrele lor de cerneală întunecând sau măcar înceţoşând ceea ce stă în fata ta.

Cu câţiva ani înainte mă tăiasem la degetul inelar în timp ce tocam o ceapă. Sângerarea nu se oprise singură, aşa că trebuise să merg la spital să-mi cauterizeze rana. Mi-au ars vasele de sânge pentru a opri sângerarea. Şi acum nu simţeam nimic în vârful degetului. Aveam impresia că aşa se întâmplase şi cu mine: durerea, vinovăţia şi viata mă cauterizaseră şi nu mai era nimic nou de experimentat. Doar o rană la care să te uiţi şi să continui să o palpezi, în nădejdea că vei găsi o fărâmă de simţire.

Era o seară fragilă, şovăitoare, cu lumină încă afară, dar întuneric şi umezeală în casă. Am pornit televizorul şi m-am uitat la un chat-show spaniol fără să înţeleg o boabă. Am stat acolo. Privind la televizor, apoi la cărţile Christinei şi la teancul ei de viniluri vechi, apoi la pozele de pe perete. Am văzut chipul zâmbitor, cu strungăreaţă, al lui Alberto holbându-se la mine din fotografii.

— Ce vrei? i-am întrebat imaginea.

Nu am primit niciun răspuns.

Timpul zbura. Am oprit televizorul. Am

ascultat zgomotul sporadic al traficului.

Era târziu. M-am întins în pat, cu dureri articulare, cu urechile ţiuind şi cu sufletul greu. Nu puteam dormi.

Mă simţeam la capăt de linie. Ca şi cum, dacă aş fi murit liniştită în noaptea aceea, ar fi fost în regulă. Mă gândisem, prosteşte, că venirea la Ibiza avea să zguduie cumva lucrurile, să şteargă pânzele de păianjen, să mai reducă din apăsarea mentală. Mă gândeam, în esenţă, la ceea ce toţi vrem să credem atunci când ne suim într-un avion: că sunt pe cale să evadez.

Dar nu.

Problema cu schimbarea de peisaj este că, dacă ajungi acolo şi descoperi că te simţi la fel, atunci, eşti cu adevărat în capcană. Şi asta a fost concluzia mea. Problema nu fuseseră Lincolnul sau bungaloul sau situaţia mea. Problema eram eu. Nu exista scăpare din durere şi din singurătate. Atâta timp cât rămâneam în acelaşi corp îmbătrânit, cu aceleaşi amintiri coagulate, eram propria mea condamnare pe viaţă.

Nu aveam să aflu ce se întâmplase cu Christina. Doar mă făceam de râs, cu un plus de umiditate. Am simţit cum se ivesc lacrimile. Un soi de progres.

Ce caut eu aici?

Şi, mai devreme decât mi-am imaginat, aveam să primesc un răspuns.

RADIOURI STRICATE

Acum, eu am o teorie despre viaţă şi o să mă dau mare împărtăşindu-ţi-o aici. E o teorie veche, dar despre care am descoperit recent că este adevărată.

Culmea disperării este, adesea, esenţa adevărului.

Când lucrurile sunt greşite, trebuie să ajungem, întâi, la fundul gropii ca să se întâmple schimbarea. Uneori trebuie să ne simţim în capcană pentru a putea găsi o cale de ieşire. Nu ne întâlnim pe noi înşine în lumină şi aer. Nu înţelegem radioul când se aude cântecul. Uneori este nevoie să spargem lucrurile, pentru a vedea cum sunt făcute.

Şi aceste prime zile petrecute la Ibiza au adus la suprafaţă tot ceea ce reuşisem să suprim până în acel moment. Durerea, disperarea, singurătatea. M-am văzut prăbuşindu-mă. Eram deschisă ca un radio stricat. Faţă în faţă cu propriile-mi bobine, circuite şi tranzistoare defecte. Cu toate defectele şi

inconsecvenţele. Şi poate că despre asta era vorba. Poate pentru că zăceam acolo,

zdrobită, paradoxal, amorţită şi îndurerată simultan, dintr-odată s-a întâmplat. Poate că, atunci când ţipi în tăcere, ajutorul soseşte tot în tăcere. Poate că universul asculta. Poate că semnalul a fost recepţionat.

Nu ştiu.

Dar ceva s-a întâmplat, cu siguranţă.

Iar momentul a fost impecabil ales.

STRĂLUCIRE

Era trecut bine de ora unu când mi-a atras atentia o licărire blândă care intra prin uşă. Pesemne că lăsasem o lumină aprinsă undeva. Dar era un pic ciudat, pentru că eram destul de sigură că până atunci fusese întuneric peste tot. M-am speriat o clipă. Frica a răzbătut prin amorţeală. Un memento al faptului că eram în viaţă. *Dacă intrase cineva? Dacă era Alberto?*

Am alungat gândurile stupide şi m-am ridicat din pat, îndreptându-mă spre lumină. Şi am găsit repede sursa. Borcanul de măsline de lângă uşa din faţă, care lumina fotografiile de pe perete. Apa strălucea ca o torţă, iar vectorul luminii

era îndreptat în sus, formând un con în aer. Nu puteam să mă uit direct în borcan fără să-mi lăcrimeze ochii, aşa că mi-am îndreptat privirea către fasciculul de lumină. Părea diferit, să zicem, de cel al unei lanterne. Părea să aibă o viaţă proprie. Mici fluctuaţii, schimbări şi mişcări. Mă simţeam de parcă eram martoră la ceva care, deşi nu puteam înţelege, era acolo pentru a fi înţeles. Are vreun sens ce zic? Era ca un fel de mesaj. Iar eu, un copil hipnotizat de buzele în mişcare ale unui părinte.

„Ce naiba se întâmplă?”, îmi amintesc că m-am întrebat.

în cele din urmă, lumina s-a stins. Şi m-am întors în pat. Ciudat, mă simţeam mai liniştită.

De asemenea, eram sigură de un lucru. Ştiam că, împotriva oricărei precauţii, a doua zi la miezul nopţii voi fi pe plaja de la Cala d’Hort, aşteptând un răspuns.

O BARCA NUMITA *NO*

Era o barcă pentru scufundări, veche, din lemn, beteagă şi care mai şi scârţâia, cu un motor rahitic care se oprea şi pornea ca un câine care mârâie la o veveriţă jucăuşă. Chiar şi în întunericul adânc, neluminat de lună, era clar că vopseaua se scorojea, încât doar ultimele două litere ale numelui – *Neptuno* – mai erau vizibile. Dacă aş fi fost genul care crede în semne trimise de univers, o barcă numită „nu” ar fi fost un motiv în plus pentru a nu urca în ea. Dar iată-mă.

Marea era calmă. Apa lovea uşor carena bărcii, cu un sunet molcom şi ciudat de deconcertant, de parcă întreaga Mediterană s-ar fi liniştit, aşteptând să se întâmple ceva. Luminile străluceau pe insula pe care tocmai o lăsaserăm în urmă, iar una sau două pâlpâiau pe cealaltă insulă, Formentera, care se întindea la orizont.

Alberto stătea la cârmă – cu privirea neclintită spre mare, ca un corsar hotărât –, în timp ce eu mă dezbrăcăm, rămânând în costumul de baie *tie-dye* pe care îl cumpărasem din piaţa hippy. Lumina chioară a felinarului dădea pielii o nuanţă albastră-verzuie şi, chiar dacă el era cu spatele la mine, tot mă simţeam jenată de

carnea mea îmbătrânită, expusă acolo, chiar şi cu picioarele mele cele noi şi ceva mai netede şi un Alberto care nu era nici el vreun Adonis. Cred că, de fapt, acesta a fost unul dintre primele lucruri care m-au deranjat la Alberto. Cât de confortabil se simţea în pielea lui. Felul în care se arăta lumii.

Burta, părul de pe corp, cămaşa descheiată, pantalonii ăia scurţi, ridicoli, de blugi. Nu ştiu dacă nu-i păsa nici cât negru sub unghie pentru că era bărbat sau pentru că aşa era el. în timp ce mie, dimpotrivă, îmi păsa mult prea mult. Nelinişştea ce mocnea în mine cu privire la existenţa mea îşi găsise întotdeauna ţinta în aspectul meu fizic. Toată viaţa detestasem cum arăt în prezent, pentru ca apoi, retrospectiv, să apreciez. Fără îndoială, avea să existe, în viitor, o Grace nonagenară care să se întrebe de ce nu-i plăcuse cum arăta la şaptezeci şi doi de ani. Dacă am putea avea întotdeauna cu noi perspectiva viitorului, în timp ce ne trăim prezentul!

Desigur, în fiecare moment suntem mai bătrâni ca oricând, dar suntem şi mai tineri decât vom mai fi vreodată. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult corpul meu şi, cu toate că-mi fuseseră îndepărtate venele cele mai umflate, tot mă simţeam destul de jenată. A fi englez – în special forma condensată cunoscută sub numele de englez din East Midlands – presupunea a fi crescut cu jena de sine ca virtute. Dar era

şi din cauză că eram bătrână, femeie, aşa cum fusesem condiţionată să fiu. E atât de ridicol, nu? Modul în care ne judecăm corpurile. în care, pe măsură ce îmbătrânim şi devenim din ce în ce mai puţin vizibili, ne agăţăm cu putere de acea jenă. în care blestemăm ceea ce ne-a tinut în viată în tot acest timp. Mă îndoiesc că unei vrăbii îi repugnă aripile sale, chiar şi atunci când penele îi sunt uscate şi obosite.

Deseori mi-am dorit să fiu o pasăre. O mierlă albastră. Ca aceea pe care mi-o desenase Daniel cu zeci de ani în urmă. Dar iată-mă acolo, mai umană ca niciodată. Iar gândul că Alberto – deja îmbrăcat în costumul de neopren – ar fi putut în orice moment să se întoarcă şi să mă vadă m-a făcut să mă strecor stângaci şi cu o mai mare rapiditate într-al meu.

Apropo, să-ţi pui un costum de neopren este una dintre marile provocări ale vieţii. Este nevoie de puterea unui taur şi de membrele unui contorsionist. Dacă aceste costume ar fi existat în timpurile străvechi, Hercule ar trebuit să îmbrace unul ca parte a celor douăsprezece munci. Până la urmă, când eram deja destul de acoperită, a trebuit să-l rog pe Alberto să mă ajute puţin.

— *Şi, şi,* desigur... *por supuesto...*

Apoi a oprit motorul, mi-a prins un cilindru de aer în spate şi mi-a explicat despre celelalte piese din echipament, inclusiv despre lanternele fixate pe frunte.

Pentru câteva clipe, a părut un instructor de scufundări destul de normal. Mi-a vorbit despre regulatorul prin care urma să respir. Despre un alt dispozitiv – un fel de vestă – care urma să-mi controleze flotabilitatea sub apă, astfel încât să nu fiu nevoită să dau din picioare tot timpul. Despre centura ponderală. Despre mască, spunând că e foarte importantă, pentru că trebuia să ţin ochii cât mai deschişi. Şi despre aripioare. Nu ştiam dacă să mă simt ridicolă sau îngrozită, aşa că am decis să mă simt în ambele feluri. Apoi el s-a întors la cârmă şi am mers mai departe în larg.

Habar n-aveam ce caut acolo. Da, îmi doream cu disperare să aflu ce se întâmplase cu Christina, dar cred că mai exista un motiv pentru care mă aflam în acea barcă, iar acesta, cu siguranţă, nu ţinea de carisma animalică a lui Alberto. Poate că, la un anumit nivel, în subconştient, îmi doream cumva să mor. Sau să se întâmple ceva rău. Poate că, după ce am descoperit că nu pot simţi absolut nimic în faţa unei insule atât de frumoase, mi-am dat seama că nu am nimic de pierdut.

Sau poate, doar poate, a fost şi invers. Poate simţeam că trebuie să sparg tiparul. Şi că, făcând acest lucru, aveam să ies din purgatoriul în care mă aflam. Să mor. Sau să găsesc o modalitate de a trăi cu adevărat. Adică poate mă chema ceva.

Christina. Sau altceva. Ceva legat de apa stranie şi strălucitoare din borcanul de măsline.

— Oamenii spun că putea să vadă viitorul, am spus la un moment dat, când zgomotul motorului s-a mai domolit.

— Putea, a spus Alberto uitându-se la întunecatul contur al Formenterei, aflată dinaintea noastră. A văzut că viaţa îi e în pericol. Dar nu ştiu cine o punea în pericol. Cine voia s-o omoare. Şi nici ea nu ştia.

— Oamenii nu pot vedea viitorul.

— Ba bine că nu. Şi o fac tot timpul. Meteorologii, economiştii... Mă rog, încearcă şi ei.

A râs. I se părea că fusese amuzant. Că acesta e momentul potrivit pentru o glumă de doi bani, chiar după ce vorbisem despre moartea Christinei. Avea o admiraţie de sine de-a dreptul deşănţată.

— Ştii exact ce vreau să zic. Eşti om de stiintă. Cu

> > > > siguranţă, realizezi că spui prostii. Clarviziunea este o iluzie, un truc de magie, nu există nicio dovadă care să o susţină, am spus.

— Există multe lucruri pe care oamenii le-au crezut ireale şi care s-au dovedit a fi chiar foarte reale. Până aproape de sfârşitul secolului al XlX-lea, toţi biologii marini de pe Pământ erau convinşi că viaţa nu poate exista la mai mult de cinci sute de metri sub nivelul mării. Apoi au descoperit că există şi cu mult mai jos de

atât şi au avut un şoc. Unul *uriaş.*

— Asta e altceva.

— Oare? Orice lucru pare obişnuit după ce trecerea timpului l-a îmblânzit. Dar la acel moment a fost ca şi cum ar fi găsit dovezi ale vieţii extraterestre. Nu suntem niciodată la sfârşitul istoriei. Şi nu suntem la sfârşitul stiintei.

— Crezi în viata extraterestră, nu-i asa? Ai scris o carte despre asta.

— Da. îţi poţi imagina cum ar fi să crezi în existenţa Pământului, dacă n-ai fi fost niciodată aici? îţi poţi imagina cum ar fi să crezi în existenţa elefantului, a ţestoasei, a peştelui clovn, a rechinului- zebră? Ar fi o nebunie, o nebunie.

— încerc să cred în realitatea cunoscută, am spus eu.

— Şi cum rămâne cu apa de mare care străluceşte, cea din borcanul de măsline?

Am îngheţat. Eram sigură că nu-i spusesem despre asta. S-a scotocit în buzunar şi a scos o sticlă miniaturală de rom. Numai că înăuntru nu era rom. Era apă de mare, apă de mare care scânteia foarte slab.

— O port cu mine peste tot. De când m-am lăsat de băut. îmi place s-o am aproape.

— *O* porţi? Ce este?

— Ceva ce o să înţelegi foarte curând. Realitatea e doar o iluzie. Una foarte persistentă. Cred că asta a spus şi Einstein. Uneori, iluzia e realitatea pe

care încă nu o înţelegem.

— Dacă putea vedea viitorul, atunci de ce a murit?

El s-a încruntat, zâmbind.

— Cine a spus că a murit?

— Toată lumea, am răspuns. De asta sunt eu aici. A murit.

— N-a murit. Doar a văzut că urmează să moară. Ştia că, dacă rămâne, cineva o să-i facă rău. Doar a plecat.

— Unde?

— Sunt pe cale să-ţi arăt.

Habar n-aveam ce să spun.

— Am şaptezeci şi doi de ani. N-ar trebui să fac un control medical înainte?

— Eşti sănătoasă?

— Nu tocmai.

N-aveam niciun chef să-i dau lista completă. Venele problematice, şoldul care mă durea, gleznele umflate, tinitusul, osteoartrita, tensiunea arterială neregulată, depresia ocazională, anhedonia... *Audiobook-ul Război şi pace* ar fi fost mai scurt.

— Bine, atunci. E perfect.

— Perfect? Pentru ce?

Ca să pui moartea mea pe seama unor cauze naturale?

— O să vezi, a spus el.

Ceea ce nu era tocmai liniştitor.

NOLLETIA CHRYSOCOMOIDES

M-am aşezat pe banca montată pe punte şi am aşteptat.

Motorul se defectase, iar Alberto se dusese la pupă, înjurând întruna în spaniolă până îl făcuse din nou să funcţioneze.

Apoi ne-am îndreptat spre sud, pe lângă Es Vedră. Era o privelişte destul de intimidantă, de aproape şi pe întuneric. Stânca părea să nu se mai termine, contopindu-se cu noaptea. Marginile ei erau zdrenţuite de vegetaţie. Era greu de imaginat că poate trăi cineva acolo. Nici măcar caprele. Mi s-a părut că are o dimensiune destul de convenabilă stânca aceea. Se putea face orice în spatele ei, pe nevăzute. Nervii mă cam lăsau.

Am exersat, punând una dintre piese la gură şi respirând prin ea.

A fost o uşurare când am auzit bâzâitul telefonului. Am scotocit prin grămada mea de haine ca să descopăr că am un mesaj pe WhatsApp de la Sophie, sora lui Karl. Răspunsese la fotografia pe care i-o trimisesem, cu planta cu flori galbene. Era un mesaj lung. Sau o serie lungă de mesaje. Neobişnuit pentru ea. Sophie

spunea că nu recunoscuse planta, aşa că i-o arătase partenerei ei, Sarika, botanista. Se pare că Sarika avusese o reacţie puternică la vederea fotografiei:

> A fost foarte, FOARTE derutată.
>
> A crezut că ai luat poza de pe internei. Ceva făcut cu AI.
>
> Planta pe care ne-ai trimis-o poartă complicatul numele latin Noiletia chrysocomoides (am făcut copy-paste!) şi, oficial, a dispărut în Europa!!! Nu a mai fost văzută nicăieri în zona Spaniei în ultimii 10 ani. Şi Sar ştie totul despre chestiile de genul ăsta... o tocilară în materie... expertă în plante şi flori pe cale de dispariţie şi dispărute. Deci – da – foarte ciudat!!
>
> O să-i trimită poza (dacă eşti de acord) amicei ei de la UWA (universitatea de aici, din Perth), să vadă ce părere îşi face. Oricum, sper că eşti bine şi că te bucuri de viata în Ibiza. Ştiu că uneori îţi e greu să socializezi şi să te arunci cu capul înainte. Dar Karl ar fi vrut să faci asta, cred eu. Ne-auzim.
>
> xxxx

Am ieşit de pe WhatsApp şi, deşi Alberto încă vorbea cu mine, abia dacă îl ascultam. Inima îmi bătea mai repede decât ştiam eu că poate, iar mintea mea se repezea către zone odinioară izolate, pline de noţiuni şi idei pe care le-aş fi respins cândva drept fantastice. Unul dintre

gândurile care mi-a intrat în cap a fost acesta: planta nu crescuse din întâmplare în faţa uşii. Apăruse acolo unde aruncasem apa. Apa care fusese în borcanul de măsline. Apa magică. Apa strălucitoare.

M-am uitat la Alberto. Trebuia să mă concentrez.

— Oceanul încă e, în mare parte, necunoscut, îmi spunea el. Oamenii spun că universul e necunoscut, dar şi planeta noastră e la fel. Mai mulţi oameni au fost pe Lună decât pe fundul cel mai adânc al oceanului. Groapa Marianelor, frate. Ai auzit de ea?

Foarte greu de ajuns acolo. Cea mai mare parte a oceanului nici n-a fost văzută de oameni, darămite cartografiată. Ba chiar ştim mai multe despre suprafaţa planetei Marte. Inclusiv mările mai puţin adânci, ca asta, au părţi uriaşe pline de mistere. O să te ajute dacă reţii asta...

îmi dădeam seama că e foarte pasionat de subiect. Se ambala destul de mult, dând din mâini atât cât îi permitea costumul strâmt, din neopren. Vorbea despre lucrurile care fuseseră descoperite şi despre cât de magice sunt – munţii subacvatici, văile mai mari decât Marele Canion, un râu subacvatic în Marea Neagră, mai lat decât Tamisa, cu copaci lângă el. M-am întrebat: dacă ar fi avut intenţia să mă

omoare, oare ar mai fi depus un asemenea

efort pentru a mă educa în ceea ce priveşte viaţa marină?

— Şi uite-aşa ajungem la iarba de mare, a spus Alberto. Cel mai uimitor lucru. *Posidonia oceanica.* Se întinde de la Ibiza până la Formentera – un singur organism care se autoreproduce şi care s-a păstrat, miraculos, timp de multe, multe, multe secole... Milenii, de fapt.

— De ce n-ai vrut s-o văd în timpul zilei? N-o să fie întuneric acolo jos? Chiar şi cu lanternele?

A râs. Şi m-a îngânat.

— N-o să fie acolo jos? Dimpotrivă, frate. O să vezi.

— Dacă pajiştea asta subacvatică e peste tot, de ce trebuie să mergem aşa departe în larg?

S-a întors cu spatele la cârmă. Şi a rostit tare, deasupra motorului:

— Pentru că vrei răspunsul, nu? Vrei să ajungi exact unde a fost făcută poza. Vrei să vezi lănţişorul pe care i l-ai dat...

Lănţişorul pe care i l-ai dat...

O mulţime de informaţii, în foarte puţine cuvinte.

— Ştii că eu i l-am dat?

— *Şi, şi. Por supuesto!* Desigur, desigur. Ea mi-a povestit. Şi a mai spus că eşti cea mai bună persoană pe care a cunoscut-o vreodată. Nu numai amabilă, ci şi puternică. Două calităţi esenţiale, Grâce. De asta ai nevoie. Forţă mentală şi înţelegere emoţională. Lasă- mă să-ţi spun

ceva despre bunătate. Am fost crescut de bunica aici, în satul Santa Agnès de Corona. Era o artistă. Dar bună cu toată lumea. înainte să mă nasc, a ajutat mulţi artişti fugiţi din Germania să găsească un refugiu sigur în Ibiza. Casa noastră era mică, dar aveam un migdal la fereastră, care când înflorea îmi amintea că lumea asta e plină de o frumuseţe copleşitoare. Noi eram săraci, dar Ibiza era bogată în alte privinţe. Pe vremea aia eram foarte apropiaţi de natură. Existau doar două drumuri asfaltate şi lumină electrică aproape deloc, dar aveam mereu muzica şi conversaţiile interesante, şi marea. Bunica m-a dus peste tot şi a vrut să mă bucur de viaţă. îmi amintesc că am dansat în copilărie, pe muzică de jazz, pe plaja din Ses Figueretes. Bunătăţii ei datorez totul şi, atunci când văd bunătate, vreau să o răsplătesc. Datorită ei, am avut mereu trei lucruri. Dragostea pentru natură, puterea şi înţelegerea. Ea avea calităţile astea. Le ai şi tu.

— Bunica ta pare a fi fost o persoană de treabă.

— Da. Ca şi Christina. Şi ea a văzut calităţile astea în tine.

— Dar Christina nu m-a cunoscut, am spus. Nu chiar. N-am ţinut legătura.

— Oh, ea ştia *totul.*

Alberto a oprit motorul şi a clătinat din cap până la provă, unde a coborât ancora. M-am uitat la apă.

Am inhalat aerul sărat şi rece. Şi am văzut

ceva. Ceva strălucind în mijlocul adâncurilor obscure. Doar o clipă. înainte ca oceanul să se întunece din nou.

— Există în marea asta o frumuseţe ca în nicio alta, a spus Alberto cu un zâmbet mijit. Totuşi, doar câţiva oameni ajung să o vadă vreodată. O lumină în apă. E specială, dar te poate hipnotiza. Atenţie! Nu înota spre ea... O să vină ea la tine.

Mi-am pus regulatorul în gură şi am rămas în picioare, pe mica platformă, gata să-l urmez pe Alberto în mare.

Ce fac? Ce-o să se întâmple?

Cea mai mare parte a vieţii mele, mi-am dat seama, fusese un mister. Chiar şi matematica era plină de mister. Putem şti că fiecare număr par de peste doi este suma a două numere prime, dar nu ştim de ce. Peste tot sunt mistere. în mintea oricărei creaturi conştiente şi sub suprafaţa fiecărei mări. Uneori, singurul lucru pe care poţi să-l faci este să te scufunzi şi să descoperi singur lucrurile.

Jumătate din mine era speriată. Dar apoi m-am gândit la bungaloul gol din Lincoln, cu amintirile lui triste, am ridicat piciorul şi am păşit în apă, fără a uita să ţin ochii larg deschişi.

ÎNTUNERICUL BRUSC

Alberto înota în faţa mea, ceea ce era reconfortant, pentru că îl vedeam cu raza lanternei şi mă asiguram că nu-mi umblă, pe ascuns, la rezervorul de oxigen. Ne-am îndreptat uşor în jos, spre iarba de mare.

El a indicat spre dreapta şi pentru o secundă am uitat să respir atunci când m-am întors şi lanterna mea a luminat o anghilă mov cu pete galbene, care-şi unduia corpul, dinaintea noastră, cu mişcări vălurite care-ţi luau ochii. După asta, m-am chinuit un pic să-mi reglez respiraţia. Picioarele mă furnicau. Aveam ceva dubii că vreun doctor mi-ar fi recomandat vreodată să fac aşa ceva. Dar ajunsesem până aici, aşa că am înotat mai departe.

Pe măsură ce ne apropiam de fundul mării, descopeream o viaţă extrem de activă în întuneric. Un mic banc de peşti argintii care se mişcau repede în formaţie, aruncându-şi umbrele pe iarbă şi pe nisipul de dedesubt, încă vreo două anghile strecurându-se printre tulpinile verzi ale plantei, căluţi de mare, un melc de mare în culori stridente. Un peşte rănit, o pălămidă, din care curgea sânge

în apă.

Vedeam clar iarba de mare în lumina artificială a lanternei. Era frumoasă şi, în acelaşi timp, stranie. Cu frunze lungi şi subţiri, de un verde-smarald, care păreau să crească la infinit, în toate direcţiile. Părea a fi ceva foarte important, în simplitatea ei, un fel de cheie a supravieţuirii. Nu înflori, nu merge mai departe, nu te complica niciodată. Acelaşi şablon, la nesfârşit.

Apoi l-am văzut pe Alberto arătând spre ceva. Ceva mic şi auriu, exact ca în fotografie. Am înotat spre el şi l-am luat. Lănţişorul care nu mai fusese al meu de patruzeci şi cinci de ani. Am văzut silueta în relief a Sfântului Cristofor, care trecea râul cu pruncul Isus. L-am strâns ca pe o comoară pierdută şi am căutat un indiciu despre cum ajunsese acolo. Am căutat semne de luptă. Dar nu era nimic altceva şi iarba de mare nu părea deranjată, călcată sau răsucită.

Apoi, peştii şi celelalte creaturi marine care până atunci se mişcaseră în toate direcţiile se îndreptau, dintr-odată, într-una singură.

Se îndepărtau cu repeziciune de o entitate nevăzută, ca şi cum intraseră în panică. Tocmai când încercam să aflu de ce, s-a întâmplat altceva.

Lanterna prinsă de fruntea mea a început să pâlpâie.

M-am întors către Alberto, în lumina

tremurândă, şi am văzut că şi a lui face la fel. Cred că zâmbea, dar e greu de spus, din cauza echipamentului. Şi, în clipa următoare, luminile s-au stins complet. întuneric total. Nu se mai vedea nimic. M-am uitat de jur împrejur.

I-am simţit mâna pe braţul meu.

Vă rog să staţi departe de domnul Ribas.

Mă ţinea strâns.

Un zărghit.

Din ce în ce mai strâns.

Singurul care ştie cu adevărat ce s-a întâmplat cu ea.

Apoi mi-a dat drumul. Şi totul s-a schimbat.

LUMINA

Deodată s-a făcut lumină.

NORUL SI SFERA

Lumina pe care o vedeam acum nu venea de la lanternele noastre. Acestea rămâneau stinse de tot.

Nu, această lumină venea de la vreo sută de metri în faţa noastră. Fosforescentă. Iar peştii care se mişcau rapid şi pe care îi văzusem îndepărtându-se de ceva făceau, de fapt, exact invers. Se îndreptau cu repeziciune către ceva.

Ceva luminiscent, aflat deasupra ierbii, o culoare care părea strălucitoare şi palidă în acelaşi timp şi care la început avea forma unui nor, pentru ca mai apoi să ia formă de sferă. O sferă *perfectă* din punct de vedere geometric. Genul despre care Euclid şi Arhimede au scris cu mii de ani în urmă, dar care, pe Pământ, există doar ca idee abstractă, nu ca element al naturii. Fluctua între forma de nor neclar şi sferă conturată într-un fel care imediat mi s-a părut străin şi nepământesc. Nu era deosebit de mare – mai mare decât o minge de tenis, dar mai mică decât o minge de fotbal. Cel puţin la început. Işi schimba dimensiunea – creştea, apoi se micşora – asemenea unui plămân viu. Iar, în ceea ce priveşte culoarea, era de un albastru cu totul şi cu totul diferit de orice

mai văzusem până atunci. Nu era albastrul mării, nu chiar, deşi culoarea se schimba, la fel ca forma şi dimensiunea. Peştii înotau prin ea, prin lumină.

îmi pare foarte rău că sunt atât de neclară atunci când relatez despre asta, dar este greu de descris ceva pentru care nu există o referinţă pământească reală.

În momentul în care încerc să o compar cu ceva, îmi dau seama că în realitate nu semăna deloc cu acel lucru. Presupun că a o descrie este ca şi cum ai descrie o emoţie dificilă, o emoţie contradictorie. O să ai şi tu din ce în ce mai multe, odată cu înaintarea în vârstă. Ca acea satisfacţie măruntă şi ciudată care uneori poate deriva din suferinţă sau lacrimi şi care trăieşte alături de durere. Sau gustul dulce-amar al faptului că eşti conştient că toate lucrurile trec.

A fost fascinant; atât pot să-ţi spun. A fost, pur şi simplu, cel mai incredibil lucru pe care-l văzusem în viaţa mea. M-am întors către Alberto şi i-am ghicit zâmbetul din spatele măştii şi al tubului bucal. Lanterna lui funcţiona din nou. La fel şi a mea.

Zâmbetul lui era unul de recunoaştere sau de mândrie, ca atunci când o rudă îţi arată filmul său preferat. Şi ceea ce era incredibil era nu doar imaginea lui, ci şi *prezenţa* lui, pentru că simţeai că ai în fata

ochilor o trăire.

Da.[3] Asta a fost. *Parcă aveam în faţa ochilor o trăire.*

Ştiu că sună ridicol, dar numai aşa pot să explic. De parcă, într-un fel, mă uitam la dragoste sau la speranţă. Sau, mai degrabă, la o emoţie pentru care nu exista un cuvânt, dar pe care o simţeam la un nivel profund, una din acelea pe care le păstrăm îngropate, dar care ne leagă. Mă uitam la ceva din afara mea, evident, dar şi, cumva, din interiorul meu.

Şi este posibil să fi stat acolo, uitându-mă, destul de multă vreme înainte de a-l observa pe Alberto arătând spre nor şi apoi, într-o succesiune rapidă, ridicând degetul mare în sus şi dându-mi un semn de OK şi, de asemenea, un semn cu palma deschisă – acesta din urmă fiind ca gestul pe care îl faci unui labrador neascultător atunci când vrei să *stea pe loc.* Şi asa am şi făcut. Am rămas acolo, uitându-mă cum sfera luminiscentă se transformă într-un nor luminiscent, înainte de a-şi schimba din nou forma, încet, alungindu-se aproape ca un braţ care se întinde într-o direcţie clară, de parcă nu ar fi fost întâmplător, ci ar fi existat o intenţie. Şi acea linie de lumină s-a apropiat de peştele rănit, de pălămidă, şi a „atins” rana. Apoi, aproape la fel de repede, lumina s-a retras în forma oscilantă sferă-nor şi peştele a rămas acolo, doar că acum era, fără îndoială, vindecat. în poziţie

dreaptă, cu pielea lui pestriţă, intactă, înota.

M-am întors către Alberto, care părea mult mai puţin uluit decât mine. încă zâmbea, la fel de dezinvolt ca şi cum s-ar fi aflat la o cafenea, privind un apus de soare. Când m-am întors, deja se întâmpla. Sfera devenise nor şi rămăsese nor, dar apoi o parte din nor a devenit din nou un braţ lung şi subţire de lumină. Numai că de data aceasta nu se i
îndrepta către un peşte rănit.

Se îndrepta înspre mine.

LIBERA

Nu-mi aminteam chiar totul.

Adică ţin minte ce ţi-am povestit până acum. Dar mare parte din intervalul cuprins între acel moment sub apă şi momentul în care m-am trezit în spital este foarte stranie. Şi, din cauza naturii lucrurilor despre care îţi scriu, care în mod tradiţional i-au condus pe oameni fie la fantezii exaltate, fie la un scepticism profund înrădăcinat, simt că trebuie să mă limitez cu stricteţe la ceea ce am trăit de fapt.

Pot să-ţi spun că lumina albastră a ajuns la mine. *Braţul luminii,* cel care era ca un con de lumină foarte lung, tulbure şi neregulat. Şi când m-a atins a fost ca şi cum tot oceanul ar fi dispărut.

în jurul meu nu mai erau creaturi sau plante. Nici Alberto. Nimic. Doar apă, dar o apă ciudată. Având culoarea aceea albastră luminoasă, strălucitoare şi nenaturală. Şi a fost cel mai relaxant sentiment. Mai mult decât relaxant. Altceva. *Eliberator.* M-am simtit eliberată. Probabil că am scăpat lănţişorul, la un moment dat, dar nu-mi amintesc când.

Şi apoi, o clipă mai târziu, eram pe ceea

ce părea a fi uscat. în mijlocul naturii. Dar nu o natură pe care o mai văzusem înainte. Erau copaci care nu erau copaci. înalţi, subţiri, cu frunze albe. O plajă care nu era o plajă. O mare care nu era o mare. Iar aerul nu era acel aer pe care îl ştiam eu. Era atât de pur şi de dulce, încât facea ca respiraţia să pară însuşi scopul vieţii, nu o simplă condiţie prealabilă.

Am văzut creaturi printre copaci. Stăteau în picioare. Ar fi putut fi aproape umane, de la acea distantă. Purtau un fel de haine. Cu toate acestea, păreau nişte pete, ca siluetele dintr-o acuarelă, vapori părăsindu-şi trupurile, în timp ce stăteau acolo. Mau făcut să mă simt liniştită. De parcă ar fi fost spirite protectoare.

Plaja chiar avea nisip, dar culoarea era un portocaliu ars. Şi marea era albastră, dar nu de un albastru pământesc. Era albastrul strălucitor şi imposibil pe care-l văzusem atunci când mă scufundasem.

Ştiu la ce te gândeşti. Te gândeşti: „Oh, toate astea sună ca un vis interesant”. Şi nu pot să-ţi spun în mod concludent că nu a fost un vis. Dar, dacă a fost un vis, nu a fost ca niciunul dintre visele pe care le-am trăit în şapte decenii de existenţă. Totul a fost atât de clar. De fapt, fiecare simţ a devenit atât de ascuţit, încât ar fi mai uşor să cred că viaţa mea de până atunci a fost doar un vis şi aceea era

realitatea. Da. Asa s-a simtit. Parcă mă trezisem.

— Unde? m-am întrebat cu voce tare.

Doar acel cuvânt.

Unde?

Am văzut ceva întins pe nisipul portocaliu. Ceva care strălucea. Nu un lănţişor, ci un inel. Inelul de smarald cu care mă ceruse Karl în căsătorie, la restaurantul indian, când eram studenţi. Cel căruia îi spusesem nu, la vremea aceea.

Şi tocmai în acel moment am auzit un vuiet oceanic. Apoi zgomotul unui potop puternic care năvălea printre copaci. Era din nou acea apă strălucitoare. De un albastru de nedescris.

TOTUL A DISPARUT

Totul a dispărut.

M-AM RIDICAT, M-AM RĂSUCIT, M-AM ÎNVÂRTIT

Am fost înghiţită de marea aceea luminiscentă, disperată să-mi recapăt respiraţia, şi m-am ridicat, m-am răsucit, m-am învârtit, până când am ajuns nemişcată, pe spate, învelită în nişte cearşafuri curate, pe un pat de spital, clipind, trează.

SA CUNOŞTI NUMELE CUIVA

FĂRĂ SĂ ŞTII DE UNDE

M-am trezit.

Eram încă în costumul de neopren, dar într-o cameră albă, curată, întinsă pe un pat, cu un pulsometru prins de degetul arătător stâng.

Orice s-ar fi întâmplat, mă reîntorsesem la realitate. O cameră de spital luminoasă, cu iz de dezinfectant, unde eram înconjurată de aparate care bipăiau. Cu o dungă portocalie subţire pe perete. Şi un scaun portocaliu. întotdeauna e interesant cum se asortează ţările cu culorile. Spania are o preferinţă pentru portocaliu. Mobilier portocaliu. Portocali. Chiar şi pământul din Ibiza este portocaliu. Taninurile din acele de pin căzute.

Erau acolo o asistentă, un doctor şi Alberto Ribas. Toţi încântaţi să vadă că m-am trezit. Alberto era şi el tot în costumul de neopren. Arăta ridicol. Am simţit o dorinţă profundă să-l plesnesc. Desigur, nu ştiam exact ce se întâmplase, dar eram în spital şi orice oi fi păţit fusese, probabil, din vina lui. Iar sclipirea din ochii lui nu era o privelişte de bun augur. Era ca un

chibrit aprins într-un tufiş. Un pericol.

Am fost informată că sunt la spitalul Can Misses, de la periferia oraşului Ibiza, şi că fusesem inconştientă timp de trei ore. îmi testaseră deja plămânii şi, spre surprinderea medicului, nu existau deteriorări cauzate de apă.

— Cum vă simţiţi fizic? a întrebat doctoriţa într-o engleză foarte bună.

— Surprinzător de bine, am spus.

De fapt, din câte mi-am dat seama în timp ce stăteam întinsă, mă simţeam mai sănătoasă ca oricând. Odată, cu mulţi ani în urmă, când îl duseserăm pe Daniel în singura lui vacanţă în străinătate – în Corfu –, eram atât de fericiţi şi de activi, înotând, mergând cu hidrobicicleta, făcând turul fermelor de măslini, încât dormeam mai bine decât o făcusem vreodată în viata mea. Şi mă trezeam în fiecare zi simţindu-mă, din nou, ca un copil. Şi nu mai dormisem aşa pe urmă; cu siguranţă, nu după ce îl pierduserăm pe Daniel. Dar acum mă simţeam la fel de proaspătă ca în acea vacanţă din anii ’80.

— Ce vă amintiţi de dinainte de-a vă pierde cunoştinţa?

— Am văzut o lumină, am spus, dându-mi seama cât de jalnic sună.

Am văzut o lumină. Chiar şi Alberto a părut să tresară când am spus asta. Mai ales el.

— Ce fel de lumină?

Am încercat să mă gândesc.

— îmi pare rău, Paula, e greu de explicat. O lumină în mişcare. Un nor şi apoi o sfe...

Doctoriţa a încremenit. De parcă aş fi spus ceva greşit.

— Mă scuzaţi, de unde stiti că mă numesc Paula?

— De pe insigna cu numele, am spus.

Mi-a aruncat o privire bănuitoare, şi-a dat o şuviţă de păr după ureche.

— Nu port o insignă cu numele meu.

Acest lucru m-a derutat.

— Oh, atunci nu ştiu.

Probabil că îi auzisem vorbind în timp ce dormeam. Ascultasem ceva la radio despre asta. Despre cât de mult absorbim în somn, fără să ne dăm seama.

Alberto se holba la mine.

— Aveţi antecedente de epilepsie?

— Nu, am răspuns. Bunicul meu a avut convulsii.

Ea a dat din cap.

— Migrene?

— Da. Am avut câteva.

A dat din nou din cap.

— Se potriveşte cu povestea pe care ne-a relatat-o domnul.

Şi a arătat către Alberto.

— A spus că aţi avut un fel de criză şi că a trebuit să vă scoată din apă. Nivelurile de oxigen din sânge sunt foarte bune, dar va trebui să facem mai multe analize...

VÂRFURI

Lui Alberto i s-a spus să aştepte în zona recepţiei, îmi adusese hainele la spital şi m-am schimbat. Miau făcut analize de sânge. Mi-au luat tensiunea arterială, care era bună. Apoi mi-au făcut o electroencefalogramă, cu care căutau orice activitate electrică neobişnuită în creier. Doctoriţa mi-a lipit mici senzori de cap, cu un fel de pastă care îi sigila, apoi s-a uitat la liniile care şerpuiau pe un ecran. Liniile erau în mod clar mai frenetice decât ar fi trebuit să fie.

Ea a arătat spre ecran.

— Aceste vârfuri de aici sunt foarte abrupte şi apropiate unul de celălalt...

— Şi ce înseamnă asta?

Paula s-a uitat la mine şi, când privirile ni s-au întâlnit, am simţit că ştiu totul despre ea, de parcă ar fi fost o fereastră deschisă prin care vedeam totul înăuntru. Am văzut amintiri clare ca nişte cicatrici. Am putut-o vedea vorbindu-i cu grijă fratelui ei bolnav, în timpul celui mai recent episod de paranoia al lui. Apoi, în Plaza de España din Sevilla, zâmbind şi ţinându-se de mână cu un soţ pe care acum îl detesta. Am văzut-o plimbându-şi câinele iarna, de-a lungul unei Ses

Variades pustii, apoi pe Sunset Strip, în San Antonio, trecând pe lângă Café del Mar, atunci închisă, şi plângând pentru mama ei, care era pe moarte. Am văzut-o în baie, îngrijorată de o nouă aluniţă pe antebraţ. în maşina parcată, aplecată deasupra volanului, întrebându-se cum va trece peste o altă zi de muncă. Totul acolo, instantaneu. Am înţeles, dar nu ştiu cum. A fost ca sentimentul acela pe care l-am avut, cândva, la Luvru, când am intrat în galeria de antichităţi, plină de sculpturi greceşti, cu *Venus din Milo* în cel mai îndepărtat capăt al sălii. O absorbţie bruscă de intensitate. Era prea mult, dar, în acelaşi timp, firesc. Karl avea o teorie conform căreia arta şi muzica şi tot ceea ce a

existat vreodată se află, cumva, în interiorul nostru. Un cântec bun sau o sculptură bună erau astfel pentru că vorbeau despre ceva aflat deja în noi. Ei bine, aşa era. Să privesc chipul acelei doctoriţe a fost ca şi cum aş fi păşit într-o galerie de gânduri. Şi-l cunoşteam pe fiecare aşa cum le cunoşteam pe ale mele.

LA PRESENCIA

M-au trimis la RMN.

E ceva cu spitalele astea. Ceva care te face să te gândeşti la viitor şi la trecut, concomitent. Miros a şcoală, dar mai mult decât atât. Coridoarele sunt ca un labirint şi peste tot vezi semne cu săgeţi.

Triatge. Radiografia. Neurologia. Ultraso. Urgencies.

M-am aşezat în zona de la recepţie, alături de Alberto, în costumul lui de neopren. Mânca nişte chipsuri pe care tocmai le cumpărase de la un automat. *E un om bun.* Habar n-aveam de ce-mi trecuse prin cap un asemenea gând, aşa că am încercat să-l ignor. Mai era un bărbat care stătea acolo. Un bărbat în vârstă, fragil, îmbrăcat elegant, într-o cămaşă cu mâneci scurte, băgată în pantalonii cu curea. Avea un zâmbet demn, un zâmbet care spunea „încerc să fiu calm”. I-am zâmbit şi eu. Genul de zâmbet delicat pe care îl împărtăşeşti în zonele de aşteptare ale spitalelor.

— Am făcut o greşeală, a spus Alberto cu o seriozitate calmă.

— Scuze?

— Trebuie să pleci de-aici, mi-a şoptit el grăbit, ca şi cum ar fi urmat să dezamorseze o bombă. Destul de repede.

Trebuie să plecăm amândoi de aici.

— De ce?

A mai luat un chips.

— Ai încredere în mine.

— Ultima dată când am avut încredere în tine era să mă înec.

— Nu era să te îneci. Chiar şi doctoriţa a zis. Apa nu ţi-a intrat în plămâni. Ţi s-a întâmplat ceva, dar nu a fost asta.

— Aproape că am murit. La fel cum a murit Christina. Şi poate tot din cauza ta.

S-a scărpinat în barbă. Agitat. Nervos.

— Ştia ce urmează să se întâmple cu ea. Tot ce i s-a întâmplat a fost alegerea ei.

— Ce vrei să spui?

— Uite ce e, îmi pare rău. Sincer. Am încercat să fiu cât mai clar. Ţi-am spus că, dacă vrei să ştii ce s-a întâmplat cu vechea ta prietenă, atunci trebuie să vii cu mine...

— încă nu ştiu ce s-a întâmplat cu Christina.

Din nou m-a ignorat şi a continuat să vorbească.

— *Mierda!* Nu ştiam că o s-ajungi în spital. Asta nu s-a mai întâmplat până acum, jur. Probabil că i-ai plăcut mai mult decât toţi ceilalţi. Sau poate a avut mai multă... treabă de făcut.

I-am jucat jocul.

— Cine?

— *La Presencia.*

— Ce?

— Aşa îi spunem noi.

— Cui?

— Prezenţa, în engleză. Dar *La Presencia* sună mai bine.

— Ei, te rog.

— Lumina pe care ai văzut-o.

— A fost o aură. Aşa a spus doctoriţa. îţi poate apărea în cazul migrenelor sau al convulsiilor.

— N-ai avut convulsii. Eram acolo. Dar n-am vrut să le spun. Cel mai bine e să nu afle detaliile. Şi ai auzit vreodată ca doi oameni să vadă aceeaşi aură în acelaşi timp? Nu, sigur că nu. Asta nu înseamnă că toată lumea o poate vedea. Se ascunde foarte uşor. O văd doar cei care trebuie să o vadă.

— Isuse! am spus.

— Nu. Nu Isus.

— Am vrut să zic *Isuse,* m-am dezlănţuit. Ca atunci când un bărbat ciudat, în costum de neopren, stă lângă tine şi începe să turuie lucruri absolut ridicole.

Alberto a scos un fluierat slab. Brusc, a început să vorbească pe tonul exagerat al

unui ghid turistic.

— Există un sat în Ibiza numit Jesús. Dar pronunţăm *he-sus.*

Bătrânul elegant se uita la noi. Am zâmbit din nou. De data aceasta nu mi-a mai răspuns. în mod clar, eram pe punctul de a crea agitaţie.

— Eşti o persoană dificilă, a spus Alberto. Ţi-a mai spus cineva asta vreodată?

Da, am gândit fără să-i spun. *De multe ori.*

— încerc să evit conversaţiile, pe cât posibil, am răspuns, în schimb. Iar tu îmi aminteşti de ce fac asta.

Mi-a oferit un chips. Am refuzat dând din cap, deşi îmi era foame. încăpăţânată ca un catâr, spunea mama.

Alberto a ridicat din umeri şi a vorbit cu gura plină.

— Sunt cu paprica. Foarte bune. Nu-ţi prea place să te bucuri atunci când ţi se oferă ocazia, nu-i aşa?

Un minut de tăcere. Apoi n-a mai rezistat.

— E normal. E faza de negare. A trecut şi Christina prin asta. Ceva remarcabil se întâmplă atunci când ajunge la tine, iar tu crezi că e doar un vis şi, în fond, de ce n-ai reacţiona astfel? Chiar dacă o parte din tine ştie că nu e aşa. în mod normal, apropo, nu trebuie să fii scos din apă. în mod normal, se întâmplă foarte repede. Se întâmplă într-o clipită. Dar tu ai avut parte

de o interacţiune mai puternică. De aceea trebuie să pleci de aici şi să te duci acasă. Pentru că dacă-ţi fac tomografie cerebrală au să descopere ceva anormal.

— Ăsta-i şi *scopul* unei tomografii.

— Eu vorbesc despre ceva care e posibil să nu se mai fi văzut până acum. E un test mai amănunţit decât cel de dinainte. Şi o să arate ceva care o să-i surprindă. Şi, cine ştie, s-ar putea să te ducă undeva.

I-am aruncat o privire. M-am gândit la floarea dispărută care creştea printr-o crăpătură a cărării uscate din faţa uşii mele. M-am gândit la borcanul cu apă de mare care se umpluse la loc. M-am gândit la toate lucrurile ilogice pe care nu ştiam de unde să le apuc. Şi, cumva, tot ceea ce mi-a venit să spun a fost:

— Nu aveai un şarpe de care trebuie să ai grijă?

NIMEREALA NOROCOASA

— Uite ce-i, în momentul acesta există o altă forţă pe insulă, mi-a spus Alberto. Nu *La Presencia,* ci ceva ce încă nu înţelegem. Din care Christina doar a întrezărit nişte fragmente. Cineva sau ceva cu puteri, care lucrează împotriva noastră.

Alberto a observat pe cineva mergând pe coridor. Un doctor. O femeie înaltă, cu chipul serios şi obosit şi cu şuviţe de păr ieşite dezordonat dintr-un coc- fluture. A părut distras brusc.

— Trebuie să plecăm de-aici chiar acum. A fost o greşeală să atragem atenţia asupra noastră, întotdeauna e o greşeală. Ar trebuit să rămână secret...

— Nu cred în basme.

— Trebuie să plecăm. Acum.

Alberto lăsase capul în jos. Urmărea picioarele doctoriţei, în timp ce trecea.

— Nu.

A încuviinţat din cap.

— Bine, a spus el şi a arătat înspre femeia de la recepţie. Peste cincisprezece secunde recepţionera o să-şi atingă ochelarii. Peste douăzeci o să ridice receptorul pentru a da un telefon.

Era ridicol. *Nu e ridicol.*

Ochii îmi pendulau între mişcarea lină a

limbii de pe partea stângă a ceasului de pe perete şi agitaţia recepţionerei ochelariste. Au remarcat cum îşi împinse ochelarii pe nas, apoi, cinci secunde mai târziu, cum întinde braţul peste birou, ridicându-se puţin de pe scaun, pentru a trage un telefon fix mai aproape de ea şi a forma un număr.

O nimereală norocoasă, mi-am spus. Eu îmi ating mereu ochelarii de citit. Probabil că există cercetări care spun că oamenii îşi ating ochelarii în anumite momente. Cât despre telefon – ei bine, recepţionerele fac, probabil, cinci sute de apeluri telefonice zilnic.

— Bună observaţie, a oftat Alberto.

— N-am spus nimic.

— *Şi. Clara.*

— Bine. O să-ţi fac pe plac. Dacă poţi prezice lucruri, de ce n-ai putut prezice şi faptul că a mă duce la spital e o idee proastă?

El a aprobat din cap.

— *Şi.* Şi asta e o observaţie bună. Răspunsul e că mi-a fost frică. Am crezut sincer că ai putea muri.

Părea cu adevărat îngrijorat.

— Majoritatea lucrurilor mi se pare imposibil să le cunosc cu o certitudine totală. Şi, da, pot face câteva trucuri când observ îndeaproape pe cineva, dar talentul meu e cam pe ducă. Am fost, cândva, atotputernic, dar lucrurile s-au schimbat. Din când în când mai percep câte un gând.

Uneori văd cu câteva minute înainte, dar cam atât. Chiar dacă te alege pe tine, *La Presencia* te caută o singură dată. Mi-aş putea ancora barca la jumătatea distanţei dintre Formentera şi Ibiza în fiecare zi şi m-aş putea scufunda fix în acelaşi loc, dar nu s-ar mai atinge de mine. A terminat-o cu mine. Am avut un contact foarte uşor cu ea. La tine a fost altceva. Abilităţile o să fie deosebite când o să se dezvolte. Mai ceva decât ale Christinei. Pentru că ai stat atât de mult în apă.

— Ce prostii, am mormăit eu şi am încercat să şi cred asta.

— Dacă e o prostie, cum îţi explici că ai ştiut că pe doctoriţă o cheamă Paula?

— Puterile magice, evident, am răspuns plină de sarcasm.

Dar în capul meu făceam deja operaţiuni matematice. Ora, conform ceasului de perete, era şapte şi douăzeci şi cinci de minute dimineaţa. Douăzeci şi cinci înmulţit cu şapte făceau o sută şaptezeci şi cinci.

— De ce faci calcule?

— De unde ştii că...

Alunecam într-o nouă realitate şi nu aveam de ce

să mă agăţ.

El a ridicat din umeri.

— Nu sunt puteri magice. Nicio magie. Dar puteri sunt. Dăruite nouă, amândurora, de ceva ce este extraterestru. *La Presencia.* Prezenta. Din Salacia.

— Salacia?

— Numele pe care l-am dat planetei de unde provine. Este un nume bun, nu-i aşa? Zeiţa romană a mării.

— Nu cred în asa ceva.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l crezi în acest moment e că există posibilitatea ca noi să nu ştim absolut totul despre viaţa din univers. Să nu fim atât de aroganţi, încât să credem că *în acest punct anume al istoriei* ştim tot ce e de ştiut. Crezi că e posibil? Acum, te rog, până nu e prea târziu. Ori vii după mine şi ieşim de-aici, ori nu.

Şi, cu asta, s-a ridicat. Şi nu l-am urmat. M-am uitat din nou la bătrânul de vizavi. Işi aştepta soţia.

Ea făcea un RMN pentru o suspiciune de tumoră. El nu dormise de grijă. Ştiam asta chiar dacă ştiam că nu am cum să ştiu.

Alberto a ieşit pe uşile automate. M-am întrebat ce se întâmplase cu Christina. Poate că era prizonieră prin vreo bază militară, undeva.

M-am uitat la mâinile mele. Ceva era ciudat, dar mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama ce anume. Apoi am văzut: inelul. în loc de rubin era un smarald. în loc de inelul de logodnă pe care îl purtasem în fiecare zi, de când Karl mă ceruse de soţie în bibliotecă, era cel pe care îl refuzasem la restaurantul Raj Pavilion, de lângă Universitatea Huli, cu mulţi ani în urmă. Cel pe care îl văzusem

pe plaja imposibilă.

Mi-a crescut adrenalina. M-am simţit speriată şi în alertă.

Pe neaşteptate, m-a cuprins un impuls de a-l urma pe Alberto.

Aşa că m-am ridicat, cu recepţionera încă la telefon, şi m-am îndreptat cu viteză spre ieşire. Un bărbat în uniformă verde trecea prin uşile automate. Era ofiţerul de la Guardia Civil pe care îl mai întâlnisem. Cel încruntat, taciturn. I-am evitat privirea, dar când am trecut pe lângă el am ştiut că se numeşte Carlos Guerrero. Că venise la spital pentru că primise un telefon despre o femeie care fusese adusă de Alberto Ribas după un accident de scufundare. Ştiam că îi place să se uite la emisiuni de tip *quiz,* în fiecare seară, cu o bere în mână. Ştiam că are în apartament o canapea căreia încă nu îi scosese învelişul din plastic pentru că nu-i plăcea murdăria. Ştiam că iubea FC Barcelona la fel de mult pe cât ura Real Madrid, dar până la un punct, de la care nu-i mai păsa deloc. Ştiam că are mâncărimi, de la căldură, pe interiorul coapselor şi dureri de spate cauzate de sciatică. Ştiam că are un vis recurent, în care un leu urinează pe el, iar el se culcă sub animal, prea speriat pentru a se mişca. Uneori, visul avea o dimensiune sexuală terifiantă, care-l făcea să se trezească transpirat. Ştiam că vorbise cu Alberto şi îl exclusese din anchetă. Dar ştiam şi că fusese mituit de cineva. L-am văzut într-o vilă scumpă,

care nu era a lui, acceptând bani de la o persoană fără chip. Care, desigur, avea un chip, dar nu i-l vedeam eu.

— *Disculpe, señora!* a spus el în timp ce eu continuam să merg.

Nu sunt cine crezi tu că sunt, m-am gândit şi gândul meu a avut atâta forţă, încât a părut să devină şi gândul lui, pentru că a clătinat din cap şi a continuat să mestece gumă, înainte de a se îndrepta spre recepţie.

INSTRUCŢIUNILE

— Ascultă, a spus Alberto, conducându-mă acasă, ca un părinte îngrijorat. O să observi unele schimbări în următoarele zile.

— Am şaptezeci şi doi de ani. Sunt obişnuită cu schimbările.

— Schimbările astea o să fie surprinzătoare şi, posibil, puternice.

— O să-mi crească coarne? am întrebat pe jumătate serios.

El a clătinat din cap, dar nu a zâmbit. Lua totul foarte în serios.

— Nu. Fără coarne. Nicio diferenţă în aspectul fizic. Dar o să te schimbi. Toţi cei pe care îi atinge se schimbă.

Se pricepea la dramatism. în cele din urmă, aveam să descopăr că o parte din el nu prea e *acolo,* era mereu detaşat, observând, ca şi cum ar fi fost prins încontinuu într-o imagine de ansamblu.

— Cum? Cum o să mă schimb?

A ridicat din umeri.

— *Quién sabe!* E greu de spus exact. Se manifestă diferit de la o persoană la alta. Dar acum eşti pe jumătate salaciană. Ţi s-au oferit abilităţi salaciene şi, din felul în care ea a ajuns la tine, îmi imaginez că schimbarea o să fie destul de semnificativă. Dar lucrul cel mai

important este că nu trebuie să se afle nimic. Nu acum. Nu până când nu ai totul sub control. Nu spune nimănui, nu arăta nimănui, nu lăsa să se vadă. E foarte important.

Aş putea scrie o carte întreagă despre ceea ce simţeam atunci.

După ce mi s-a spus că sunt, practic, pe jumătate extraterestră şi că am un fel de capacităţi paranormale. Şoc. Nedumerire. Dar, în principal, un sentiment de negare. Nu voiam să cred nimic din toate acestea.

Trecuse mult timp de când nu mai fusesem tratată ca un copil. Simţeam că indignarea creşte ca o lavă.

— Era să mor din cauza ta. De ce ar trebui să ascult fie şi numai un cuvânt din ce spui?

— Pentru că trebuie. OK? Dacă n-ai fi avut încredere în mine, nu m-ai fi urmat atunci când am plecat din spital. O să trec mâine pe la tine. Ai ce mânca şi ce bea în casă?

Am dat din cap şi am mijit ochii în căldură. Era foarte, foarte cald. Genul de zi în care poţi să simţi cum te coci în timp real.

— Bine. Stai aici. Ca să fii la adăpost.

— La adăpost de ce?

Am crezut că o să mă lumineze. Dar nu a facut-o.

A spus doar:

— La adăpost de tine însăţi.

— De ce? Ce mi-aş putea face?

— Ti s-au oferit nişte abilităţi cu care nu eşti încă obişnuită. E un moment periculos pentru tine. Se poate întâmpla orice. Dar trec mâine pe la tine.

— Nu vreau să vii mâine.

Ceea ce voiam să spun cu adevărat era: vreau ca lucrurile să fie normale. Să elimin fiecare nouă adăugire. Inclusiv pe el, pe Alberto. Pe scurt, eram mai mult decât un pic speriată. Şi răspunsul meu la frică era negarea.

Mi-a întins o bucată de hârtie, cu un număr mâzgălit pe ea.

— Pentru când te răzgândeşti.

Nu *dacă,* ci *când.*

Apoi a plecat cu maşina, iar eu m-am uitat la panoul publicitar al staţiunii Eighth Wonder şi la fotografia mică a unei camere de hotel imaculate. Care arăta perfect, dar perfecţiunea ei mă tulbura acum. M-am întrebat de ce mă deranjează tocmai asta, când sunt încă atâtea lucruri cu care trebuie să mă obişnuiesc. Dar mă deranja. Până m-am întors cu spatele, ca să intru în casă.

HOTELUL INFINIT

Când fostul meu profesor de matematică, domnul Sole, mi-a spus că există ceva mai mare decât infinitul, am râs. Apoi mi-a dat un experiment de gândire care m-a ajutat să înţeleg teoria mulţimilor. Probabil că vă vorbeam despre asta la orele de matematică. Experimentul cu hotelul pe care geniul german David Hilbert, mort de mult, l-a făcut pentru ca să explice ce voise Cantor să spună cu numerele sale transfinite. Cel care a răvăşit multe minţi. Cel care este copilăresc de simplu şi diabolic de complex în acelaşi timp. Practic, demonstrează că un infinit adevărat nu poate fi înţeles. Sună cam aşa:

Imaginaţi-vă un hotel cu un număr infinit de camere. Fiecare cameră este numerotată, aşa cum fac în mod normal hotelurile. Camera 1, camera 2, camera 3, camera 4... Mai departe şi mai departe, şi mai departe, pentru totdeauna. Imaginaţi-vă acum că fiecare dintre aceste camere este plină. Da. Este un hotel de succes. Un număr infinit de oameni a umplut un număr infinit de camere. Şi cineva nou soseşte la hotel. Să-i spunem Marjorie. Este obosită. A avut un zbor lung. O dor picioarele. Venele ei fac probleme. Are

nevoie de o cameră.

Ce îi spune recepţionerul hotelului? Nu poate spune că Hotelul Infinit nu mai are camere, nu-i aşa? Marjorie ar putea intra pe Tripadvisor şi ar putea să-i facă praf reputaţia. SE NUMEŞTE HOTELUL INFINIT??????!!!!! MAI DEGRABĂ FINIT!!!!!! CE GLUMĂ PROASTĂ!! (O stea.)

Nu. Recepţionerul mută pe fiecare în camera următoare. Aşa că tipul din camera 1 se mută în camera 2, cuplul în luna de miere din camera 2 trece în camera 3. Bine, nu este cel mai bun sistem, dar mergem înainte. Oricum, rezultatul final este că Marjorie primeşte o cameră şi toţi ceilalţi au şi ei camera lor. Deci hotelul este acum infinit plus unu:

$_{00\ -|-}1$ = hotelul

Hotelul iniţial nu era suficient de mare, aşa că infinitul său avea nişte limite. Dar, atunci, ce se va întâmpla dacă vor veni mai mulţi oameni? Dacă o altă infinitate de oameni ar veni cu un avion infinit şi ar avea un număr infinit de taxiuri care să-i ia pentru a-i transfera de la aeroport? Atunci am avea:

$_{OO\ +\ 00\ +}1$ = hotelul

Concluzie: infinitul vine în mulţimi. Poate exista

un infinit mai mare. Infinitul poate fi dublat şi triplat, şi cvadruplat, şi cvintuplat etc. Poate exista o infinitate de infinităţi. Chiar şi fără noi oaspeţi, Hotelul Infinit avea diferite dimensiuni de infinituri. Un hotel infinit are, cu siguranţă, un număr infinit de numere impare, dar are şi un număr infinit de numere pare, iar în orice hotel numărul total de camere este mai mare decât numărul total de numere impare (sau pare) în sine. Cu adevărat *se poate* trece dincolo de infinit. Buzz Lightyear a fost geniul secret din *Toy Story.*

De ce tot vorbesc despre asta? Fiindcă este înfricoşător cât de repede se poate schimba un sistem de valori. Şi fiindcă, pentru mine, a crede în viaţa extraterestră de pe Pământ era ceva de dincolo de infinit. Când ajungi la vârsta mea, simţi că nu mai ai nimic important de învăţat. Ai acumulat toate cunoştinţele de care poţi avea nevoie. Hotelul era plin. Atinsesem limita. Şi pur şi simplu nu eram pregătită pentru acea cameră suplimentară. Şi se producea un cutremur în mine, comparabil doar cu suferinţa. Dar suferinţa fusese moartea unei singure persoane, pe când asta era moartea a tot ceea ce considerasem eu realitate. Şi când îmbătrâneşti, asa cum ai scris şi tu în e-mail, devine din ce în ce mai greu să rupi tiparele. Aşa că acum mă aflam printre dărâmături. Habar n-aveam cine sunt sau în ce lume trăiesc. Mă simţeam ca şi cum

m-as fi născut din
nou. Şi, ca fiecărui copil nou-venit pe lume, îmi venea să plâng. Sau să urlu.

CIUDĂŢENIILE

M-am tot foit prin casa aceea mică.

în mod neobişnuit, nu mai aveam nevoie să mă aşez la fiecare două minute. Aveam energie. Deşi mă simţeam ca un nou-născut, în realitate, nu eram – mai aveam destule dureri ascunse şi trosnituri surde care-mi dădeau de[5] înţeles că tot o septuagenară sunt –, dar eram mai alertă şi mai vie decât fusesem de ani de zile.

E un moment periculos pentru tine.

Am pornit televizorul ca să încerc să mi-l scot pe Alberto din minte. Am găsit un canal de ştiri în engleză. Reporterul era unul pe care nu-l mai văzusem până acum, dar ştiam cumva că e în mijlocul unui divorţ. Vorbea despre incendii de pădure aflate la mii de kilometri depărtare.

Era supărător, desigur, dar mai văzusem genul acesta de ştiri de sute de ori înainte şi de obicei le priveam ca pe o altă bucată din tapetul sumbru şi în mişcare al secolului XXI. Dar de data aceasta, în timp ce mă uitam la excavatoarele galbene şi la buştenii dezgoliţi de crengi, am simţit o greaţă fără precedent, care m-a făcut aproape să vomit. Aveam o senzaţie ciudată şi neplăcută de foame, iar gura mi sa umplut brusc de salivă. Parcă tocmai aş

fi fost forţată să mănânc săpun. Am închis televizorul, mam repezit în baia minusculă, cu pete de mucegai, şi am vomat în chiuvetă.

Chiar mă simţeam rău.

Nu de la ceva ce mâncasem, ci pur şi simplu de la vizionarea ştirilor, de parcă peisajul devastat care tocmai apăruse pe ecran mi-ar fi provocat o reacţie internă directă. Cum nu eram acasă, nu aveam apă de gură pentru a înlătura acel gust. Aşa că m-am spălat pe dinţi.

îmi pare rău. Ar fi trebuit să te avertizez înainte de a-ţi povesti toate acestea. Dar după ce am vomat mam simtit din nou bine şi sănătoasă.

Apoi s-a întâmplat o altă ciudăţenie. Am observat că fiecare dintre maşinile care treceau pe drum avea propriile ei sunete. Nu am fost niciodată o pasionată de maşini. Fiul meu, Daniel, când avea vreo cinci ani, putea să facă diferenţa între farurile maşinilor. Chiar şi în întuneric recunoştea maşinile când ne întorceam de la casa bunicii. „Ford Cortina”, mormăia el de pe bancheta din spate, într-un fel de transă. „Vauxhall Cavalier... Metro... Ford Sierra...”

Nu puteam identifica fiecare model, aşa cum ar fi putut face Daniel, dar îmi imaginam fiecare maşină. Doar după zgomotul pe care îl facea. Până la formă şi culoare.

Nici măcar nu ştiu dacă era, de fapt,

zgomotul. Cred că cea mai bună explicaţie ar fi un sentiment de *déjà-vu.* Dar în sens invers.

Aşa că mă uitam pe fereastră şi mă gândeam: *maşină galbenă* şi, desigur, următoarea maşină care trecea pe lângă fereastră era galbenă. *Maşină albastră.* Maşină albastră. *Taxi alb.* Taxi alb. *Autobuz mare, strălucitor, roşu cu galben.* Autobuz mare, strălucitor, roşu cu galben. A fost foarte, foarte straniu şi foarte, foarte departe de orice explicaţie posibilă. Apoi mi-a fost puţin sete. Aşa că m-am dus la frigider şi am scos sticla cu suc de portocale. Asta pare să sune ca un lucru normal. Dar nu a fost ceva normal. A fost foarte neobişnuit. De fapt, a fost atât de neobişnuit, încât cred că îi voi dedica un capitol aparte.

PLĂCEREA INFINITA A SUCULUI DE PORTOCALE

Am luat câteva înghiţituri şi am închis ochii, la fel de hotărâtă ca un lup care urlă la lună. Am băut suc de portocale în cea mai mare parte a celor şaptezeci şi doi de ani de viaţă – chiar şi suc de portocale proaspăt stors, de multe ori –, dar pot spune sincer că nu i-am dat mare atentie niciodată. Sucul de portocale era apa sucurilor de fructe, aşa simţeam eu. Pur şi simplu, exista. Făcea parte din aceeaşi categorie de alimente care includea îngheţata de vanilie şi ceaiul cu pâine prăjită: perfect delicioasă, într-un fel neutru, de la sine înţeles.

Dar acesta a fost diferit. A fost cea mai minunată băutură pe care am gustat-o vreodată. Dulceaţa şi amăreala, concurente, dar perfect echilibrate, erau la fel de complexe ca şi cel mai bun Zinfandel-. Am savurat fiecare înghiţitură. Am terminat toată sticla până la urmă.

Ciudat era că, ultima dată când băusem din el, fusese un suc de portocale bun, dar nu de neuitat. Acum era ambrozia zeilor. Mi s-a părut că întregul scop al vieţii e doar să mă bucur de experienţa de ami turna în gură un extract lichid din

veziculele unui citric divin. O uşurare şi o eliberare imense. Chiar mai relaxant decât sentimentul acela din copilărie după ce jucam tenis cu vechea mea prietenă Sarah, în căldura lunii iulie, apoi dădeam pe gât un pahar plin cu apă.

Sucul de portocale a fost, pur şi simplu, cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată.

— A fost plăcut, mi-am spus cu voce tare, pentru că simţeam că e atât de important, încât trebuie exprimat.

Şi apoi mi-am dat seama că, de luni de zile, aceasta fusese prima dată când mă bucurasem de ceva – *mă bucurasem* aşa cum trebuia. Nu luni, ani chiar. Sigur, fusesem distrasă de alte lucruri – filme vechi, Wordle, cuvinte încrucişate, sah online, cărţi de puzzle, documentare ocazionale şi, cu siguranţă, de când ajunsesem în Ibiza, mă distrăseseră şi altele –, dar plăcerea era altceva. Anhedonia părea să-mi fi trecut datorită unui singur pahar cu suc de portocale. A urmat un biscuit. Nu a fost la fel de bun ca sucul de portocale, dar a fost destul de spectaculos.

- Soi Californian de struguri din care se face un cunoscut vin roşu (n. tr.).

CARTEA

Richard Feynman a fost un erudit fizician american care a scris mult şi despre matematică. Obisnuiam să-i citesc des cărţile. Care făceau ca lucruri foarte intimidante, cum ar fi mecanica cuantică, să pară relativ uşoare. în orice caz, el a spus ceva care mi-a dat mult de gândit în ultima vreme: „Aproape orice este cu adevărat interesant dacă intri suficient în profunzimea lucrurilor”.

Aproape orice este cu adevărat interesant dacă intri suficient în profunzimea lucrurilor.

Aşa este. Şi, în esenţă, cam asta începuse să mi se întâmple şi mie. Intram adânc în toate, fără să vreau. Sucul de portocale, sunetul traficului, lătratul îndepărtat al unui câine. Totul căpătase, dintr-odată, o bogăţie şi o complexitate infinite sau poate că aveam eu brusc acces la o bogăţie şi o complexitate care fuseseră mereu acolo. Lătratul câinelui a fost, probabil, cel mai interesant lucru. Am închis ochii când l-am auzit. Şi am văzut câinele în mintea mea, un câine înalt şi maroniu, fără o rasă identificabilă, lătra legat lângă nişte grajduri. Am văzut chiar şi calul la care lătra.

Am încercat să-mi îndrept atenţia către

altceva.

Am deschis *La vida imposible* şi nu mi s-a părut că e într-o limbă străină. O puteam citi. Nu la fel de bine ca în engleză, dar înţelegeam majoritatea cuvintelor. Mi-am amintit de un documentar pe care îl auzisem la radio, despre un bărbat care putea învăţa limbi străine doar privind cuvintele. Se părea
că acum aveam şi eu această abilitate. Am citit că
apele din jurul Ibizei fuseseră alese de nişte locuitori ai unei alte lumi, mai avansate, ca bază pe Pământ. Am ieşit din casă şi m-am uitat din nou la floare.

Cea despre care se presupunea că nu mai există. Ştiam totul despre ea. Că specia dispăruse când ultima plantă fusese smulsă de un buldozer, pentru a face loc unui hotel. Am rămas ca hipnotizată pentru o vreme. Se făcuse deja întuneric, dar asta nu părea să conteze. Mă uitam pur şi simplu la ea, înţelegând- o fără niciun efort. îi înţelegeam scopul tăcut. Acela de a exista de dragul existenţei.

Mi-am dat seama cât e ceasul. Unu noaptea. Era atât de ciudat cum brusc începusem să conştientizez atâtea lucruri, iar cele mai importante – cum ar fi ora sau chiar data şi ziua (17? 18? 19? Sâmbătă? Duminică? Luni?) – îmi scăpau. Am inspirat. Mireasma unei flori nu mai era doar un simplu parfum pentru mine. Era un întreg limbaj, o reclamă a vieţii.

M-am pregătit de culcare. Apoi, odată

ajunsă în pat, am început să mă holbez la tavan, ascultând traficul.

Taxi alb.

Autobuz de noapte.

Maşină închiriată argintie, cu un cuplu care se ceartă.

Nu eram deloc obosită. Ceea ce era neobişnuit

pentru mine. Nu fusesem niciodată o insomniacă. Şi în tinereţe somnul era ceva de la sine înţeles pentru mine. Nu avusesem întotdeauna un somn *uşor,* dar mereu dormisem. însă acum eram foarte, foarte trează.

M-am ridicat din pat.

M-am uitat la fotografia tinerei Christina şi a bărbatului cu părul lung. Cea cu căruciorul de plajă. Mi-am dat seama că înţeleg tot ce se întâmplase în căsnicia Christinei doar privind imaginea ei pe perete. Acela era bărbatul cu care se căsătorise. Johan. Era un muzician hippy şi frustrat, care se comporta, cu încăpăţânare, în 1987 ca şi cum ar fi fost încă în 1967. Se îndrăgostise de Christina, într-o noapte, în timp ce ea cânta vechi melodii din repertoriul The Carpenters şi Carole King, pentru o adunătură de beţivi veniti în extrasezon la Hotelul

Buenavista din Santa Eulalia. Ea se mutase aici la o lună după ce se despărţise de Johan, fiindcă nu avea bani să rămână în fosta lor locuinţă din Ibiza Town. Johan

nu fusese niciodată bogat, dar câştigase destul cu întreţinerea piscinelor.

Johan, în felul lui olandez, era talentat la limbi străine. Engleză, spaniolă, franceză, germană, puţină portugheză. învăţase chiar catalana şi o amesteca un pic cu spaniola, aşa cum făceau şi localnicii. Cântau împreună. Avuseseră un copil, pe Lieke, cea care avea şi ea să devină poliglotă şi să reuşească, într-o zi, în muzică, unde părinţii ei eşuaseră. Fetiţa din fotografii, cu ursuleţul şi cu un zâmbet nervos. La ani-lumină de superstarul puternic şi feroce de pe panoul publicitar.

Johan şi Christina fuseseră nişte oameni plăcuţi, fiecare în felul lui, iubeau amândoi muzica, dansul şi viaţa, dar se certau mult şi erau impulsivi. Ar fi trebuit ca unul dintre ei să fie mai responsabil, dar amândoi erau nepotriviţi pentru asta. Amândoi avuseseră aventuri cu alte persoane şi chiar şi perioadele bune se pierdeau adesea într-o ceaţă de marijuana sau într-o mare de băutură. Ar fi trebuit să divorţeze mai devreme. Cam asta era concluzia, retrospectiv vorbind, în special pentru Lieke, care era o fată fragilă de treisprezece ani când ei se despărţiseră şi ea plecase să stea cu tatăl ei la Amsterdam. Johan nu a mai văzut-o pe Christina niciodată. Iar Lieke a mai facut-o, dar nu foarte des, pentru că mama ei adoptase nişte convingeri ciudate, de care îi era ruşine.

Oamenii spun că dragostea este rară. Nu aş fi atât de sigură. Rar este ceva şi mai de dorit. înţelegerea. Nu are rost să fii iubit dacă nu eşti înţeles. Pur şi simplu, iubesc o idee despre tine, pe care o au ei în minte. Sunt îndrăgostiţi de dragoste. Sunt îndrăgostiţi de modul lor de a iubi. Să fii *înţeles.* Şi nu numai atât, ci să fii înţeles şi apreciat odată ce ai fost înţeles. Asta contează. Din păcate, Christina şi Johan nu avuseseră nimic din toate acestea. Fiecare fusese îndrăgostit de ideea pe care o avea despre celălalt şi îşi făcuseră o idee despre cum ar putea fi familia lor, dar, odată ce au devenit părinţi, i-a lovit realitatea, iar acea realitate nu i se potrivea niciunuia dintre ei.

FLEETWOOD MAC

Voiam să ascult muzică.

Vechiul stereo, de prin anii ’80, avea încorporat un casetofon. M-am uitat prin casetele Christinei. Blondie (desigur). The Carpenters. Bob Marley. Fleetwood Mac. Am pus Fleetwood Mac.

Am ascultat *Everywhere.*

A fost cel mai frumos, mai luxuriant şi mai complex sunet pe care-l auzisem vreodată. Din cine ştie ce motiv, m-am întins. M-am întins pe podeaua sufrageriei, în timp ce apa din borcanul de măsline strălucea din nou. O lumină schimbătoare, scânteietoare, potrivită cu simfonia sentimentelor mele, un compendiu al fiecărei emoţii pozitive pe care o simţisem vreodată. Muzica a ajuns la mine sub formă de culori şi de senzaţie tactilă, de ceva ce putea fi nu doar auzit, ci şi văzut şi pipăit.

M-am uitat la una din cărţile de pe raft. *Misterul trenului albastru* de Agatha Christie. Nişte litere albe pe un cotor albastru. Am avut un sentiment puternic că aş putea să o mut din loc. Adică să o mişc fără să o mişc fizic. Sau, mai degrabă, am avut sentimentul că imaginaţia mea are puterea de a manipula realitatea. Vedeam panoul hotelului

Eighth Wonder, de peste drum, prin draperia trasă pe jumătate. *Vizualizează- ti visele şi transformă-le în realitate.* Asa am făcut. Cartea a tot înaintat pe raft, centimetru cu centimetru, până a căzut, dar nu de tot, plutind, pur şi simplu, nu, *ţinută,* pentru că îi simţeam greutatea în mine, genul acela de greutate ascunsă pe care o simţi când îţi dai seama că ai spus ceva ce nu ar fi trebuit să spui. A făcut un cerc în aer şi mi-a provocat o durere de cap, aşa că am lăsat-o să aterizeze pe gresie, în timp ce Christine McVie continua să cânte, cu vocea ei într-o căutare rafinată a perfecţiunii. Complexă, pământească, eterică în acelaşi timp.

Durerea de cap s-a domolit şi a început o altă melodie, iar eu m-am ridicat, m-am uitat la cartea de pe podea şi nu ştiam dacă să râd sau să plâng de ceea ce tocmai se întâmplase, aşa că le-am făcut pe amândouă. Apoi lumina din borcanul de sticlă s-a stins şi m-am băgat din nou în pat şi am stat acolo trează până s-a făcut dimineaţă.

Chiar dacă rămăsese la ofiţerul din Guardia Civil, îmi aminteam scrisoarea pe care mi-o lăsase Christina, fiecare cuvânt şi semn de punctuaţie, şi acum găseam în ea un sens nou. în special în această parte:

Ah, şi – cel mai important dintre toate – *mergi la Atlantis Scuba, la Cala d'Hort. Spune-i lui Alberto că eu te-am trimis. Nu-*

ti va lua niciun ban. Du-te să vezi pajiştea cu iarbă de mare. Este cel mai vechi organism viu de pe Pământ.

Şi, te rog, atunci când vei fi acolo, păstrează-ţi mintea deschisă. Orice schimbare care va avea loc va fi înspre bine. Ai încredere în mine.

Şi, după ce mi-am spus asta pentru a zecea oară, am închis ochii şi, în mintea mea, am văzut un homar alergând pe nisip.

PEPENE VERDE LA SOARE

în dimineaţa următoare, stăteam în fata cafenelei vegane din Santa Gertrudis şi mă gândeam încă la viziunea cu homarul şi la ce ar fi putut aceasta să însemne.

Alberto îmi spusese să stau în casă, dar simţisem *nevoia* să ies. Dacă eram propriul meu pericol, atunci, cu siguranţă, nu conta unde se întâmplă să mă aflu. Pentru că eram împreună cu şinele meu periculos.

Şi, în plus, tot n-aveam habar dacă pot avea încredere în orice mi-ar fi spus el. Ceea ce ştiam însă era că am o foarte profundă şi, în acelaşi timp, presantă dorinţă de a explora şi de a înţelege pe deplin ce se întâmplase cu mine şi ce se întâmplase cu Christina. Simţeam în adâncul sufletului că răspunsurile se găsesc în exterior. De asemenea, şi nu e puţin lucru: voiam să ies. Ceea ce era un

lucru neobişnuit. De când murise Karl, nu mai avusesem nicio dorinţă să ies sau să fac prea multe chestii. Dar acum dădeam pe-afară de curiozitate, era atât de puternică, încât o simţeam ca pe un motor molcom, care torcea înăuntrul meu.

Şi, stând acolo, afară, la soare, am ştiut că făcusem alegerea corectă. Mi-a sosit salata de fructe şi m-am uitat la farfuria cu fructe aşa cum aş fi putut privi un tablou de Matisse. Fascinată de fiecare formă şi culoare. Semilunile tentante de portocală. Verdele vibrant al kiwiului. Sferele mici de afine, ca nişte planete dintr-un sistem solar împrăştiat care orbitează în jurul unui fruct al pasiunii. Cuburi de papaya. Triunghiul roşu al unei felii de pepene, presărat cu seminţe negre, părea deosebit de rafinat. Să mănânc pepene verde la soare mi-a dăruit un sentiment atât de minunat, încât m-am întrebat de ce nu mi-am petrecut mai mult timp din viaţă făcând asta. M-am întrebat de ce asta nu constituie aspiraţia tuturor. M-am întrebat de ce fiecare om de afaceri de succes de pe planetă continuă să lucreze şi să meargă la birou şi să se holbeze la computere, când ar putea renunţa la toate acestea pentru a mânca pepene verde la soare, pentru totdeauna.

Dar gândurile îmi tot veneau în minte. Şi nici măcar nu erau ale mele. Dorul de casă şi de prietenii săi din Murcia al chelnerului. Gândurile unui alt client. O

băştinaşă, citind într-un ziar local despre temperaturile record din întreaga lume. I-am simţit îngrijorarea, nu doar pentru climă, ci şi pentru sănătatea mamei ei, care se deteriora. Am simţit acea îngrijorare ca şi cum ar fi fost a mea. A trecut prin mine ca un nor. Dar la fel a făcut şi fericirea

5

provizorie a celor trei băieţi care tocmai coborâseră în staţia de autobuz şi se îndreptau către o şcoală internaţională din apropiere.

Totul era foarte ciudat. Alberto avea dreptate. Spusese că „schimbarea o să fie foarte semnificativă” şi, cu siguranţă, era. îmi bătea inima. Tremuram. Era entuziasmant şi terifiant şi m-am întrebat dacă as

5 5 5

putea muri din cauza asta.

Este greu de exprimat în cuvinte, deoarece cuvintele sunt, în general, făcute pentru cele cinci simţuri, nu şi pentru un al şaselea, sau al şaptelea, sau al treizeci şi optulea, sau al oricâtelea o fi fost acela. Se manifesta ca o *familiaritate* profundă, dar inexplicabilă. De parcă aş fi cunoscut întreaga lume şi conţinutul ei la fel de bine ca pe o rudă apropiată. De parcă as fi ştiut orice om şi orice lucru şi nu ar fi trebuit decât să mă uit la o persoană ca să o cunosc. Interconectarea dintre toate devenise vizibilă. Totul era acolo, dacă ştiai să priveşti.

Unul dintre cele mai interesante şi mai sentimentale lucruri, pe care eu l-am[5] iubit mereu, este cel care spune că toţi suntem praf de stele, întregul univers se află înăuntrul nostru. Fiecare element din care suntem alcătuiti a fost făcut dintr-o stea. Azot, calciu, hidrogen, oxigen, fosfor şi toate celelalte. Suntem creaţi din spaţiu şi timp adânci şi am fost plămădiţi în supernove (sau *supernovae,* dacă suntem pretenţioşi). Un element este, după cum ştii, fără îndoială, materia care nu poate fi descompusă într-o substanţă mai simplă. Acestea sunt numerele prime ale cosmosului.

Suntem alcătuiti din elemente.

Avem în noi indestructibilul şi eternitatea.

Avem universul în sânge şi în oase.

Şi, odată ce intrasem în contact cu *La Presencia,* era ca şi cum m-aş fi trezit din somn, părăsind coconul şi zburând într-un nou tip de simţire, în care nu eram doar alcătuită din toate, ci le puteam şi vedea, şi auzi. Acest lucru părea complet ridicol şi perfect logic, totodată. Dar, presupun, ceva mai puţin ridicol decât a te naşte. A deveni din nimic ceva este, probabil, mai mult decât un miracol, dar, când toată lumea are parte de acelaşi miracol, începem să nu-i mai apreciem valoarea. Este, pur şi simplu, o chestiune de cerere şi ofertă.

Am terminat şi ultima afină. Am lăsat

nişte bani pe masă. Şi apoi m-am îndreptat spre maşină, ştiind că, dacă aş cunoaşte complet această insulă, aş putea înţelege pentru ce am fost adusă aici. Pentru că, fără îndoială, existase un motiv. Ştiam asta. Când m-am urcat în maşină, am văzut din nou homarul acela, în minte, şi l-am alungat, în timp ce porneam motorul.

EU ERAM VIATA

Eram pe o planetă complet nouă.

Formal, era aceeaşi planetă, desigur. Aceeaşi insulă spaniolă, aici, pe Pământ. însă totul era nou.

Şi părea infuzat cu intensitate sau uimire subită. Momentul pe care în trecut îl trăisem foarte rar – la vederea unei vulpi sau la murmurul unor grauri – îl trăiam acum tot timpul. Nu doar cu sucul de portocale şi pepenii verzi (deşi fructele, în special, mi s-au părut brusc sublime, într-un mod pe care nu îl mai remarcasem). Cu toate categoriile naturii, chiar şi cu natura umană.

Şi la o intensitate cu mult mai puternică decât înainte. Nimic nu se schimbase la exterior. Lumea era aceeaşi ca anul trecut şi acum doi ani. Şi insula era aceeaşi ca ieri.

Vezi tu, dacă vrei să vizitezi o lume nouă nu ai nevoie de o navă spaţială. Tot ce trebuie să faci este să-ti schimbi mintea.

Şi mintea mea se schimbase complet.

Totul în jur era de-o frumuseţe dureroasă.

Cerul de un albastru puternic. Mirosul de pin. Sunetul cicadelor. Strălucirea căldurii acolo unde pământul se întâlneşte cu cerul. Totul foarte real şi, în acelaşi

timp, magic.

Am pornit radioul. Din nou muzică din aceea electronică – o piesă plină de viaţă, despre care am ştiut fără să-mi spună nimeni că e a unui DJ brazilian numit Alok, de care, evident, nu auzisem în viaţa mea –, dar semnalul se întrerupea întruna, aşa că m-am întors la un post de muzică pop. Difuzau un cântec pe care nu-l mai auzisem, dar cumva ştiam totul despre el. Ştiam că se cheamă *Despechă.* Ştiam că e al cântăreţei spaniole Rosalia şi că fusese lansat în 2022. Am presupus că informaţiile acestea umplu pur şi simplu nişte goluri. Aşa cum nu ai nevoie de toate piesele unui puzzle ca să ghiceşti imaginea. Dar acum parcă intuiam ansamblul pe baza unei singure piese. Era de ajuns să fi auzit *puţină* muzică pop ca să ştiu totul despre *toată* muzica pop. înţelegeam cuvintele acestui cântec spaniol. Auzeam hotărârea cântăreţei de a dansa până uită de suferinţa din dragoste şi simţeam cât de mult se distrează. Mi-a plăcut cum din durerea ei se năştea bucuria. M-a prins imediat. Se poate chiar să-mi fi săltat puţin umerii, deşi nu mai ascultasem acest stil de muzică. Apoi au pus un cântec al rapperului 21 Savage, care mi-a plăcut teribil. Am ridicat volumul şi am început să dau din cap în ritmul muzicii, ca şi cum aş fi avut altă vârstă, altă viaţă şi altă psihologie.

Tipare sunt peste tot. Ceva ce ai

observat în trecut – o conversaţie într-un avion, să zicem – ajunge la tine în prezent, uşor distorsionat. O cântăreaţă de pe tricoul unei femei devine o melodie ascultată. Asa că s-a auzit o melodie mai veche a lui Taylor Swift, numită *Mirrorball,* iar eu eram fiecare persoană care se bucurase vreodată de ea, din toate punctele de vedere. Asta m-a făcut să-mi dau seama că şi eu sunt un glob de oglinzi, dar inversate. în loc să fiu văzută de lume, din orice unghi reflectat, lumea însăşi era globul de oglinzi şi eu eram nucleul, iar lumea strălucea către mine de pretutindeni, toată în acelaşi timp, ceea ce sună terifiant, dar în acel moment a fost entuziasmant. Piesa s-a terminat şi au

>

urmat câteva reclame, iar reclamele – ca şi ştirile – au capacitatea de a-mi face uşor greaţă acum, aşa că am dat pe un post cu rock clasic, unde se difuza *You Shook Me AII Night Long,* al celor de la AC/DC. îl mai auzisem, din cauza lui Karl, şi îl rugasem atunci să închidă fiindcă mă durea capul. Dar acum am dat mai tare. Cât de tare se putea. Şi am cântat cu geamul coborât, părându-mi-se şi ridicol, şi trist că nu mai cântasem niciodată în maşină. Dobândisem o putere atât de simplă şi mi-aş fi dorit să fie şi Karl lângă mine, ca să vorbim despre asta. Era viaţă. AC/DC era viată. Eu eram viată.

Totul poate fi frumos cu ochii şi urechile potrivite, Maurice. Fiecare gen de muzică. Fiecare tristeţe şi fiecare plăcere. Fiecare inspiraţie şi expiraţie. Fiecare solo de

chitară. Fiecare voce. Fiecare plantă de lângă asfalt. M-am gândit la o replică din Mary Shelley. Din *Frankenstein.* A doua carte preferată a mea, după *Contele de Monte-Cristo.* Citatul este acesta: „Ceva de neînţeles chiar şi pentru mine însumi sălăşluieşte în sufletul meu”-.

Am dat mai încet muzica atunci când am ajuns în piaţa văruită a bisericii, unde am văzut câţiva hipioţi bătrâni şi bogaţi, zâmbind bronzaţi şi îmbrăcaţi, de la brâu în jos, în haine de *batik* viu colorate, şezând pe scaune de răchită în fata unei cafenele şi bând – *smoothie-ari* albastre. în timp ce treceam cu maşina, le-am simţit mulţumirea relaxată, ca şi cum ar fi fost a mea; mi-a ajuns în minte ca o adiere. Un bătrân stătea în pragul unei uşi şi scruta lumea cu o privire – mijită şi nedumerită. L-am văzut jucându-se pe aceeaşi stradă, în copilărie, probabil prin anii ’50, împingând o motocicletă de tablă de jucărie, cu ataş, pe dalele pavajului, sub privirea atentă a unui membru sever din Guardia Civil, îmbrăcat ca un soldat. Nici urmă de cafenea vegană pe-atunci. Când am plecat din Santa Gertrudis, am dat pe un post de muzică clasică. Radio Clásica. Difuzau allegroul lui Elgar din *Concertul pentru violoncel în mi minor.* îl mai auzisem. Ascultam des muzică clasică, acasă, dar acum o simţeam cu fiecare parte din mine. Sunetul corzilor era ca o maree în creştere, pluteam în înălţimi,

deasupra pământului, complet desprinsă, sub mine nu era nimic, eram purtată de un curent emoţional fără să am de ce altceva să mă tin în afara
faptului că ştiam că sunt în viaţă.

Am ajuns în dreptul unui mic garaj, unde doi muncitori încercau să înghesuie o saltea într-o dubă mică, neechipată pentru aşa ceva. Râdeau şi le-am simţit fericirea unduindu-se prin mine, în timp ce treceam cu maşina.

- Mary W. Shelley, *Frankenstein sau Prometeul modern,* trad. Adriana Călinescu, Albatros, Bucureşti, 1973, p. 20 (n. tn).

PISICA

Pe drum era o pisică maidaneză, care mergea semeaţă, fără grabă, cu mintea surprinzător de calmă şi fără să-i pese de conceptul de drum. Era o creatură frumoasă, maiestuoasă, magnifică şi m-am oprit să o las să treacă.

CAMION

Apoi starea mea de spirit mi s-a schimbat.

Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar stând acolo, în timp ce ţineam volanul, aşteptând să treacă pisica, mi-au apărut în minte amintiri care nu erau ale mele. O rafală întreagă, toate deodată.

Abilităţile – „talentele” –, ce-or fi fost, erau din ce în ce mai puternice. Ameţitoare. O simţeam pe Christina. Nu în maşină, ci pe o plajă, îi simţeam furia în timp ce se certa cu soţul ei şi vinovăţia atunci când fetiţa ei, care construia un castel de nisip, a început să plângă şi a lovit castelul, din care nu a mai rămas nimic.

Apoi, mult mai încoace, o vedeam împreună cu o femeie cu ochelari, care avea un păr întunecat şi dezordonat. Erau chiar în maşina în care mergeam eu. Vorbeau despre hotelul care urma să se construiască în Es Vedrà.

— Cine este în spatele lui? a întrebat femeia.

Christina nu ştia.

— Nu pot să-i văd. Nu sunt acolo.

— Dar tu vezi totul.

— Asta nu văd.

Ceea ce a dus, cumva, în altă direcţie. O vedeam pe Christina vorbind cu un bărbat. Lui nu-i vedeam faţa. Aşa cum nu reuşisem să văd nici chipul bărbatului care îl mituise pe ofiţerul din Guardia Civil. Era totuşi aceeaşi persoană. Eram sigură de asta.

Intr-atât mă pierdusem printre amintiri, încât mi-a luat ceva vreme să-mi dau seama că în spatele meu e un camion care claxonează ca o gâscă ofuscată.

Am continuat să conduc, încercând să mi-o scot pe Christina din minte şi să mă concentrez asupra drumului, dar a fost greu. Şi nu era doar Christina. Eram copleşită de informaţii. Nu treceam doar pe lângă maşini, ci şi pe lângă gânduri şi sentimente. Dragoste şi ură şi indiferenţă. Eram cufundată în imensa mare a vieţii. Am trecut pe lângă nişte agenţi din Guardia Civil care căutau droguri într-o maşină şi pe lângă şoferul îngrijorat, care spera ca aceştia să nu verifice în spatele orificiilor de aerisire. Am trecut pe lângă un câine şi i-am simţit singurătatea. Am trecut pe lângă un copac şi cumva ştiam că are 86.427 de frunze, asa cum ştiam că sunt 123.210 fire de păr pe capul meu, majoritatea albe.

Dar, încetişor, groaza pe care o simţeam s-a domolit.

Apoi am trecut pe lângă un jeep decapotabil şi am recunoscut persoana care conducea. Nu ştiu dacă asta s-a datorat noilor mele abilităţi sau, pur şi

simplu, faptului că o mai văzusem pe panourile publicitare. Dar, cu siguranţă, era ea. Lieke. Fiica Christinei. Oprea la un magazin mare cu unelte pentru grădină – Eiviss Garden –, aşa că am întors şi am oprit şi eu, înainte să am timp să mă gândesc cu adevărat la ceea ce fac.

LIEKE

Am găsit-o uitându-se la o selecţie uriaşă de plante suculente în ghivece.

— Bună! am spus. Scuză-mă că te deranjez. Eşti Lieke, nu-i asa?

Era înaltă, mai înaltă decât mama ei, şi purta ochelari de soare şi o vestă lungă, iar părul decolorat se zărea de sub o beretă nepotrivită cu vremea de- afară. Un inel în nas, am observat acum. Şi un tatuaj pe gât, cu cuvântul „Linişte”. Părea ciudat ca tocmai un DJ să-şi fi scris aşa ceva pe piele. Avea ochii mamei sale, dar mai aspri. Părea dură, puternică. Dar, pe de altă parte, am simţit şi că acest lucru e doar o aparenţă. în realitate, era la fel de fragilă ca toată lumea. Mintea ei totuşi spunea adevărul şi emitea note dulci-amare de bravură şi de tristete.

A dat afirmativ din cap. Fără cuvinte.

Era obişnuită să fie recunoscută, dar poate că eu nu eram genul care o aborda de obicei.

— Mă numesc Grace. Grace Winters. Am cunoscut-o pe mama ta, pentru scurt

timp, acum multi ani.

Tristeţea avea acum spini. Era clar că nu vrea să vorbească cu mine. Mi-as fi dorit să n-o fi abordat.

Dar acum eram acolo. Aşa că am spus ce aveam de spus, cât de repede am putut.

— Mama ta mi-a lăsat casa în care a locuit şi mă simt uşor stânjenită din cauza asta. Ştii, nu prea mi se pare corect că mi-a lăsat-o mie, având în vedere că avea o familie. Aşa că îţi spun doar că, dacă ai nevoie vreodată de ea sau vrei să locuieşti în ea, este acolo. Sau dacă vrei să vorbim despre asta...

— Nu prea ne înţelegeam, m-a întrerupt ea, în timp ce atingea frunza groasă, robustă, perfectă a unui arbore de jad. Şi acum am casa mea. Pe dealuri. E în regulă. Nu trebuie să te simţi vinovată.

Accentul ei era ciudat. Pe diagrama Venn, o suprapunere între american, britanic, olandez şi spaniol şi nicăieri.

I-am văzut casa pe dealuri. Aveam acces la gândurile ei, în timp ce rostea cuvintele. Am văzut-o înotând în piscină, pe iubitul ei privind-o dintr-un hamac.

în momentul acela ar fi trebuit să plec. Cu siguranţă, atunci ar fi plecat cea care fusesem înainte. Dar mie, lui Grace cea nouă, îmi păsa subit şi foarte tare de tot ce mă înconjura. Şi, mânată de această curiozitate nouă, am întrebat:

— De ce nu vă înţelegeaţi?

A fost o întrebare grosolană şi foarte

personală, dar aveam nevoie să ştiu, iar gândurile erau prea multe şi prea încâlcite ca să le accesez. Dacă vrei să ajungi undeva, uneori trebuie să mergi pe drumul cel mai drept.

— Era o persoană dificilă.

— Avea convingeri puternice?

— Nu era vorba doar de convingeri. A mai fost şi tot haşişul ăla marocan pe care-l fuma. Al naibii de real. Parcă era posedată.

— Posedată?

Lieke a oftat. A fost ca un gâfâit. Ca o bătaie. Şi apoi a ieşit totul, ca o revărsare.

— A avut o experienţă. în ocean. După aceea, a fost terminată. Nu mai putea să funcţioneze ca o fiinţă umană normală. Nu puteam vorbi cu ea fără să-mi spună ceva despre viitorul meu. Şi întotdeauna a fost ceva corect şi adevărat, ceea ce a înrăutăţit situaţia. Adică, la naiba, cum poţi să-ţi trăieşti viaţa dacă ştii tot ce urmează să ţi se întâmple? Iar eu nu voiam să ştiu. I-am spus să se oprească. I-am spus să trăiască, în puii mei, ca o fiinţă umană normală.

— Fiinţele umane normale sunt greu de găsit, i-am spus. Dar îmi pare rău. Probabil n-a fost uşor.

— Relaţia noastră a fost întotdeauna dificilă. Era o mamă de rahat. Am plătit unui terapeut zece mii de euro ca să ajung la concluzia asta, futu-i. Dar tâmpeniilor ei le-aş fi putut face faţă. Lucrul cu care nu

m-am putut împăca a fost că încerca tot timpul să-mi spună ce să fac, pentru că ştia viitorul, înţelegi?

— A fost ca şi cum l-ai fi avut pe Dumnezeu ca mamă. Şi nimeni nu-l vrea pe Dumnezeu ca mamă, nu?

— Dacă îl ai pe Dumnezeu ca mamă, atunci n-ai de ales decât să fii îngerul căzut. A devenit insuportabil. Nu doar că-mi spunea că nu-i plăcea muzica mea, ce fac pentru a-mi câştiga existenţa sau iubitul meu, ci pur şi simplu mă deposeda de singurul lucru care face viaţa să fie viaţă. înţelegi, *imprevizibilitatea.* Şi, când mi-a spus că îţi dă casa, i- am spus că sunt de acord. Că nu vreau cocioaba ei de rahat, ceea ce nu i-a plăcut deloc. Mi-a spus că ajutase la organizarea unui protest împotriva unor proiecte din Es Vedră şi era supărată pe mine că numi pasă...

Vocea ei a rămas egală, dar regretul creştea înăuntrul ei.

— S-a terminat prost...

Gândurile ei aveau o aură de căldură înroşită, în ciuda chipului ei impasibil. Mi-am permis să mă întreb, pentru o clipă, dacă ar fi putut să-şi dorească să-i facă rău propriei mame. Am intrat în mintea ei şi n-am văzut-o decât pe Christina, la finalul unui conflict, pălmuind-o. Era un lucru greu de imaginat. Christina. Paşnica şi muzicala Christina.

— Complicat. Asta a fost ultima dată

când aţi vorbit?

— Nu.

— Crezi că a fost ucisă?

— Ea a prezis. Dar a spus că are un plan, întotdeauna a avut un plan, în pana mea. A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus. Că o să dispară într-o lume mai bună, fără să-i pese cu adevărat pe cine lăsa în urmă. Nu şi-a făcut niciodată griji pentru mine. Aşa că, ştii, am încercat să îi plătesc cu aceeaşi monedă.

— Se referea la rai? Prin lumea mai bună, vreau să zic.

Lieke a clătinat din cap.

— Nu. La altă planetă. Credea că poate ajunge pe altă planetă.

A făcut o fată cu nişte ochi mari şi eu am simtit gândul din spatele acesteia. A fost un gând simplu: *Ştiu că toate astea sunt o nebunie.*

S-a întors. A pus o plantă în cărucior. Voia să plec.

— îmi pare rău că te-am deranjat.

S-a înmuiat atunci. Era ca soarele printre frunze.

— Nu-i nimic.

Iar eu aveam în minte un singur lucru, neclintit, ca un bolovan, despre care ştiam că este adevărat. Trebuia să i-l împărtăşesc.

— Mama ta te-a iubit.

— Da. Ştiu. Şi pe tine te-a iubit.

Am râs în fata unei situaţii atât de ridicole.

— Nu mă cunoştea cu adevărat.

— Dar vorbea mult despre tine. Când eram mică. Mi-a spus că i-ai salvat viaţa.

Am clătinat din cap.

— N-am făcut altceva decât să-i fiu alături.

Lieke a zâmbit, cu un zâmbet de o complexitate infinită.

— Uneori e singurul lucru de care avem nevoie.

— Asa e. Da. La revedere.

Când să ies, ea a vorbit din nou:

— Nu ţi-a dat casa degeaba. E o formă de recrutare. O capcană. Eşti urmaşa ei. încearcă să nu devii ca ea, da?

— O să încerc din răsputeri.

— Şi nu ştiu dacă îţi plac DJ-ii techno, dar, dacă da, pot să te trec pe lista de invitaţi de la Amnesia pentru mâine.

Mi-a plăcut felul în care mi-a vorbit, de parcă vârsta şi aspectul n-ar fi contat. Lieke era o *rara avis.* Un om lipsit de prejudecăţi.

— Cari Cox, Amelie Lens, Adam Beyer, Paco Osuna... Sunt nişte DJ grozavi. O să fie noaptea de pomină a acestei veri. îţi dau câteva invitaţii şi pentru oaspeţi. Grace Winters plus doi.

M-am gândit că o să dansez. N-a fost un gând complet neplăcut. Habar n-aveam ce poartă oamenii la Amnesia. M-am întrebat dacă pantalonii mei M & S şi bluza brodată s-ar potrivi.

Şi, dintr-un motiv de neînţeles, eu,

profesoara ta de matematică pensionată, am spus:

— Oh! Mulţumesc. Ar fi minunat.

5
MAI VASTA DECÂT GÂNDURILE

Am condus până la Cala d’Hort. Am tras în parcarea prăfuită şi am trecut pe lângă panoul pus de un restaurant, pe care scria *VĂ RUGĂM SĂ NU LĂSATI BUNURI DE VALOARE ÎN MAŞINĂ, POT FI FURATE.*

Am ajuns la Atlantis Scuba şi m-am uitat în jur, după Alberto, dar nu era acolo. Era doar Nostradamus, capra alb cu negru, cu coarnele late.

Stătea în afara colibei Atlantis Scuba, bucurându- se de un castron plin cu ovăz pe poteca de argilă pământie. Alberto avusese dreptate când spusese că Nostradamus e un suflet mizantropic. Mizantropia lui a plutit spre mine, împreună cu izul lui de mosc.

M-a îngrijorat faptul că mi-am dat seama că-l înţeleg. Gândurile unei capre sunt greu de tradus în vreun limbaj uman. Dar ceea ce pot să spun este că nota de mizantropie nu consta doar în faptul că era morocănos, ci că era un morocănos amuzant. Caprele privesc mereu lucrurile dintr-un anumit unghi. De parcă nu prea se simt confortabil şi abia se descurcă.

Alberto îi pusese ironic numele de Nostradamus, mi-am dat seama eu. Caprelor nu le pasă de viitor. Viitorul şi trecutul sunt irelevante pentru ele, care sunt mereu nemulţumite la prezent. L-am lăsat să mănânce în tihnă şi m-am dus pe plajă, unde m-am aşezat complet îmbrăcată pe nisip, lângă unul dintre restaurante.

Oriunde mă uitam, vedeam oameni şi le simţeam gândurile şi emoţiile. Mi-aş fi dorit să fie şi Karl aici, ca să-i pot împărtăşi toate astea. E un lucru grozav să ai pe cineva lângă tine. Ca un amortizor al şocului provocat de nebunia experienţei. Şi nicio experienţă nu a fost mai nebunească decât cea pe care o trăiam în prezent.

Un băiat care se juca în nisip se întreba cine ar câştiga într-o luptă, cinci sute de pisici mici sau un singur tigru. Mama lui fantaza la un tânăr care se plimba pe nisip, în timp ce soţul ei încerca să se concentreze la thrillerul pe care îl citea. Un agent CIA răzvrătit era implicat într-un plan de asasinare a preşedintelui.

M-am uitat la stânca Es Vedră şi la sora ei, o insuliţă mai mică şi mai plată, Es Vedranell. Insuliţa mai mare se profila peste cea mică asemenea unui părinte protector.

M-am uitat la apa din jurul lor.

Deoarece acum mintea mea părea să ştie aproape totul, doar marea rămăsese

necunoscută pentru moment. îşi păstrase încă misterul şi era liniştitor doar să te uiţi la ea. Era singurul lucru care părea mai vast decât gândurile mele.

VIATA IMPOSIBILA

5

Stând pe nisip, mi-am permis să chicotesc în linişte, gândindu-mă ce întorsătură ridicolă luase viaţa mea. Sau poate că fusese întotdeauna uşor ciudată. Poate că acesta era lucrul cu adevărat ridicol, felul în care nici măcar nu clipim în faţa improbabilităţii absolute a vieţilor noastre, aici, pe acest bolovan care se învârte prin spaţiu. Felul în care existăm din nimic, în care întregul univers există din nimic, şi iată-ne, acel *ceva* imposibil a creat existenţa din vid. Viaţa imposibilă. O întâmplare fericită de care merită să ne bucurăm.

INCIDENTUL CU CAPRA

Stăteam destul de aproape de unul dintre restaurante şi atenţia mi-a fost repejor distrasă de conversaţiile mesenilor, un pârâu bolborosind în diferite limbi care se contopeau între ele. Am auzit două voci ale unor persoane mai în vârstă, pe care le-am recunoscut instantaneu din avion. Era cuplul care îşi studiase ghidul de plimbări în Ibiza. Mâncau tocană de peşte şi stăteau lângă un acvariu cu homari, planificându-şi excursia de după-amiază la o aşezare romană din apropiere.

Femeia a citit puţin din ghid. Şi, chiar dacă nu spuseseră cum îi cheamă, acum îi ştiam. Se numeau Olive şi Michael şi erau dintr-un sat din Cotswolds. Fuseseră împreună aproape toată viaţa, iar Olive încerca să nu se gândească la rezultatele biopsiei lui Michael, care îi aşteptau la întoarcerea în Anglia. Michael încerca şi el să nu se gândească la asta, dar avea un presentiment rău şi încerca să se ţină tare, iar eu am simţit cât de epuizant e acest lucru pentru el. Şi am văzut şi dragostea pe care şi-o purtau; părea de culoarea chihlimbarului, un soare care

apune, cald şi foarte frumos, în declinul său de la orizont. *Poate îmi imaginez doar,* m-am gândit în sinea mea. Da. Poate îmi imaginam totul. Dar, dacă era doar rodul imaginaţiei, atunci *de ce făceam şi preziceri?* Aşa cum făcusem cu maşinile. Fiecare propoziţie ce avea să fie rostită. Momentul în care urma să vină chelnerul. Ba chiar îl vedeam înainte de a mă întoarce ca să-l pot vedea. Dacă asta era imaginaţie, atunci şi lumea întreagă tot imaginaţie era.

Acest nou simt era destul de înfricoşător. Am încercat din nou să mă concentrez asupra mării, dar am auzit o împuşcătură. Foarte slabă şi îndepărtată, dar nimeni altcineva nu a părut să îi acorde vreo atentie. Mi s-a strâns stomacul. Am văzut o barcă [5]
dincolo de hidrobiciclete. Pentru ochii mei, era doar o altă pată albă în depărtare, dincolo de stânca Es Vedră. Dar în minte am văzut-o mai clar. Ca şi cum ar fi plutit lângă mine. Avea o cabină mică şi cuvintele *Eighth Wonder* pe lateral. Mi-am adus aminte de panoul publicitar de peste drum de casă. Pentru o staţiune, Eighth Wonder, la Cala Llonga, la kilometri depărtare de acolo.

Pe punte era un bărbat. Cu ochiul liber era aproape imposibil să-l vezi. Ca şi cum ai încerca să izolezi o şuviţă de păr din capul unei persoane care se află la o

distantă considerabilă.

Dar l-am putut vedea pe bărbat, fără să-l văd. Aşa cum ne vedem amintirile, fără să le vedem efectiv. Aceasta era o amintire care se întâmpla în prezent; şi nu mie. Strângea ochii sub soarele greu, în timp ce privea prin luneta puştii, dincolo de ape, la o capră înconjurată de calcarul abrupt al acelei stânci misterioase, Es Vedră. Capra avea o culoare diferită de cea a lui Nostradamus. Maro cu alb, nu negru cu alb, iar coarnele ei erau mai mici. Bărbatul putea vedea prin lentila telescopică animalul, care privea direct spre el. Creatura tocmai asistase la moartea unei alte capre şi îşi dăduse seama ce se întâmplă.

Bărbatul se numea Nicolau. Era profund tulburat. Se gândea la ce va spune iubita lui. Nu că iubita lui ar fi ştiut. La urma urmei, avea un ordin extrem de strict să nu spună nimic nimănui.

Nicolau auzise undeva, pe internet, că aceste animale sunt foarte inteligente şi pot recunoaşte feţele şi expresiile umane. Spera să fie suficient de departe pentru a nu i se vedea chipul. El n-ar fi vrut să facă ceea ce făcea, dar angajatorul lui îl plătise, iar această acţiune fusese autorizată de administraţia locală. Toată stânca trebuia curăţată de animale. Nu era clar de ce, după cum îi spusese şeful

lui. Dar, evident, era pentru dezvoltare – deşi nu avea idee cum ar fi putut fi construit un hotel pe o stâncă atât de dificilă. Şi astfel, atunci când a simţit pe umăr mâna colegului său, a ştiut ce avea să facă.

Şi eu, în mod paradoxal singură pe plaja aceea aglomerată, ştiam ce avea să facă. Şi, din anumite motive, nu-l puteam lăsa. Pentru că, pe lângă faptul că ştiam ce simte omul, ştiam şi ce simte capra. îi simţeam durerea la moartea semenului ei. Era ca un întuneric tremurător. Am închis ochii, de parcă eram pe punctul de a-mi pune o dorinţă.

Şi apoi am fost în mintea lui Nicolau. Nu numai că o vedeam, ci o puteam şi influenţa.

îşi ţinea respiraţia, în timp ce punea degetul pe trăgaci. A încercat să apese, dar nu a reuşit. S-a întrebat dacă e ceva în neregulă cu arma. A verificat să vadă dacă nu cumva e pusă siguranţa, dar nu era. A încercat din nou şi de data aceasta şi-a dat seama că nu arma e de vină.

Celălalt bărbat – Hugo – râdea de el. Voia să ştie care e problema.

Hugo a clătinat din cap şi a luat el arma, ceea ce a fost mai dificil. în mintea lui nu puteam intra. Uşa era închisă.

Nu o face, i-am spus. Glasul conştiinţei sale. *Nu apăsa pe trăgaci. Lasă capra în*

viaţă.

A clipit o dată şi încă o dată, apoi a scuturat din cap, pentru a mă scoate de-acolo, nedumerit de aceste probleme neaşteptate. Pentru un moment, miau fugit gândurile. Băiatul de lângă mine începuse să urle pentru că sora lui dăduse cu piciorul în castelul de nisip. Apoi a venit împuşcătura. Nici dacă aş fi avut cea mai ageră vedere din lume n-aş fi putut să văd ce se întâmplase, fiindcă era de cealaltă parte a Es Vedră. Şi totuşi am văzut în mintea mea, mai viu decât vedeam plaja şi castelul de nisip prăbuşit. Capra a căzut peste marginea stâncii, repede şi greu, lovind de încă două ori stânca înainte de a se prăbuşi definitiv.

Mi s-a strâns din nou stomacul.

Iar Hugo s-a mai uitat un timp la apă, pierdut în remuscări.

HOMARII

Am rămas acolo, supărată pe mine însămi, încercasem să împiedic moartea unei creaturi şi nu reuşisem. Iar, în timp ce mă uitam la castelul de nisip prăbuşit, vocile din restaurant au reînceput să curgă înspre mine. Spaniolă, catalană, engleză, olandeză, simţeam inclusiv gândurile şi amintirile din jurul acestor voci sau cele pe care le evocau, ca şi cum fiecare gând ar fi fost împachetat într-un cuvânt, iar eu îl puteam desface instantaneu. Dar una dintre voci, una dintre minţi mi-a atras în mod special atenţia. Un timbru aspru, strident, britanic. Şi gândurile îi erau dure; le simţeam plutind spre mine ca fumul.

— Scuzaţi-mă, a spus vocea, care venea de la un bărbat aflat la două mese mai departe de cuplul din Cotswolds. Am descoperit asta în *paella* noastră.

Chelnerul s-a uitat la el nedumerit. Bărbatul îl privea în ochi.

— Este un fir de păr, a explicat el – am simţit că se numea Brian –, ţinând şuviţa în sus ca şi cum ar fi fost un artefact istoric, ca şi cum tocmai l-ar fi smuls din cripta funerară a Cleopatrei. Şi, uitaţi, nu e din părul vreunuia dintre noi.

Brian nu se lăsa, aşa cum nu se lăsase nici atunci când solicitase concedieri la firma de asigurări din Londra la care lucra.

— Vai, domnule, îmi pare foarte rău! O să comunic la bucătărie.

Chelnerul cu care vorbea era un bărbat pe nume Vicente. Era trist. îl încerca un soi de dor de casă, pe care îl simţise încă de dinainte de a se muta în Spania din Ecuador. O incapacitate de a se simţi ancorat. Am închis ochii şi am văzut o amintire proaspătă dea lui, de ieri, când se afla în bucătăria lui din Cala Bassa, în vestul insulei, un zgomot îndepărtat de construcţie uruia prin fereastră, în timp ce el se uita la o scrisoare de la proprietarul său, în care acesta îi spunea că micul bloc de apartamente urmează să fie vândut unei companii de turism şi va trebui să-şi găsească unde să se mute. Ştiam toate astea chiar înainte de a mă întoarce către el, să-l văd, cu silueta înaltă şi slabă aplecată înainte, ca într-un gest de plecăciune, ca un curtean în faţa unui rege tiranic.

— Nu puteam să mâncăm asta. N-o plătim.

— Desigur. îmi pare foarte rău.

— Mă tem că nu e suficient.

Vicente a părut absent pentru o clipă. Ceea ce l-a înfuriat pe Brian. Maxilarul i s-a încleştat, era nervos, avea un fel de mânie ciudată, care se vedea ca un nor

violet în mintea mea, un nor de infatuare şi de superioritate şi de dorinţă de a răni.

— Auzi ce-ti zic?

Soţia lui Brian îşi ţinea mâna pe braţul lui, în timp ce el îsi flutura furculiţa. Am încercat să accesez mintea ei, dar era ca şi cum aş fi încercat să văd o persoană aflată într-o umbră adâncă.

— Da, absolut. Voi raporta la bucătărie şi...

— Şi ce?

M-am simţit plină de furie. Formase în creierul meu un vârtej şi, în mod normal, o astfel de emoţie nu are încotro să se îndrepte. Rămâne, se învârte, ridică frunze moarte. Dar, desigur, eu nu mai eram un om normal. Mintea mea era acum echivalentă cu un corp şi, aşa cum corpurile se pot mişca în spaţiul fizic, această minte a mea părea brusc capabilă să umble activ prin alte locuri şi să ignore barierele în acelaşi fel în care vântul ignoră semafoarele. Cu alte cuvinte, informaţiile pe care le primeam nu erau doar primite. Puteam să mă joc cu ele. Puteam să le contrez. Ca şi cum energia unei dorinţe venea acum şi cu un soi de putere.

Şi, în timp ce Brian continua să vorbească, fluturând furculiţa către bietul chelner – despre cum vrea să vină managerul, despre regulile de sănătate şi igienă, despre refuzul de a plăti întreaga

masă, despre lăsarea unei recenzii de o stea pe Tripadvisor, despre cum ar trebui să-i fie ruşine lui Vicente că lucrează într-un asemenea loc am simţit cum se naşte o dorinţă.

Care era aceasta: *Taci, Brian!*

O dorinţă foarte perseverentă. *Taci, taci, taci, taci, taci, Brian, taci odată!*

— Vreau să zic, a mai spus Brian, iar eu nu vedeam nimic altceva decât violet în mintea mea, că nu e în regulă. Chiar nu e. Să te aştepţi ca oamenii să plătească naibii şaptesprezece euro pentru o...

Şi până aici i-a fost. Violetul s-a preschimbat în albastrul oceanului. Brian s-a oprit din perorat. Nu pot sublinia cât de uluitor a fost. Gândurile mele s-au împlinit. Interiorul modelase exteriorul cu atâta uşurinţă.

Buzele îi erau lipite. încerca să vorbească, dar nu putea. A început să scoată un bâzâit ciudat, de parcă ar fi avut un episod deosebit de grav de constipaţie.

— Brian? a spus soţia lui. Brian, ţi-e bine? Brian?

Charlotte. O chema Charlotte. Mi-a venit în treacăt, în mijlocul întregii agitaţii pe care o creasem.

Dar lui Brian nu-i era bine, pentru că acum furculiţa pe care o ţinea în mână părea să aibă o viaţă proprie. Iar el părea să se lupte cu ea în acelaşi mod în care se chinuia să vorbească. De parcă ar fi fost un lucru viu. Ca şi cum ar fi fost stârnită împotriva lui.

Nu ştiam nimic despre telechinezie în acel moment. Nu ştiam că fierul este un material deosebit de receptiv pentru puterile telechinetice şi, deoarece oţelul inoxidabil este un aliaj realizat în principal din fier, un simplu tacâm uşor, precum o furculiţă, este facil de manipulat. A fost o surpriză. Furculiţa pe care o tot fluturase în fata chelnerului era acum înfiptă, cu propria lui mână, în coapsă. *O, nu! Sărmanul Brian.*

Şi toti cei din restaurant încetaseră să-şi mai bea vinul şi să mai bage pâinea în *aioli* şi se holbau. Charlotte era un amestec ciudat de şoc, îngrijorare şi furie.

— Brian, ce naiba faci?

Şi atunci i-am dat drumul. Şi Brian s-a eliberat şi el, gura i s-a descleştat şi i s-a deschis larg pentru a urla, în timp ce se uita la furculiţa care ieşea din picior.

— Auuuuuuuuuuuuuuuuu! a spus el.

Şi, în timp ce ţipa de durere, mi-am simţit propriul ţipăt interior, văzându-l pe Brian când era copil. Căzuse într-un pâlc de urzici. Nu. Nu, fusese împins. Şi îi vedeam pe ceilalţi copii râzând de el şi batjocorindu-l, iar pe el grăbindu-se să se ridice şi, în timp ce aveam viziunea asta, furculiţa i-a zburat din picior, pe podea, iar soţia lui şi chelnerul încercau să- 1 liniştească. M-am simtit vinovată. Dar mi-a atras atenţia şi altceva. Un sentiment de teamă totală, de claustrofobie şi de angoasă, care

am realizat că nu vine din mine. Şi nici măcar de la Brian sau de la chelner.

Venea din acvariul cu homari.

Teroarea s-a instalat înăuntrul meu, iar inima îmi bătea cu repeziciune şi respiraţia îmi devenise brusc foarte greoaie. Auzisem odată ceva la radio despre cum crustaceele, inclusiv homarii, simt durerea şi caută spaţii sigure atunci când sunt stresate.

Singura dată când corpul meu mai cunoscuse atâta intensitate, ca rezultat al minţii mele, fusese când îngenuncheasem pe asfalt, pe Wragby Road, urlând şi rugându-mă ca Daniel să fie încă în viaţă.

M-am ridicat şi am plecat pe nisip, spre maşină, dar sentimentele creaturilor din acvariu deveniseră prea apăsătoare. Senzaţia unui homar într-un acvariu este un fel de panică îmbinată cu un sentiment tragic de întrerupere. Homarii au o enzimă care le protejează ADN-ul. Telomerază se numeşte. Nu ştiu de ce ştiam asta, dar o ştiam. însă, şi mai important, le simţeam tragedia. Sunt creaturi care nu îmbătrânesc. Ar putea fi nemuritori dacă i- am lăsa în pace. Ei nu se deteriorează în mod natural. Noi le furăm eternitatea şi nimeni nu vrea să-i fie furat infinitul. Voiau să fie liberi. Şi eu voiam să fie liberi. Le simţeam dorinţa şi neputinţa, care mă copleşeau. Aşa că m-am întors spre restaurant. Mam oprit pe poteca dintre zona de luat masa şi plajă, uitându-mă la creaturile din acvariu, într-

un fel de transă. Probabil arătam ca o nebună.

Sentimentul se aduna, se aduna şi creştea, tot creştea. Apoi sticla a crăpat şi s-a spart. Un torent de apă, cu cioburi şi vreo zece crustacee cu platoşă tare, revenite brusc la viaţă, s-a revărsat pe pardoseala de gresie.

Mesenii, care deja erau puţin agitaţi din cauza lui Brian şi a furculiţei, se aflau acum într-un soc vizibil. S-au ridicat în picioare, unii chiar pe scaune, pentru a se salva de homari.

Crustaceele au început să se îndrepte, pe picioarele lor lunguieţe, prin mijlocul haosului, spre plajă. Cleştii li s-au eliberat brusc din strânsori, antenele le zvâcneau frenetic. Iar ele alergau libere, pe lângă chelnerii ocupaţi să-i liniştească pe Brian şi pe copiii care plângeau, încercând, de asemenea, să măture şi să şteargă, pentru a restabili puţin ordinea în restaurantul pitoresc de pe malul mării. Am văzut un homar, exact aşa cum îl văzusem în minte, alergând pe nisip.

Ce-am făcut? m-am gândit, în timp ce încercam să ies din transă.

— Prea mult, s-a auzit o voce din spatele meu.

M-am întors şi l-am văzut pe Alberto, în picioare, chiar acolo, pe alee. în pantaloni scurţi de blugi şi cu zâmbetul lui de băiat rău.

— Acum, a spus el uitându-se la homarul

care năvălea pe plajă, te rog să vii cu mine. De data asta, fără întrebări.

Şi eram pe cale să-l întreb ceva, dar deja plecase.

PARFUMUL LUI ALBERTO RIBAS

— E o tâmpenie, am spus eu.

Eram în Fiat. Urmam gesturile haotice făcute de Alberto în chip de indicaţii. Şi totuşi părea că înţeleg totul şi că pot absorbi întregul peisaj dintr-o singură privire. Natura deborda de frumuseţe, oriunde mă uitam, iar eu eram absolut îngrozită.

— E o tâmpenie.

— Şi totuşi, a spus Alberto bătându-se în pieptul păros de sub cămaşa descheiată, nu e o tâmpenie.

— Nu vreau asta, am spus. Nu vreau puterea asta. De ce mă simt aşa? Acum două zile eram moartă pe dinăuntru. Goală. Nu puteam să simt nimic. Şi acum sunt exact invers. Simt tot. Şi n-am dormit deloc astă-noapte.

— Da, ăsta e un efect secundar obişnuit. Nici eu nu dorm mai mult de o oră pe noapte de cincisprezece ani. De multe ori nu dorm deloc. Christina dormea zece minute pe noapte. Parcă am fi delfini.

— Delfini?

— Da. Delfini. I-am studiat pe vremuri. Delfinii îşi împart creierul în două. Aşa că o parte din creierul lor doarme, în timp ce

cealaltă parte rămâne trează. Somn uniemisferic, cu unde lente. De fapt, majoritatea mamiferelor marine fac asta. Oamenii sunt printre mamiferele mai somnolente. Elefanţii şi girafele nu dorm aproape deloc. Dar nu trebuie să te îngrijoreze. În termeni reali, tocmai ţi-ai prelungit viaţa de veghe cu aproximativ o treime. E o veste bună, nu?

— Nu crezi că ar fi trebuit să-mi spui toate astea? înţelegi tu, înainte.

— Am fost foarte clar cu tine. Te-am avertizat. îmi amintesc.

Şi eu îmi puteam aminti. Bineînţeles că puteam, îmi aminteam totul. Vocea lui răsuna în gândurile mele.

Dacă vrei să rămâi o fiinţă umană normală, ar trebui să pleci chiar acum. Pentru că asta n-o să fie o experienţă normală.

M-am încruntat.

— A fost cam vag, fir-ar să fie! Ca un marketing generic. Ar fi trebuit să fii mai explicit.

— Păi, şi tu ai fi crezut toate astea?

M-am uitat la marginile uzate ale pantalonilor lui de blugi. Nu cred că văzuseră vreodată o maşină de spălat. îi simţeam mirosul. Alberto Ribas avea un parfum. Un buchet nu foarte delicat de mosc şi saramură şi respiraţie urât mirositoare, un iz de capră şi de corp uman, cu o notă secundară de Hawaiian Tropic (o notă incongruentă, având în vedere că estetica lui generală părea să fie

la jumătatea drumului între om al cavernelor incorigibil şi pirat). Am încercat să-l ignor. Ceea ce e destul de greu când simţurile tale sunt literalmente din afara acestei lumi, iar eu eram închisă într-un Fiat Panda minuscul, cu un aer condiţionat slab.

— Nu ştiu ce-aş fi crezut, am spus.

Dar ştiam că are dreptate. Ştiam că n-aş fi crezut nimic din toate astea.

— N-a fost întâmplător, să ştii. Totul a avut un motiv. *La Presencia* vine la tine doar cu un motiv.

Când am întâlnit-o prima dată eram un bătrân beţiv. Aveam tot felul de probleme după ce murise nevastă- mea, Julia. Şi ea m-a ajutat. Mi-a oferit tot ceea ce aveam nevoie pentru a-mi reveni. De aceea port mereu cu mine obiectul ăsta.

S-a scotocit în buzunarul de la blugi şi a scos o sticlă miniaturală de rom, plină cu apă de mare. Apă de mare care nu era doar apă de mare. îi vedeam strălucirea blândă.

— E de la *La Presencia.* De aceea Christina avea borcanul de măsline. Voia să-i fie mereu aproape. Şi eu vreau acelaşi lucru, să fiu lângă ea. Lângă *La Presencia.* Aproape de fotonii ăştia misterioşi. Simte când sunt slăbit. Străluceşte şi îmi dă putere. Vezi tu, nimic din toate astea nu e o întâmplare. Faptul că ai venit aici, că ai ajuns la mine, că ai intrat în apă. *La Presencia* te-a vrut aici. Christina te-a vrut

aici. Schimbările o să te ajute. Aptitudinile. Sunt din ce în ce mai puternice, nu? Şi o să devină şi mai puternice în următoarele zile. Apoi o să le poţi controla. Ţi-am spus că o să le capeţi. Ţii minte? în spital. Acum, nu toţi cei atinşi de *La Presencia* primesc aceleaşi puteri, în acelaşi fel, asa că trebuie să ştiu... Ce s-a manifestat până acum? Ce aptitudini extrasenzoriale? Telepatie? Telechinezie? Clarviziune? Precogniţie?

Cuvintele alea erau ridicole. Adevărul era şi mai 3 ridicol. Mă gândeam la homar. La cel pe care îl văzusem înainte.

— Da, da, da şi – cred că – da.

— Apropo, niciuna din abilităţile astea nu e unică, a mai spus Alberto. Toată lumea de pe Pământ le are. Ştii, când te întâlneşti cu un ins pe stradă şi-i spui: „Tocmai mă gândeam la tine”. *La precognición...* precogniţie. Aşa se numeşte. Se întâmplă tot timpul.

Sau când simţim că cineva se uită la noi de la o fereastră, înainte ca noi să-l vedem. Telepatie. Se întâmplă tot timpul. De fiecare dată când avem un *déjà-vu.* De fiecare dată când ne gândim la un cuvânt şi cineva îl spune la radio. Astea sunt mult mai mult decât coincidenţe. Ai auzit de Jung?

— Psihiatrul? Da.

— Ei bine, el a vorbit despre *„la coincidencia significativa”* – „coincidenţa semnificativă”. Lumea psihiatrică nu era pregătită să audă aşa ceva, dar

sincronicitatea exista, iar el o observase la pacienţii săi, în mod repetat. *La actividad paranormal es normal.* Adăugăm acest *para* pentru că ne stânjeneşte ceea ce nu înţelegem despre noi înşine. Aşa că *La Presencia* deblochează şi dă putere tuturor acestor abilităţi pe care le avem. Ne face să devenim noi înşine.

— Hm, am mormăit eu îndoită. Şi telechinezia? Vrei să-mi spui că majoritatea oamenilor mişcă lucrurile cu mintea?

— Nu. *Es verdad.* Aici ai dreptate. Telechinezia e una dintre aptitudinile mai puţin comune. Dar, chiar şi aşa, se manifestă, uneori, atunci când ne dorim suficient de tare şi obiectul este de mici dimensiuni. Un tată care îşi doreşte ca lumânarea de pe tortul copilului să se stingă, deşi acesta suflă foarte slab în ea, de fapt, adaugă forţă suflului dacă se concentrează suficient de tare asupra acestui lucru... Telechinezia... e aici.

A bătut cu degetul în partea laterală a craniului.

— E aici şi e în fiecare dintre noi. Iar acum a prins viată şi în tine. Mintea umană e un ocean întunecat.

O Groapă[*] a Marianelor[5]. *La Presencia* o luminează.

PARTICULE DE LUMINA

Ridicol, mi-am spus în sinea mea. Deşi,

desigur, nu a fost doar un gând pentru mine.

— Da, sunt de acord, a spus Alberto. Chiar sunt. *E* ridicol. Aşa cum ridicole au părut atâtea lucruri în trecut. De exemplu, că Pământul se învârte în jurul Soarelui. Că animalele sunt dotate cu inteligenţă. Dar există o explicaţie ştiinţifică în toate.

Şi a început să intre în detalii ştiinţifice serioase.

Mi-a vorbit despre un studiu din 2011, de la Universitatea Corneli, care arătase că precogniţia şi telepátia sunt măsurabile într-un cadru de laborator. A mai vorbit despre modul în care oamenii sunt, în esenţă, creaturi telepatice şi despre cum gândurile noastre tăcute nu se află, în realitate, în interiorul minţii noastre, la fel cum lumina nu se află în interiorul becului. A povestit că establishmentul ştiinţific nu a depăşit epoca lui Aristotel şi că punerea la îndoială a ideilor de modă veche privind cauza şi efectul, mai ales în raport cu timpul, este încă văzută ca o blasfemie. Mi-a explicat despre fizica cuantică şi despre inseparabilitatea cuantică. Despre retrocauzalitate – modul în care viitorul interactionează cu trecutul asa cum trecutul influenţează viitorul. Despre fotoni – particulele de lumină –, care sunt renumiţi pentru că nu se supun regulilor de spaţiu şi timp concepute anterior, despre modul în care lumina este, în esenţă, atemporală. Iar aceste

particule sălăşluiesc în corpurile noastre, care, la rândul lor, creează lumina interioară. Biofotonii.
Iar fotonii bioluminiscenti din *La Presencia*
s
interacţionează cu fotonii bioluminiscenţi din noi, pentru că lumina trece prin orice şi ajunge în interiorul tuturor. Şi, prin declanşarea unui răspuns hormonal uimitor de complex şi a unui soi de transfer de informaţii biologice, aceşti noi fotoni ne eliberează potenţialul. Lucru care se manifestă în moduri diferite, în funcţie de persoană, dar tinde să scoată la lumină lucrurile nevăzute. Minţi, viitoruri, plăceri şi senzaţii care au fost cândva blocate sau ascunse.
— Şi, odată ce se întâmplă toate astea, *amiga mia,* ne aşteaptă o minunată lume nouă.
Tonul lui îngâmfat mă scotea din papuci. Sau poate că de vină erau căldura şi aerul înăbuşitor din maşină, dar şi faptul că nu-mi plăcea să mi se conteste viziunea asupra realităţii. Nu. Cred că era din cauza lui.
— Ştii de unde vine expresia „minunata lume nouă”? l-am întrebat.
— Da. Desigur. Aldous Huxley. Dumnezeul hipioţilor.
Am clătinat din cap.
— William Shakespeare. în *Furtuna.* O piesă despre un manipulator nebun de pe o insulă magică, căruia îi plăcea sunetul

propriei sale voci şi care provoacă multe rele din ranchiună.

— *Muy bien,* a spus el, smulgându-şi un fir de păr alb de pe piept. *Muy bien.* Ăsta sunt eu. Nebun... manipulator... Mi s-a spus şi mai rău.

Apoi a arătat spre o cotitură la care urma să ajungem.

— Acolo, a spus el. *A la derecha.* Către Es Cubells.

— Unde mergem? am întrebat.

— La biserică, a răspuns el, zâmbind. Aşa că sper că ai fost fată cuminte.

În viaţa mea, doar de două ori mi-a venit să pălmuiesc pe cineva. în ambele dăţi a fost vorba de Alberto Ribas.

Dar, cum nu-l puteam ataca, i-aş fi putut căuta călcâiul lui Ahile. Am tot încercat să intru în mintea lui, dar nu reuşeam să ajung prea departe. De fapt, era aproape la fel de imposibil de citit ca şi prima dată când îl văzusem. încă nu-i putusem descifra vârsta, iubirile, temerile, amintirile. Singura diferenţă – şi lucrul care m-a făcut să am cât de cât încredere[5] în el[5] – a fost că deduceam o tristete blândă care nu se revela la suprafaţă. Nu era o tristeţe vinovată, ci ceva mai degrabă existenţial. Din el se revărsa un continuu sentiment de doliu, care în mintea mea apărea în nuanţe atenuate de gri şi verde, ca varza fiartă, ceea ce contrasta puternic cu faţa lui permanent zâmbitoare, bronzată şi dură şi

cu barba lui de Zeus.

Aşa că, în absenţa unei înţelegeri sufleteşti, a trebuit să pun întrebări.

Cea mai evidentă a fost, desigur:

— *De ce* mergem la biserică?

Drumul era întortocheat, îngust şi liniştit. Am trecut pe lângă un local cu *tapas,* solitar, unde nu era nimeni afară.

— O cercetare foarte importantă. O să-ţi poţi lărgi capacitatea de înţelegere.

— De înţelegere a ce?

— A acestei *La Presencia.*

— Nu vreau să înţeleg *La Presencia.* Nu vreau să bag furculiţe în oameni.

Mi-am amintit de creaturile vaporoase semisolide, care arătau ca nişte acuarele.

— Nu vreau să fiu pe jumătate salacian. Nu vreau să fiu eroul prieten al homarilor. Vreau să înţeleg ce s-a întâmplat cu prietena mea.

— E acelaşi lucru. A înţelege *La Presencia* înseamnă a înţelege ce s-a întâmplat cu prietena ta.

— Adică a ucis-o? Chestia aia din ocean a ucis-o? Şi m-ai trimis acolo ca să mă omoare şi pe mine?

Alberto a oftat ca o ușă care scârţâie.

— N-am vrut să te omor, Grace. Poate că eşti o fiinţă incredibil de enervantă, asta da, dar n-am vrut să te omor. *La Presencia* nu era acolo să te rănească. *La Presencia* vrea să ajute şi *La Presencia* vrea să fie ajutată. Te-a recrutat, aşa cum Christina a ştiut că o să se întâmple.

— Câţi alti oameni au intrat în contact cu ea?

— Am făcut multe cercetări... pentru carte... *La vida imposible...* Am întrebat o grămadă de oameni... Am citit multe relatări... Se crede că sunt foarte puţini. în afară de mine, de tine şi de Christina, mai ştim doar de o mână de oameni. A fost un pescar pe nume Joan Bonanova, prin anii ’30. Şi, cum o să vezi, a existat o întâlnire şi prin secolul al XIX-lea. Iar mai recent, contemporan cu noi, a avut loc un incident în urmă cu patruzeci de ani, dar a fost ceva diferit...

— Cum adică diferit?

— Păi, întâi şi întâi pentru că s-a petrecut la lumina zilei. Singura dată când *La Presencia* s-a arătat în plină zi. Şi nu unui adult. Ci unui băieţel. Un băieţel englez. Care era aici în vacanţă. Aproape că s-a înecat. A înotat prea departe de plajă şi nimeni nu a mai putut ajunge la el. Tatăl lui l-a văzut, dar prea târziu. Se dusese la fund. A fost sub apă timp de şapte minute. A fost efectiv mort...

M-am gândit la Daniel. M-am gândit la el, cum zăcea nemişcat pe asfalt. M-am gândit la roşul bicicletei şi la sânge.

— Şi ce s-a întâmplat?

— O lumină, a răspuns Alberto. Asta au văzut martorii. Inclusiv tatăl băiatului. Au văzut un cerc strălucitor de lumină albastră sub apă. Şi apoi, după cele şapte minute, băiatul a ieşit la suprafaţă. Era

viu.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

Alberto a ridicat din umeri.

— S-a întors în Anglia. Şi, orice abilităţi o fi dobândit, n-a spus nimănui... Dar a fost o situaţie total diferită. Pe tine te-a ales, Grace. N-ai fost în pericol.

Am oftat.

— Nu înţeleg de ce trebuie să mergem la biserică.

— Există un manuscris în biserică. Un manuscris foarte important. Al lui Francisco Palau. Un om foarte important. A fost preot şi...

A făcut un gest, ca şi cum ar fi tras o glugă, în timp ce rostea cuvântul.

— ...călugăr... Venea pe insulă şi stătea adesea într-o peşteră din Es Vedrá.

Pe măsură ce poteca devenea mai stâncoasă, am încetinit. Cauciucurile scârţâiau pe pământul roşu şi pietriş. Mi-am amintit că Rosella, de la băcănie, îmi povestise despre pustnicul religios. *Cu ani şi ani în urmă, acolo locuia un pustnic. într-o peşteră. Un om religios. Un preot. El a scris despre luminile pe care lea văzut în apă. Lumini care aprindeau toată marea.*

Alberto a zâmbit. Ştia că am făcut legătura. Şi-a dezvelit strungăreaţă ca pe o intrare într-o peşteră misterioasă. Apoi am încetinit maşina şi am oprit, iar el a arătat în faţă, spre o biserică superbă, cubică, albă.

— *Mira,* Grace! Am ajuns. Nu-i aşa că e

frumos?

BISERICA

Era adevărat.

Biserica din Es Cubells era de o frumuseţe geometrică perfectă. Cu contraforturi laterale îngrijite, de fiecare parte a siluetei sale cubice, văruită intr-un alb orbitor. Cu un design extrem de simplu, cocoţată deasupra mării, era transcendental de relaxantă şi as fi putut să mă uit la ea ore în sir în soarele după-amiezii.

Când am coborât din maşină, Alberto s-a îndreptat către un tufiş.

— Trebuie să... cum se spune în engleză?... să scurg anaconda.

M-am întors cu spatele.

— Nimeni nu spune aşa. Literalmente, nimeni.

— Să ud trandafirii, înţelegi? a continuat el neruşinat.

[3]

Era un animal cu chip de om. Odată ce a terminat de urinat, mi s-a alăturat pe poteca prăfoasă.

înainte de a ajunge la uşa bisericii, am observat o şopârlă lângă picioarele mele. Era complet nemişcată, aşa cum pot fi doar şopârlele, şi i-am simţit starea de spirit paradoxală. Aşa cum unele limbi au cuvinte pe care altele nu le au, unele specii au emoţii pe care oamenii nu le-au

cunoscut vreodată. O şopârlă, de exemplu, pare să fie întotdeauna, simultan, într-o stare de vigilenţă constantă şi relaxare profundă, în totală comuniune cu mediul, îngrozită, dar, în acelaşi timp, îndrăgostită în tăcere de acesta.

Te apropii, mi-a spus misterios. *Mai ai un pic şi ai ajuns.*

— Vezi? a spus Alberto. Acum înţelegi gândurile animalelor. E un har, da?

— Şi totuşi, domnule Ribas, ţie încă nu-ţi cunosc gândurile. Nu-i aşa că e interesant? Ai mai multe de ascuns decât o reptilă?

— Frate, o spui de parcă ar fi o insultă să fii comparat cu o reptilă. Reptilele sunt cele mai adevărate, mai nobile şi mai pure dintre toate creaturile. Sunt pline de înţelepciune străveche. Ele înţeleg viaţa. Când îţi spun ceva, îţi spun multe, multe, multe alte lucruri. Gândurile lor sunt mai precise decât un haiku. Ele...

Şi a stat ceva timp acolo, pe pământul fierbinte şi prăfuit, în căldura aceea de cuptor, fără pic de umbră, ţinându-mi o prelegere despre şopârle, cu accentul său care trecea de la spaniol la american, apoi la un fel de engleză, pentru a ajunge la ceva tipic Alberto. Şi nicio percepţie extrasenzorială nu m-a putut menţine concentrată pe ceea ce spunea. Aşa că mi-am fixat privirea în depărtare. Dincolo de stâncă, dincolo de tufele de ienupăr, către mare şi misterele ei. în cele din urmă,

cuvintele s-au oprit şi el a început din nou să meargă.

Ştiam, încă dinainte de-a o atinge, că uşa e încuiată. Aşa că i-am spus:

— E încuiat.

Probabil că ştia şi el. S-a încruntat la uşă. De fapt, mai degrabă s-a uitat urât. Mi-am dat seama, spre marele meu amuzament, că încearcă – din toate puterile – să deschidă uşa cu puterea minţii.

— Ascultă, a bombănit el. Pe vremuri deschideam încuietori destul de uşor. Dar de ceva timp talentul mi-a scăzut.

Părea cam stingherit. De parcă ar fi vrut să-mi spună ceva.

— Ne dă ea nişte puteri, până când nu ni le mai dă. Nu ne face nemuritori.

Iată o mică fisură în scutul lui de apărare. Aproape că aş fi putut să intru în psihicul lui, dar nu încă. A oftat. Apoi a ieşit din starea aia.

— Dar, crede-mă, asta e cea mai importantă cercetare care trebuie făcută şi tu eşti singura persoană care o poate face, aşa că trebuie să deschidem usa...

— Deci sunt aici ca să fac cercetări pentru tine?

— Da, a răspuns el.

Apoi a reflectat. S-a încruntat. Şi-a făcut semnul crucii. Şi-a botit fata mai mult decât o făcuse soarele.

— *No.* Cercetarea e importantă, desigur. Pentru că *La Presencia* e importantă. Dar

n-are rost să-ţi spun ce ştiu, pentru că nici eu nu ştiu ce ştiu.

— Dar mi-ai spus că ar fi trebuit să ştiu deja până acum. Despre ce s-a întâmplat cu Christina. Ăsta a fost motivul pentru care am venit să mă întâlnesc cu tine pe plajă, la miezul nopţii.

Şi-a răsfrânt buza de jos.

— Aha! Chiar asa? Am crezut că ai făcut-o datorită farmecului meu irezistibil.

— în mod ciudat, nu.

— Oh!

Părea atât de abătut, încât aproape că mi s-a făcut milă de el. Aproape.

— Am făcut scufundarea pentru că voiam răspunsuri. Ai promis răspunsuri. Şi tot ce am obţinut este acel „a dispărut pe mare”...

— Credeam că o să-ţi spună, a zis el. *La Presencia.*

S-a uitat la ceas.

— Trebuie să ne mişcăm repede. Şi să plecăm de- aici înainte să deschidă ei biserica.

A gonit un ţânţar.

— Ascultă, da, te folosesc, Grace. Te folosesc. Recunosc asta. Ai un talent imens şi poţi fi de ajutor. Christina n-a reuşit să acceseze mintea mortilor, a lui Francisco Palau, dar tu ai putea...

— De asta a murit? Nu ti-a mai fost de folos? Nu te putea ajuta în cercetările tale?

Părea înfuriat. Se încruntase asa cum obişnuia
bătrânul nostru pomeranian, Bernard, de fiecare dată când îl puneam înapoi în lesă.
— Eşti foarte proastă, a mormăit el.
— Da, am spus. Sunt foarte conştientă de asta. Sunt cea mai proastă femeie din lume. Dacă n-aş fi fost astfel, n-aş fi venit niciodată la tine pentru răspunsuri.
Eram atât de agitată încât am plecat. Ai făcut asta vreodată? Ai fost atât de supărat, încât a trebuit să pleci? Şi apoi, odată ce ai început, a trebuit să şi continui, ca şi cum asta ai fi vrut să faci, deşi în realitate ti-ai fi dorit să fi rămas nemişcat şi să fi
respirat adânc? Pentru că nu aveai unde să te duci, decât pe marginea unei stânci sau într-o maşină încinsă, din care te bucurai că ai ieşit.
— Eşti matematiciană. Vrei răspunsuri, nu-i aşa?
— Da. Vreau răspunsuri reale.
Există pietroaie care ar fi sângerat mai uşor decât dădea Alberto unele răspunsuri. Dar simţeam că va ajunge şi acolo. Aşa că am rămas cu spatele la el, uitându-mă la mare şi la tufişuri.
— Christina a dispărut în ocean într-o noapte fără lună. Ştii cine a mai făcut asta? Francisco Palau... Şi
în biserica asta sunt trei sute de pagini pline cu scrisul lui de mână. Şi, da, vreau să ştiu despre *La*

Presencia. Bineînţeles că vreau. Dar cercetarea ei e totuna cu a cerceta ce s-a întâmplat cu Christina. Acum, te rog. Dacă poţi elibera homari, poţi deschide şi încuietori. Să intrăm.

A CREDE IN MAI MULT

înăuntru aerul era răcoros. Podeaua era din gresie strălucitoare. Pătrate înclinate la patruzeci şi cinci de grade, ca nişte diamante. Bănci îngrijite, bine distanţate de-a lungul naosului, cu un culoar larg pe mijloc. Era o linişte care m-a făcut să-mi doresc să mă fi dus mai mult la biserică în ultimii ani.

Cred că făcusem pe inabordabila. Cu Dumnezeu, vreau să spun. Voisem să vină El către mine. Ca să- mi dovedească faptul că e acolo. Dar acum îmi dădeam seama că treburile nu funcţionează asa. Ne formăm propria credinţă, la fel cum ne zămislim propriile poveşti. Credem în ceea ce vrem să credem, dar este nevoie de efort.

— Veneam aici în copilărie, a spus Alberto. Mama era o femeie foarte credincioasă. Am participat la slujbe în fiecare biserică de pe insulă. Dar mergeam mai ales la biserica din Santa Agnés de Corona. Satul nostru. Locuiam peste drum de ea. Aveam o broască-râioasă. O broască-râioasă verde din Baleare. O chema El Capitán. O luam cu mine. în buzunar.

— Sărmana broască, am spus.

— *Sí. Es verdad.* De-atunci am tot vorbit cu broaştele şi nu prea au timp de predici. Sau de buzunare.

— Eşti un om religios? l-am întrebat.

— Asa cred. Dar mai cred şi că, dacă există un Dumnezeu, nu ajungi la el prin biserică. Ajungi prin ocean sau prin pădure. Am învăţat mai multe lucruri de la broască.

Am tâtâit din buze, în numele educaţiei mele catolice.

— Mie îmi plac bisericile, am spus. Sunt nemişcate, tăcute şi serioase. Ai putea învăţa ceva de la ele.

în afară de un portret imens, elaborat, al lui Cristos, aflat deasupra altarului, biserica era simplă, minimalistă, aşa că nu ne-a luat mult timp să găsim manuscrisul. Era într-un dulap de sticlă, lângă vasul cu agheasmă, nu departe de intrare. Era singurul lucru expus în vitrină. Inutil să spun că aceasta era încuiată, dar, asa cum făcusem şi cu usa, am deschis-o cu o uşurinţă alarmantă. Am simtit încuietoarea în minte şi ca s-o fac să se mişte nu a trebuit decât să- mi imaginez cu încredere că se mişcă. Apoi am deschis dulapul şi am luat în mâini acel manuscris îngălbenit, legat cu panglici trase prin nişte găuri făcute cu acul de-a lungul filelor. Textul pe care Francisco Palau îl scrisese, conform datei din partea de sus a primei pagini, în octombrie 1855.

— Pune-ţi degetele pe cuvinte, a spus Alberto. Citeşte-le, dar pune şi degetele pe

ele. Aşa trebuie să faci... Se numeşte psihometrie. Abilitatea de a înţelege mintea cuiva doar atingând ceva atins de el. Este un tip de citire a minţii foarte profund şi intens, care poate chiar să depăşească graniţa dintre vii şi morţi. Nu doar citeşti mintea acelei persoane – sunt implicate multe simţuri –, ci aproape că *devii* acea persoană. în acel moment. E efectiv o călătorie în timp...

— Ai putea, i-am spus, să taci, te rog?

— Fixează-ţi privirea asupra cuvintelor, a şoptit Alberto.

— Sst!

Până la urmă, m-am holbat la cuvinte. Povestea bătrânului preot, scrisă într-o catalană de modă veche, despre sosirea sa la Ibiza de pe continent. Exilul lui aici.

Scrierea era elegantă, literele aplecate uşor înapoi, ca bătute de vânt, luptându-se cu viteza peniţei. De parcă ar fi ştiut că timpul e limitat.

— Nu, a spus Alberto. Nu partea asta. Dă la sfârşit. Direct la ultima lui călătorie la Es Vedră.

Mi-am trecut mâna peste cuvinte, cu vârful degetelor, aşteptând să înceapă psihometria sau – mai ştiinţific – ca abilităţile mele induse biofotonic să se activeze.

în timp ce am închis ochii, puteam auzi, slab, sunetul mării. Era greu de ştiut dacă aceasta era marea propriu-zisă, aflată foarte aproape, care bătea pe plaja de la poalele stâncii. Sau dacă era amintirea

mării. La urma urmei, marea sună mereu ca marea.

— Auzi marea? l-am întrebat pe Alberto.

— Nu, mi-a răspuns el. N-o aud deloc. Marea reală e prea liniştită pentru a fi auzită. Deci tu auzi altceva. Altundeva, *nu aici.* Eu sunt chiar lângă tine, dar o să mă părăseşti o vreme. O să întâlneşti pe altcineva, într-un alt timp. Doar pentru un interval scurt. *Buen viaje!*

Cuvintele lui s-au stins în neant.

Marea a devenit agitată. O auzeam izbindu-se de pietre şi mi-am dat seama că renunţasem la limitele timpului şi ale identităţii, trecând în fluiditatea vieţii pure şi atotcuprinzătoare. Am avut un moment de scurtă eliberare, ca atunci când îţi scoţi o cască prea strâmtă, apoi am ajuns într-un loc unde am devenit cu totul şi cu totul altcineva.

CONACELE

Aşadar, Maurice, dintre toate lucrurile care mi s-au întâmplat până acum, cred că acesta a fost cel mai ciudat. De aceea cred că este şi cel mai greu de pus în cuvinte. Ca toate abilităţile pe care le aveam, cel mai probabil a fost o manifestare extremă a ceva ce experimentasem deja în viaţa mea de zi cu zi. Ca să înţelegi, ori de câte ori citeam o autobiografie – Maya Angelou, Anne Frank, Richard Feynman sau *oricine* – simţeam un soi de empatie, iar o mică parte din mine devenea, pentru scurt timp, persoana despre care citeam.

Cred că acesta este unul dintre scopurile tuturor lecturilor. Acela de a te ajuta să trăieşti vieţile aflate dincolo de cea în care deja te afli. De a transforma garsoniera noastră mentală într-un conac.

Toate lecturile, pe scurt, sunt telepatie şi toate lecturile sunt o călătorie în timp. Ne conectează cu întreaga lume şi, oriunde, de fiecare dată, şi cu fiecare vis prefigurat.

Acum imaginează-ţi un buton, ca unul pentru volum, dar pentru empatie. Şi, dacă experienţa citirii unei cărţi obişnuite mişcă acest buton de la nivelul

> > >

unu la nivelul doi sau trei, atunci pentru

mine experienţa aceasta de a privi şi de a atinge manuscrisul lui Francisco Palau a reprezentat trecerea butonului la nivelul zece. A fost o imersiune completă şi totală.

Nu am trăit doar cuvintele scrise. Ci şi viata din jurul lor. Cuvintele au fost doar nişte seminţe din care a luat naştere brusc o experienţă senzorială completă. Biserica în care mă aflam a dispărut complet. Iar eu m-am întors – nu ştiu dacă *întors* este cuvântul potrivit – în 1855. Am simţit un vânt fierbinte pe faţă, am auzit marea.

PERSOANA A TREIA

Plecasem.
Eram el.
Eram persoana a treia.

LUNA IN CĂDERE

Eram Francisco Palan. Desigur, din punct de vedere tehnic, *eu* rămăsesem Grace Winters şi stăteam într-o biserică, dar în această transă psihometrică puteam simţi tot ceea ce simţise el. Nu aveam control, nu puteam schimba această experienţă trecută, pe care doar o observam, dar, în acelaşi timp, mă simţeam mai mult decât un martor. Mă simţeam de parcă eram pe deplin în mintea şi în timpul lui, stând într-o barcă cu vâsle, între Cala d'Hort şi Es Vedrà. însă era clar că nu e Cala d'Hort din secolul XXI. Nu existau clădiri pe litoral. Nici cabane de-a lungul plajei. Nici restaurantul. Nici alte bărci. Nu exista Atlantis Scuba. Doar plajă şi stânci şi natură.

Vâslaşul cu care se afla în barcă era un om fără Dumnezeu, cu un chip dur, care duhnea a alcool şi pe care îl chema Miquel. Refuzase să vâslească atât de târziu, dar Francisco îi oferise trei reali ca să-l convingă.

— Eu nu-s ca dumneata, părinte, îi spunea Miquel preotului, în catalană. Sunt un păcătos. Dumnezeu nu mă ocroteşte la fel. N-aş putea să stau pe stânca aia nici

măcar o noapte şi să apuc dimineaţa.

— Ce vrei să spui?

— în Ibiza şi Es Vedrâ sunt lucruri nefireşti. Care nu vin de la Dumnezeu.

— Nu există nimic care să nu vină de la Dumnezeu.

— Ei bine, dacă lucrurile astea sunt de la Dumnezeu, atunci Dumnezeu e de temut.

— De temut, da. Dar frica este doar o altă cale către El. Un alt drum spre iubirea Lui. Scrie în Evanghelia după Matei. „Aşa că nu vă temeţi de ei, căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit şi nimic secret care nu va fi cunoscut... Nu vă temeti de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul. Ci temeţi-vă mai degrabă de cel care poate să piardă şi trupul, şi sufletul în Gheenă.”

Miquel absorbea acestea, în profunzime, în timp ce scufunda vâslele înapoi în apa întunecată, care se umfla uşor.

— Acum[5] mai am o teamă, pe lângă prima, părinte.

Şi Francisco a râs scurt şi nu a mai spus nimic. Miquel avea dreptate. Nu era ca el. Ci, credea preotul, era pierdut, ca atâţia alţii. Un sclav al fricilor şi al tuturor celorlalte impulsuri, un amestec profan de superstiţii care le otrăveşte zilele încă de pe vremea fenicienilor, împreună cu credinţele populare.

S-a mai gândit şi că, dintre oamenii

superstiţioşi de pe insulă, barcagiii sunt cei mai hotărâţi. Poate datorită acelui lichior ciudat din ierburi pe care-l beau cu totii şi care se afla într-un butoiaş, la picioarele lui Miquel. Poate că acel amalgam de alcool, fenicul, ienupăr şi ce se mai punea în el dădea naştere unor viziuni halucinante şi închipuiri febrile.

Se părea că oamenii din Insulele Baleare (fusese şi în Mallorca, pentru a lucra cu călugării de acolo) locuiau într-o lume inversată, în care cu cât o poveste era mai fantasmagorică, cu atât era mai probabil să fie crezută. Dar aceşti *ibicencos* erau în mod deosebit predispuşi la astfel de deliruri şi chiar aveau multe festivaluri în care diferitele superstiţii erau sărbătorite şi onorate cu fervoare, inclusiv printr-un tip de dans în jurul fântânilor, în care bărbaţi cu berete roşii săreau în sus, în jurul femeilor împodobite cu bijuterii, într-o cacofonie de tobe, flaute şi castaniete. îl dezgustau profund asemenea manifestări nelegiuite, dar încerca din răsputeri să îşi ascundă sentimentele atunci când se afla în fata

localnicilor.

Dar apoi: *ceva.*

Vâslaşul a văzut ceva în apă. Apoi a văzut şi Francisco. O lumină strălucitoare. Un soi de reflexie.

— Credeam că n-o să fie lună în seara asta, a spus preotul, părând puţin nelinişţit.

A ridicat privirea şi l-a văzut pe cer. Un obiect uşor, care se îndrepta spre ei. La început a fost doar o linie de lumină, dar apoi, pe măsură ce se apropia de Pământ, s-a lărgit, devenind o sferă strălucitoare.

— Cred că pică din cer, a spus Miquel uluit. Luna. Cred că luna cade din cer.

— Aceasta nu este luna. Este prea albastră pentru o lună. E altceva. Ceva cu o formă schimbătoare.

Lumina se apropia din ce în ce mai mult. Un alb cu irizaţii albăstrui, strălucitor, o sferă care se îngusta, devenind o tijă subţire de lumină, extrem de lungă, şi care a lovit apa cu un impact minor. Apoi, deodată, a dispărut. în apă. Dar o clipă mai târziu era din nou lumină, adânc sub apă. Un nor de lumină care devenea sferă, apoi din nou nor.

Miquel a băut din butoiaş, apoi i-a oferit şi preotului, care a dat băutura pe gât fără ezitare.

1855

— Am simtit că ai trăit-o.

Aceasta era vocea lui Alberto, care mă scotea din transă. M-am trezit, de-odată, din nou în biserică.

— I-ai trăit venirea, a izbucnit, pe un ton mult mai ridicat decât cel pe care s-ar cuveni să-l folosim într- o biserică. Aia a fost *La Presencia,* când a ajuns aici. El a văzut-o. A văzut-o pe cer. Nu a scris că a

văzut-o coborând... A scris doar despre luminile din apă... Nu despre cum *au ajuns* acolo.

Era incredibil de entuziasmat.

— Dar el era acolo când a aterizat. El a fost acolo. Ea a ajuns aici în 1855. Ăsta e *un detaliu incredibil.* O adevărată descoperire. Eu mă gândeam că ajunsese mai devreme. Că e aici încă de pe vremea fenicienilor. Dar nu. 1855. O-mi-e-opt-su-te-cinci- zeci-şi-cinci... Ştii ce înseamnă asta?

— înseamnă că sunt asistenta ta de cercetare frustrată?

— *No. No. No.* înseamnă că a venit cu un motiv. Cum credeam noi. A venit aici exact când planeta noastră o luase razna, frate. Războaie, imperii, căi ferate şi adevăratul început al acestei, ştii, distrugeri a mediului.

Când începea să se înflăcăreze, accentul şi gramatica lui spaniole deveneau mai evidente. Era aproape fermecător.

— în anii 1850 numărul speciilor dispărute a...

Mâna lui a devenit o rachetă. Iar gura lui i-a imitat zgomotul.

— Au dispărut atunci de patru ori mai multe specii decât în deceniul precedent. A fost începutul sfârşitului. Aerul era plin de smog în oraşe. Toată lumea tuşea. Ştii cum a fost. Fiinţa umană era în >5 > criză. Ceea ce i-a făcut pe toţi marii scriitori să-şi scrie capodoperele, fiindcă totul se ducea de râpă. Dickens şi Flaubert şi, la scurt timp după, al nostru domn

Galdos. A fost începutul mişcării de conservare. Şi apoi a sosit *La Presencia.* O forţă de vindecare... De ce atunci? Nu cumva a venit ca să ne ajute? Nu cumva a venit din Salacia – a fost trimisă de salacieni – pentru că aceştia au văzut că viaţa e în pericol şi au vrut să o conserve? Continuă... mai departe... la celelalte călătorii ale lui la Es Vedră...

Şi mi-am repus înapoi degetele pe text şi am alunecat încă o dată în trecut. Francisco Palau vizita din nou Es Vedră, urcând spre peştera lui, când ziua tocmai se sfârsea.

MÂNTUIREA

Francisco urca, probabil, de mai bine de o oră pe această potecă abruptă, dar ştia că nu mai are mult până la peşteră. Aşa că s-a oprit puţin şi a cuprins întreg peisajul cu privirea, şi-a scos butelcuţa şi a sorbit puţină apă.

Cerul era invadat de culoare.

Roz, violet, portocaliu şi auriu împodobeau rândurile paralele, subţiri ale norilor, precum brazdele şi răzoarele unui câmp ceresc. A strâns în mâini mărgelele rozariului şi a rostit, în tăcere, o rugăciune de recunoştinţă. Fusese în toată Spania, mult dincolo de Catalonia natală. Se mutase dintr-un loc în altul, din cauza războiului, a foametei sau a persecuţiei. Cunoscuse mult cer în viaţa lui şi multe rugăciunile înălţase într-acolo. Dar nimic nu se putea compara cu acesta.

în copilărie, la fermă, cu ani înainte de a fi alungat de pe continent, obişnuia să se uite fascinat la apusul de soare, de lângă bisericuţa pătrăţoasă din Aitona, simţind o apropiere de însuşi Părintele Ceresc. Totuşi, aici cerul era altceva. Frumuseţea era copleşitoare. Apropierea de Dumnezeu era de o intimitate pe care o resimţea în piept. Nicio catedrală nu-i oferise vreodată un asemenea sentiment. îl ajuta

să respire şi îi dădea putere, făcând posibilă această călătorie. Avea să-l susţină în cele trei zile de meditaţie, observaţie şi scris în peşteră. Aproape că era îndeajuns pentru a-l face să uite toată teroarea la care fusese martor.

Privind peste apă, dincolo de partea mai joasă a stâncii Es Vedranell, spre golful din care tocmai plecase, a zărit un cormoran care zbura la mică înălţime. Iubea cormoranii şi şi-ar fi dorit să aibă o vedere mai bună. O minune de pasăre neagră, uimitoare, maiestuoasă, strălucitoare. întrezărea în lumina difuză o pată maronie, barca vâslaşului, ancorată în siguranţă pe nisipul de lângă stâncile de la Cala d'Hort.

Abia acum a observat ceva mişcându-se lângă picioarele lui.

O şopârlă.

Nimic neobişnuit în asta. Era banala şopârlă, cu pete negre şi verzi, pe care o văzuse adesea în Ibiza. Animalul s-a oprit pentru o clipă, înainte de a se îndrepta spre unul dintre rarele tufişuri rezistente care atârnau de stâncă.

Dar apoi a mai venit una. Exact la fel. Şi încă una, şi încă una. Preotul a încercat să le numere, dar a pierdut şirul la opt. Toate se îndreptau în aceeaşi direcţie. Jos. Departe de locul înspre care se îndrepta el.

Ultima dată când fusese aici văzuse două

capre. Poate că le speriaseră. Dar acum caprele nu se vedeau.

Pentru o clipă, a simţit un fior de teamă iraţională.

Era de două ori iraţională, deoarece una dintre binecuvântările Ibizei şi, probabil, ale acestei insuliţe adiacente era faptul că nu existau animale de care să- ţi fie frică sau care să te omoare. Nici plante otrăvitoare. Nici şerpi. Dumnezeu făcuse din ea un sanctuar al păcii. Un loc protejat.

Preotul şi-a alungat îngrijorarea din suflet, a dat drumul butelcutei să-i atârne la sold şi şi-a continuat călătoria spre peşteră. Se tot uita după alte urme de şopârlă, dar acestea nu se vedeau nicăieri. Totuşi a zărit un şoim zburând în cercuri, deasupra capului său, în lumina care scădea.

Când a ajuns aproape de peşteră, la jumătatea distanţei dintre mare şi vârful insuliţei, cerul era deja adâncit în întuneric, o noapte complet fără lună, iar poteca era îngustă şi la dreapta lui se prăvălea peretele vertical.

A stat în faţa golului şi l-a fixat cu privirea. De aici, Es Vedră părea chiar liniştită. Zgomotul mării era prea departe pentru a fi auzit. Nimic. Doar pacea lui Dumnezeu.

Dar apoi a văzut ceva, mult mai jos.

Era din nou o lumină. Exact ca aceea pe care o văzuse căzând în ocean. Această lumină părea să emane din adâncuri, mai aproape de Es Vedrâ decât de plaja de la

Cala d’Hort.

Un fel de fosforescenţă transparentă, strălucitoare, în seara aceea era aproape de albastrul ultramarin al şalului Sfintei Fecioare, dar strălucea, mişca, pulsa, ca o meduză uriaşă, de o frumuseţe nemaivăzută, care îsi tot schimba forma.

Preotul a rămas uimit, fascinat. Apusul fusese el cum fusese, dar asta era cu totul altceva. Şi-a amintit de loan 1:5 şi l-a rostit în şoaptă, fără să se gândească.

— „Lumina luminează în întuneric şi întunericul n-a biruit-o.”

Apoi şi-a dat seama că şopârlele se îndreaptă spre ea.

Francisco a avut senzaţia că se dezintegrează, într- un mod ciudat, dar care îi aducea fericire, de parcă nu ar mai fi fost Francisco Palau, nici preot şi nici fost călugăr şi pustnic ocazional; ca şi cum nu ar mai fi fost fondatorul Şcolii Virtuţii din Barcelona, o persoană sau un exilat, sau un sine în timp, sau o identitate cu amintiri despre fraţii săi călugări care muriseră arşi într-o mănăstire, în mâinile armatei spaniole. El era, în acea clipă de extaz, dincolo de sine. Nu exista nicio linie între om şi univers, între carne şi infinit.

El era trecutul, prezentul şi viitorul.

Era, pur şi simplu, viaţa însăşi.

Dar apoi s-a întâmplat ceva. S-a împiedicat pe poteca îngustă. Şi apoi a căzut, rostogolindu-se brusc pe piatra de calcar, în cădere, cu o durere şi o forţă atât de intense, încât şi-a pierdut

cunoştinţa înainte de a se prăbuşi în apă, iar marea însăşi s-a umplut în întregime de lumină, de la Ibiza şi până la Es Vedrâ. Şi, când şi-a venit în fire, era în acel ocean, în mijlocul luminii, răvăşit şi uluit, dar viu. Paradoxal, nu îl mai durea nimic. în fata lui se afla norul în

formă de sferă, iar el[3] a înotat drept spre el, imaginându-şi că este Dumnezeu sau mântuirea. Apoi, când a ajuns, sfera şi-a păstrat forma şi s-a extins, iar în ea a apărut o gaură; el a înotat prin aceasta, până când a ajuns, dintr-odată, într-un cu totul alt loc. Pe o plajă cu nisip portocaliu, unde era şi o pădure plină de copaci cu frunze albe, dar lângă o altă mare, una a cărei luminiscenţă nu se stingea niciodată. Şi a respirat acel aer dulce şi a văzut creaturi, din carne şi eterice, cum nu mai văzuse până atunci, inclusiv una care a venit la el şi i-a comunicat un mesaj.

Eşti în siguranţă aici. Vei fi pentru totdeauna protejat.

Şi, cu fiecare atom şi fibră din fiinţa lui, a ştiut că acele cuvinte sunt adevărate. A plâns, cu recunoştinţă şi căldură, şi a păşit spre acele creaturi – îngeri, era sigur de asta –, pregătit pentru mântuire.

VEDEREA

DE PE PARDOSEALA BISERICII

M-am trezit pe pardoseala bisericii. Mă simţeam slăbită. Uşor năucă. Şi mă durea capul. M-am uitat în sus şi l-am văzut pe Alberto, schimonosit de o emoţie intensă, plângând.

— E-n regulă, am spus. Sunt bine. E posibil să mă fi lovit la cap.

— Ei, nu-ţi face griji. Nu plângeam din cauza ta.

— Bineînţeles că nu. Mulţumesc. Atunci, de ce plângi?

Lacrimilor li s-a adăugat un zâmbet la fel de larg pe cât îi era de deschisă cămaşa.

— Pentru că ea a avut dreptate. Christina. Nu e doar o prezenţă. E un portal.

— Un portal?

A încuviinţat dând din cap ca un cocoş nerăbdător.

— Da. E un portal care duce înapoi către locul de unde a venit. Pe Salacia. Şi ştii ce înseamnă asta, nu?

— Nu prea, ca să fiu sinceră.

— înseamnă că a reuşit!

— A reuşit?

Şi apoi a mai râs şi a mai plâns, chiar acolo, în faţa altarului, lângă Isus pictat coborând de pe cruce.

— Ea nu a murit!

Exclamaţia lui a răsunat în biserică asemenea unui clopot.

— A ajuns unde a vrut! A ajuns pe Salacia!

O ECUAŢIE FARA SOLUŢIE

5 5

Acum, nu mă îndoiesc că toate astea te lasă confuz, la fel ca pe mine. Dar nu-ţi face griji, confuzia e utilă şi ea.

Ba chiar îmi dau seama că a fi dispus să trăieşti în confuzie este o condiţie prealabilă pentru o viaţă bună. Dorinţa ca lucrurile să fie simple poate deveni un fel de închisoare, serios, pentru că ajungi să rămâi prins în felul cum ai vrea tu să fie lucrurile, în loc să îmbrăţişezi felul în care *ar putea fi.* Rămâi închis. Şi, astfel, vei sfârşi prin a închide uşa multor posibilităţi. Am fost atrasă de matematică din cauza certitudinilor ei, pentru că îmi doream uşi închise şi simplitate, dar viaţa nu este aşa. Şi, de fapt, nici matematica nu este. Nu poţi niciodată să vezi întreg curcubeul, deoarece matematica, ştiinţa şi adevărul esenţial nu sunt lipsite de magie şi mister. Ele *sunt* magie şi mister. Să nu crezi, aşadar, că am fost într-o călătorie care m-a îndepărtat de matematică, purtându-mă înspre misticism. Pentru că nu a fost aşa. Nu am abandonat adevărul matematic, ci l-am descoperit la un nivel mai profund.

După cum ştii, în matematica convenţională există o tendinţă de simplificare. Formulăm algoritmi şi şabloane, şi formule bazându-ne pe faptul că toate celelalte elemente rămân constante; o matematică mai complexă înţelege că, într-un univers aflat într-o continuă schimbare, foarte puţine lucruri sunt constante sau simple.

Probabil că eşti la curent cu ceea ce înseamnă „ştiinţa complexităţii”. Un hibrid de ştiinţă şi matematică, ea încearcă să abordeze lucrurile dificile. Nu e inginerie înaltă. Ingineria e destul de simplă, motiv pentru care matematica convenţională îi e suficientă pentru majoritatea problemelor. Dar ştiinţa complexităţii implică înţelegerea – de exemplu – a matematicii naturii, a complexităţii organismelor, pe măsură ce cresc, a predicţiilor cu privire la schimbările climatice, a modului în care interacţionează atomii. Şi există un concept în această stiintă care este literalmente numit „universalitate” şi care ne spunea că există asemănări şi tipare universale chiar şi în sisteme diferite. Astfel, adevărata magie este una matematică. Este cea care nu antagonizează simplitatea şi complexitatea, ci găseşte o ordine mai adevărată în complexitate. în haos. în frumoasa, vertiginoasa dezordine entropică pe care o numim viaţă.

Dorinţa de a privi viaţa ca şi cum ar fi o

lucrare de control şi dorinţa de a păstra curăţenia, ordinea, limpezimea şi controlul stau la baza disperării mentale. Pentru că sunt o amăgire. Noi suntem în această lume. *Suntem* lucrarea de control. Suntem un agent în mişcare într-o lume care nu e fixă, într-un cosmos în continuă expansiune.

După părerea mea, dacă vrei adevărul, dacă vrei să duci o viaţă plină şi conştientă, ar trebui să te îndrepţi către posibilitate, către mister şi mobilitate, către călătorii sau schimbare, pentru că, atunci când găseşti universalitatea în toate acestea, te regăseşti pe tine. Şinele tău, mereu în mişcare. Ajungi acolo unde trebuie prin faptul că pleci. Că rămâi deschis, întotdeauna, în faţa posibilităţii ca lucrurile simple pe care ni le tot spunem să fie greşite.

Aşa că-ţi voi da aici câteva răspunsuri de alt fel. Care sunt, în acelaşi timp, şi întrebări. Iţi voi spune tot ce am învăţat după ce m-am ridicat de pe dalele reci din biserică. Şi încă o dată: nu trebuie să crezi nimic din toate acestea, dacă aşa alegi. A fi deschis în faţa posibilităţilor înseamnă a fi deschis în faţa durerii, a eşecului, a dezamăgirii, aşa că tentaţia este să ne ghemuim ca un tatu. Şi e perfect de înţeles. Uneori e mai uşor să stăm cu nasul metaforic în propriul nostru dos metaforic decât să privim spre univers. A fi oameni înseamnă a ne teme de ridicolul nostru înnăscut, aşa că facem orice pentru

a-l reduce. Ne îmbrăcăm trupurile, procreăm în spatele uşilor închise, ascundem fiecare funcţie corporală, nu plângem la poştă, nu cântăm pe stradă şi încercăm să ne păstrăm ideile în concordanţă cu ceea ce ni se spune că ar trebui să gândim.

Dar viaţa este haos şi confuzie şi dă pe-afară de realităţi incomode, ruşinoase.

Desigur, cu toţii ne construim propriile convingeri în această lume şi, uneori, să ni le schimbăm este un lucru înspăimântător. Dar, dacă vrei cu adevărat să faci descoperiri minunate, aşa cum ştie orice tatu istet, în cele din urmă va trebui să-ti scoţi nasul din fund şi să priveşti lumina zilei, strălucitoare şi confuză. Splendoarea ascunsă, matematica mai profundă, realitatea supremă. Viaţa.

GAURA DE VIERME

Eram iar la maşină. Geamurile erau deschise. Dar nu plecaserăm.

— Teoria, a spus Alberto încet, de parcă aş fi avut şapte ani, e că *La Presencia* e o prezenţă foarte reală, plină de fotoni puternici, dar şi o gaură de vierme. O gaură de vierme e puntea dintre două puncte din ţesătura spaţiu-timp. în cercetarea mea, am vorbit cu rudele lui Joan Bonanova. Pescarul salvat de *La Presencia.* I-a spus fiicei lui că pleacă în altă lume, de unde nu se mai poate

întoarce. Şi-a văzut propriul viitor, pe Salacia. Şi a dispărut într-o noapte, când, bătrân şi bolnav, s-a îndreptat spre *La Presencia* şi nu s-a mai întors. Deci, din câte ştim, se poate trece prin *La Presencia,* dar nu se poate face cale întoarsă. Dacă şi Christina a ajuns pe Salacia, a fost o călătorie cu o singură direcţie.

Să fiu cinstită, era cam mult de procesat. Mă buimăcea mai mult decât atunci când dădusem pentru prima dată de analiza matematică. Dar ideea era următoarea: Christina era, probabil – sau cel puţin *foarte posibil* încă în viaţă, pe o altă planetă.

Şi, desigur, habar n-aveam dacă ar trebui să am încredere în Alberto Ribas. Dar aveam nevoie de el. Era singura persoană din lume care ştia în ce mă transformasem.

— Vreau să-ţi arăt ceva, a spus el.

Şi-a scos telefonul din pantalonii scurţi de blugi şi a pornit un videoclip. Am văzut o femeie, într-o barcă. Mi-a luat un moment să-mi dau seama că e barca lui Alberto. Şi că femeia la care mă uitam – căruntă, graţioasă, oarecum fermecătoare – e însăşi Christina.

CE A SPUS CHRISTINA IN BARCĂ, ÎN TIMP CE VÂNTUL ÎI SUFLA UŞOR PĂRUL

Bună, Grace! Nu ne-am văzut de mult. Sunt vechea ta prietenă, Christina. Cred că arăt puţin diferit faţă de cum îţi aminteai tu. Am chiar şi un tatuaj. Uite-1! Cu soarele. Ce poate fi mai frumos decât soarele?

Când o să vezi filmarea asta, peste o lună – pe 26 iunie, în maşină, cu Alberto –, eu n-o să mai fiu aici. Nu. Nu vreau să spun că o să fiu moartă. Chiar dacă îmi văd propria moarte, sper să o pot evita. Cineva încearcă să mă omoare, dar nu ştiu cine. Ştiu că sună destul de dramatic, dar la fel a fost şi viaţa mea în ultima perioadă. Sper să ajung pe Salacia până atunci. Pot să văd o mare parte din viitor, dar asta nu pot vedea. Aşa că trebuie să am încredere. Ca şi tine, am întrezărit câte ceva atunci când m-a atins prima dată. Plaja, copacii, aerul dulce. E menită să fie un paradis al abundenţei. Unde să poţi trăi foarte mult timp, în pace şi sănătate. Poate pentru totdeauna. Salacienilor le pasă. De aceea au trimis *La*

Presencia aici. Uneori, pun borcanul de măsline lângă patul meu. Chiar lângă cap. Dacă o să faci şi tu asta, o să-ţi spună diverse lucruri prin intermediul viselor. Lucruri pe care trebuie să le auzi. Visele sunt cele mai vii pe care le-ai cunoscut vreodată. Şi sunt pline de acele adevăruri care vindecă.

Teoria este că, dacă te scufunzi şi înoţi direct spre *La Presencia,* ca o săgeată, fără să aştepţi să vină ea la tine, atunci, practic, îi spui că vrei să scapi. Şi eu nu *vreau* să scap. Eu *trebuie* să o fac. Pentru că, altfel, o să fiu omorâtă.

Şi, aşa cum am mai spus, nu sunt sigură cine e ucigaşul meu. La fel ca tine, nu pot vedea minţile tuturor. La unii oameni e mai greu de ajuns. Şi ştiu la ce te gândeşti. Te gândeşti că ar putea fi Alberto. Că el ar putea fi cel care vrea să mă omoare. La urma urmei, nu prea reuşeşti să intri în mintea lui. Dar nu e el. Ţi-o spune cineva care La cunoscut înainte ca el să se izoleze de toti şi de toate. Nu e Alberto. El e multe, multe, multe lucruri – dintre care cel puţin jumătate sunt revoltătoare –, dar nu criminal.

Acum, ştiu că ţi-am lăsat o scrisoare, dar nu ţi-am putut spune totul acolo, pentru că te-aş fi pus în pericol. Trebuie să fii discretă. Intr-adevăr, simt că dacă nu m-aş fi expus public atât de mult, dacă n-aş fi deschis niciodată taraba din piaţă n-aş mai fi fost o ţintă pentru nimeni. Aşa că îţi voi

spune aici ceea ce nu am putut scrie în scrisoare.

Eşti o persoană specială. întotdeauna am ştiut că eşti specială. încă de-atunci, când eram foarte singură, iar tu mi-ai ţinut companie. Dar nu am ştiut exact cât de specială. Când *La Presencia* a venit prima dată la mine, pe fundul oceanului, m-a înzestrat cu anumite abilităţi, însă pe tine te-a înzestrat cu mai multe. Am cunoscut o mulţime de

oameni la viaţa mea, atât în Anglia, cât şi în Spania, dar tu eşti singura căreia *La Presencia* i-a oferit atât de mult. Crede-mă, ştiu asta. Tu eşti cea pe care a vrut-o. Cea pe care o chema, prin mine. Singurul obstacol cu care o să te confrunţi eşti tu însuti. Lasă *La Presencia* să te vindece.

Adevăratul har pe care ţi l-a dat este înţelegerea vieţii. E greu de explicat, cel puţin în engleză, ce înseamnă asta de fapt. Dar există un cuvânt în spaniolă, *duende.* Una dintre conotaţiile acestui cuvânt vine de la poetul spaniol Lorca. Şi descrie acel sentiment care apare în momentul în care cineva se conectează cu adevărat cu esenţa sublimă a vieţii, cu tragedia şi cu frumuseţea ei, fie în artă, în flamenco sau în natură. Ştii, ca atunci când ai fost într-o galerie şi ai văzut un tablou care te-a făcut să simţi groază sau extaz, dar acum nu doar arta sau un apus de soare te pot face să simţi asta. Ci orice şi totul. O adiere

caldă, banalul miros de pin de pe insula asta, orice.

Ştiu că ai simţit un gol. Dar o să simţi plinătatea. Poate pentru prima dată din copilărie. Acum ajungi să trăieşti. O să guşti fiecare experienţă în întregime. O să fii prezentă aici. Prezenţa asta e mai bună decât orice drog de pe Pământ şi, crede-mă, am încercat câteva droguri la viaţa mea. înseamnă să fii pe cât de vie este cu putinţă.

înţelegând atât de profund prezentul, o să înţelegi şi viitorul, aşa cum un rechin poate prezice un uragan percepând schimbările din presiunea apei.

S-ar putea ca acum asta să nu ţi se pară un dar, dar ai fost dăruită, îţi jur. Abilităţile sunt un dar. Alberto le are, dar ale lui se estompează. Eu le-am avut, dar eu nu mai sunt. Au mai fost şi alte persoane atinse de *La Presencia.* Dar cu tine schimbarea o să fie una dintre cele mai spectaculoase.

Ştiu că din fire eşti o persoană sceptică, aşa că a trebuit să presar firimituri pe cale, ca să te aduc până aici. De aceea ti-am lăsat casa. Şi scrisoarea. Şi de aceea am vorbit despre tine cu Rosella, fata de la magazinul din Santa Gertrudis. Şi te-am îndemnat să vorbeşti, la piaţa hippy, cu Sabine, care îl urăşte de moarte pe bietul Alberto, pentru că ştiam că o să te facă să intri la bănuieli. Şi, desigur, mai e şi asta, ceea ce ţin eu în mână. Darul pe care mi l-ai făcut. Lănţişorul cu pandantivul

Sfântului Cristofor.

El a fost cheia, Grace. Asa am ştiut. *Psihometrie.* El mi-a dat informaţiile despre tine. Ţinându-1. Amintindu-mi de tine. Apoi primind informaţiile despre cât de puternică ai putea fi. Despre cum ai putea avea abilităţi mai puternice decât *oricine.* Despre cum ai putea salva de la distrugere insula, animalele, marea şi chiar oamenii. Despre cum tu eşti un dar pentru natură.

Acum o să-l arunc în ocean. Şi peste câteva minute fiica lui Alberto, Marta, o să se scufunde, o să-l fotografieze şi o să-l încarce pe site-ul Atlantis Scuba. Când ai văzut fotografia, ai crezut că şansele sunt de una la multe milioane să fie chiar lănţişorul tău, dar nu era asa. Pentru că noi am vrut să-l vezi.

Şi am prezis că o să intri pe site după ce vorbeşti cu Rosella şi îţi sporesc suspiciunile. Şi asta era suficient pentru a te determina să te duci şi să-l găseşti pe Alberto. Şi restul... Ei bine, restul îl ştii.

Vezi tu, acum eşti un protector. Pentru că e imposibil să simţi viaţa atât de profund şi să nu vrei să o protejezi. O să descoperi în tine nevoia de a ajuta oamenii – şi animalele.

Am fost şi eu un protector. Am încercat să protejez animalele. Mediul. Am încercat, de la taraba mea din piaţa hippy, să protejez oamenii de viitor. Am mascat toată ştiinţa asta într-un misticism de

ghicitoare şi autorităţile m-au lăsat în pace. Dar, evident, am călcat pe bombeu pe cineva, undeva. Cred însă că am ajutat oamenii sau măcar am încercat. Fiica mea s-ar putea să nu fie de acord. Dar cred că tu o să poţi ajuta şi mai mult.

Desigur, un dar e, adesea, şi un blestem. Şi trebuie să înţelegi ca aptitudinile astea vin la pachet cu pericolul, aşa cum ştiu prea bine acum. Dar a trebuit să te aleg pe tine, Grace. Trebuia să aleg pe cineva care să-mi continue munca. Nu trebuie să le spui oamenilor viitorul lor, aşa cum am făcut eu. Dar poţi proteja viaţa, natura, insula asta frumoasă.

în anii ’30, un pescar, Joan Bonanova, a fost salvat de *La Presencia.* Sigur Alberto ţi-a povestit deja despre el. Avea un suflet atât de curat, fără de vină şi de păcat, încât abilităţile primite erau puternice. într- o noapte, în mijlocul invaziei fasciştilor lui Franco, a trimis un semnal fiecărui animal de pe insulă ca să le ceară ajutorul şi la scurt timp au apărut relatări despre capre şi alte creaturi care-i atacau pe soldaţii naţionalişti. Cred cu tărie că, dacă vrei cu adevărat, poţi fi şi tu ca Joan Bonanova. Poţi avea abilităţi cum n-a mai avut nimeni de zeci de ani.

Şi chiar vreau să-mi găseşti potenţialul ucigaş. Nu pentru mine. Eu o să fiu în siguranţă, n-am nicio îndoială. Ci pentru ceilalţi. Care sunt încă acolo. Vreau să-l opreşti, pentru că alţii sunt în pericol. Dar

nu te-am adus aici în primul rând ca să salvezi vieţile altora, ci pe a ta. Vreau să trăieşti, Grace. Vreau să laşi în urmă trecutul şi să trăieşti. Trebuie să faci asta. Pentru binele tuturor. înţelegi?

La revedere, prietena mea!

GRACE CEA BUNA-DE-NIMIC

— O, Doamne! am spus odată ce videoclipül s-a încheiat.

Nu-mi plăcea deloc. Mă simţeam trasă pe sfoară din nou. Ca şi cum cineva mi-ar fi pus pe mână un ceas pe care nu-l voiam, iar acum se aştepta să-l şi plătesc.

Am simţit că urmează un atac de panică şi, aşa cum făcusem adesea de-a lungul vieţii, am încercat, compulsiv, să fac operaţii matematice şi să vizualizez tipare, ca să mă liniştesc.

Videoclipül a durat trei minute şi douăzeci şi două de secunde. *22 împărţit la 3 egal 7,33. Rădăcina pătrată a lui 3 este 1,73...*

Alberto a pus telefonul deoparte. Căldura din maşină nu îmbunătăţea situaţia. M-am uitat către mare. Dintre toate chestiile ciudate pe care tocmai le auzisem, o nebunie curată, lucrul care încă îmi răsuna în urechi era expresia „prietena mea”. Dacă mă considerase cu adevărat prietenă, de ce nu mă căutase niciodată, în mai bine de

patru decenii? Când a murit Daniel, când l-am pierdut pe Karl, când aveam nevoie de un prieten, ea unde era? Mam tot gândit la Lieke, în magazinul pentru grădinărit.

Nu ţi-a dat casa degeaba. E o formă de recrutare. O capcană. Tu eşti urmaşa ei.

— Of! am spus. E deja prea mult. Eu n-am ales asta. De ce as avea nevoie de darul ăsta?

— Tot ce ştiu e că a fi ales e o raritate. Şi e un noroc faptul că ţi s-a întâmplat ţie... Christina a ştiut că tu trebuie să fii. A văzut viitorul.

Până aici. Acesta a fost momentul. Aici s-a rupt filmul. Şi am uitat complet de gustul accentuat al sucului de portocale sau de noile minunăţii din jurul meu. Atunci mi-am dat seama că actul Christinei nu fusese doar un act de generozitate dezinteresată.

— E ca o sectă, am spus. E ca o sectă sinistră.

— Păi, uite, eu n-am fost neapărat de acord cu metodele Christinei...

— Au fost şi metodele tale. Ai fi putut să-mi spui.

— Ar fi fost cel mai uşor lucru din lume să te gonesc de-aici. Te-am avertizat. Dar ai vrut să afli adevărul. Ţi-am spus că asta o să te schimbe. Adevărul e că nu Christina te-a ales, nici eu, ci *La Presencia* însăsi. Ea doar a văzut-o. Dintre miile de fiinţe pe care Christina le-a cunoscut la

viaţa ei, tu ai fost singura pe care *La Presencia* şi-a dorit-o. Puterile mele sunt slabe pe lângă ale tale. Erau slabe şi pe lângă ale Christinei. Au fost cândva mai viguroase, dar s-au estompat. S-au retras ca o maree. Dar tu eşti specială. Uită-te numai ce-ai reuşit să faci acolo, în biserică...

— Nu sunt specială, am spus.

Acestea au fost cele mai simple cuvinte pe care le- am scos vreodată pe gură. Vocea unui sentiment pe care îl aveam de şaptezeci şi doi de ani. O conştientizare profundă a propriei mele mediocrităţi.

— De ce aş fi specială? Sunt o englezoaică bătrână. O profesoară de matematică ieşită la pensie, dintr-un fund de lume. Sunt un mare nimic, asta sunt. Un mare *nada.* Nu, nici măcar asta. Nu sunt un zero, sunt un minus. Sunt o mediocritate care nu a avut niciodată vreun impact asupra lumii. Cu mici excepţii, dar negative. Puiul meu dulce, Daniel, a murit pentru că l-am lăsat să iasă pe bicicletă, pe o ploaie torenţială, în timp ce citeam o porcărie de catalog, pentru că-mi părea, pesemne, mai interesant decât o plimbare în oraş cu fiul meu. A murit sub roţile unui camion al Poştei. Sunt persoana care nu a reuşit niciodată. Cea care a dezamăgit oamenii înaintea ultimului obstacol. Cea care a lăsat să se întâmple lucruri rele. Cea care s-a mulţumit cu mai puţin pentru că asta

era ceea ce merita. Care nu a primit niciodată postul universitar pe care şi-l dorea. Care a devenit un profesor mediocru, care probabil i-a scârbit pe mulţi de materia ei. Care i-a fost infidelă soţului ei. Am fost inutilă iar şi iar. Nu pot face asta. E o greşeală. Nu sunt fără de vinovăţie şi păcat, ca nenorocitul de Bonanova. Sunt o persoană rea. N-o să fiu niciodată bună la aşa ceva. N-o să pot trimite niciodată un semnal magic tuturor animalelor. Şi nici nu cred că vreau.

Inima îmi bătea cu repeziciune.

— Eu. Nu. Sunt. Specială.

— Dimpotrivă, a spus Alberto, la fel de îngâmfat ca întotdeauna. Christina a încercat să se gândească la toţi cei pe care-i cunoştea. La toţi cei pe care-i cunoscuse *vreodată.* Şi cunoştea multi oameni. Putea

prezice orice scenariu, orice posibilitate. Ar mai fi fost şi alţii la care *La Presencia* ar fi venit, dar niciunul nu ar fi avut aceeaşi reacţie de răspuns. Iată de ce ai leşinat în apă. Iar faptul că ai reuşit să călătoreşti înapoi în timp, în 1855, să spargi acvariul cu homari şi să înfigi furculiţa în piciorul unui om doar cu puterea minţii nu face decât să confirme totul. E ceva neobişnuit – *muy, muy rar o...*

— N-ar fi trebuit să bag o furculiţă în piciorul acelui om, am spus cu remuşcare. Nu era un om rău.

— Nu. Poate că nu era. Dar dacă cineva

ar fi cu adevărat *un om rău*.* Dacă ar fi un criminal? Dacă ar fi. plănuit să-ţi ucidă prietena? Dacă ai putea să-l împiedici să omoare...

— Abia dacă am cunoscut-o pe Christina, m-am răstit la el. Nu era prietena mea!

Alberto a dat din cap. Avea aerul că l-aş fi pălmuit *de-adevăratelea.*

— Poate că aşa e. Dar era prietena *mea.* Un om bun. Complicată? Da. O mamă de bani? Probabil. Dar bună. O persoană cum rar întâlneşti.

Şi m-am gândit, pentru o secundă, că ar putea începe să plângă şi, spre ruşinea mea, asta a părut mai degrabă să mă înfurie decât să mă înmoaie.

— Nu sunt specială.

Am spus-o din nou, ca un maniac.

— Sunt egoistă. Am eşuat în singurul lucru pe care ar trebui să-l poată face o mamă. Eu sunt Grace cea bună-de-nimic. Nu salvez oamenii. îi las să moară. Aşa cum l-am lăsat pe scumpul meu Daniel să moară. N-am făcut nimic curajos în viaţa mea. în afară de mutarea la Ibiza. Care, acum îmi dau seama, a fost cea mai mare dintre toate greşelile mele.

— Ai fost profesoară. Ce poate fi mai bun de-atât?

Alberto nu se lăsa. Faţa lui, care cerea palme, continua să vorbească.

— *La Presencia* a văzut ceva în tine. Nu cine ai fost, ci cine ai putea fi. Ea nu acordă importanţă aparenţelor. O

preocupă profunzimile.

— Am trecut de şaptezeci de ani. Sunt prea bătrână pentru teoriile sentimentale bune de pus pe magneţii de frigider şi *mult* prea bătrână pentru ceea ce *aş putea fi.*

Alberto a dezaprobat, îndoit.

— Ei bine, eu am şaptezeci şi nouă. Şi nu am frigider. Şi îmi plac teoriile sentimentale. Sunt un sentimental. Şi m-am înscris la primul meu curs de samba, marţea viitoare. Apoi mă duc la Cova Santa, să dansez într-o peşteră şi să beau limonadă. Asta e Ibiza. Vârsta nu înseamnă nimic.

— O fi asta Ibiza. Dar eu nu sunt asa. Nu mă potrivesc aici.

— Uneori cred că oamenilor cărora nu le place sentimentalismul de fapt nu le place să simtă nimic. Preferă să privească întreaga lume cu dispreţ.

— Ştii ce, nu-mi pasă ce crezi tu. Mi-era foarte bine înainte, fără să simt nimic. Nu *vreau* să simt nimic. Şi nu aveai niciun drept să mă obligi să o fac.

Totul fusese o capcană. Casa. Poza cu lănţişorul. Fiecare cuvânt care ieşise din gura lui Alberto.

Şi, în plus, nu aş fi putut salva pe nimeni. Doar aş fi înrăutăţit lucrurile. Asa făceam eu.

— M-am săturat, am spus, pornind maşina. Mă duc acasă. Pot să ajut oameni, cu harurile mele, şi acasă. O să conduc

spre aeroport...

— Din cercetările mele a rezultat un fapt: cu cât eşti mai departe de *La Presencia,* cu atât mai puţină putere...

— Nu-mi pasă.

— N-ar trebui să aşteptăm până mâine, să ai timp să digeri toate astea?

Nu mai voiam toate astea şi mâine. Voiam să mă

întorc. Aş fi preferat să nu fi gustat niciodată din bucuria nouă şi infinită a sucului de portocale decât să am parte de *toate astea.* Nu voiam să dansez într-o peşteră. Ci să stau pe canapea şi să moţăi uitându- mă la un concurs de cultură generală. Permiţându- mi să simt o bucurie infinită aş fi ajuns, în cele din urmă, să simt o durere infinită. O simţisem deja şi nu mai voiam să mă întorc la ea. Tânjeam, brusc, după acel gol atât de familiar şi lipsit de evenimente. De fapt, îmi lipsea *anhedonia.*

— Nu. Mă duc *acasă. Acasă. Acasă.*

Cuvântul mi-a oferit mângâiere. îl simţeam solid. Ca o stâncă în ocean.

— Dar insula are nevoie de tine. Oamenii şi

animalele de aici au nevoie de tine. Poţi face bine. Nu doar pentru... homari... ci în general. Şi, în plus, avem şi un potenţial criminal printre noi. Fiinţă umană sau nu. Şi ai putea să-l opreşti. N-o să poţi face asta de-acasă. Cu cât eşti mai departe, cu atât abilităţile ţi se împuţinează.

îl ignoram. încercam să-i blochez cuvintele aşa cum blochezi tinitusul. Conduceam cu un singur sentiment.

Abia aştept să plec de pe insula asta.

CALUL

Erau douăzeci de minute cu maşina până la aeroport, dar am încercat să ajung în zece. Alberto venea cu mine, pentru un unic motiv, acela că nu puteam să-l las în mijlocul drumului, la Es Cubells. Bine, şi pentru că voia să vină cu mine. Iar cineva trebuia să rămână cu maşina Christinei.

Conduceam spre interiorul insulei şi am trecut pe lângă un bărbat care fluiera de pe o bicicletă electrică, zâmbind în soare. Bicicleta era roşie. Am parcurs primele numere din şirul lui Fibonacci.

0, 1, 1,2, 3, 5,8, 13, 21,34...

Mi-am dat seama că aşa fusese şi timpul meu petrecut pe insulă. O ascensiune continuă peste ceea ce îl precedase, incidente peste incidente, lucruri care o luaseră razna, explodând într-o nebunie.

Am trecut pe lângă un panou uriaş cu chipul lui Lieke. Era ca şi cum aş fi privit o iluzie. Mi-am amintit de durerea ei, de fragilitatea ei interioară şi de furia exteriorizată şi iat-o acolo, dominând orizontul parcă mai puternică decât sentimentele.

M-am uitat la ea şi am văzut ochii Christinei.

Am continuat să conduc, ignorându-l pe

Alberto. Am mers mai departe, sub acel cer albastru fără nori, strângând volanul atât de tare încât am perceput o altă amintire a Christinei.

Era în faţa unui hotel. Pe un şantier se afla un grup de protestatari. Am văzut un semn în mintea mea. *Eighth Wonder, Cala Llonga, în curând.* Christina era împreună cu o femeie cu părul negru, dezordonat şi ochelari. O cunoscusem pe această femeie. îmi apăruse într-o viziune. în care stătea chiar în această maşină, cu Christina. Şi acum mi-am dat seama că o mai zărisem şi la aeroport. Fusese prima persoană de pe insulă pe care o văzusem vreodată. Femeia cu tricoul cu Einstein, care îmi zâmbise. Dar, exact când am recunoscut-o, imaginea s-a schimbat.

Ziua a devenit noapte, iar aerul a devenit un potop.

Acum era în mare.

Christina, vreau să spun.

înota din ce în ce mai adânc prin apa întunecată, spre sfera strălucitoare, care nu a mai devenit un nor, ci de data aceasta a rămas aşa şi chiar s-a extins, iar în interiorul ei a apărut o gaură. O deschidere largă. Chiar prin sferă. Ca un tunel şi mai strălucitor decât sfera, o strălucire argintie şi insuportabilă. Şi ea a înotat prin acest portal, gândindu-se la fiica ei şi sperând că va fi în siguranţă.

Când am ieşit din această microtransă, mâna lui Alberto era pe braţul meu. îmi striga numele la fel de tare cum obişnuia

să o facă tatăl meu. în fată erau un ■> i cal uriaş, murg şi o călăreaţă. I-aş fi putut lovi, dar am virat la timp. Iapa s-a ridicat pe picioarele din spate, dar călăreaţa a rămas în şa, cu picioarele împingând puternic în scăriţe. Am simţit panica animalului pulsând în mine ca o tobă.

— E în regulă, a spus Alberto, cu vocea domolită ca un val, în timp ce eu mă concentram asupra drumului. E în regulă, e în regulă, e în regulă...

AEROPORT

— Următorul zbor disponibil către Anglia, oriunde, i-am spus femeii care zâmbea încordat din spatele ghişeului.

Insigna cu numele îmi spunea că o chemă Gabriela, dar nu-mi spunea că se simte puţin balonată şi are crampe şi că şi-ar dori să aibă mai multe tablete mentolate. Sau că era de sase ore şi jumătate în tură. Chiar mi-aş fi dorit să nu ştiu mai mult decât numele de pe insigna ei.

— E un zbor spre Gatwick în această seară. Pleacă la şapte şi jumătate. Pot să verific dacă există vreun loc disponibil.

— Da, perfect. E bine aşa.

Nu aveam cu adevărat un plan. M-aş fi întors la bungalou. Aş fi vândut de la distanţă casa Christinei. Apoi aş fi donat banii unei organizaţii de caritate. Dar atâta tot. O asemenea condiţie nu figura în

scrisoarea avocatului. Aceste „talente” nu erau tocmai talente. Ci pur şi simplu provocau mai mult rău. În timp ce Gabriela era ocupată la calculator, mam gândit la acel biet cal şi la călăreaţă, peste care aproape că dădusem cu maşina. M-am gândit la o furculiţă implântată într-un picior. Christina făcuse o greşeală. Nu aş fi fost de ajutor acolo, mai rău aş fi făcut. Asa cum făcusem întotdeauna.

M-am[3] uitat în jur, întrebându-mă dacă Alberto plecase deja. îmi spusese că va aştepta puţin în parcare „pentru orice eventualitate”. Am simţit o nuanţă de tristeţe. O mică durere. O parte din mine parcă îşi dorea, în mod straniu, să rămână lângă el. *Vino-ţi în fire, Grace! Aşa e cel mai bine.*

Era acolo o mamă cu un copil obosit în braţe şi cu o valijoară ca bagaj de mână. Mama a sărutat fruntea copilului. Am văzut o iubire coloratã în indigo. Mi- am îndepărtat rapid privirea, pentru că nu voiam să ştiu prea multe despre ei şi, cu siguranţă, nu voiam să simt ceea ce simţeau ei. Nu voiam să simt nimic. Am blestemat-o pe Christina pentru această *plinătate* pe care mi-o dăruise. Acest *duende.* Nu voiam să simt ataşament fată de nimic.

Peste tot erau minţi, iar gândurile lor se împrăştiau prin aer ca polenul. Era o tânără singură, aşteptând cu nerăbdare să-şi vadă familia. Mi-as fi dorit atât de

mult să-l mai am pe Karl, să mă întorc la el. Să mă îmbrăţişeze la Gatwick. Să-mi spună că i-a fost dor de mine şi că totul va fi în regulă.

Ochii mi-au căzut pe o imagine digitală pe care am recunoscut-o, deoarece era identică, aproape, cu panoul aflat pe drumul spre casă. Hotelul şi poza inserată a unui dormitor luxos.

Deschis. Cel mai nou hotel Eighth Wonder Spa Resort, Cala Llonga, Ibiza. Vizualizează-ţi visele şi transformă-le în realitate.

Acest mesaj mi-a declanşat un gând. O amintire a unor lucruri care îmi fuseseră spuse. De şoferul taxiului. De Sabine. începeam să le pun cap la cap. Mi-au venit în minte Christina şi Marta, una lângă alta. Apoi protestul. Reclama părea aproape un avertisment.

Alţii sunt în pericol...

Un bărbat se uita la reclamă. I-am simtit mândria. Stătea lângă o valiză şi purta un costum de in. Avea părul lins, dat pe spate. Era destul de tânăr. Sub patruzeci de ani. Dar, de fapt, toată lumea era destul de tânără. (Când ai şaptezeci de ani, întreaga lume este, în principiu, o creşă mare şi toţi cei din ea, nişte copii abandonaţi.) Nu hainele, părul, faţa sau tinereţea mi-au atras atentia. Şi nici măcar mintea lui

obosită şi agitată, plină de gânduri frenetice şi dezordonate, ca în aeroport. Ci una dintre revistele pe care le ţinea în

mână. *DJ Magazine.* Pe copertă era o poză cu Lieke. „Noua regină a Ibizei îşi preia tronul.”

— Verific acum disponibilitatea locurilor, a spus Gabriela, cu o eficienţă prietenoasă.

Şi, când i-am văzut faţa concentrată şi ochii mijiţi spre ecranul computerului, am văzut-o îmbrăţişându-şi copiii în blocul ei din Santa Eulalia. Nu părea mai bătrână decât acum, cu excepţia unor fire de păr grizonante. încerca să-i liniştească pe copii, spunându-le că totul va fi bine.

— Opreşte-te, mi-am spus.

— Vă simţiţi bine? m-a întrebat Gabriela, cu fata şi mintea pline de îngrijorare.

— Da. Scuze. Da. Doar că am emoţii când merg cu avionul.

— Oh, a spus Gabriela, îmi pare rău. Dar, de fapt, este cea mai sigură formă de transport. Acum, să ştiţi că avem locuri disponibile la zborul către Gatwick. V-ar plăcea la culoar sau la fereastră?

Cu greu reuşeam să o ascult.

— Nu te poţi căsători cu el.

— Scuze?

— Peste două luni o să-ţi laşi copiii cu tatăl tău şi o să te duci la Londra, unde o să te îndrăgosteşti de un bărbat – un bancher care urmează să se pensioneze, la patruzeci şi doi de ani – care o să vină cu tine la
Ibiza şi până la urmă o să te măriţi cu el. Nu te poţi căsători cu acest bărbat. Te rog. Ai încredere în mine. O să crezi că e

bun pentru tine, dar nu e...

S-a uitat la mine, cu un zâmbet confuz.

— De unde ştiţi că urmează să merg la Londra?

— Te rog. Ai încredere în mine.

Şi am văzut-o, într-un viitor diferit deja, fericită, pe pista de go-kart cu copiii ei şi am înţeles de ce Christina a vrut să ajute oamenii aşa cum o făcuse. Dacă aveai capacitatea de a ajuta oamenii, atunci poate că aveai şi obligaţia de a face acest lucru. Doar pentru că nu cerusem ceva nu însemna că pot să las totul baltă.

Chiar atunci am văzut o femeie, pe care am recunoscut-o vag, îndreptându-se spre sosiri. O femeie înaltă, cu un chip solemn şi părul zburlit, ca o păpădie pe jumătate spulberată de vânt. Era doctoriţa. Cea în jurul căreia Alberto devenise agitat şi voise brusc să plece. Sorbea o cafea şi era aici să-şi ia mama, care venea cu avionul de la Bilbao. Şi apoi mi-a apărut. Imaginea ei cu Alberto. într-o rezervă mică, la spital, la secţia de oncologie, acum o lună. Ea spunea: *„El cancer es agresivo"'* şi îi enumera opţiunile de tratament, iar Alberto doar o privea uluit. Apoi doctoriţa a dispărut din raza vizuală.

— *Señora?* a spus Gabriela, conştientă că sunt într- un fel de transă. *Señora?* Mai doriţi bilet la acest zbor?

I-am zâmbit Gabrielei. Apoi am luat mânerul valizei.

— Sunt... Trebuie să plec...

Nu mai avea rost. Ştiam că voi rămâne.

PROTECŢIE

5

M-am tot gândit la ce spusese Christina. *Este imposibil să simţi viaţa atât de profund şi să nu vrei să o protejezi...* Nu puteam nega schimbarea din mine, înţelegând lucruri inaccesibile anterior – gânduri, viitoruri nu mai puteam acum să mă păcălesc cu iluzia tristă, dar reconfortantă că lumea o terminase cu mine. Că aş fi putut să mă retrag şi să dispar fără ca asta să conteze.

Nu poţi sta nemişcat într-un univers mobil. Schimbarea avusese loc. Acoperişul durerii şi al autocompătimirii fusese ridicat. Nu mă mai puteam proteja nefacând nimic. Protecţia este ceva ce putem doar oferi, nu ceva ce putem să primim mereu. Şi aveam să fac tot ce îmi stătea în putinţă pentru a ajuta ceea ce avea nevoie de ajutor.

USA ÎNCHISA

M-am suit în maşina parcată la câţiva paşi de terminal.

Alberto avea radioul pornit. Dădea din cap ascultând nişte voci de rap în spaniolă, pe un ritm care te îndemna să-ti unduiesti soldurile.

— Reggaeton, a explicat el, de parcă m-aş fi întors pentru o lecţie despre genurile muzicale. A existat dintotdeauna, dar oamenii sunt acum mai înnebuniţi ca niciodată după el... Are o energie senzuală, nu?

— Atâta timp cât păstrezi energia senzuală pentru tine, i-am spus tăios.

Alberto s-a uitat la ceas şi a ridicat din umeri.

— Ce e? l-am întrebat.

— E doar interesant, a spus el ca o remarcă la decizia mea de a părăsi aeroportul. Ai întârziat cu douăzeci de minute fată de ce crezusem eu.

— Chiar aveam de gând să plec, să ştii.

— Atunci, de ce te-ai întors?

Dar apoi a surprins o fărâmă din răspuns. în gândurile mele. Aşa că i-am venit în ajutor.

— Am văzut pe cineva acolo, o persoană

pe care am recunoscut-o de la spital. O doctoriţă. Oncolog.

Parcă i-ar fi tras cineva un pumn. I s-a tăiat respiraţia. A oprit muzica. Am rămas în parcare, deşi maşinile ne dădeau roată, căutând un loc liber.

— îmi pare rău, am spus. Nu vreau să fiu indiscretă.

Şi-a muşcat buza. Agitat. Copleşit.

— Dar cică am puteri extrasenzoriale mai grozave decât oricine, am continuat, şi totuşi n-am acces nici măcar la un singur lucru despre tine. Eşti o uşă închisă. Nu văd nimic. Pot să înţeleg un homar, o şopârlă sau un cal mai mult decât te pot înţelege pe tine. De ce nu mă laşi înăuntru? Vreau să te ajut. Dacă ceva e în neregulă cu tine, vreau să-ţi fiu alături. Aşa... ca... *prietenă.* Şi ştiu că mai sunt multe pericole. Şi că şi alţii trebuie protejaţi. Aşa că rămân. Dar n-o să pot fi de ajutor dacă nu ştiu în cine să am încredere. Şi am nevoie să pot avea încredere în tine.

A stat acolo, pentru o clipă. Părea că pune ceva în balanţă. Ne-a claxonat o maşină. Alberto s-a aplecat peste geam şi l-a înjurat pe şofer.

— Bine, a spus el calm. înainte să ne întâlnim cu Marta, trebuie să-ţi spun ceva. Ştiu o cafenea micuţă în drum. Un loc

tihnit... Servesc cel mai fain suc de portocale. Proaspăt stors.

SUCUL NESORBIT

Ne-am aşezat într-o cafenea simplă de pe marginea drumului, lângă un aparat de *pinball* stricat.

Peretele era tapetat cu postere ale vechilor cluburi de noapte, din secolul trecut, pe care textul era un hibrid de spaniolă şi engleză.

Ku prezintă Fantasy. Domingo 17 de julio de 1980.

Flower Power la Pacha. Fiesta de cierre, 1988.

Moondance la Space, în fiecare miercuri/Todos los miércoles, 1992.

M-am gândit la toate petrecerile dezlănţuite care avuseseră loc în timp ce eu şi Karl îl creşteam pe Daniel, în lumea noastră măruntă şi ermetică de familie. Când ai un copil, ratezi lumea de-afară, pentru o vreme. Devii propria ta planetă-satelit şi uiţi că mai există şi alte lucruri, dacă nu faci un efort să priveşti. Că alte vieţi, la fel de importante ca a ta, se întâmplă peste tot. Unele dintre ele se manifestă pline de strălucire, în cluburile de noapte din Ibiza.

Alberto se uita şi el la afişe.

— Vremuri bune, a spus el, în timp ce aşteptam sucul de portocale. Era Pacha, desigur. Practic, o discotecă într-o fermă.

Până în ziua de azi a rămas, în esenţă, o *casa payesa.* Acolo se duceau bogătaşii încă de la începuturi, când nu era decât o *finea* în care funcţiona o discotecă, în anii ’70. Apoi era Ku. Exces pur. Ştii, Freddie Mercury şi Montserrat Caballé au filmat videoclipül pentru piesa *Barcelona* la Ku pentru că era teatral. Ku a fost locul potrivit. Polisexual, plin de strălucire, eclectic. David Bowie,

Grace Jones, Mick Jagger... toţi au fost acolo. A fost un punct de referinţă pentru toate sufletele sălbatice, pentru toţi trăsniţii creativi. O discotecă gigantică de avangardă, pe dealurile din mijlocul insulei. Ştiai că locurile astea erau în aer liber? Ku era un fel de Studio 54 în aer liber. Amnesia era puţin mai dezlănţuit, mai... permisiv. Pur şi simplu, se dansa sub cerul înstelat, toată noaptea. Hipioţi, vedete de film, guru indieni, artişti, leneşi, muzicieni, scriitori, oameni eleganţi, oameni lălăi, primii raveri, gay sau nu, şi toate categoriile intermediare, înainte ca totul să devină o industrie, ca acum... Beam, fumam iarbă, luam ciuperci halucinogene şi dansam lângă palmieri...

— S-ar putea să nu ştii asta despre mine, i-am spus surprinsă de propria-mi nerăbdare, şi nu vreau să te jignesc, dar nu mă interesează în mod deosebit istoria

detaliată a cluburilor de noapte din Ibiza.

A sosit sucul de portocale.

Ştiam că va avea un gust extraordinar, aşa că m-am hotărât să nu sorb din el până când Alberto nu va ajunge la adevăratul motiv pentru care ne aflam acolo. Poate că asta făcusem prea mult timp. Alegeam să nu mă bucur, refuzându-mi o viaţă plăcută.

— Dar balenele? a întrebat el.

M-am întrebat dacă are de gând să vorbească vreodată despre viziunea în care îmi apăruseră el şi doctoriţa pe care o zărisem la aeroport. Cea care mă făcuse să rămân aici, de fapt.

— Poftim?

— Păi, da. Nu te-or interesa petrecerile dezlănţuite. Dar ce zici de balene? Ele te interesează?

Iar eu i-am pus întrebarea pe care probabil i-o punea toată lumea, la un moment dat, într-o conversaţie.

— Ce tot îndrugi, Alberto?

BALENA DE 52 DE HERTZI

— în ocean există o balenă, a spus el, după o înghiţitură de suc.
— în ocean sunt o mulţime de balene.
Alberto a dat din cap[3].
— Asta e diferită. E o balenă foarte singuratică.
— Of, săraca balenă!
— Ştii de ce-i singuratică?
Am ridicat din umeri.
— Nu are conexiune la internei?
A zâmbit larg şi strâmb.
— Cam aşa ceva. E vorba de sunetele pe care le scoate. Balenele comunică foarte mult. Scot sunete tot timpul, dar trebuie să fie pe frecvenţa potrivită. Iar balena asta foloseşte o frecvenţă înaltă, foarte neobişnuită, pentru a comunica. Cincizeci şi doi de hertzi. Este cea mai singuratică balenă din lume, fiindcă nicio altă balenă nu înţelege chemările emise la o asemenea frecvenţă. E o balenă albastră, iar balenele albastre au o frecvenţă mult mai joasă. Balenele albastre sunt un fel de Barry White al mamiferelor marine. Joasă, joasă, joasă. Aşa că biata creatură cu glasul ascuţit trebuie să înoate singură prin ocean, fiindu-i imposibil să-şi facă prieteni, căci nimeni nu-i aude chemarea.

Zâmbea, dar ochii îi străluceau cu tristete.

— Eu am fost ca ea. Am scris despre lucruri incredibile şi nimeni nu era pe lungimea mea de undă. Nimeni nu mă înţelegea. Mă socoteau un caraghios. Ca o balenă piţigăiată. Nici măcar fiica mea, Marta, nu m-a înţeles o vreme. Dar eu am continuat să fac lucrurile în care credeam. Şi asta chiar înainte de a intra în contact cu *La Presencia.* Pur şi simplu, ştiam. Eram deschis la minte...

Am clătinat din cap.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Ce?

— Ce te-a făcut să-ti închizi mintea?

Asta a fost ca o insultă pentru el. S-a lăsat pe spate, pe scaun. A mormăit ceva nepoliticos în catalană, pe care uitase că o înţeleg.

— Mintea mea e deschisă. Accept existenţa mai multor specii decât...

— Nu la asta mă refer. Lasă speciile. Eu vorbesc despre gânduri. Despre zidul pe care l-ai construit în jurul tău. De ce te-ai închis?

Ştia la ce mă refer. Ştia că tot ceea ce primisem de la el fusese acea tristeţe gri-verzuie şi zâmbetele lui largi de negare.

Am arătat spre un cuplu tânăr, care cobora de pe un scuter închiriat la benzinăria de peste drum, îndreptându-se către bancomatul din faţa băncii La Caixa, aflată alături.

— Le pot citi gândurile la fel de uşor ca orice altceva. Şi-au petrecut ziua pe şezlongurile de lux de pe nisipurile palide ale plajei Es Cavallet şi au mâncat calamari la grătar şi biban sărat la El Chiringuito, unde amândoi au făcut pe furiş contact vizual cu străini atrăgători. Relaţia lor o să se destrame la două săptămâni după ce se întorc la Berlin. Şi sunt cam la o sută de metri distantă de mine. Totuşi, tu. Tu eşti chiar în fata mea şi nu ştiu nimic.

Cuvintele mele erau ca nişte musculite. El era în altă parte.

Pe fundal se auzea încet muzică.

— îţi place cântecul ăsta? m-a întrebat, revenind la unul dintre subiectele sale preferate, muzica. Ascultă. Se cheamă *The Last Day Of Summer.* The Cure. Eu nam fost chiar din perioada goth. Ci mai degrabă din perioada Rolling Stones. A muzicii de protest. Soul şi Dylan, şi Joan Baez, şi Sam Cooke, şi Gil Scott- Heron. Imaginează-ţi cum arătam cu rimei la ochi! Dar mereu am încercat să-mi tin mintea deschisă la muzica de după. Este o melodie atât de frumoasă. Juliei – soţia mea – îi plăcea mult The Cure. I-am văzut la Palau Sânt Jordi, în Barcelona. Şi ei i-a plăcut mult piesa asta. E foarte subestimată. E puţin tristă şi nu chiar genul meu. Dar ascultă. Ascultă chitarele, cum creează forme, ca o pădure. Apoi intră vocea lui, la fel de naturală ca o umbră.

A făcut o pauză.

— Un cântec desăvârşit.

Mi-a amintit puţin de Karl, în acel moment, prin felul cum vorbea despre muzică, pe care o considera un fel de scut, astfel încât să poată vorbi despre emoţii, însă fără să vorbească despre emoţiile *lui.* Aveam de gând să-l readuc la subiect, dar apoi mi- am dat seama că acesta e, de fapt, subiectul. Simţind muzica, simţind amintirile acesteia şi melancolia ei, începea să se deschidă.

Şi, când a facut-o, am simţit că-l doare.

— îmi pare rău, am spus. Doar că, ştii, m-am gândit că ar fi nemaipomenit să aflu mai multe despre tine.

Aveam de gând să-l întreb direct dacă e bolnav, dar mi s-a părut prea nedelicat, aşa că, în schimb, am spus:

— De exemplu, ar fi interesant să ştiu ce părere ai despre Christina.

A oftat. Un oftat lent, a jale.

— Era specială. M-a făcut să nu mă mai simt ca o balenă de cincizeci şi doi de hertzi. Ea era pe lungimea mea de undă.

Am ridicat o sprânceană.

— Interesant.

— Nu, a spus el. N-a fost niciodată aşa.

Şi-a reluat gândurile în timp ce se uita filozofic la paharul cu suc.

— Mă rog, da, a fost *puţin* şi aşa. Ne-am simţit bine împreună. A existat o legătură romantică, la început. Ea divorţase recent, iar Julia murise cu puţin timp înainte.

Christina a fost foarte bună cu mine, iar Martei îi plăcea. Pentru câteva săptămâni, a fost cu totul altceva. De ce întrebi toate astea?

A ridicat o sprânceană, arogant.

— Pentru că sunt mai atrăgător decât Es Vedră, nu?

M-am uitat la zâmbetul care îi împodobea chipul bărbos şi ars de soare. Avea ceva, cred. Ceva sălbatic şi pur şi în afara timpului. Un fel de încăpăţânare enervantă, dar atrăgătoare, care sugera că nu doar e balena singuratică, metaforic vorbind, ci îşi *doreşte* să fie asa.

Mă citea.

— Dacă te încadrezi dispari, nu?

Nu ştiu. întotdeauna am încercat să mă încadrez. Nu vreau să merg împotriva curentului. Te plesneşte.

— Ei bine, acum eşti altfel, Grace. Şi, crede-mă, nu e atât de rău să fii unic. întotdeauna ştii că eşti acolo. Ştii cine eşti.

M-am uitat un moment la el şi am simtit că

înăuntrul său ceva se mişcă. Ca şi cum, dintr-odată, mi-ar fi deschis cartea sufletului său, ca să o citesc. M-a ţinut de mână, la masa aceea micuţă. Nu a fost nimic ciudat. A fost gestul unui prieten adevărat.

Am decis că acesta e momentul.

— În ziua aia, la spital. Ai spus că motivul pentru care a trebuit să plecăm a

fost că trebuie să păstrăm totul secret.

— Da...

— Da, dar brusc ai vrut să ieşi. Şi nu avea noimă. Adică tu nu îţi ascunzi niciodată convingerile. Ai scris cărţi despre ele. Oamenii de la pieţele hippy şi de la magazinele alimentare ştiu despre tine şi despre „teoriile tale nebuneşti". Deci de ce a trebuit să ieşim din spital?

A ezitat.

— Am văzut pe cineva. O persoană pe care o cunosc.

— Doctoriţa. Cea pe care am văzut-o la aeroport?

Pauza a fost lungă.

— Da. Pérez. Oncoloaga. A trebuit să ies de acolo, îmi pare rău. N-am vrut să ştii. Sau să ştie cineva. Mai ales Marta. îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu sincer, dar...

— O să fii bine?

— Mi-am făcut toate testele la pancreas. Analize de sânge, ultrasunete, tot... Ea crede că ar trebui să mă tratez, dar nu-şi dă seama că eu pot vedea rezultatul, îmi pot vedea viitorul. Orice aş face nu schimbă data decât cu o săptămână sau pe-acolo. Cel mult trei săptămâni. Vedem viitorul aşa cum o să fie dacă nu facem nimic. Asta e adevărat. Dar uneori nu putem *face* nimic. Momentan sunt bine, dar până la urmă...

Habar n-aveam ce să-i spun. L-am ţinut de mână, din nou. I-am strâns-o. Zidul se prăbuşise. Vedeam totul. Mai avea doar vreo două luni. Cel mult.

Declinul urma să fie abrupt, în ultimele sale zile. Nu ştia dacă o va urma pe Christina în acea altă lume. I- am simţit tristeţea curgând prin mine. Dar acum nu mai era doar tristete. în realitate, tristetea se
estompa. Era recunoştinţă, uşurare şi un fel de calmă contemplare.

— N-am vrut să supăr pe nimeni.

— Dar *La Presencia,* am spus, vindecă lucrurile. Nu te poate vindeca?

A sciturat din cap.

— Ea vine la tine doar o singură dată. Salacia ar putea fi altceva. Dacă aleg să încerc şi să pornesc în călătoria aia fără întoarcere, s-ar putea să am şanse de vindecare. Cine ştie? îmi imaginez că e posibil. Sar putea să-mi mai dea nişte ani. Dar nu ne poate face pe mine sau pe nimeni altul nemuritori. Pământenii nu sunt meniţi să fie nemuritori, Grace.

Mi-am amintit de reacţia lui atunci când descoperise că Francisco ajunsese pe Salacia. De aceea era atât de important pentru el. Putea fi salvarea lui.

Am încercat să nu plâng.

— Aerul e dulce acolo, i-am spus. Marea e minunată. îţi poţi imagina ce creaturi trăiesc acolo?

Acum zâmbea, iar zâmbetul părea în întregime sincer.

— Dar deocamdată sunt aici. Aerul şi marea de-
aici sunt şi ele frumoase, aşa că rămân...

Şi niciodată nu m-am simtit mai viu.

Acum intrasem complet în mintea lui.

Era larg deschisă.

Ca o pajişte.

M-am dus către el, în mintea lui, şi am stat alături de el, am rămas amândoi acolo şi nu a trebuit să ne spunem nimic. Doar am stat împreună.

în armonie. Pe aceeaşi frecventă.

A fost frumos.

Am sorbit împreună din sucul de portocale.

MARTA SI A DOUA LEGE A TERMODINAMICII

Marta locuia la o *finea* din nordul insulei. Era un loc paşnic, dar uşor haotic, cu smochini în grădină şi cu pisici hoinărind în casă şi pe-afară. Dacă aş fi fost Alberto, cu siguranţă, aş fi acceptat oferta ei de a locui acolo. Ar fi fost, fără îndoială, un pas înainte faţă de futonul vechi, muşcat de capră, de pe podeaua centrului său de scufundări.

— Nu are talente extrasenzoriale, îmi spusese Alberto, încet, secretos şi sensibil. *La Presencia* nu a venit niciodată la ea. Dar este superinteligentă.

Marta studiase la Universitatea din Navarra şi

preda acolo, de la distanţă şi cu jumătate de normă.

— Cea mai bună universitate, a spus Alberto, cu o mândrie care, până şi eu trebuia să recunosc, era înduioşătoare, având în vedere că el avea o problemă gravă cu mediul academic, în general. De acolo ies genii, prim-miniştri spanioli, exploratori polari, regizori de film şi cei mai buni oameni de stiintă. Pe Marta o

place toată lumea. Şi are o minte curioasă. E o astrofizicianã strălucită şi găseşte logica acolo unde nimeni altcineva nu poate. Dacă vrem să aflăm cine-i purta sâmbetele Christinei, avem nevoie de ea. E mai bună la asta decât mine.

— Dar ea nu ştie?

— Nu. O să-i spun, a zis el. Despre boala mea. îţi promit. Dar nu azi.

Am oftat. Era decizia lui. Am coborât din maşină. Soarele înserării ardea şi mai tare aici şi părea să radieze de pe dealurile din jurul văii acoperite cu pini.

— *Hola,* Grace! Bine ai venit! Mă bucur să te cunosc.

Era destul de diferită de tatăl ei – mai puţin expansivă şi gregară, mai introvertită. Nu. Nu introvertită. E greşit s-o numeşti introvertită pe cea mai de succes ecologistă din istoria Ibizei. Cineva care, aveam să descopăr în curând, putea să stea în faţa a mii de oameni şi să vorbească despre pericolele distrugerii mediului – pasiunea ei pentru acesta era doar o ramură a curiozităţii sale de astrofizician fată de misterele universului – şi să-i facă să ia atitudine pentru a schimba situaţia. Dar ceea ce vreau să spun este că era în ea un soi de linişte. Nu avea nevoie să facă zgomot inutil. Când vorbea – şi a vorbit destul de mult – avea un motiv. Zâmbea larg, ca tatăl ei, când îşi ridica spre noi privirea de la pancarta mare de

carton pe care tocmai o picta.

O mai văzusem pe Marta. Femeia cu ochelari şi păr răvăşit de la aeroport, care purta tricoul cu Einstein. Şi în viziunile cu Christina. Acum avea

3

nişte pantaloni scurţi de blugi, tăiaţi, ca ai tatălui ei, şi un tricou decolorat pe care scria *Space.* Space era numele unui fost club de noapte, dar potrivit şi pentru un astrofizician. Marta avea o mulţime de tricouri grozave, urma să descopăr. Avea şi o parteneră de viaţă – o arhitectă din Elveţia, pe nume Lina –, care însă era plecată. Era femeia de la care îşi lua rămas-bun prima dată când o văzusem.

— Cred că te-am mai zărit, am spus, la aeroport...

Marta mi-a aruncat un zâmbet curios.

Probabil că era încă prea devreme să-i spun că apăruse şi în viziunile pe care le avusesem la atingerea unui volan.

Era acolo şi un motan cu trei picioare, care părea să mă placă. Şi-a frecat capul de gambele mele şi mia stârnit gânduri calde, de felină.

Marta era mai uşor de citit decât tatăl ei.

Fiecare

3

zâmbet era o usă deschisă. Avea o minte foarte complicată, o grădină mentală plină de vegetaţie, iluminată din spate de o căldură aurie, dar exista o nervozitate, un sentiment de neîmplinire. Sau nu. Nu tocmai. Vezi tu, oamenii sunt ca piesele muzicale. Nu le auzim melodiile pentru că foarte puţini le cântă cu voce tare. Dar

minţile îşi cântă propriile note, iar Marta se simţea blocată într-o tonalitate minoră. Era
ca un laitmotiv[3] pentru ea, aşa cum fiecare dintre noi are un laitmotiv. Al meu fusese întotdeauna vinovăţia. Al ei era faptul că fusese trecută cu vederea, *ignorată.* Subliniat de faptul că *La Presencia* nu venise niciodată la ea, în ciuda scufundărilor foarte dese pe care le făcuse în apropierea ei şi a timpului îndelungat petrecut cercetând-o. Dar Alberto o privea cu mândrie ori de câte ori vorbea, nevăzând nimic altceva în fiica lui decât magie pură.

Ne-am aşezat în grădina mică, la umbra unuia dintre smochini. Marta a scos un ulcior cu vin roşu.

Muzica de la radio ajungea la noi de pe fereastra bucătăriei. *Mr. Tambourine Man.* M-am uitat la cuvintele de pe panoul de carton pe care îl picta: *NOS ALZAMOS COMO EL OCEANO. Ne ridicăm ca oceanul.* Pe el era pictată, cu atenţie, imaginea unui glob.

— Bob Dylan a locuit câţiva ani în Formentera, a spus Alberto. La far...

— *Papá,* nu cred că Grace vrea să vorbească despre Bob Dylan.

Vocea ei era blândă, dar suficient de fermă.

— Spune-ne, Grace, cum te simţi? Am auzit tot ce s-a întâmplat. Ai avut ceva peripeţii.

— Nu ştiu, am spus sincer. Sunt copleşită, cred, îmi place panoul tău.
— Ah, *muchas gracias.* Sunt un artist cam dezordonat. O să aibă loc un protest.
— Da. Am auzit.
Mintea ei s-a umbrit.
— Christina şi-a dorit să fie acolo. Fără ea n-o să fie la fel. Dar acum ea e pe Salacia. Eu chiar cred asta. Iar aici eşti tu.
— Da.
Am sorbit din vin, gustând soarele şi pământul.
— Mie mi s-a părut cam dificil, i-am spus. Toată chestia cu „puterile extraterestre primite". Am fost pe punctul de a pleca acasă. înapoi în Anglia.
— Ce te-a oprit?
înainte să am timp să răspund, pisica mi-a sărit pe genunchi.
— Ăsta e Sancho, a spus Marta. în mod normal, nu-i plac străinii. E o onoare.
Am simţit dragostea care emana din acea creatură. Ştiu că există o concepţie greşită, că pisicile sunt, cumva, mai puţin iubitoare decât câinii. E o prostie. Dragostea pe care ţi-o poate oferi o pisică este caldă şi imediată. Doar că vine complet liberă de orice principii morale sau etice. Este dragoste de amorul dragostei. Complet recreativă. Şi de moment. Dar, cumva, tot dragoste e.
— Protestul e împotriva hotelului care se construieşte în Es Vedră, nu?
— Da.

Marta s-a întors la pictatul pancartei. Lucra la un al doilea glob.

— Vorbind de extratereştri... cunoşti conceptul de „adaptare determinată de disipare”?

Engleza ei era chiar mai bună decât cea a tatălui ei.

Am clătinat din cap. Era foarte posibil să am asta undeva în minte. Asa cum aveam totul acum. Dar unele lucruri necesitau efort. Astrofizica părea să fie spaţiul ei sigur, la fel cum matematica era pentru mine, şi îmi plăcea să o aud vorbind despre asta.

— Păi, în esenţă, explică faptul că viaţa e inevitabilă. Vezi tu, în mod tradiţional, oamenii cred că viaţa e, în general, un lucru imposibil, iar Pământul e excepţia care confirmă regula. Oamenii au fost o întâmplare. A doua lege a termodinamicii spune că tulburarea creşte în orice sistem.

— Am lucrat într-o şcoală, am spus uitându-mă la o smochină proaspătă care atârna din copac, violetă, bombată şi frumoasă. Am văzut asta în practică.

M-am întors spre Marta. Ea a zâmbit şi şi-a împins ochelarii pe nas. Pe bărbie avea un strop de vopsea verde.

— Şi viaţa a fost văzută ca fiind puţin probabilă, deoarece necesită opusul dezordinii. Viaţa e ordine ieşită din haos. E frig devenit căldură. Aşadar, viaţa extraterestră a fost văzută ca fiind puţin probabilă din punct de vedere ştiinţific. Dar apoi a apărut o nouă ipoteză, care

spune că nu, de fapt, pe măsură ce căldura se adaugă grupurilor de atomi, aceştia *se organizează* pentru a primi acea energie. Se produce ordine, nu dezordine. Ceea ce înseamnă că viata e

ordinea lucrurilor. Viaţa se întâmplă, în cele din urmă. Viaţa e acum văzută drept ceva logic. Odinioară, idiotii credeau în extraterestri, iar intelectualii, nu. Acum e invers. Vezi? Viaţa e inevitabilă dacă acest proces are loc de multe milioane de ori. Şi *La Presencia* e, practic, un activist intergalactic. E aici pentru a proteja lucrurile. De asemenea, s-a organizat singură. Aşa cum ar trebui să facem şi noi. Asta o să fie protestul împotriva prostiei ăsteia de hotel. Oameni care se organizează ca nişte atomi, din iubire de viaţă.

— Ca nişte atomi, a mormăit Alberto.

Fiica i-a aruncat o privire în care se citea o uşoară îngrijorare.

— Ai folosit crema de protecţie solară pe care ţi- am adus-o?

— Da. Da. în fiecare zi. Nu sunt genul care să folosească loţiuni, Grace. N-am avut niciodată o rutină de frumuseţe. Marea e cada mea. Dar Marta îşi face griji pentru mine. Şi folosesc crema pentru că-mi place mirosul de nucă de cocos.

Acest lucru a multumit-o.

— Suntem într-o galaxie cu aproximativ o sută de miliarde de stele, iar în jurul fiecăreia orbitează cel puţin o planetă, aşa

că există o mulţime de planete acolo, a mai spus ea.

Se entuziasmase. îi simţeam emoţia. M-am concentrat asupra chipului ei şi i-am captat o amintire, cum era luată în râs la şcoală pentru că citea o carte despre OZN-uri.

— Şi zece miliarde dintre aceste stele sunt ca soarele nostru, iar două miliarde au exoplanete, pe care condiţiile de viaţă sunt aproape ca ale noastre. Două *miliarde.*

Alberto îşi privea acum fiica nu doar cu mândrie, ci şi cu altceva. în ochii lui scânteia tristetea.

— *Papá,* a spus Marta. *¿Estás bien?*

— Da. Da. Sunt bine. Nu-i nimic.

Vocea lui Alberto era înecată de emoţie. S-a ridicat şi a răsucit o smochină dintr-un copac. Cel la care mă uitasem.

— *La vida imposible* nu e chiar atât de imposibilă. Extratereştrii sunt peste tot. Şi mulţi de pe Pământ iau văzut cu ochii lor. Dar nu sunt niciodată crezuţi.

Mi-a dat smochina. M-am uitat la ea.

— Gustă, a spus el.

Şi asa am făcut.

O SMOCHINA

Nu există nimic similar cu a gusta o smochină direct din copac, încălzită de soare şi fragedă. Poţi să o mănânci în întregime. Toată. Coaja, pulpa mov, seminţele. Divin. Mănâncă toată smochina, acesta este sfatul meu. Şi ia-o din copac, fix în acel moment în care se iveşte ocazia.

ELVIS PRESLEY
SI GEAMUL SPART

După ce am savurat smochina, mi-am amintit despre ceva ce auzisem la radio.

— Zona Goldilocks, am spus.

— Da, a dat rapid din cap Marta, lăsându-şi pensula jos şi luându-şi vinul.

Am avut un sentiment de rău augur.

Nu am înţeles sentimentul, ci doar că era de rău.

A fost o alertă. Că, de odată, ceva e în neregulă. Alberto a făcut ochii mari. Nu eram sigură dacă şi el simţise acelaşi lucru sau mă simţise pe mine că simţisem ceva.

— Nici prea cald, nici prea rece... a continuat Marta, neatentă. La fel cum îi plăcea lui Goldilocks terciul. Şi două miliarde de planete în zona Goldilocks sunt *o grămadă.* Raţional vorbind, e mult mai greu de crezut că noi suntem singurii, din două miliarde, şi...

Atunci s-a întâmplat ceva ciudat. Cu paharul din mâna ei. Au apărut nişte crăpături, ca o pânză de păianjen care se ţese. La început am crezut că Marta strânsese prea tare paharul.

— Atentie! Paharul.

Dar nu asta era.

Dacă ar fi ţinut paharul prea strâns, acesta s-ar fi spart instantaneu. A fost ceva diferit. O *demonstraţie* de sticlă crăpată. Un *teatru.* Care parcă ar fi vrut să fie remarcat drept ceva nenatural, iar Marta era atât de hipnotizată şi confuză în faţa acestei privelişti, încât nu a pus paharul jos, ci doar s-a uitat la el. Şi apoi, chiar în momentul în care şi-a revenit, paharul s-a spulberat complet şi vinul roşu a curs ca sângele pe pancartă, îmbibându-se în carton.

Ea a tresărit.

— *¿Qué mierda?*

Pancarta fusese distrusă. Pământul era acum roşu ca planeta Marte.

— Eşti bine? am întrebat eu şi Alberto, simultan, în două limbi diferite.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Marta.

Alberto s-a uitat în jur. Să vadă dacă e cineva acolo, printre tufişuri sau printre smochini.

Şi a mai fost ceva.

Radioul.

Radioul a încetat să-l mai difuzeze pe Bob Dylan şi totul s-a transformat într-un bruiaj puternic.

Şi apoi acesta s-a remodelat, încet, în muzică. Un alt cântec. *Heartbreak Hotel,* al lui Elvis Presley. Dar direct de la mijloc. Vocea lui, cu buza tremurândă, plutind peste aerul cald cu o ameninţare sinistră.

Marta s-a dus să oprească radioul. S-a

întors cu o cârpă, un făraş şi o perie, iar eu am început să culeg bucăţi de sticlă.

Alberto se uita la cartonul îmbibat de vin.

— E un avertisment. De la cel care a vrut să o omoare pe Christina, oricine ar fi.

S-a uitat încruntat şi îngrijorat la fiica lui.

— Vrea să te opreşti. Nu poţi organiza protestul, Marta.

— *Papá,* nu vorbi prostii, a zis ea.

Nu era prima dată, din câte mi-am dat seama.

Alţii sunt în pericol...

Asta spusese Christina.

Nu eram speriată. De fapt, eram mulţumită că nu mă urcasem în avion chiar atunci. Simţeam că e nevoie de mine acolo.

îl mângâiam pe Sancho, când un gând a început să-mi dea târcoale.

— Christina voia să participe la protest, nu-i aşa?

Marta mătura cioburile.

— Da. Ne-a ajutat, venind cu ideea.

— Şi aţi mai protestat împreună înainte, nu-i aşa?

— De multe ori.

— Şi nu ştii exact împotriva cui protestaţi de data asta? Nu ştii cine e proprietarul companiei hoteliere?

— Nu. Totul a fost ţinut secret. Ştim doar că planul a fost aprobat de autorităţile locale.

— Eighth Wonder, am spus.

— Ce-i cu ei?

— Aţi protestat împotriva unuia dintre hotelurile lor. în Cala Llonga.

Marta s-a uitat la mine. Alberto s-a uitat la mine. A fost o revelaţie colectivă.

— Ştiţi despre capre, nu-i aşa? i-am întrebat pe amândoi. Caprele care au fost împuşcate pe Es Vedră din cauza hotelului.

Alberto a dat din cap, cu faţa umbrită.

— Da. Am simtit-o în momentul în care te-am văzut. După povestea cu homarii.

Lucrul acesta a tulburat-o pe Marta mai mult decât paharul.

— De ce nu le-au mutat pur şi simplu?

— Pentru că persoanei care a dat ordinul nu i-a păsat, am spus.

Era o ipoteză. Nu puteam şti sigur, dar mi se părea din ce în ce mai aproape de adevăr.

— De fapt, cred că i-a plăcut de-a dreptul ideea.

— încotro ne îndreptăm? s-a întrebat Alberto.

— Ei bine, treaba e că oamenii care le-au împuşcat erau într-o barcă. Iar barca avea un logo minuscul, dar eu l-am putut vedea în minte.

Marta a clătinat din cap.

— Oficialii locali sunt proşti. Dar nu atât de proşti. Nu după toate necazurile cu Cala Llonga. Eighth Wonder e cea mai rea companie care a pus vreodată piciorul

aici. Ei n-ar fi permis niciodată...

Vocea i-a şovăit. Ţinea făraşul plin de cioburi. Umbra de la ramurile smochinului îi împodobea chipul.

— Pe Christina a vizitat-o un bărbat, am spus. Veneau mulţi oameni, dar unul era un proprietar de hoteluri bogat. Mi-a povestit şoferul de taxi, în ziua când am ajuns aici. A spus că numele lui începe cu A. Iniţial am crezut că A ar putea fi de la Alberto, dar el îmi zisese că era spilcuit.

— Foarte drăguţ, a mormăit Alberto, uitându-se în jos la pantalonii lui scurţi.

— Tocmai fusese la cel mai scump restaurant. Am încercat să accesez amintirile Christinei despre el, dar n-am reuşit. Ceva le blochează.

5

Gândurile Martei erau ca un ceaun în clocot.

— Cel mai scump restaurant din lume. Cel de lângă Hard Rock. Unde porţi ochelari VR. E un truc. Pentru turişti bogaţi şi DJ extravaganţi... pentru oameni cu mai multi bani decât minte.

M-am gândit la Karl. Că n-ar fi aprobat o astfel de idee. Mi-am amintit cum a strâmbat din nas atunci când un lanţ de pizzerii, după ce a făcut nişte găuri mari în mijlocul unor pizze, le-a numit „varianta dietetică”. („Cât de proşti ne cred?”) Să se lamenteze cu privire la restaurante fusese unul dintre hobbyurile lui. O bombăneală recreativă.

— Submarine, a spus Alberto. Aşa se

cheamă restaurantul.

— Nu, l-a corectat Marta. Nu există un restaurant în Ibiza numit Submarine. Ci Sublimotion.

— Ei bine, ar trebui să se numească Submarine. Ce nume e şi ăsta, Sublimotion?

Toate gândurile Martei şi-au dat ochii peste cap.

— *Papă,* te rog. Concentrează-te.

Alberto a oftat.

— Uite ce e, trebuie să avem grijă să nu tragem concluzii pripite. Mulţi oameni erau interesaţi de ea pentru că prezicea viitorul. Aproape în fiecare zi schimba vieţi. La taraba ei din Las Dalias. Sau, uneori, acasă. întotdeauna am crezut că e o idee proastă, dar aşa putea ajuta oamenii...

Am clătinat din cap.

— Cei care au vrut să o omoare pe biata Christina erau foarte siguri asupra viitorului. De aceea au şi vrut să facă asta. Pentru că ea i-ar fi oprit să facă aşa cum vor. Şi ce anume voia ea să oprească? Distrugerea naturii pe insula Ibiza.

— Da, a spus Marta. Iar cel mai catastrofal dezvoltator e Eighth Wonder. Condus de Art Butler.

— A e de la Art, a mormăit Alberto.

Marta a încuviinţat.

— Complexuri ecologice, care oferă celor care îşi permit meditaţie şi crioterapie, şi *biohacking,* şi smoothie-uri cu cărbune. Hoteluri eco ipocrite, cu restaurante care

folosesc resurse responsabile şi care sunt construite întotdeauna în foste rezervaţii naturale. Predică sustenabilitatea, apoi aruncă ilegal reziduuri brute în Mediterană.

Marta îngenunchea, dar cu capul sus, hotărâtă. Neabătută. Şi-a dat o şuviţă de păr pe după ureche.

— El are vreo două în State. Anul trecut a deschis unul în Bali... Dar din Ibiza a început. Acum are şapte aici. A fost întotdeauna locul în care a testat apele. Vedeţi voi, Ibiza a fost întotdeauna o piatră de hotar. Ceea ce funcţionează aici se donează în alte părţi, distrugând spiritul locului. Aşa a fost întotdeauna. Discotecile, cluburile de pe plajă, agroturismul, complexurile de sănătate, orice... Au luat paradisul, l-au împachetat şi au devenit foarte bogaţi.

Alberto a dat din cap, întrebându-se de ce nu făcuse legătura până atunci. întrebându-se ce forţă îl împiedicase să sesizeze lucrul cel mai evident – că persoana împotriva căreia protestase Christina e aceeaşi cu persoana care o punea în pericol. Şi nu făcuse legătura, bănuia el, fiindcă Art Butler nu-l lăsase.

— Mahărul britanic, a mormăit el pentru sine.

Apoi a mai zis ceva:

— Ar trebui să oprim asta... ar trebui să o oprim...

Marta nici nu l-a auzit.

— în Ibiza a poluat marea cu ape de canalizare, a contribuit la dispariţia plantelor şi a păsărilor, a deteriorat ecosistemul, a înşelat muncitorii. Nu-i pasă câtuşi de puţin de natură, dar se preface.

— Totuşi, asta înseamnă că a plănuit s-o elimine pe Christina? E un pas mare.

— Are multă influenţă, a spus Marta pe un ton rău-prevestitor. Şi mulţi bani. A depăşit obstacole pe care nimeni altcineva nu le-ar fi putut depăşi. Zonele protejate încetează brusc să mai fie atât de protejate, iar el promite mereu că va conserva speciile şi habitatele, dar îndată ce planul e aprobat distruge totul. Din câte ştim noi, e om, dar, dacă ar fi fost om, atunci, Christina ar fi putut şti că o s-o ucidă, dar n-a ştiut. A spus că nu vede persoana, pentru că o blochează ceva. Nu avea chip.

M-am gândit la viziunea mea despre o persoană fără chip şi la ofiţerul din Guardia Civil cu banii în mână. Am simţit că starea de spirit a Martei se înnegurează şi mai tare.

— A fost un politician aici, a mai spus ea, Ricardo Martfnez, care a murit în mod misterios, după ce a blocat cererea de a ridica un complex Eighth Wonder lângă zonele umede de la Ses Feixes.

— Groaznic, am spus. Dar legătura nu e...

A fost ultima dată când am folosit logica centrată pe realitate în această

conversaţie. Pentru că acesta a fost exact momentul în care realitatea, aşa cum o ştiam eu, s-a dezintegrat în întregime şi orice logică viitoare ar fi trebuit să cuprindă supranaturalul. Pentru că atunci Martei i-a bâzâit telefonul în buzunar.

Era un SMS. Care spunea, pur şi simplu, în engleză: *Ca să trăieşti, opreşte-te.*

S-a aşternut o linişte ciudată. O tinere colectivă a
respiraţiei. Aerul din jurul nostru părea să se strângă. Mâna Martei tremura.

— La dracu, a expirat ea.

— El e, a spus Alberto panicat, întorcând capul ca şi cum Art Butler s-ar fi ascuns în spatele unui smochin.

— Cum?

— Nu ştiu. Dar cu el se întâmplă altceva. Ceva *diferit.*

— Se referă la protest. Vrea să opresc protestul.

— Atunci, ar trebui să opreşti protestul, a sugerat Alberto, încă panicat, iar vocea îi era slabă, doar aer sculptat. Eu aşa zic. Trebuie să ne oprim. Probabil că poate face orice doreşte, oriunde pe insulă. Cred că ar fi înţelept să anulăm protestul.

A trebuit să fiu de acord.

— Opriţi protestul. Da, Marta, cred că tatăl tău are dreptate în privinţa asta.

— *Papá,* ştii că aşa ceva nu se poate.

— Ceea ce nu se poate este întotdeauna posibil. De la ce număr de telefon e mesajul? a întrebat Alberto, apropiindu-se

de fiica lui şi întinzându-şi gâtul pentru a vedea. Arată ciudat. Doi, şapte, unu, opt, doi, opt, unu...

— Stai aşa! l-am întrerupt fără să-l las să termine. Nu e un număr obişnuit. îl cunosc. Doi-virgulă- şapte-unu-opt-doi-opt-unu-opt-doi şi tot aşa, la infinit.

— îl ştiu şi eu, a spus Marta.

Era fiziciană. Şi ştia matematică.

Am dat din cap.

— Numărul lui Euler. Numărul *e.* Baza logaritmilor naturali. Numărul preferat al oricărui om de afaceri. E folosit pentru a calcula cum îşi poate creşte averea exponenţial, prin dobândă compusă. Dacă vrei un număr matematic care să-ţi explice de ce bogăţii se îmbogăţesc şi mai mult, atunci, ăsta e. Iată un alt semn. El a ştiut că o să ne dăm seama că nu-i un număr de telefon real... Ne transmite să avem mare grijă.

Marta a aruncat o privire către pancarta udă, în timp ce Alberto o ridica de pe jos.

— Creştere exponenţială. Numai asta îl interesează. Ăsta e el.

îmi zbârnâia mintea.

— Cine a dat autorizaţia? Pentru construcţia pe Es Vedrâ, vreau să zic.

— Păi... Sofia Torres. Cel mai puternic politician de pe insulă...

Alberto încerca să scuture vinul de pe pancarta distrusă.

— Toată lumea o cunoaşte. Mănâncă în acelaşi

restaurant pescăresc în fiecare seară.

— Care restaurant?
— El Pescador. în oraşul vechi.

Fiind profesoară de matematică, ştiam că, dacă vrei să rezolvi o problemă, trebuie să o faci în ordinea corectă. Şi, dacă există un element necunoscut şi o cantitate dată, trebuie să începi cu cantitatea dată. Nu cu elementul necunoscut, pentru că este, ei bine, necunoscut. Iar elementul cunoscut era Sofia Torres, aşa că normal era să începem cu ea.

— Ar trebui să mergem acolo, am spus simţindu- mă importantă, aventuroasă şi ridicolă.

Don Quijote de la Marks & Spencer, din nou.

— Ar trebui să mergem acolo în seara asta.

LA PESCUIT DE GÂNDURI

Ne-am dus toţi, cu maşina, în Ibiza Town. în depărtare se vedea Dalt Vila, oraşul vechi, fortificat, aflat pe vârful unui deal. Clădiri îngrămădite, cocoţate în spatele zidurilor, şi bastioane unghiulare, sub un cer care se estompa blând, în întuneric.

Alberto şi Marta s-au certat tot drumul, în spaniolă, iar eu am fost capabilă să înţeleg fiecare cuvânt pe care l-au rostit şi fiecare cuvânt pe care nu l-au rostit, dar ar fi vrut să o facă. Acum vorbeam fluent limba spaniolă, ca şi cum m-aş fi născut aici.

Alberto clătina tot timpul din cap.

— Nu poate avea loc mâine.

— O să aibă loc. Totul e aranjat.

— Sună-ţi oamenii, a spus el cu vocea încordată de îngrijorare. Te rog, Marta, sună-i pe Adrià şi pe ceilalţi şi spune-le că nu se poate. Postează pe internet. Spune-le să nu vină. Orice-ar fi Art Butler, nu ne putem pune cu el.

— Pentru că aşa te comporţi în faţa ucigaşilor şi teroriştilor ecocizi, nu? Cedezi cererilor lor? Nu, *Papă,* n-o să fac asta.

— Sunt tatăl tău. Şi datoria mea e să te protejez.

— Iar eu sunt om şi datoria mea e să protejez planeta.

— Eşti imposibilă.

— Nu. Tu eşti imposibil.

înţelegi tu. O ceartă în familie. Minţile lor erau pline de iubire şi de îngrijorare unul pentru celălalt. Mi-am dat seama că acesta e unul dintre avantajele telepatiei. Făcea text din subtext. Făcea să se vadă nevăzutul. Arăta că dragostea şi bunătatea pot fi, uneori, învăluite în furie şi dispreţ. Marta chiar nu era speriată.

— Să ne distrăm pe cinste! a spus ea sfidătoare. E o seară frumoasă. Hai, Grace, să pornim într-o aventură! Să mergem şi să salvăm lumea!

— O aventură? am întrebat.

Şi n-am mai spus nimic altceva. Ca şi cum mi-aş fi adresat mie însămi o invitaţie.

în orice caz, Maurice, am lăsat maşina într-o parcare de la marginea noului oraş. Am parcat cu spatele, aşa cum îmi recomandase Karl întotdeauna, şi mi-am imaginat satisfacţia lui.

Planul era să ne îndreptăm spre El Pescador, dar dinadins am lăsat maşina mai departe. Voiam să facem o bucată lungă pe jos. Să trecem pe lângă multi oameni.

Marta s-a încruntat.

— De ce parcăm aici?

— Trebuie să mergem la pescuit de gânduri, i-a spus Alberto. Adică asta o să

facă Grace. Şi eu, cât pot. Iar Ibiza Town e locul potrivit pentru aşa ceva. Cineva de aici, în afară de Sofia Torres, trebuie să ştie despre planurile lui Art Butler sau unde-l putem găsi.

Era o seară agitată, tocmai bună pentru planurile noastre.

în timp ce treceam pe lângă oameni, le prindeam gândurile din zbor, ca pe nişte fluturi.

Şi, tot ca fluturii, unele erau mai simpatice decât altele.

— Fii atentă la orice e suspect! a mai adăugat Alberto. Informaţiile de care avem nevoie pot veni din orice minte...

Mulţimea devenea din ce în ce mai densă pe măsură ce ne apropiam de centru.

Era o femeie care se uita într-o vitrină, la o rochie de vară de un galben strălucitor, imaginându-se îmbrăcată cu ea, întrebându-se dacă poate să-şi mai mărească limita de credit.

Era o fetiţă care obosise şi se întreba de ce părinţii nu o lasă să aibă un iepuraş.

Era un bărbat îngrijorat că burta lui e prea moale.

Şi un alt bărbat care se gândea la o noapte într-un cazinou, unde să-şi câştige înapoi banii de la tipul care i-i luase cu o seară înainte.

Era o femeie care îşi amintea de un orgasm avut cu un iubit mai atent decât cel a cărui mână o ţinea.

Un turist căruia îi era greaţă şi regreta că îşi comandase scoici.

Un bărbat care se simţea disperat, în ciuda zâmbetului afişat.

Era un adolescent care se uita la telefon, dorindu-şi să arate ca persoana care dansa în videoclip.

Era un cuplu tânăr, în care ambii îşi doreau, în acelaşi timp, ca Airbnb-ul lor să fie mai aproape de oras.

Şi[5] un barman care ştergea o masă de-afară, visând la o veche iubire care se mutase înapoi în Argentina şi se căsătorise cu un avocat. Marta îl cunoştea şi l-a salutat.

— *¡Hasta mañana!* a răspuns el şi i-a zis că aşteaptă cu nerăbdare protestul.

— Da. Ne vedem mâine.

Mai era un câine care încerca să-i spună proprietarului că îi este sete.

De-a lungul dalelor de lângă un bar, fugea un gândac, proaspăt şi devreme trezit pentru o noapte în care să caute de mâncare, cu mintea plină de niveluri aproape umane de frică, poftă şi foame.

Era acolo şi o persoană profund anxioasă, împietrită de moarte, dar a cărei viaţă era atât de disponibilă pentru citit, încât ştiam că, de fapt, nu va muri în următorii cincizeci şi trei de ani. Şi când se va întâmpla va fi nedureros, în somn, într-un hotel de lux din Kyoto.

Erau trei bărbaţi tineri care aveau chef să tragă pe nas, unul dintre ei dorindu-şi, în secret, să-i poată spune amicului său că e îndrăgostit de el.

Era o femeie care avea o pungă plină cu

mere şi pâine şi era îngrijorată că nu are suficienţi bani pentru chirie.

Am trecut pe lângă cineva care se simţea vinovat că e în vacanţă în timp ce mama îi zăcea bolnavă în spital. Cunoşteam acest tip de vinovăţie. Vina de a te *simţi bine.*

Am trecut pe lângă cineva de vârsta mea exactă. O spaniolă aflată într-o depresie profundă. Care nu voia să fie nimic.

Mi-au venit în minte zilele de după înmormântarea lui Karl, când tot ceea ce voiam era să nu mai exist. Devenisem fascinată de zero, ca număr şi concept. Vechii egipteni aveau un simbol hieroglific pentru zero. Era interschimbabil cu cel pentru frumuseţe. Asta suna atrăgător pentru starea mea de spirit de la acea vreme. Frumuseţea era nimic. De îndată ce începea să fie ceva, apăreau problemele. Şi durerea.

Datoram lumii să mă simt groaznic; asta fusese logica mea. Şi, dacă nu lumii, cel puţin soţului meu mort şi copilului meu mort.

Crezusem că, pur şi simplu, nu-mi fusese *dat* să fiu fericită. Era o uşurare să simt ceva diferit. Dar chiar şi acolo, chiar şi mergând prin Ibiza Town, tot îmi mai rămăsese o urmă de vinovăţie. Ca o pată pe un carton, pe care nicio lumină solară nu ar fi putut să o îndepărteze.

INIMI FRÂNTE SI MAHMURELI

Am continuat să mergem. Ştiam tot ce se putea discerne din tot ceea ce întâlnisem vreodată, aşa cum, cu suficientă înţelegere, un grăunte de nisip putea vorbi despre întregul univers.

Am făcut cel mai lung traseu posibil către Oraşul Vechi, trecând pe lângă faţada untoasă de la Gran Hotel Montesol, despre care nu doar că *ştiam* că e cel mai vechi hotel de pe insulă, ci şi simţeam asta, în timp ce mergeam pe lângă colţul său curbat şi etajele în stil Art Déco, unde o mulţime sofisticată şi cosmopolită stătea sub copertine, urmărind trecătorii. îi priveau, dar, spre deosebire de mine, nui înţelegeau.

Din acest motiv, mă simţeam de parcă hoinăream printr-un nor care vibra de îngăduinţă şi de experienţă, unde amintirile se scurgeau literalmente din clădiri şi din corpurile umane. Am făcut un ocol pe malul apei, pe lângă magazinul Pacha şi restaurantele care se umpleau încet, unde oamenii se plimbau cu îngheţate mari şi câini mici. Am trecut pe lângă inimi frânte şi mahmureli, plictis şi agitaţie. Pe lângă iubire şi pierdere, regret

şi ruşine, speranţă şi disperare, stres şi indigestie, evlavie şi pornografie, aspiraţie şi acceptare. Am trecut şi pe lângă gânduri despre bani, muzică şi doliu, şi *pet-sitteri,* şi dinţi care dureau, vezici slabe şi spinări betege, tinitus şi cineva care îsi contracta muşchii abdominali. Am trecut pe lângă plăcerea simplă de a mânca *atoli* cu pâine de secară şi de a bea un *vino de la tierra* local.
Am trecut pe lângă o suedeză care se întreba dacă oamenii vor supravieţui revoluţiei AI. Am trecut pe lângă fragmente de melodii, reclame şi videoclipuri virale, conversaţii nedorite care rămăseseră blocate în mintea oamenilor, ca guma pe talpa pantofilor. Am trecut pe lângă turişti care se gândeau la lecturile lor de pe plajă şi la orele de zbor. Pe lângă un bărbat căruia i se spusese odată că seamănă cu Keanu Reeves şi care derula selfie-uri, doar-doar o găsi unul în care chiar să semene. Pe lângă o balerină din Paris care se gândea prea mult la cum să clipească. Pe lângă un *ibicenco* nativ care, lângă un felinar, juca şah online şi tocmai luase regina. Pe lângă un bărbat care-şi imagina că e DJ la Ushuaîa, punând muzică pentru o mulţime entuziastă care dansa în jurul piscinei hotelului. Am trecut pe lângă un DJ adevărat, care fusese angajat pentru noaptea aceea la clubul Hi şi – douăzeci şi

patru de ore mai târziu – într-un loc luxos, numit Club Chinois, şi care purta bijuterii orbitor de strălucitoare, dar care avea mintea obosită din cauza diferenţei de fus orar, după un zbor cu escală din Singapore. îi era dor de fiica lui, în vârstă de douăzeci de ani, de-acasă, de la Chicago, şi se gândea când să o sune pe FaceTime, în timp ce stătea singur pe o bancă şi mânca un banal burger vegetarian de la Burger King, ascultând frumoasa voce a unui muzicant stradal care cânta un cântec despre care acum ştiu că e al Oliviei Rodrigo.

Ne-am intersectat cu gânduri în toate limbile şi emoţii de toate culorile.

Ştiu cât de bizar sună toate astea. Dar jur că începusem să le simt ca pe ceva remarcabil de normal. Sau, dacă nu chiar normal, atunci, cel puţin, natural. Trecuseră doar două zile, dar părea deja o eternitate.

Diferenţa dintre un har şi un blestem este, uneori, doar o chestiune de perspectivă.

NU EXISTA INSULE

Fusesem eu însămi o insulă. Şi totuşi acum, ajutată de Christina şi de *La Presencia,* îmi dădeam seama că nu există insule. Dacă mergi suficient de departe, totul este conectat. Ibiza şi Lincoln sunt unite de acelaşi pământ. Minţile noastre se unesc una cu cealaltă, ca un milion de curenţi pe mare. Ne contopim, convergem. Toţi ne revărsăm în toţi, fără să ne dăm seama. Chiar şi gândacii au rolul lor. Nu suntem doar un individ, un gen, o vârstă, o naţionalitate şi nici măcar o specie. Pereţii dintre noi sunt imaginari. Gândurile pe care le avem şi care ne aparţin sunt extraordinar de unice, dar, la fel de extraordinar, în acelaşi spectru continuu. Dragoste, frică, durere, vinovăţie, iertare. Acestea sunt standardele din repertoriu. Acestea sunt cover-urile pe care le interpretăm. Credem că suntem singuri pentru că suntem adesea orbi în faţa conexiunilor. Dar a fi viu înseamnă a fi o viată. A fi viata. Suntem *viata* însăsi. Aceeaşi viată, în continuă evoluţie. Avem nevoie unul de celălalt. Suntem aici unul pentru celălalt.

Scopul vieţii este viaţa. Toată viaţa. Trebuie să avem grijă unul de celălalt. Şi, când simţim că suntem cu adevărat profund singuri, acela este momentul în care avem o nevoie disperată de a face ceva pentru a ne aminti cum ne conectăm.

De aceea acceptăm invitaţia la Ibiza sau îi trimitem un e-mail bătrânei şi singuraticei profesoare de matematică sau împărtăşim un adevăr ridicol despre noi înşine. Nu putem sta pentru totdeauna în cochiliile noastre solitare, fără a scoate vreun sunet.

Pentru a înota în ocean, uneori trebuie să stropim în jur.

EL PESCADOR

Am trecut pe lângă alte restaurante şi alţi turişti şi alţi oameni care îşi plimbau câinii, înainte de a ajunge pe cea mai îngustă alee dintre toate. Cea cu micul, dar luxosul restaurant pescăresc. El Pescador.

Un sir de măsuţe albe, din lemn, erau aşezate afară, pe terenul denivelat, iar Sofia Torres şi soţul ei – al cărui nume l-am detectat ca fiind Jorge – erau aşezaţi la cea mai îndepărtată dintre ele, pe poteca în pantă.

Marta vorbea la telefon, cu ochelarii de soare pe nas şi cu spatele la Sofia, în caz că aceasta ar fi recunoscut-o. Discuta cu un prieten şi plănuiau nişte chestii pentru protest. M-am uitat la ea şi am încercat să-i accesez viitorul, dar n-am reuşit, ceea ce mi s-a părut neobişnuit pentru mintea cuiva în care putusem intra deja. Chiar era ciudat că nu vedeam nimic din viitorul ei. însemna, oare, că soarta Martei era la o răscruce? Că erau posibile mai multe variante ale viitorului ei? Asta ar fi putut fi atât o veste bună, cât şi o veste proastă, m-am gândit eu.

— Ce mai e acum? m-a întrebat Alberto.

îmi plăcea că eu eram acum vioara întâi.

Mai sus un pic am văzut un bar, cu o

masă goală şi trei scaune.

— Acolo, am spus. Ne aşezăm, ne uităm la ea, iar eu o să cotrobăi.

— O să cotrobăi! a spus Alberto. Frate, ăsta e un cuvânt englezesc pe cât de bun, pe atât de ciudat.

M-am gândit la asta şi mi-am dat seama că avea dreptate. *A cotrobăi.* Chiar era deosebit.

— Aproape la fel de bun ca „ciuperca”, a adăugat Alberto. Sau „coadă”. îmi place cum sună „coadă”. Cine ar fi atât de nebun, încât să pună acele litere una lângă alta, în acelaşi cuvânt de cinci litere? Doar englezii...

— Şi doar spaniolii şi-ar pune semnele exclamării cu susul în jos, am replicat eu.

— Şi pe cele de întrebare, a adăugat Alberto, satisfăcut. Ce pot să spun? întregii Spânii îi place să petreacă. Chiar şi semnelor de punctuaţie. Şi avem *la madrugada...* alt lucru pentru care voi nu aveţi un cuvânt... Intervalul de dinaintea zorilor, dar de după miezul nopţii. Un moment magic şi foarte important. Totuşi aveţi nevoie de o mulţime de cuvinte ca să-l numiţi în engleză... De fapt, e...

în timp ce Alberto continua să vorbească, lucrurile au început să se întâmple. M-am uitat pe furiş la Sofia Torres şi am început să zăresc câte ceva. Era ca şi cum aş fi fost un copil care pipăie un cadou nedesfacut, dându-şi seama treptat ce e înăuntru, înainte să-l vadă. Fiecare cuvânt pe care îl rostea,

fiecare îmbucătură pe care o mânca, fiecare înghiţitură de vin, fiecare gest: fiecare era o dâră de fum care mă ducea către focul dinăuntru. Cei mai mulţi dintre noi ne dezvăluim fiecare aspect în fiecare moment, dar foarte puţini oameni sunt capabili să înţeleagă aceste semne. Ele există, pur şi simplu, dar nu sunt înţelese, ceea ce poate explica, parţial, singurătatea care ne învăluie pe atât de mulţi, singurătatea cuvintelor străine care caută un sens.

în orice caz: am stat o oră pe aleea aceea îngustă, bând bere blondă şi ciugulind măsline, observând o politiciană, în timp ce stătea de vorbă cu soţul ei.

Din fericire, ea era cu totul acolo, în faţa mea. Cu faţa către noi, dar fără să mă vadă, pentru că eram cufundată în umbră, iar ea era cufundată în probleme. Marta îmi spusese deja că Sofia e cel mai important politician de pe insulă, că fusese, iniţial, o punte între stânga şi dreapta, dar de-atunci abandonase orice preocupare faţă de mediul înconjurător. Şi totuşi ştiam mai multe decât mi se spuseseră, doar uitându-mă la ea. Era la fel de simplu să-i înţelegi mintea pe cât era să-i observi costumul alb de in, părul înfoiat şi zâmbetul sculptat în piatră. Deşi eram prea departe pentru a vedea acest lucru, ştiam că nu se concentrează pe salata ei de rodii sau pe bibanul de mare.

în ciuda zâmbetului, era profund

îngrijorată.

Acum, îngrijorarea este ceva extrem de obişnuit. Chiar mai frecventă decât ne închipuim. Acesta este unul dintre primele lucruri pe care l-am învăţat din telepatie. Alături de singurătate, ea este aerul poluat în care trăiesc majoritatea minţilor, ceea ce ne privează de momentul prezent, închizându-ne în capcana trecutului, dar şi în cea a viitorului, în acelaşi timp. însă îngrijorarea ei avea o profunzime şi o proximitate care aproape că o ardeau. în principal, era neliniştită cu privire la ceea ce avea să se întâmple mâine. La protest. Pentru o clipită, s-a gândit chiar şi la Marta Ribas, o persoană despre care auzise destul de multe. Marta, ştia ea, fusese unul dintre principalii iniţiatori ai protestului de la Cala Llonga şi al celui anterior, de la Talamanca. Astrofiziciană originară din Ibiza, Marta era o persoană serioasă, care vorbea bine şi avea principii solide. Coşmarul unui politician. Dar ceea ce urma avea să aibă o amploare mult mai mare. Dacă ar fi putut sta de vorbă cu ea...

Am zâmbit un pic.

— Ar vrea să discute cu tine, i-am şoptit Martei, care tocmai lăsase telefonul jos.

— Ştie că sunt aici?

— Nu. Dar şi-ar dori să schimbaţi două vorbe. Ti-a trimis un e-mail, dar n-a primit răspuns.

Marta s-a ridicat. Apoi s-a răzgândit.

— Dacă mă duc la ea chiar acum, numai la asta o să se gândească.

— Exact, am spus. Ai agita apele. Ceea ce nu e bine pentru pescuit.

— Trebuie să jucăm inteligent, a adăugat Alberto. Las-o pe Grace să o observe. Ea o să ne poată spune totul. Dacă te duci acolo, mai mult te pui în pericol. Nu-i poţi spune nimic care să o facă să se oprească... Doar ai atrage atenţia asupra ta... Protestul e modul tău de a vorbi cu ea.

Aşa că am rămas toţi acolo. Marta a ţinut capul jos şi a postat online despre protest, iar eu am mâncat măsline şi am citit mintea Sofiei.

Care se tot gândea acum la o întâlnire de anul trecut cu Art Butler. Planurile lui de a ridica un hotel pe Es Vedră urmau să fie dezvăluite presei şi publicului a doua zi, la Eighth Wonder, în Talamanca, în timpul desfăşurării protestului.

Un hotel de lux pe Es Vedră era o glumă sinistră, se gândea Sofia. Şi totuşi era una pe care o aprobase. Intr-adevăr, ea fusese cea care semnase acordul. Ea şi colegii din Mallorca fuseseră clar nişte idealişti dacă se gândiseră că protejarea unei rezervaţii naturale ar putea fi externalizată către o corporaţie orientată spre profit, aşa cum era Art Butler Worldwide.

Protestul fusese deja anunţat peste tot, pe Instagram şi pe TikTok; *clubberii* erau deja implicaţi. Iar ea îşi amintea de protestele din anii ’90, când locuitorii insulei fuseseră uniţi. Şi ea fusese acolo,

umăr la umăr cu ecologiştii. Cât de fericită fusese când zona Cala d'Hort devenise rezervaţie naturală
protejată şi nu se transformase[5] într-un teren de golf! Şi-acum, iat-o! Ce ipocrită o vor crede!

în pauzele din conversaţia cu Jorge, mintea i se întorcea într-o vilă din mijlocul dealurilor împădurite de lângă Cala Jondal. Una pe care nu o vizitase de mai multe luni.

O vilă ridicol de opulentă, de douăzeci de milioane de euro.

Mare şi albă, şi cubică, şi luxoasă, cu pereţi de sticlă, în mare parte.

Fusese cândva o *finea,* o fermă mică de porci şi iepuri, dar nu mai rămăsese nimic din ea. O piscină uriaşă se contopea, aproape perfect, cu îndepărtata Mediterană.

— Vezi vila? l-am întrebat pe Alberto, în timp ce mesteca o măslină.

— Nu. Nu văd nimic, a răspuns el, simţindu-se puţin în inferioritate. Sunt prea departe. Chiar n-o pot citi deloc. Aş putea să te citesc pe tine cum o citeşti pe ea, dar asta ar putea provoca oarece interferenţe mentale.

— Despre Art Butler e vorba. La el se gândeşte. El e cel care plănuieşte să construiască hotelul pe Es Vedrâ...

— Vezi? a zis Marta. *Ahi lo tienes!* Am avut dreptate.

Ochii lui Alberto erau la fel de intensi şi de curioşi

ca ai unei bufnite.

— El unde-i? Sofia ştie?

— Nu ştiu. Lasă-mă să mă concentrez...

ART BUTLER

Şi iată-mă în mintea Sofiei. în ungherul aflat în vila directorului de la Eighth Wonder Resorts. De fapt, el îi oferise ocazia să se întâlnească pe iahtul său, acostat permanent la Marina Botafoch, la o aruncătură de băţ de locul lui preferat, cazinoul de lângă Ibiza Gran Hotel. Dar, cumva, ea nu fusese pregătită să facă asta. Se simţise mai confortabil să-l întâlnească pe uscat. La vila de care îşi amintea acum şi pe care eu o cercetam. De fapt, nu vila în sine. Ci o amintire a acesteia. Pe care o alungase deja de două ori. La fiecare câteva secunde se schimba un detaliu. O vază îşi modifica poziţia, un scaun dispărea, apoi reapărea. Dar detaliile cele mai importante rămâneau aceleaşi. Se întâmplase cu opt luni în urmă. Şi eu mă uitam acum la el, la domnul Art Butler. Privindu-l simultan cu mintea mea *şi* cu a Sofiei.

întotdeauna i se păruse că arată ciudat, chiar şi după standardele excentrice ale britanicilor. Un bărbat scund. Cu obrajii căzuţi ca un baset. Cu o privire preocupată. Părul tuns scurt, cărunt, dezordonat şi creţ, pe care îi plăcea să şi-l atingă. Cămaşă albastră, pantaloni chino

şi şlapi. Şi un aspect buhăit, ca de drogat. îi dădea în jur de cincizeci de ani, dar era ceva profund copilăresc în el. N-ar fi putut spune că-i displăcuse înainte de această întâlnire. Avea un aer simpatic. Aşa, ca un băieţel pierdut care se preface că nu e deloc pierdut şi că totul e perfect în regulă.

— Va trebui să spunem nu planurilor dumneavoastră, îi spunea ea cu blândeţe, de parcă l- ar fi anuntat de moartea unui membru al familiei. Mă tem că până şi ideea de a construi pe Es Vedrâ e de neconceput. Protestele ar fi prea puternice. Timpurile sunt în schimbare.

El nu a spus nimic pentru o vreme. A zâmbit blând.

— Ah, Sofia, dar asta e *noua* Ibiza! Exact ce-ţi doreşti...

— Noua Ibiza? Dar care e vechea Ibiza?

Art a izbucnit într-un râs fortat.

— Cea de care ai tot încercat să scapi. Ştii tu: drogurile, băutura, muzica asurzitoare, haosul, pachetele de vacanţă ieftine, toate hoardele alea arse de soare... *gunoiul.*

Sofia a zâmbit şi ea puţin. Genul de zâmbet care ascundea o grimasă. *Gunoiul.* Cu atâta lejeritate desconsidera el oamenii.

— *Asta* e vechea Ibiza? Nu ştiu.

Se gândea că poate fenicienii şi cartaginezii ar avea ceva de spus despre asta. Ca să nu mai vorbim despre romani,

arabi sau piraţi. Ori de fiecare persoană născută aici.

— Sunteţi foarte britanic. Ibiza despre care vorbiţi e doar o percepţie...

Lui Art i-a sunat telefonul şi a răspuns.

— Raj, te sun eu înapoi... Da. Da. Brazilienii ne-au dat o marjă, dar tot e prea mult. Mai vorbim mâine despre asta...

Sofia nu voia să fie acolo. Avea o grămadă de probleme care se tot adunaseră – problema persoanelor fără adăpost, silite să trăiască în corturi lângă portul de agrement, furia împotriva celor care parcau unde nu trebuia în Playa den Bossa şi discursul pe care urma să-l ţină marţea următoare despre discrepanţa dintre finanţarea sistemului medical din Mallorca şi din Ibiza, care, cu siguranţă, avea să-l înfurie pe preşedintele guvernului Balearelor. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era Art Butler, dar trebuia să iasă cumva din încurcătura pe care ea însăşi o crease. Din cauza protestelor avea să-şi piardă până la urmă postul. Trebuia să anuleze decizia cu privire la Es Vedrâ.

Apelul lui Art s-a încheiat. Iar el s-a întors spre Sofia. Părea puţin mai tensionat acum, a remarcat ea.

— Vorbim despre *viziune,* a continuat el, cu gesturi mari şi dominante ale braţelor, ca un dirijor care se apropie de sfârşitul simfoniei. Despre percepţia lucrurilor nu doar asa cum sunt, ci şi asa cum ar putea

fi. Ibiza se transformă. Lumea se transformă. Şi oamenii ca noi sunt cei care o transformă.

— Aici nu suntem în Dubai, i-a răspuns Sofia.

Iar eu i-am simţit frustrarea, dezgustul şi uşoara teamă.

— Nu suntem nici în Las Vegas. Ibiza e un mediu natural. Nu poate fi *transformat* în funcţie de capriciile unui dezvoltator. Nici măcar ale dumneavoastră.

— Am adus idei noi. Am adăugat viaţă acestor locuri.

— Cu tot respectul, nimic din ceea ce aţi adus vreodată aici nu a fost nou. Oamenii se cazează în hoteluri aici de când s-a deschis Montesol, în anii ’30. Şi veneau să se vindece şi să facă yoga cu mult înainte de asta... Nu puteţi crea un viitor prietenos cu mediul construind în zonele protejate.

Art a încordat maxilarul.

— Trebuie să scoţi zona de sub protecţie, Sofia. Es Vedrâ şi stânca alăturată, şi oceanul dintre ea, şi Cala d’Hort. Ştiu că se poate face. Ar fi benefic pentru oameni, pentru economie... Vezi tu, ăsta e doar începutul. Şablonul. Povestea de succes care se va putea clona în alte părţi.

— Despre ce vorbiţi?

— Protejarea pământului preţios.

— Protejare? a râs ea. Engleza mea nu e la fel de bună ca a dumneavoastră, dar chiar aţi spus „protejare”?

— Es Vedrâ e simbolul unui loc sacru şi

natural. Şi, odată ce o s-o am, o s-o transform în ceva şi mai special. Şi apoi o pot prezenta peste tot guvernelor, spunând: „Pământul vostru o să fie în siguranţă în mâinile mele. O să am grijă de el”.

— De unde obsesia asta a dumneavoastră de a cumpăra natura?

— Tu, un politician, chiar vrei să-mi ţii lecţii despre protecţia mediului? Ai avut şansa ta. Iar viitorul este pentru cei cu o viziune reală. Staţiunile din mijlocul naturii, cu turişti care plătesc pentru a proteja natura. Odată ce o să am Es Vedrâ, pot face asta peste tot, pe fiecare continent. O să iau cele mai preţioase dintre cele mai preţioase locuri şi o să le fac accesibile oamenilor, protejând, totodată, pământul. Asta este viitorul. Capitalism şi ecologie, umăr la umăr. Am deja autorizaţie să construiesc în inima Amazoniei... Şi ştii cum am obţinut-o? Le-am spus că asta se întâmplă deja aici, în Spania. Şi că ai fost de acord. Ai fost de acord, nu?

— Da. Asa e. îmi dădusem acordul verbal. Dar n-

[5]

am anticipat toate problemele. De ce nu puteţi merge în zonele unde construiesc deja alţi hotelieri? De ce trebuie să luaţi ceva pur şi să-l distrugeţi?

— A distruge e un cuvânt puternic.

Sofia a oftat, în timp ce s-a aplecat în faţă, pe un scaun mare, straşnic capitonat,

care era când de răchită, când de plastic, în funcţie de momentul amintirii.

— Domnule Butler... Există o specie de floare – *Nolletia chrysocomoides* – care a fost văzută pentru ultima oară pe planetă aici, în Ibiza, dar a dispărut când aţi deschis primul hotel la Cala Bassa şi aţi turnat ciment peste pajiştea cu flori sălbatice de acolo. Şi nu e singura poveste de genul acesta. Vă duceţi în locuri delicate şi le desfiguraţi.

— Tatăl meu a fost botanist, a spus el cu nostalgie şi atât de încet, încât Sofia aproape că nu l-a auzit.

Tristeţea i-a trecut ca o umbră peste chip.

— N-aţi făcut altceva decât să fiţi un pericol pentru mediu. Es Vedrâ e un loc cu totul special. De care oamenii sunt foarte ataşaţi. Şi nu puteţi, pur şi simplu, să transportaţi toată ziua turiştii cu feribotul de la Cala d’Hort până acolo. Gândiţi-vă la poluare. E cea mai specială porţiune de apă. Iarba de mare de acolo e...

El şi-a dat ochii peste cap.

— Veche de o sută de mii de ani. Da. Ştiu. Cea mai

veche plantă de pe Pământ.[5] Cel mai important habitat din Marea Mediterană. Bla-bla-bla. Şi noi o să trecem pe deasupra ei cu taxiuri marine, toată ziua, de la Cala d’Hort la Es Vedranell, şi o să construim un pod care să lege insula mică de Es Vedrâ, iar oamenii – oameni reali, nu

peştii tăi preţioşi şi algele – o să se bucure de toate astea.

— Nu înţelegeţi, domnule Butler. Apa de acolo e foarte specială. Iarba de mare Posidonia e deja afectată de turism. Să mai încercaţi ceva în acea zonă

J ar însemna că v-o căutati cu lumânarea.

Art şi-a pus cafeaua lângă o statuie a lui Tanit.

— O să fii surprinsă. Sunt la curent cu poveştile. Le cunosc mai bine decât majoritatea.

Pentru Sofia, acela a fost momentul în care tonul conversaţiei s-a schimbat complet. Şi în exprimarea lui Art era acum ceva aprig şi poruncitor. O fixa cu privirea, ca un câine care urmăreşte un iepure.

— Uită-te ce-am făcut cu Cala Llonga. Era un loc vechi şi obosit înainte să venim noi. Şi acum uită-te la el. Ibiza e un loc unde oamenii vin şi cheltuiesc bani. Şi vin oameni de mai bună calitate, cheltuind bani mai buni. Protestele s-au potolit. Toată lumea a uitat de ele imediat ce am deschis.

— Nu înţelegeţi oamenii din Ibiza. Pentru ceea ce sugeraţi dumneavoastră, protestele n-o să se termine niciodată... Turismul ăsta nou. Superbogătaşii. Nu sunt benefici. Avem iahturi uriaşe care blochează

apusul soarelui şi totuşi sunt oameni care nu-şi permit să plătească chiria. Şi uitaţi-

vă ce formă are Es Vedră. Cum aveţi de gând să construiţi acolo un hotel? Nu aveţi nevoie de noi. Aveţi hoteluri peste tot. Ne puteţi lăsa în pace acum.

— Prin detonare. O să facem un raft plat şi frumos în stâncă. Am mai făcut asta, în Mallorca.

— Dar există păsări care îşi au cuiburile acolo. Cormorani.

— Serios, îţi pasă mai mult de cormorani decât de economia locală?

— Credeam că *dumneavoastră* vă pasă, a spus ea provocator. Nu asta era ideea? Ecologia şi capitalismul care conlucrează? Şi mai vorbiţi de economie! Spuneţi-le asta oamenilor care trăiesc în corturi prin parcări. A fost o greşeală să fiu de acord cu aşa ceva. Am subestimat opinia publică. O să vă confruntaţi cu o revoluţie. Christina van der Berg, cel puţin, are o mare influenţă.

Numele l-a deranjat. Ca o viespe care i-ar fi trecut pe lângă faţă. însă apoi a făcut un gest dispreţuitor.

— Oile nu au pe cine urma dacă nu există păstori.

— Ce vrea să însemne asta?

— îi iei de-acolo şi se potoleşte totul. Oamenii cu puterea de a opri acest lucru vor fi ei înşişi opriţi...

Sofia îi studia expresia rece.

— îi iei de-acolo? Cum luati oamenii?

S-a gândit la colegul ei Ricardo Martinez. Cel care murise la două zile

după ce blocase cererea pentru un complex Eighth Wonder lângă zonele umede de la Ses Feixes. Ancheta concluzionase că moartea lui fusese accidentală. îi cedase inima. O problemă nedetectată la valva aortică.

— Da, a spus Art, de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu bloca progresul, Sofia. Nu ţi-ar aduce niciun folos tie sau familiei tale.

— Există legi. Există poliţie. Aici suntem în Spania. Nu puteti să dati buzna şi să ameninţaţi oamenii.

El a ridicat un deget şi l-a îndreptat în aer spre Sofia, dar rămânând la doi metri de ea. Şi totuşi ea a simţit ceva – era sigură de asta –, a simţit acel deget atingându-i gâtul fără să-l atingă efectiv. Doar o mică senzaţie de apăsare pe laringe, iar ea a întins mâna către acel lucru invizibil care o apăsa. Dar nu era nimic acolo, apoi degetul lui – încă la aceeaşi distanţă – a încetat să mai arate spre ea, iar ea nu a mai simtit absolut nimic.

Sofia a încercat să-şi stabilizeze respiraţia.

— Ce sunteti dumneavoastră?

El şi-a înăbuşit zâmbetul, care însă a rămas acolo.

— Ultimul gând din mintea lui Ricardo Martinez.

— Dumneavoastră...

Sofia nu-şi putea găsi cuvintele.

— Gândeşte-te la mine doar ca la viitor, a

mai spus Art, cu o expresie care părea mai mult tristă decât intimidantă.

O privire de durere profundă, deşi îndepărtată.

— Inevitabil ca apusul soarelui.

Apoi am pierdut amintirea. Şi mintea. Au dispărut. Dintr-odată, m-am întors în mine însămi, întrebându-mă la ce asistasem.

CANTITATI INCERTE

— A ameninţat-o pe Sofia, am spus, odată ieşită din transă, după ce am băut o gură de bere ca să mă reaclimatizez în propria-mi minte.

Sofia se dusese la baie, am descoperit ulterior, de- aici şi dispariţia amintirii.

Şi am dat raportul, într-un şir de şoapte.

— A omorât pe cineva. Un politician. Poate mai mulţi oameni. Şi urma să o omoare pe Christina. Are Guardia Civil la degetul mic. Şi politicienii. De-aia a fost aprobat planul din Es Vedră. Iar ăsta e doar începutul unei noi etape. Vrea să construiască în cele mai protejate zone ale lumii. Aşa că începe cu cea mai protejată zonă de aici. Cred că vrea să întineze şi ultimele locuri pline de frumuseţe de pe Pământ.

— De ce? s-a întrebat Alberto.

— Poate pentru că îi plac provocările bolnave, a spus Marta. Le vede ca pe un joc. Pretinde că îi pasă de mediu, în timp ce-l distruge.

— Uneori, oamenii nu ştiu de ce fac anumite lucruri, am spus, gândindu-mă la mine şi la Aidan Jenkins şi la magazia şcolii. Sunt mânaţi să facă rău pentru că ei cred că pentru asta sunt acolo. E un tipar

ai cărui prizonieri devin, dacă nu ştiu să iubească asa cum trebuie.

Am gonit aceste gânduri.

— E puternic. Aşa a ucis oameni. Au fost de acord să-i dea nu doar stânca, ci şi marea din jurul ei. Şi e ceva extrem de inuman în el. De aceea nu-l putea vedea Christina. Poate că are şi el nişte puteri... Poate că a intrat în contact cu *La Presencia.*

Alberto a clătinat din cap.

— *La Presencia* îi ajută doar pe cei buni. N-ar ajuta niciodată pe cineva capabil să facă rău.

— Nu suntem, oare, toţi capabili să facem rău? mam întrebat.

Marta s-a pişcat de mână, apoi s-a uitat la urma lăsată de unghii şi a zâmbit cu satisfacţie. Avea ceva uşor masochist.

— Nu, a spus ea. Nu la scara la care o poate face el. Dar ai dreptate cu politicienii. Probabil că i-a ameninţat şi pe alţii din parlament. Cu siguranţă. Nu cred că au cedat prea uşor.

Le-am mai dezvăluit ceva din ceea ce citisem în mintea Sofiei.

— Mâine o să facă anunţul despre hotel.

— în ziua protestului? a întrebat Marta neîncrezătoare. E nebun?

— Probabil, a oftat Alberto. Dar la fel eşti şi tu dacă crezi că protestul ăsta mai poate să aibă loc. Noi suntem ca rechinii care simt uraganul înainte de a lovi.

Barul era plin de agitaţie, o fuziune prietenoasă între turişti şi localnici.

Marta a dat din cap.

— Da. Dar, spre deosebire de rechini, noi chiar putem opri uraganul ăsta.

Câteva femei au trecut pe acolo, lăsând pe mese fluturaşi cu Lieke la Amnesia. (Alberto îmi spusese că fluturaşii, deşi se mai foloseau, reprezentau „reţelele sociale de modă veche din Ibiza, de dinainte de TikTok”. Pe vremuri, aşa afla toată lumea ce se mai întâmpla.)

Au zărit-o pe Marta.

— *Hola,* Marta!

Iar ea a fost încântată să le vadă.

— Bună, fetelor! Ştiţi despre protestul de mâine? Pentru a opri construcţiile pe Es Vedrâ? Ne întâlnim în faţă la Mar y Sol.

— Ah, îmi pare rău, am vrea să venim, a spus una dintre ele. Dar frate-meu cântă la o petrecere la piscină, lângă Cala Comte, şi i-am spus că mă duc.

Zâmbetul Martéi a devenit mai degrabă o grimasă.

— *No importa... chao...*

Odată plecate, Alberto s-a uitat cu tandreţe la fiica lui şi a ridicat din umeri.

— Ei, nu contează. Miza e prea mare. Anulează protestul şi gata.

— *Papa,* te rog. Ştiu că încerci doar să mă ţii departe de pericole, dar dacă Art Butler obţine Es Vedrâ toţi o să fim în pericol. Asta n-ar face decât săi dea şi mai multă putere. Trebuie să acţionăm. Haide...! întotdeauna spui că admiri la capre încăpăţânarea lor de a rezista şi de a face ceea ce e bine pentru ele. Fii ca o

capră, *Papâ*[1]*.* Aşa ai fost mereu. Nu te înmuia acum.

Ochii lui Alberto străluceau de tristete. Asa de mult ar fi vrut să-i spună despre diagnosticul lui. Chiar avusese de gând să o facă. Fusese pe punctul de a-i spune că are cancer, care, în cele din urmă, îl va ucide. Şi că acesta e motivul pentru care aptitudinile lui scăzuseră.

îşi dădea seama că trebuie să fie de partea ei. încerca să-i ţină pe toţi în siguranţă pentru că nu se putea menţine pe sine în siguranţă. Fiica lui avea să împlinească treizeci de ani. Trebuia să o lase să fie adultul care devenise. Nu putea încerca să o ţină în siguranţă spunându-i să nu fie ea însăşi. Marta
cunoştea fiecare risc şi totuşi era pregătită să acţioneze. Era atât de mândru pe cât poate fi un tată. Isi dorise mereu ca fata lui să fie aleasă de *La Presencia,* dar asta nu se întâmplase niciodată. Acum era şansa ei de a avea puterea să îmbunătăţească lucrurile, iar el nu avea de gând să se pună de-a latul.

Era ceva aparte să simt acea schimbare în interiorul lui. Ca atunci când se opreşte briza şi nu rămâne decât lumina soarelui şi îti dai seama că este o zi caldă.

— *Tiens razön, mi vida!* Să-l facem mândru pe prietenul nostru Nostradamus! Să fim capre!

Marta s-a întors către tatăl ei, cu un zâmbet care exprima o complexitate de

lucruri. Unul care conţinea speranţă şi fricǎ, şi sfidare, şi iubire.

— Mulţumesc, *Papă.*

Mărturisesc că în acel moment am simtit o urmă

de invidie faţă de legătura lor.[5] Nu era doar durerea obişnuită pe care o simţeam cu gândul la Daniel. Tânjeam după o familie. După sentimentul de apartenenţă. Tânjeam să nu mai fiu bătrâna şi însingurată Grace.

Dar, de asemenea, aveam o admiraţie profundă pentru curajul Martei, care, consecventă cu ea însăşi, s-a ridicat şi a traversat pavajul, îndreptându-se către restaurant.

— *Mierda!* a înjurat Alberto, apoi a urmat-o. E nebună.

Iar eu l-am urmat pe el.

Când am ajuns-o din urmă, Marta tocmai se scuza faţă de Jorge şi Sofia că-i deranjează, apoi a trecut direct la subiect.

— Protestul o să aibă loc mâine, le-a spus ea în spaniolă, stând acolo, în picioare, iar toţi ceilalţi meseni au tăcut.

Sofia i-a zâmbit calm. Chipul şi mintea ei, mi-am dat seama, erau două entităţi complet diferite. Poate că asta era una din calităţile esenţiale pentru a fi politician. Să ai o faţă care să nu exprime nimic din ceea ce gândeşti.

— N-o să schimbe nimic, a spus ea. N-au cum să iasă în stradă destui oameni ca să oprească toate astea.

— Când o să afle că Art Butler e în

spatele afacerii, oamenii o să vină, le-a spus Marta. Mai ales după ce a distrus Cala Llonga. Es Vedră e specială. Apele din jurul ei sunt şi ele speciale. Nu e doar o problemă de mediu, ci e o chestiune simbolică. Vorbim de sufletul insulei. Nimeni nu vrea ca Art Butler să fure acest suflet. Ibiza nu e de vânzare.

Am simţit panica Sofiei. Acesta fusese motivul pentru care trebuiseră să ţină secretă informaţia. Pentru a evita să dea protestatarilor un paratrăsnet pentru energia lor.

— Cu tot respectul, domnişoară Ribas, nu prea stiti cu ce aveţi de-a face. Vă sfătuiesc insistent să intrati pe reţelele sociale relevante şi să anulaţi totul. Pentru binele dumneavoastră. Există un consens între partide cu privire la continuarea acestui proiect.

Alberto a oftat.

— Dar tu ai influenţa. Pe subiectul ăsta, tu ai cea mai puternică influenţă. Fără sprijinul tău, nimic nu s-ar putea întâmpla. Balanţa s-ar înclina. Tu eşti deputatul partidului majoritar, Sofia, tu eşti şefa, ai putea opri asta.

Piciorul stâng al Martei a tresărit de la adrenalină. Acum avea un public. Iar, fiindcă eu şi Alberto o flancam, *cu toţii* aveam un public. Tot restaurantul se uita la noi.

— Câţi? a întrebat Marta.

— Câţi ce?

— Ai spus că n-o să iasă în stradă destui oameni ca să împiedice construcţia hotelului pe Es Vedrâ. Mă întrebam, pur şi simplu, de câţi ar fi nevoie.

Soţul Sofiei a încercat să intervină. A deschis gura să vorbească, să o pună pe Marta la punct. Dar mintea mea i-a ordonat: *Taci, Jorge!* Şi aşa s-a şi întâmplat. S-a repetat situaţia cu Brian. Gura îi era strânsă ca o stridie bine închisă, iar ochii lui se întrebau ce naiba se întâmplă.

Zâmbetul Sofiei aproape dispăruse, dar nu chiar.

— Ce vrei să spui?

Marta a rămas neclintită.

— Tocmai ati declarat că n-au cum să iasă în stradă suficient de mulţi oameni pentru a opri construcţia hotelului pe Es Vedrâ. Aşadar, mă întrebam ce înseamnă suficient de multi.

Şi-atunci Alberto, din spate, de unde stătea, a întrerupt-o.

— Zece mii? Asta a fost cifra în 1999. îti aminteşti, Sofia? Am fost amândoi acolo, nu-i aşa? Erai tânără pe-atunci, nu-i aşa? îţi păsa. Şi i-am oprit. în ianuarie. Nu i-am lăsat să transforme sălbăticia intrun teren de golf şi, în schimb, să creeze o rezervaţie, îţi aminteşti? Cala d'Hort. „Golf! Nu!" Toată lumea avea acele autocolante. Deci de atât ar fi nevoie? De zece mii de oameni?

Sofia a râs un pic. Dar devenise deodată fragilă înăuntrul ei. Ca un ou pe cale să se

spargă.

— N-o să poţi strânge în veci zece mii de oameni care să mărşăluiască pe străzi. Dar, chiar dacă ai face-o, nu, e imposibil.

— Ce zici de douăzeci de mii? a întrebat Alberto, ca negociatorul cel mai nepriceput din lume.

— *Papá!*

Marta i-a tras un ghiont uşor în stomac. Ştiam la ce se gândeşte. Că nu există nicio şansă să vină douăzeci de mii de oameni la protest. în acel moment ea spera la o mie de oameni şi chiar şi asta era exagerat.

Râsul Sofiei era aproape sincer acum.

— Douăzeci de mii? Douăzeci de mii de oameni. Adică peste zece la sută din întreaga populaţie. Chiar crezi că o să vină douăzeci de mii de oameni? Am văzut şi eu conturile de pe reţelele de socializare. Nimănui nu-i pasă. Nu suntem în ianuarie. Şi nici în iunie. Toată lumea vrea doar să se distreze.

Alberto avea acum o atitudine fermă. Am înţeles de unde o moştenise Marta.

— Şi dacă am face-o? L-ai opri? Ar trebui, nu? Să asculţi vocea străzii, nu? De aceea ai fost aleasă, nu?

— Şi, în acest scenariu ipotetic, aţi plăti taxele legale?

Alberto a dat din cap.

— Patruzeci de mii de euro. Ştiu cât de mult costă să anulezi totul.

— Mai degrabă optzeci de mii.

Sofia a zâmbit. Ştia că Marta şi Alberto n-au atâtia bani la dispoziţie. A observat

că un alt client filmează scena cu un iPhone.

— Deci da. Bineînţeles. Sunt o persoană care ascultă. O spun aici, în faţa atâtor martori. Dacă poţi acoperi costurile legale, care altfel ar trebui plătite din impozitele noastre, şi dacă poţi aduna douăzeci de mii de oameni la protestul tău, mâine după- amiază, atunci batem palma... îmi retrag sprijinul.

— Ei bine, putem face asta, a spus Alberto. Putem aduce şi oamenii, şi banii.

Zâmbetul Sofiei persista.

— Foarte bine. Iar eu sunt o femeie de cuvânt. Dacă reuşeşti, o să-mi respect promisiunea.

În timp ce ne îndepărtam, iar Alberto arunca ultima bancnotă de zece euro pe masa din afara barului, Marta s-a uitat la tatăl ei.

— Ce-o fi fost în mintea ta?

El a dat să chicotească.

— Nu vă faceţi griji. Putem s-o facem. Am câteva idei strălucite.

TOATE IDEILE STRĂLUCITE DIN MINTEA LUI ALBERTO

FLUTURASUL

Cum treceam noi pe lângă bar, am văzut fluturaşul.

— Cât de popular e Amnesia? am întrebat.

Marta a stat şi s-a gândit, cât am trecut pe lângă un muzicant ambulant care cânta un cântec popular în catalană.

— Aproximativ cinci mii de oameni în fiecare noapte a săptămânii în timpul verii.

Alberto a clătinat din cap.

— Cinci mii nu înseamnă douăzeci de mii.

— Mulţumesc pentru actualizarea matematică, am spus eu.

— Stai, are dreptate! a gândit Marta cu voce tare. Miercurea la Amnesia vin mai multi localnici decât turişti. Lor chiar le pasă de lucruri precum Es Vedră. Şi cunosc alti oameni. Există o chestie care se numeşte *social media, Papa.*

Alberto a zâmbit. îi plăcea când fiica lui îl lua niţel peste picior. Mai ales în momentul acela.

— Şi vrei să spui că mergem la Amnesia?

Am încuviinţat din cap.

— Da.

Apoi l-am imitat cât am putut de bine pe Alberto, ca să o înveselesc pe Marta.

— Asta e Ibiza. Nimeni nu e prea bătrân pentru nimic. E un nonagenar care dansează la Pacha în fiecare noapte...
— Bine. Ai dreptate. Tu nu eşti prea bătrână. Eu nu sunt prea bătrân. Iar Marta, cu siguranţă, nu e prea bătrână. Mergem la Amnesia.

Şi-a descheiat, anticipat, un nasture de la cămaşă. Fiica lui s-a încruntat la el.
— Prea mult? a întrebat-o. Ar trebui să-l păstrez pentru OnlyFans?

Marta era confuză din două motive. în primul rând, se întreba cu groază cum de ştie tatăl ei ce e OnlyFans. Şi, în al doilea rând, habar nu avea ce pun eu la cale.

— Dar care-i planul? m-a întrebat ea.

— Lieke, am spus. Lieke e planul.

Alberto a căscat. Şi m-am molipsit şi eu. Telepatía căscatului.
— O să fie o noapte lungă. Ar trebui să tragem un pui de somn disco. N-avem nevoie de mult somn în fiecare zi. Dar *avem* nevoie de somn. Altfel puterile nu mai funcţionează.

Marta a încuviinţai.
— Da. Un pui de somn disco. Avem nevoie de un pui de somn disco.
— Un pui de somn disco? am întrebat.
— Un pui de somn, a răspuns Marta cu inocenţa zâmbitoare a unei educatoare, înainte de discotecă. Lieke e cap de afiş, aşa că abia pe la două noaptea o să înceapă. Cel mai devreme.

— Ce fel de noapte e aia care nu începe până la două? am întrebat.
— O noapte la Ibiza, a râs Alberto. Hai! Bucură-te de *la madrugada*... E timpul să te simţi vie, Grace.

UN SCOP

Aşadar, iată-mă! înapoi de unde începusem, înapoi la noua mea casă minusculă de pe Carretera Santa Eulalia, cu maşini care treceau pe lângă ea. Era zece şi două minute. Traficul nici măcar nu atinsese vârful încă. Ceva se simţea diferit acum, Maurice. Nu o mai uram. De fapt, începeam să mă simt ca acasă.

Nu ştiu ce a făcut ca această casă să devină acasă. Nimic nu se schimbase cu adevărat în ea, în afară de frumoasa floare de pe potecă, evident. încă erau acolo holul claustrofob, sufrageria mică, vechea canapea şi o cuvertură boemă sărăcăcioasă. Covorul avea nevoie să fie curăţat, ventilatorul mare din sufragerie rămăsese vizibil înfundat cu praf şi, spre ruşinea mea, încă nu spălasem gresia. Pianul de lângă fereastră umplea jumătate din încăpere. Vechiul *hi-fi* şi teancurile de discuri şi casete dădeau senzaţia unor

piese de muzeu. Aerul rămăsese greoi, umed şi apăsător. Dar acum era diferit. M-am simţit, cumva, uşurată să fiu acolo.

Ca să te simţi ca acasă trebuie să existe un motiv. Şi acum exista un motiv, un scop pentru care mă aflam în acel loc. Din nou am simtit ceea ce simţisem la aeroport. Am înţeles de ce Christina voise să ajute oamenii. Şi acum eu eram, ca să folosesc expresia

Christinei, un *protector.* Trebuia să protejez oamenii şi locul din jurul meu. Nu acesta era argumentul suprem? După atâţia ani în care mă simţisem inutilă în univers, acum simţeam că e cu adevărat nevoie de mine.

Şi e reconfortant să simţi asta. Chiar este.

SEMNALUL

Abia acum apreciam galeria de pe perete. Cea plină de imagini cu prietena mea pierdută. Zâmbetul ei era ca al unei surori, aşa îl simţeam. Şi, cum nu avusesem niciodată o soră, îmi plăcea.

M-am uitat la fotografia unei Lieke foarte micuţă, care îsi ţinea ursuleţul de plus.

— Ai iubit-o, am spus.

Nu ştiam cu adevărat cui mă adresez, lui Lieke sau Christinei. Poate amândurora.

M-a învăluit o adiere de durere sufletească bruscă, dar familiară. M-am gândit la fiul meu, în anii ’80, jucându-se cu figurinele sale Luke Skywalker şi Han Solo. Scotea nişte sunete ca de sabie cu laser. Era un fel de crampă mentală genul ăsta de amintire. Pentru că nu apărea niciodată într-un mod neutru, ci întotdeauna se filtra prin lentila ruşinii şi a dispreţului faţă de mine însămi. Deci, da, locul îl simţeam diferit, eu mă simţeam diferită, dar nu *total.*

Chiar şi noul meu sentiment de apreciere a casei a venit însoţit de unul de vinovăţie, pentru că nu era şi Karl acolo. Asta era problema mea. Vinovăţia venea

odată cu fericirea sau o urma îndeaproape.

M-am uitat la fotografia Christinei cu Freddie Mercury, la Pikes Hotel, în încercarea de a-mi recăpăta starea de bine. Ea fusese printre artiştii care cântaseră în acea noapte. I-am putut simţi, vag, emoţiile. Şi ziua zdrobitoare şi însingurată care le urmase. Fusese ca într-un carusel de emoţii în perioada aceea, se scufundase şi se ridicase, dar apoi venise *La Presencia* şi îi văzuse potenţialul.

înainte de culcare, m-am uitat peste cărţi şi am luat *La vida imposible* de Alberto Ribas. *Imposibila viaţă.* Sau *O viaţă imposibilă.* Să mergem pe ultima variantă de traducere, pentru că i se potrivea destul de bine lui Alberto. Era ridicol de grandioasă şi de sentimentală şi părea să aibă aspiraţii înalte.

M-am uitat la ilustraţia de pe copertă. Marea şi Es Vedrâ, văzute din Cala d'Hort, îmi dădeam seama acum. Liniile care ieşeau din apă erau menite, fără îndoială, să reprezinte *La Presencia.*

Am deschis-o la pagina 153 şi am tradus automat din spaniolă:

> Şi, chiar şi atunci când dovezile erau de netăgăduit, cum fusese incidentul Manises, confirmat de mai multi martori oculari şi de documentele acum desecretizate ale Forţelor Aeriene Spaniole, oamenii au ales să nu creadă, pentru că este mai uşor să respingi lucrurile decât să rişti o schimbare

radicală a viziunii asupra lumii...
Am răsfoit mai departe:

încă de la sosire au existat dovezi că *La Presencia* acţionează în diferite moduri pentru a salva mediul natural din Ibiza. De exemplu, au existat declaraţii ale unui pescar care fusese salvat de „o lumină din ocean' şi care, ca urmare a acestui episod, dobândise capacităţi paranormale. în timpul unui raid aerian al forţelor lui Franco, în 1936, se simţise protejat, pe măsură ce capacităţile sale deveneau mai puternice. Acest pescar se numea Joan Bonanova. El a spus că a văzut o lumină albastră – curgându-i prin vene şi, de asemenea, i-a povestit unui jurnalist cum s-a simţit conectat cu fiecare animal din Ibiza şi a reuşit să le trimită un semnal. Şi alţii au confirmat această mărturie, spunând că au văzut animale comportându-se ciudat în acea noapte. Că fiinţe din toate speciile acţionaseră unite şi se îndreptaseră spre interiorul insulei, departe de bombardamentul de deasupra Ibiza Town şi de-a lungul coastei. A existat chiar o relatare – apărută un deceniu mai târziu – despre o turmă de capre care a atacat şi a ucis un soldat, în faţă la Església de la Mare de Déu de Jesús, deşi guvernul lui Franco a respins acest lucru drept „propagandă antinaţionalistă”.
Am pus cartea jos.
Un *semnal,* m-am gândit în sinea mea.

Ceva similar cu ceea ce sugerase Christina în mesajul ei către mine. Era interesant. Am îndrăznit să mă întreb dacă o asemenea putere se află şi în mine şi de ce-ar fi nevoie pentru a o dezlănţui. O putere de a vorbi cu animalele, dincolo de un Dr. Dolittle sau de un Tarzan. De a comunica, simultan, cu mii de animale. Pentru a aduce întreaga natură împreună de dragul naturii. Mi-am dat seama că ar fi fost o lucrare interesantă. Alberto mă mai înmuiase, dar tot nu voiam să-l aduc la mine în pat, nici măcar sub formă de carte. Asa că am luat *Contele de Monte-Cristo.* După cum am spus mai devreme, citisem această carte şi îmi plăcuse în tinereţe. însă mi-am dat seama că, de fapt, n-aveam nevoie s-o recitesc. O ştiam pe dinafară. Cu o săptămână în urmă n-aş fi putut cita nici măcar o singură frază. Iar acum puteam să fiu pe post de *audiobook.* Aş fi extras orice frază la fel de uşor cum mi-aş fi smuls un fir de păr din cap.

„Nu există nici fericire, nici nenorocire în lume; există doar compararea unei stări cu cealaltă şi atâta tot. Doar cel care a simtit nefericirea cea mai cumplită e în stare să simtă cea mai mare fericire”[5].

Am descoperit că este adevărat, Maurice. Totul este doar o comparaţie. în matematică, numerele au valoare după cum sunt mai mari sau mai mici decât vecinele lor, în timp ce în artă Leonardo da Vinci a avut nevoie de întunericul contrastant dimprejur pentru a reda

lumina sfântă a lui Ioan Botezătorul. *Chiaroscuro,* aşa cum spun italienii şi pasionaţii de artă. (Ştiam cuvântul de când văzusem o emisiune despre Renaştere, cu ani în urmă, dar n-am ştiut că-l ştiu până când *La Presencia* nu l-a scos la suprafaţă.) Contrastul dintre lumină şi întuneric. Viata toată este un clarobscur. Sensul său derivă din diferenţa

relativă.

Oricum, l-am pus înapoi pe domnul Dumas şi am luat o carte pe care, cu siguranţă, nu o citisem. *Ghidul suprem al clarviziunii: volumul 8.*

Am deschis-o la întâmplare. Sau poate că nu a fost tocmai întâmplător. Pentru că pagina la care am nimerit avea titlul capitolului „Vinovăţie şi intruziune”.

Am citit o frază: „Pentru a-ţi îmbunătăţi cu adevărat abilităţile şi a ajunge la următorul nivel, mintea ta trebuie să fie liberă de poluarea mentală. Şi nimic nu poluează şi nu înfundă mintea atât de tare ca vinovăţia...”

Atât am citit, dar a fost suficient. Pentru că m-a făcut să mă gândesc la ce spusese Christina despre borcanul de măsline. *Uneori, pun borcanul de măsline lângă patul meu. Chiar lângă cap. Dacă o să faci şi tu asta, o să-ţi spună diverse lucruri prin intermediul viselor. Lucruri pe care trebuie să le auzi.*

Visele sunt cele mai vii pe care le-ai

cunoscut vreodată. Şi sunt pline de acele adevăruri care vindecă...

A fost ultima picătură. Mi-a spus foarte multe. A fost genul de adevăr vindecător. Şi exact de asta aveam nevoie. Dacă trebuia să-i ajut pe toţi să fie în siguranţă, dacă trebuia să ajut la protejarea stâncii Es Vedră şi a Ibizei de distrugătorii de viaţă precum Art Butler, atunci trebuia să fac ceea ce nu fusesem niciodată în stare: să-mi înfrunt vinovăţia cu capul sus.

Era timpul să privesc adevărul în faţă.

---

[5] Alexandre Dumas, *Contele de Monte-Cristo,* trad. Gellu Naum, Minerva, Bucureşti, 1985, voi. 6, p. 286 (n. tr.). ’

UN PUI DE SOMN DISCO

Am luat borcanul plin cu extract de *La Presencia,* am deşurubat capacul şi l-am aşezat pe o comodă mică. Dar mai înainte am turnat puţină apă intr-un ghiveci cu un crin al păcii ofilit, apoi m-am băgat în pat şi, în ciuda faptului că aveam atât de multe lucruri la care să mă gândesc, am adormit.

Visul a venit brusc.

Eram din nou în ocean. Eram *cu adevărat* acolo, în apa rece, dar de data aceasta fără costumul de scafandru. Şi am văzut ceea ce văzusem prima dată, cu Alberto. Braţul de lumină întins de *La Presencia.* Trecea printre baracude, însufleţindu-le, iar gândurile lor erau un murmur colectiv de eliberare. Şi a ajuns la mine, înconjurându-mă cu o luminiscentă albastră schimbătoare.

S-a încolăcit pe gleznele mele şi m-a tras prin apă, cu viteză, spre norul în formă de sferă care strălucea şi pulsa, până când am ajuns în el. Iar în momentul acela eram în altă parte. Undeva unde mai fusesem înainte. Pe plaja portocalie care nu era o plajă, lângă marea strălucitoare care nu era o mare şi lângă copacii aceia cu frunze albe. Şi puteam să respir sau

simţeam că pot să respir, iar aerul era pur şi dulce.

Dar în acest vis, în acest vis viu, mult prea real, am simţit cum corpul meu îşi pierde din forţă cu fiecare secundă. Am simţit că mă cuprinde o amorţeală fizică, în timp ce durerea mea lăuntrică sporea odată cu vocea neîntreruptă a vinovăţiei. Cea cu care trăisem prea mult timp.

Sunt o persoană rea. Am făcut lucruri rele. Sunt o persoană rea. Am făcut lucruri rele. Sunt o persoană rea...

O PERSOANA PE CARE AM RECUNOSCUT-O

O clipă mai târziu – cumva – mă aflam printre copaci. Care erau la fel de înalţi ca sequoia, dar cu trunchiuri netede, iar printre frunzele lor albe se iţeau flori galbene. în depărtare, am văzut conturul neclar, înceţoşat a doi copii salacieni, care râdeau şi jucau un joc necunoscut.

Apoi am văzut o masă. Una foarte pământească. Şi cineva care stătea acolo. Cu părul lung, un zâmbet blând, ochii strălucind ca nişte monede într-o fântână. O persoană pe care am recunoscut-o instantaneu, ca şi cum n-aş fi văzut-o de ieri.

Christina.

CEA MAI BUNA PERSOANA PE CARE AM CUNOSCUT-O VREODATĂ

Era Christina cea tânără. Un amestec de Carly Simon şi Nana Mouskouri. Christina Papadakis, nu Christina van der Berg, cea care avea să devină. Christina care le cântase *Rainy Days ană Mondays* copiilor de la şcoală, lăsându-i cu gura căscată.

Avea acelaşi aer strălucitor şi încă purta un colier de mărgele. Stătea la masă, bătând darabana cu unghiile ei de culoarea teracotei. Masa era chiar acolo, în pădure, înconjurată de copaci, cu copiii care se jucau mai încolo.

Am observat pe masă o lampă, cu baza de porţelan în formă de ananas. Mai era şi o sticlă de Blue Nun

plină pe jumătate.

— Bună, Grace!

îmi simţeam picioarele în nisip, cât se poate de real. Epuizată, m-am îndreptat către masă şi m-am prăbuşit pe un scaun, în faţa vechii mele prietene.

— Christina? Chiar se întâmplă asta? Eşti aici?

— Da, a spus ea. Şi nu.

Eram slăbită şi confuză.

— Ce vrei să spui?

— Aici eşti pe Salacia. Vezi Salacia şi pe salacieni. Au fost amabili şi au grijă de mine. Sunt în această lume. Am reuşit. N-o să fiu nemuritoare, dar o să fiu cât pot de sănătoasă pentru cât timp o să pot. E frumos aici. Locuitorii trăiesc undeva dincolo de acei copaci. Şi se îngrijesc atât de bine de nou-veniţi. Sunt atât de buni, Grace! Le pasă de întregul univers, aşa cum ţie ţi-a păsat de mine, cândva...

Abia puteam vorbi.

— Sunt pe altă planetă?

— Nu. Tu nu eşti aici. Dar n-are importanţă. Ceea ce vezi e real. *La Presencia* ti-a oferit acest cadou. Nu e un vis, Grace, nu în vreun sens normal al cuvântului. E *adevărul.*

— Atunci, de ce se întâmplă? La ce foloseşte adevărul ăsta?

— *La Presencia* a vrut să vii la Ibiza pentru că ştia de ce eşti capabilă. Ştia că poţi avea o contribuţie vitală la conservarea mediului. Şi eu ştiam asta. De aceea te-am ales pe tine. Ştiam că poţi salva vieţi şi ştiam că poţi ajuta la salvarea insulei. Şi asta şi faci. Aşa devii un protector. Eliberându-te pe tine mai A > A . întâi.

Christina avea un castron acum. Un castron plin cu felii de ananas. în confuzia mea, încercam să-mi dau seama dacă apăruse din senin.

Ea a arătat spre marea translucidă,

strălucitoare.

— Eliberându-te de îndoială. De vinovăţie. De ceea ce ai făcut. Trebuie să fii la fel de limpede ca marea asta. Te-ai priceput să rezolvi lucruri, Grace. Singurul lucru pe care trebuie să-l mai rezolvi acum eşti tu însăţi. Eşti încă blocată în propriul tău trecut.

— Dar...

— înţelegi matematica, Grace. Negativitatea are mai multă putere decât pozitivitatea. Când înmulţim un pozitiv cu un negativ rezultatul este întotdeauna negativ. Trebuie să vezi lucrurile altfel. Trebuie să faci un plus dintr-un minus.

— E imposibil.

— Atâtea lucruri pe care le considerai imposibile au devenit posibile. Ăsta e ultimul.

— Nu e vorba doar despre Daniel, am îngăimat. Am fost o soţie rea la fel cum am fost şi o mamă rea.

— Ai fost o soţie bună. Şi o mamă şi mai bună.

> > î

Christina a râs un pic şi râsul ei a fost ca o melodie suavă. A străpuns delicat o felie de ananas cu o furculiţă.

— Aş fi putut să aleg pe oricine. Dar te-am ales pe tine. Eşti cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu m-ai cunoscut.

— Te-am cunoscut mai bine decât crezi. Te-am văzut în întregime. Ţi-am văzut viitorul. Am văzut ce ai putea deveni.

— Am şaptezeci şi doi. Mi-a mai rămas atât de puţin.

— Greşit. Ai fost tristă şi singură multă vreme, Grace. Dar nu trebuie să mai fie asa.

>

M-am gândit la viaţa mea din Anglia. Cea pe care nu o văzuse nimeni, cea în care eu aproape că nu existam. Cea în care eram copacul care se prăbuşea neauzit în pădure.

— Sunt o persoană cu defecte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Grace! Toată lumea are defecte. Asta înseamnă să fii om.

— Nu toată lumea, am spus.

— Ba da, a spus ea fără vreo tresărire. Toată lumea. *Todo. El. Mundo.*

Şi apoi mi-a pus ceva în mână, cu un gest apăsat. Lănţişorul cu Sfântul Cristofor.

— E momentul să ţi-l înapoiez pentru totdeauna.

Şi eu m-am uitat la el.

Iar când am ridicat din nou privirea nu mai era niciun bol cu ananas. Şi nici Christina. Pe masă era un meniu al unui restaurant numit Raj Pavilion. Restaurantul la care mergeam eu şi Karl când eram studenţi în Huli. Cel în care mă ceruse pentru prima dată în căsătorie.

IMPERFECŢIUNEA PERFECTA

Masa era pusă, acum, pentru două persoane, cu tacâmurile pe şerveţele, în stilul oricărui restaurant.

M-am uitat la meniul care zăcea pe faţa de masă. Şi, când am ridicat privirea, el stătea chiar acolo. Karl. Tânărul Karl. Cel căruia-i plăcea Jimi Hendrix şi voia să fie chitarist în Black Sabbath. Cel cu părul negru şi perciuni şi ochelari subţiri şi cu o energie debordantă care îl făcea să se foiască pe scaun, mişcând uşor din cap, ca şi cum ar fi tricotat cu nasul.

— *Bhaji-un\e* cu ceapă sunt bune, nu-i aşa? a spus el luând meniul.

Un chelner a apărut de nicăieri.

— Sunteţi gata să comandaţi sau vă mai las un moment?

— Da, un moment, am spus în timp ce o creatură din cer, cu pene de indigo, zbura deasupra capetelor noastre, iar cei doi copii salacieni continuau să se joace în fundal.

în principiu, vedeam realitatea Salaciei suprapusă cu realitatea propriei mele memorii şi psihologii. Totul se aduna în jurul forţei adevărului, pătrunsă în visul meu-care-nu-era-un-vis datorită forţelor

fotonice din borcanul de măsline. Era, pe scurt, cam *derutant.* Şi totuşi mă concentram asupra lui Karl. Aflasem cândva, cu ani în urmă, după o excursie la parcul de distracţii Goose Fair din Nottingham, unde mă dădusem în masinutele care se învârteau, că pentru a-ti trece ameţeala soluţia e să te uiţi la un punct fix din faţa ta. Karl a fost punctul meu fix. Mam concentrat asupra lui şi totul s-a oprit.

— Momentele sunt importante, a fost de acord Karl.

A zâmbit, cu zâmbetul lui romantic, pe care îl avea în primii noştri ani, şi cu ochii strălucind ca ai lui Paul Newman.

— Zboară atât de repede, încât uneori nu apucăm să le vedem.

— Nu am fost bună pentru tine, Karl.

S-a uitat la inelul de pe degetul meu. Un mic smarald pe o bandă îngustă de argint.

— Ştii cum descoperi dacă un smarald e autentic? m-a întrebat el.

— Datorită imperfecţiunilor, am răspuns.

— Da. Exact. Asta mi-a spus şi doamna de la magazinul de bijuterii. Fix invers faţă de celelalte pietre preţioase. Un smarald, cu cât are mai multe reziduuri, fisuri şi defecte, cu atât e mai frumos. Un smarald autentic e frumos pentru defectele sale. Ei îl numesc *imperfecţiunea perfectă.* Doar un smarald fals poate fi perfect în sens convenţional.

— Dar poate avea şi prea multe imperfecţiuni, am spus.

— Ce vrei să spui, iubire?

— Ce se întâmplă când asta e tot ce vezi? Când nu poţi vedea bijuteria, ci doar impurităţile?

M-a privit pierdut, aşa că am spus-o cât de clar am putut.

— Tu ai fost foarte bun pentru mine. Dar eu n-am fost bună pentru tine.

— Despre ce vorbeşti? Despre Daniel? N-a fost vina ta. Era pe bicicletă, afară.

— As fi putut să mă duc cu el în oraş. Asa cum îsi dorea. Dar eram prea ocupată să citesc un catalog.

— Aş fi putut şi eu. Dar eram la cârciumă. Prea ocupat să beau o halbă.

— Ploua. Nu ar fi trebuit să-l las să plece.

— N-ai văzut niciodată pe cineva pe bicicletă prin ploaie? îi plăcea bicicleta aia. Nu puteai să-l ţii departe de ea.

Nu înţelegeam prea bine ce vrea să spună. O parte din mine îsi dorea sau avea nevoie să rămână vinovată. Aşa că am adăugat:

— Mă refer la Aidan Jenkins.

— Colegul tău?

— Da. Am făcut sex cu el în magazia şcolii. Chiar mi-a plăcut. Dar de atunci nu prea mi-a mai plăcut ceva. Pentru că te iubesc. Şi n-aş fi putut să-l iubesc pe el, niciodată.

Karl a dat nonşalant din cap.

— O, da! Ştiam.

— Cum adică?

— A sunat o dată.
— *A sunat?*
— Era beat.
— *Beat?*
— Să fiu sincer, m-a făcut să mă simt mai bine.
— *Mai bine? Cum?*
— Ţi-o aminteşti pe Deborah? Fata pe care ţi-am prezentat-o la barul sindicatului?
îmi aduceam vag aminte. Cumva amintirea era încă acolo, după atâtea zeci de ani. Blondă, cu un breton stufos şi un zâmbet viclean.
— Mda. ’
— Ei bine, mi-o trăgeam cu ea în fiecare marţi. Şi în fiecare joi.
Mi-a luat o secundă să procesez.
— Ce? Dar m-ai cerut în căsătorie.
— Da. Recunosc că e ciudat. Ba chiar curată nebunie. Cred că sentimentul de vinovăţie ne joacă feste. Oricum, în momentul ăla din trecutul nostru comun n-am fost uşă de biserică, Grace. Mă duceam acasă la ea când tu mă credeai la cârciumă. Beam câte-o sticlă de vin prost şi fumam, pentru că erau anii ’70, iar de nouă ori din zece ne-o şi trăgeam. Toate astea în timp ce tu te întâlneai cu Claudette. într-o zi, aproape că ne-ai prins în flagrant, îţi aminteşti?
— De ce-mi spui toate astea?
— Pentru că e adevărul. Adevărul, cu defecte, al iubirii noastre, perfectă în simetria ei frântă. Te iubesc, Grace

Winters, iar greşelile noastre nu fac ca dragostea să conteze mai puţin.

— Karl...

— Trebuie să mergi mai departe. Ascultă-mă. Uită- te la mine. Uită-te la mine, aşa tânăr cum mă vezi. O versiune ceva mai în vârstă a mea s-a căsătorit cu tine. Ne-am iubit, am trăit şi vremuri foarte bune, şi vremuri foarte rele, şi vremuri asa şi-asa. Şi am încercat să avem copii şi n-am reuşit, până când, în cele din urmă, am avut unul, iar eu am devenit neatent şi iritabil, îmi uram serviciul, beam prea mult şi începusem să sforăi foarte tare. Aveai slujba ta, care era cel puţin la fel de stresantă ca a mea, şi totuşi eu mă aşteptam, fără s-o spun, ca tu să te ocupi de creşterea copilului. Şi ai făcut asta. Chiar bine. Şi ne prefăceam că suntem fericiţi până când 1am pierdut. *Noi,* Grace. *Noi.* Niciunul dintre noi nu era cu el. A murit. A fost o tragedie, dar a fost şi un accident, aşa cum sunt majoritatea lucrurilor. Iar eu fac urât atunci când sufăr. Uneori strig şi lovesc peretele şi ies ca o furtună. Şi te-am neglijat, iar tu ai făcut o prostie. Dar, mai devreme sau mai târziu, toata lumea face câte o prostie... Şi niciun sentiment de vină, oricât de apăsător ar fi, n-o să şteargă ce s-a întâmplat. Şi nici n-o să mă aducă înapoi. Nu mai sunt. Şi vreau ca tu să trăieşti. Vreau să trăieşti.

— Unde i Daniel? l-am întrebat.

Şi apoi am spus-o mai tare, sperând că

mă va auzi şi Christina.

— Unde-i Daniel? Pot să vorbesc cu Daniel asa cum am vorbit cu tine? Ştiu că, de fapt, n-ar fi el. Aşa cum nici tu nu eşti, de fapt, tu. Dar ar fi adevărul despre el. Am nevoie de adevăr. Trebuie să-i văd faţa. E aici?

Karl a clătinat din cap.

— Nu poate fi văzut. încă eşti prea... *tristă.* La partea aia a adevărului e cel mai greu de ajuns. Dar adevărul meu e că te-am iubit mereu pentru ceea ce erai. Am iubit totul. Inclusiv greşelile.

Aceste cuvinte au fost puternice. M-au cutremurat.

— Şi eu te-am iubit mereu, i-am spus, reuşind să nu plâng.

Şi-a împreunat mâinile, aproape ca în rugăciune.

— Am ştiut asta întotdeauna, Grace. Mi-ai spus totul. Chiar şi atunci când n-ai făcut-o. Dar sunt aici

ca să-ţi spun că nici eu n-am fost perfect. Am trăit cu greşelile mele, m-am iertat şi la fel trebuie să faci şi tu. E nevoie de tine. Te iubesc, Grace. întotdeauna te-am iubit şi o să te iubesc mereu. Dragostea nu dispare pur şi simplu. E ca lumina. Continuă să călătorească. Dar trebuie să mergi mai departe. Tu nu-ti aminteşti de mine. Vinovăţia îti întunecă

întotdeauna perspectiva. Pentru a-ţi aminti de noi, pentru a-ţi aminti binele, trebuie să te eliberezi, Grace. Trebuie să

trăieşti.
— Te iubesc, Karl.
— Atunci, te rog, eliberează-te... Nu eşti aici pentru a fi perfectă. Niciunul dintre noi nu este. Eşti aici să trăieşti. Aşa că nu te mai agăţa de mine...
— înainte de asta, vreau doar să-ţi spun că ar fi trebuit să te las să dai muzica mai tare. Era cu adevărat grozavă. Ar fi trebuit să încerc s-o ascult.

Iar el a zâmbit larg. Ochii îi străluceau ca nişte sori îndepărtaţi. îmi făcuse bine să-l văd, dar acum ştiam ce am de făcut. Şi el ştia.
— Du-te acum! Du-te!

Era timpul.

COPILUL TREZIT

La Presencia aducea lucrurile înapoi. Vindeca rănile şi reînvia speciile dispărute. Asta se întâmpla, de fapt. înfloream printre crăpături. Mă întorceam.

Şi tocmai în acel moment am simţit apa bălţind la picioarele mele. Mi-am aruncat privirea în jos şi am văzut-o strălucind în acel albastru de nedescris şi

crescând mai rapid decât orice maree.

Iar, când m-am uitat înapoi, totul dispăruse. Masa. Plaja. Copacii. Oamenii. Toţi, în afară de mine. Eu am fost purtată în sus, în interiorul acelei luminiscenţe pure, până când am ajuns în aer. în şezut, trează, în patul meu. Aproape gata să trăiesc şi să ajut viaţa.

STRĂLUCIREA

Era ora unu noaptea şi m-am trezit din somn vioaie ca un căţeluş.

Borcanul, am observat, strălucea ca niciodată.

Toată camera era luminoasă. Genul de strălucire care te-ar fi făcut să te întorci cu spatele, în mod normal, dar cumva n-am avut nevoie să fac asta. Cu siguranţă, urma să înfrunt multe pericole. Art Butler era încă acolo. Cu toţii ne aflam într-un potenţial pericol creat de un om care poate nici nu era om. Dar să-ţi spun ceva. Pot face faţă oricărei furtuni exterioare, dacă ar fi să o compar cu starea interioară care îţi înceţoşează complet vizibilitatea. Iar acea stare dispăruse acum. Mi-am pus o întrebare retorică: ce poate fi cu adevărat mai bun decât o casă plină de iubire, lăsată ţie de o prietenă îndepărtată, pe cea mai incitantă insulă din lume?

Mi-a luat o secundă sau două să observ că, în mijlocul strălucirii, crinul păcii de lângă pat nu mai era pleoştit şi pe moarte. Frunzele îi erau de un verde profund, suculent. I-am simţit trăirea. Nu erau tocmai *gânduri.* Plantele nu au gânduri, aşa cum avem noi.

Totuşi, lucrul cel mai remarcabil era obiectul pe care îl ţineam în mână. Lănţişorul cu pandantivul Sfântului Cristofor, chiar acolo, în palma mea. Cadoul pe care îl făcusem revenise la mine. Am simţit chipul în relief şi silueta Sfântului Cristofor, care îl purta pe pruncul Isus în braţe peste râu. L-am strâns ca pe o comoară pierdută, ceea ce şi era, de fapt, şi m-am întors către borcanul de măsline, spunând:

— Mulţumesc.

Apoi am făcut un duş, mi-am pus lănţişorul şi am ales nişte haine. Nişte pantaloni eleganţi, plisaţi şi o bluză de sifon. M-am uitat în oglindă şi m-am simţit pregătită.

— Hai, Grace! mi-am spus. E timpul să trăieşti.

GRACE WINTERS + 2

Insula era plină de zgomote.

Clubul de noapte Amnesia era chiar lângă drumul principal care leagă oraşul Ibiza, din est, de San Antonio, din vest. Era, la fel ca multe dintre cluburile de noapte de-aici, ridicol de mare. Cât o catedrală sau un hangar de avioane. Şi trebuie să recunosc că era destul de interesant.

Nu mai fusesem într-un club de noapte din 1980 – Roxy s, în Lincoln, unde o femeie beată vomitase pe pantofii mei, în timp ce pe fundal se auzeau Kool & the Gang.

Mulţi dintre clubberii care aşteptau la rând purtau ţinute uluitoare. Dacă exista un cod vestimentar, era unul greu de descifrat. Era o femeie în costum de baie de un verde strălucitor, combinat cu adidaşi la fel de verzi. Alta purta o rochie lungă, roşie, care era eleganţa întruchipată. Era un tânăr cu un top de plasă negru, care purta o geantă de mână. Un cuplu elegant, îmbrăcat în negru, care se ţinea de mână la coadă şi se întreba dacă aceasta era ultima lor noapte împreună. O grămadă de ochelari de soare care nu erau strict necesari. Şi mai multe

culori decât într-un rond plin de hortensii. Alberto purta pantalonii scurţi şi şlapii rupţi, la pachet cu o cămaşă hawaiiană deschisă, care nu făcea nimic pentru a-i ascunde indecenta cantitate de păr de pe piept. Fiica lui purta unul dintre tricourile ei inteligente – alb, cu un pământ minuscul, albastru, în mijloc. *Pale Blue Dot*era sloganul, în engleză. Ştiam – pentru că pe-atunci
ştiam aproape totul – că trimite la un discurs al lui Cari Sagan, în care făcuse referire la imaginea îndepărtată a Pământului captată de sonda spaţială *Voyager1.*

Purta tenişi galbeni şi pantaloni în dungi verzi şi albe, ca frunzele unei plante-păianjen. Strălucea de-a dreptul datorită fardului de obraz biodegradabil şi nepoluant. Părul ei era creţ şi fantastic de ciufulit, astfel încât, dacă mijeai ochii, o puteai lua drept o Meduză mai de treabă. Pe scurt, arăta grozav. Şi, în locul senzaţiei mele obişnuite lângă cineva cu aspect la modă şi care avea pe jumătate vârsta mea, nu mă simţeam deloc jenată sau prost îmbrăcată. Mi s-a părut că arată cool şi asta a fost tot.

I-am urmat pe Marta şi pe tatăl ei pe lângă coada lungă de clubberi care stăteau în faţa clădirii – iluminată de reflectoare multicolore în mişcare şi de narcisa galbenă, simbol al Amnesiei[3] – [3]

până la cel mai corpolent agent de pază. în mâinile lui, iPadul părea cât un timbru poştal.

— Rafael!

Iar namila a zâmbit, cu chipul strălucind albastru datorită luminii.

— Hei, Alberto!

Rafael l-a îmbrăţişat pe Alberto.

— *Papă* a fost DJ aici, mi-a explicat Marta la ureche. Acu o sută de ani. Rafael îl cunoaşte de-o viată. De la el a învătat să facă scufundări. E o insulă mică.

— Mulţumesc pentru şarpe, a spus Rafael. Fiica mea îti este recunoscătoare.

— Ah, a fost plăcerea mea. Şarpele ăla e un filozof, o fiinţă gânditoare, care-şi dorea o companie de calitate...

Rafael i-a cântat în strună. Era bine de ştiut că şarpele părăsise sertarul şi avea o casă mai bună. Dar agentul nu se dădea la o parte. Rămăsese în picioare în fata noastră, ca o usă închisă.

Zâmbetul lui Alberto avea acum o undă de nedumerire.

— Păi... ai de gând să ne laşi să intrăm?

— Nu, a spus Rafael, în contrast cu expresia lui prietenoasă.

Marta a slobozit nişte înjurături fanteziste pe care le-am înţeles, dar nu le voi repeta. Mă întrebam dacă Alberto o să-şi folosească abilităţile. Mă întrebam dacă ar trebui să o fac eu. Dar apoi mi-am

dat seama că nu e deloc nevoie.

I-am făcut lui Rafael un mic semn politicos, în stil englezesc.

El a încercat să nu pară prea amuzat de prezenţa şi de aspectul meu general, ceea ce a fost o amabilitate din partea lui.

— *Sí, señora?*

— Bună, cred că sunt pe lista de invitaţi.

S-a uitat la mine confuz. La fel au făcut Alberto şi

[3]

Marta, ca să fiu corectă până la capăt.

— Da. Am dat de Lieke într-un magazin pentru grădinărit şi ea mi-a spus, foarte drăguţă, că-o să-mi treacă numele pe listă. Grace Winters + 2.

Rafael şi-a examinat iPadul. Apoi a dat din cap.

— Da. Eşti chiar aici.

[3]

Şi ne-a făcut semn să trecem.

— Să aveţi o noapte nemaipomenită!

Alberto era un pic supărat şi a boscorodit, uluit, câteva politeţuri în engleză – „Aha! înţeleg. Da. Foarte bine” – care au fost rapid acoperite de zgomotul uriaş spre care ne îndreptam.

- „Un palid punct (n. albastru”

ATELIERUL UITUCILOR

Am înaintat pe plăcile de teracotă, prin mulţimea de spanioli, în marea lor majoritate, adunată lângă intrare. Oamenii strigau unii în urechile celorlalţi pentru a se auzi. Trupurile erau transpirate. Gândurile care zburătăceau în jurul nostru erau pline de o bucurie şi de un dor brutale şi frenetice. M-am simţit cu cel puţin două secole prea bătrână pentru a fi acolo, deşi Alberto, care, evident, îmi citea gândurile, mi-a arătat un tip în vârstă, într-un tricou cu frunze de marijuana.

— Ala e Diego. Un moş de pe continent care a venit în marea vară a lui ’88 şi aici a rămas. E mai bătrân decât oricare dintre noi.

Am accesat pentru scurt timp mintea lui Diego, dar era acolo o ceaţă psihedelică stranie, plină de gânduri abstracte care se învârteau ca nişte vaci prinse într-un ciclon, aşa că am trecut repede mai departe.

Clubul era format, în esenţă, din două săli mari. Una cavernoasă şi întunecoasă şi una mai luminoasă – şi mai mare –, cu geamuri în acoperiş şi o atmosferă mai de aer liber, numită La Terraza. Lieke urma

să înceapă peste jumătate de oră, dar mai întâi ne-am îndreptat spre o zonă ceva mai liniştită.

— Cum spuneam, aici totul era în aer liber pe vremuri.

Alberto a arătat spre acoperişul de sticlă, în timp ce Marta a rămas în picioare, la bar.

— Era o dezlănţuire. Ca într-un film de Fellini... o fermă unde oamenii dansau pe orice fel de muzică... The Rolling Stones, jazz, hip-hop, rock mistic, Manuel Gdttsching, Prince, Art of Noise, Chicago house, reggae, new wave, tango argentinian vechi, Fleetwood Mac, Kate Bush, Cyndi Lauper, Talk Talk. îmi place teribil Talk Talk.

Apoi s-a animat şi a început să cânte *It's My Life.* Avea lacrimi în ochi.

— De toate. Atmosfera Balearelor. *Todo vale* era conceptul. Merge orice. Fără limite. Fără graniţe între muzică sau între oameni. Găsirea ritmului comun. Fiecare clasă şi cultură şi identitate şi sexualitate. Fără bisericuţe. Fără diferente. Fără separări. Natural, pur şi distractiv. Descoperirea universalului în toate astea. Chiar şi tema din *Hill Street Blues.*

— Tema din *Hill Street Blues?*

M-am gândit la Daniel, care mă ruga să-l las să stea până seara târziu ca să vadă o reluare a serialului. Cât de mult îi plăcea coloana sonoră. Cum stătea pe canapea,

aplecat în faţă. Şi cum acea bucurie era reală şi a rămas reală, stocată undeva în memoria universului. Alberto a dat din cap că da.

— Serialul poliţist. Prietenul meu – legendarul Alfredo din Argentina – obişnuia să o cânte la sfârşitul nopţii. Nu există nimic mai tipic acestor locuri decât tema din *Hill Street Blues...*

Acum mintea lui Alberto era deschisă pentru mine, puteam vedea totul. Sosise înapoi pe insulă în 1976, la mai puţin de un an după moartea lui Franco. Renunţase la studii, devenise un pacifist. Plănuise să se întoarcă la biologia marină, dar îşi dorea doar să se distreze. M-a prins citindu-1. Aşa că mi-a făcut câteva note de subsol.

— Un filozof din Madrid hotărâse să transforme o veche *finca* din zona rurală într-o discotecă în aer liber. A numit locul El Taller de los Olvidadizos – Atelierul Uitucilor. Şi, cum era puţin prea lung, a devenit pur şi simplu Amnesia. Alege întotdeauna varianta mai scurtă! Toţi cei care mergeau acolo aveau ceva de uitat. Părea că întreaga lume fusese traumatizată. Franco sau Vietnamul sau perspectiva unei bombe nucleare care să ne distrugă pe toţi. Era mai bine să dansezi... Dansul nu era doar dans. Era un simbol al libertăţii... Oricine ai fi fost, erai în siguranţă pe ringul de dans.

Marta s-a întors cu băuturile în pahare, în timp ce în spatele ei străluceau

halucinantele hexagoane luminoase.

— *Nada de plástico.* Fără plastic. Plasticul este diavolul. Distruge Pământul înainte şi după existenţa sa. Microplasticele malefice. Care distrug peştii. Şi pe noi.

Aveam impresia că Marta ar merge, la propriu, la război pentru peşti.

— în fine. Iată sucurile voastre de portocale.

Era aproape două dimineaţa, aşa că ne-am strecurat prin mulţime până în sala-terasă. Am trecut pe lângă fetele pe care le văzusem în avion. Dansau şi iubeau viata, cu minţile luminate de bucurie. Spre deosebire de alţii de acolo, nu luaseră niciun fel de stimulente artificiale. Dormiseră înainte de a ieşi, iar acum dansau fără griji, închizând ochii şi contorsionându-şi trupurile ca şi cum ar fi participat la un minunat exorcism colectiv.

Deşi era, fără doar şi poate, cald, zgomotos şi aglomerat – trei lucruri care nu mă încântau în mod normal –, chiar mă distram. Nu mă dureau picioarele, şoldurile nu-mi erau chiar înţepenite şi, chiar dacă mi-ar fi tiuit urechile, nu le-as fi auzit. Energia colectivă m-a acaparat intr-atât, încât aproape că am uitat pentru ce venisem acolo.

BUCURIA DE A NUMĂRĂ FĂRĂ A NUMĂRA

Marta mi-a dat un ghiont. Şi a arătat în sus, către cabina DJ-ului. Acolo era ea. Zeiţa de neatins de pe panourile publicitare. Fiica tulburată de la magazinul pentru grădinărit. în cabina spaţioasă, în timp ce oamenii o priveau ca pe un împărat la Colosseum.

Vorbea cu DJ-ul de dinainte, în timp ce se juca un pic cu tehnologia, iar muzica năvălea în sală asemenea unei turme de fiare invizibile. Panorama mi-a fost blocată de un tânăr masiv, cu o mulţime de tatuaje cu diferite animale. Şarpe. Ghepard. Broască ţestoasă. Se numea Stefano şi era un turist italian din Bologna care se pregătea să devină veterinar şi se vindeca după o despărţire urâtă. *Dă-te mai la stânga, la stânga, la stânga, la stânga...*

Câteva secunde mai târziu, a făcut câţiva paşi la stânga şi a continuat să danseze, lăsându-mă să o studiez pe Lieke. Dar era atât de departe de mine, era atâta spaţiu între noi, erau atât de mulţi oameni, atât de multe gânduri şi emoţii, şi senzaţii care aglomerau aerul, încât mi se părea că încerc să izolez o albină în mijlocul unui roi.

S-a dovedit că îmi plăcea foarte mult muzica pe care o punea Lieke. Techno, se pare.

Ceea ce a fost remarcabil, pentru că de obicei uram muzica electronică. Bine, în anii mei de tinereţe, îmi plăcuse *Good Vibrations* de la Beach Boys, care avea o parte cântată la teremin, iar din punct de vedere tehnic acesta e un instrument electronic. Dar înţelegi ce vreau să zic. Genul ăla de muzică de zici că un robot tocmai are un atac de panică. Muzică bumpţi- bumpţi. Dar s-a dovedit că o ratasem.

Avea o frumuseţe matematică. Am stat lângă ringul de dans, în timp ce mii de corpuri se mişcau ca şi cum ar fi fost doar entităţi reactive, subordonate forţei muzicii.

în mod neobişnuit, am înteles-o instantaneu şi am simţit dragostea colectivă pentru ea, aurie şi pură. Sub sunetul de clape era un bas de tobă repetitiv care ţinea perfect ritmul. *Doof, doof, doof, doof.* Ritmul bătăilor inimii. Apoi mai era o bătaie, mai uşoară, deasupra ei şi de două ori mai rapidă. Şi încă una, şi mai slabă, exact de două ori mai rapid decât asta. Patru bătăi pe măsură. Un raport perfect, împărţind intervalele de timp în părţi egale, în fiecare secţiune. Algoritmul lui Euclid, care prindea viaţă.

Despre muzică se spune adesea că este bucuria pe care o simt oamenii când

numără fără să-şi dea seama că numără. în timp ce dădeam din cap şi scanam mulţimea, mi-am dat seama că, în realitate, la asta asist – euforia colectivă de a experimenta armonia matematică într-o lume imperfectă.

Lui Euclid i-ar fi plăcut să danseze la Amnesia, sunt sigură de asta. Şi mie mi-a plăcut. Mai ales să fiu în mijlocul acelor oameni care dansau, eliberându-şi trupurile. Mi-au plăcut şi cei doi bărbaţi îndrăgostiţi care se sărutau cu tandreţe lângă bar. Şi oamenii pe picioroange. Şi tot spaţiul acela, în care părea că fiecare poate fi adevăratul său sine amorf, experimentând cu hainele, cu părul şi cu corpul, cu apetitul sexual, împotrivindu-se regulilor şi ritmurilor circadiene. Mi-au plăcut oamenii mai liniştiţi care stăteau în jurul barurilor prin toată sala, urmărind spectacolul. Mi-au plăcut luminile şi laserele şi chiar exploziile bruşte de nori din tunurile de gheaţă carbonică.

M-am uitat în sus, la balcoanele care se întindeau de jur împrejurul sălii, la zona VIP, deasupra căreia plutea o ceaţă psihică uşor tristă, iar oamenii stăteau la mesele lor, agitându-se stânjeniţi în jurul frapierelor şi al sticlelor goale de şampanie.

Apoi m-am uitat din nou la cabina DJ-ului. Şi aproape că am reuşit să captez ceva. Un întuneric tandru. Durerea, poate. M-am apropiat puţin de ea, prin mulţime, încercând să evit toate coatele şi

entuziasmul. Am văzut-o la lumina zilei, conducând spre apartamentul ei închiriat din portul de agrement. Asculta muzică, dar nu genul pe care îl punea aici. Ci chitare spaniole din care curgeau melodii blânde.

Apoi, deodată, acolo, în momentul prezent, în club, şi-a ridicat privirea către mulţime şi m-a văzut. Să fiu sinceră, probabil că ieşeam în evidenţă ca un hamster într-o crescătorie de pisici, dar ea mi-a zâmbit, semn că mă recunoscuse. în schimb, eu i-arn trimis un gând. O amintire, mai precis. Amintirea din fotografia Christinei, cu ea ţinându-şi ursuleţul de pluş. în ziua când împlinea şapte ani. Dragoste şi căldură. Lumină în întuneric.

Nu. Iar greşesc. Nu i-am trimis-o. Am devoalat-o, fiindcă era deja acolo. Şi a fost foarte uşor. La fel de uşor cum a fost să-l fac pe acel bărbat să-şi bage furculiţa în picior. Şi, odată ce o amintire a fost dezvăluită, au urmat altele, care s-au ramificat şi s-au ramificat, iar când era pe cale să treacă la următoarea piesă a simţit o nevoie tot mai mare de a face ceva. O nevoie de a îndeplini dorinţa mamei ei, aceea de a-şi folosi platforma pentru o cauză nobilă. Aşa că a ales altă piesă. Ceva de Vangelis, cu titlul *Memories oj Green,* de pe coloana sonoră a filmului *Blade Runner,* pe care o ascultau părinţii ei când era copil.

Apoi a cerut un microfon şi, înainte să-şi

dea seama cineva, deja vorbea. Alberto mi-a aruncat o privire.

— Se întâmplă...

Am încuviinţat din cap.

Cu siguranţă, se întâmpla.

— Bună tuturor! le-a spus ea clubberilor perplecşi, în engleza ei cu accent ciudat. în mod normal, nu fac asta. în mod normal, nu vorbesc peste muzică. Nu vreau să întrerup distracţia. Doar că am ceva important să vă spun. Acum o lună a murit mama mea...

în mod clar, aceasta nu era noaptea la care se aşteptaseră oamenii. Majoritatea îşi scoseseră telefoanele, filmând fiecare cuvânt pe care îl spunea.

— Nu m-am înţeles întotdeauna cu ea... Dar era o persoană bună... îi păsa de planeta asta a noastră... Şi credea că Ibiza e un loc care trebuie protejat... La fel şi Es Vedrâ... Ştiţi Es Vedrâ, nu? Stânca aia nemaipomenită peste care zburaţi... Ei bine, e importantă...

Un urlet aprobator a umplut încăperea.

— E un loc sacru... Face parte din mitologia insulei... Nimeni nu s-a atins vreodată de ea... Iar acum vor să construiască pe ea şi să distrugă toată viaţa de pe insulă... şi vor să-şi însuşească totul, de acolo şi până la Cala d'Hort... Toată marea, inclusiv cel mai vechi organism din lume... Iarba de mare care există de mii şi mii de ani... Iarba de mare care protejează oceanul şi coasta şi aerul

pe care-l respirăm, iar ei o s-o distrugă...

Era impresionant. Ţinea un discurs despre o zonă marină care absoarbe carbonul şi suna electrizant.

— ...dar asta n-o să se întâmple, prieteni... Pentru că mâine o să protestăm. Es Vedrâ o să rămână liberă... Mama mea a fost specială în multe feluri – în feluri în care nici nu v-ar veni să credeţi dar adevărata ei superputere era că-i păsa de oameni, de natură şi de viaţă... Lucruri care sunt preţioase... Trebuie să protejăm ceea ce este preţios... Ne întâlnim la Cafe Mar y Sol, mâine după-amiază, la ora trei, o să mărşăluim pe străzi şi o să-i împiedicăm să distrugă fiecare bucată de pământ de aici... Ei, cine o să fie acolo cu mine? Cine distribuie anunţul pe reţelele de socializare? Cine o să transforme în realitate visul mamei mele?

Un alt vuiet entuziast. Lieke mi-a zâmbit.

— Şi spuneţi-le tuturor celor pe care-i cunoaşteţi! Ne vedem mâine!

Apoi a mixat perfect muzica de fundal cu ceva mai rapid, iar ritmul puternic a reînceput. Piesa se numea *Meteorite.*

— Pentru prietena mamei mele, care este aici în seara asta.

Şi a arătat direct înspre mine.

— Aplauze pentru Grace Winters!

— Uau! a spus Marta, bătându-mă pe umăr, în timp ce tot clubul mă aplauda frenetic.

Fetele pe care le văzusem în avion m-au

recunoscut, au bătut din palme deasupra capetelor şi au urlat cel mai tare dintre toti.

Şi Alberto mi-a zâmbit mândru.

— Acum, a răcnit Lieke în microfon, să dansăm ca şi cum viitorul e un loc sigur!

Şi asta am şi făcut, Maurice. Am dansat. *Eu* am dansat. în bluza mea de şifon, în mijlocul clubului
Amnesia. Mi-am mişcat pe muzica braţele şi picioarele, care nu mai erau atât de obosite, împreună cu cei doi noi prieteni.

Şi, sinceră să fiu, trecuse foarte mult timp de când nu mă mai distrasem asa.

HERMANA

Marta şi Alberto erau de gaşcă. Alberto a dansat cu haosul plin de energie al unei gorile care fusese împuşcată în fund, cu pieptul lui păros, într-un spectacol extravagant, în timp ce fiica lui, deşi la fel de lipsită de simţul ridicolului, avea totuşi mult mai mult ritm. A fost o drăguţă, de altfel. Când ai şaptezeci de ani, oamenii mai tineri fie te ignoră, fie te privesc de sus. Marta nu a făcut nici una, nici alta. M-a tratat ca pe un prieten adevărat şi adevărul este că trecuse destul de mult timp de când nu mai avusesem unul.

Am mai dansat puţin, dar misiunea noastră se încheiase. Mă rog, pe jumătate. în momentul acela nu am fi putut face mai mult pentru a răspândi vestea despre organizarea protestului, dar mai aveam nevoie de ceva. Nu doar de douăzeci de mii de oameni, ci şi de optzeci de mii de euro. Până a doua zi. Ei bine, era deja mâine. Era trei şi jumătate dimineaţa. Un moment pe care îl vedeam doar dacă aveam nevoie să mă duc noaptea la toaletă.

Dar aveam un plan. Poate îţi aminteşti că eram unul dintre acei profesori care ar fi făcut aproape orice pentru a-i ajuta pe cei

din clasa a opta să trăiască emoţiile celei mai importante discipline din lume. De asta ţineam o lecţie despre matematica jocurilor de cărţi. *Solitaire, Fraction War,* folosirea regulii ordinii operaţiunilor pentru a ajunge cât mai aproape de un anumit număr, cu numai patru cărţi, şi, desigur, favoritul oricărui matematician, blackjack (sau douăzeci şi unu, dar chiar şi un fan al numerelor, ca mine, s-ar întreba de ce să-l numească aşa, când îi poate spune simplu blackjack).

— Ibiza are un cazinou, nu-i aşa? i-am întrebat pe Alberto şi pe Marta, în timp ce ne îndreptam spre taxiuri.

în aer se simţea o adiere răcoroasă, ceea ce era minunat. Vremea perfectă în Ibiza, vara, se manifestă la trei şi jumătate dimineaţa.

— Da, a spus Marta, puţin obosită şi uşor precaută, în portul de agrement. Am fost acolo o dată şi mi- am pierdut tot salariul de la universitate.

— Da, dar nu m-ai avut pe mine. Trebuie să o facem şi pe-asta.

Alberto s-a uitat la mine ca şi cum as fi fost o specie nouă, pe care nu o mai văzuse niciodată.

— Să câştigi *optzeci de mii* de euro?

Am lăsat întrebarea fără răspuns, pentru moment, şi am remarcat, în liniştea relativă, că ţiuitul e mai puternic ca niciodată. Dar nu mă deranja. După o noapte de muzică veselă, ţiuitul urechilor

era complet diferit de cel apărut fără vreun motiv. O situaţie negativă căreia nu i se poate atribui o cauză este o sursă de nefericire profundă. Aşa că, dacă poţi atribui unei situaţii negative o cauză pozitivă de valoare egală, o poţi transforma într-un zero.

După opt secunde, i-am răspuns lui Alberto.

— Hm. Da. Ştiu că, în circumstanţe obişnuite, folosirea abilităţilor paranormale pentru aşa ceva e lipsită de etică. Dar circumstanţele astea nu prea sunt obişnuite. Voi doi mergeţi acasă... E foarte târziu şi mâine o să fie o zi importantă.

Marta a clătinat din cap şi şi-a înăbuşit un râgâit. Era puţin cherchelită şi avea o bucată de confetti lipită de frunte. I-am îndepărtat-o.

— *Gracias, hermana!* a spus ea. („Mulţumesc, sora mea!” – mi-a plăcut ideea asta.) Am dormit mai devreme. De atât aveam nevoie. Poate că n-am fost niciodată binecuvântată de *La Presencia,* dar m-am născut în Ibiza. Ritmurile mele circadiene sunt negociabile.

Aşa că, în timp ce ne urcam în taxi, Marta ne-a dat instrucţiunile.

— Bună[5], domnule şofer! a spus ea dându-se englezoaică, spre amuzamentul meu. La Casino de Ibiza, vă rog.

Şi am plecat având tustrei, la un loc, suma de patruzeci şi şapte de euro.

LAUR

Casino de Ibiza se află în bogatul cartier cunoscut sub numele de Mila de Aur. Am tras în piept aerul paradisiac şi m-am uitat în jur la apartamentele moderne şi scumpe şi la iahturile şi mai moderne, şi mai scumpe, la palmierii uniform distanţaţi şi aliniaţi pe marginea străzii, la răzoarele de flori bine îngrijite şi la peticele de iarbă perfect tunsă. După ce am plătit taxiul, o pisică a ieşit de sub un gard viu şi s-a apropiat de Alberto. O vagaboandă pătată, cu alb, negru şi portocaliu. O pisică plină de întrebări, de filozofie şi de curiozitate. Animalele îl iubeau pe Alberto. Era ca un magnet pentru ele. S-a chircit cu o tresărire, din cauza genunchilor bătrâni, a mângâiat creatura şi a vorbit puţin cu ea.

Marta, ca întotdeauna, l-a luat peste picior cu umor.

— *Papă,* nu este momentul să faci pe Dr. Dolittle.

— îmi povesteşte despre bucuria de a privi farurile. îi face plăcere să privească luminile maşinilor aflate în mişcare şi să simtă mângâierea brizei...

Apoi şi-a luat rămas-bun şi i-a urat făpturii succes la vânătoarea de şoareci.

Cândva îl crezusem nebun, dar acum îmi

dădeam seama că, pur şi simplu, înţelege lucruri pe care alţii nu le înţeleg. Poate că asta însemna nebunia lui: singurătatea celui care înţelege ceea ce alţii nu pot.

Cazinoul în sine era foarte în ton cu estetica miliardelor de euro. Design modernist. Un laur, afară, într-un ghiveci, toaletat perfect, astfel încât părea că tocmai ar fi câştigat un concurs de grădinărit. Exteriorul clădirii era din oţel patinat, cu un aspect ruginit cu artă. Nu puteai să vezi înăuntru, dar era luminat în aşa fel încât părea că acolo se află un fel de rai decadent. Nu fusesem la cazinou în viaţa mea. Am fost o singură dată la o sală de bingo, cu Angela, de la magazinul de caritate, dar ce vedeam aici era foarte diferit. Portarul – cu părul lins pe spate, cu costumul la dungă şi simbolul infinitului tatuat pe încheietură – ne-a spus că nu putem intra.

— îmi pare rău, dar este plin, a spus el. Şi sunteţi îmbrăcaţi mult prea *casual.*

S-a uitat la Marta şi la sclipiciul de pe faţa ei. Apoi a arătat spre Alberto şi pantalonii lui scurţi, şlapii rupţi, cămaşa hawaiiană descheiată şi indecenta pădure de păr de pe piept.

— în special tu. Acesta este un local sofisticat.

Marta a început să-i vorbească în spaniolă, cu seriozitate şi cu gesturi largi, dar conversaţia nu mergea bine.

— Fă-l să se răzgândească, mi-a şoptit Alberto. Pentru mine e prea greu. E

încleştat ca un...

Căuta comparaţia poetică perfectă.

— ... anus de iepure.

Aşa că am încercat să *descleştez* mintea portarului. A fost mult mai uşor de intrat decât în cazinou.

Se numea Javier. Era originar din Cádiz. îi plăcea să înoate şi să urmărească luptele de MMA, să mănânce carne de porc şi ardei Padrón. Recent îşi înşelase soţia cu o turistă scoţiană pe care o întâlnise pe plaja din Playa den Bossa. Numele ei era Alice.

Aşa că m-am prefăcut că e o cunoştinţă, dar abia acum îmi dădusem seama.

— Javier! am spus. Uau! *Tu* eşti, Javier, nu-i aşa?

M-a privit suspicios. Mintea lui era un deşert portocaliu de confuzie.

— Hm. Da.

— Mă bucur tare mult să te întâlnesc! Eu sunt Helen!

Javier s-a încruntat.

— Helen? Nu cunosc nicio Helen. Acum vă rog să vă daţi la o parte...

— Mama lui Alice.

Şi apoi, simţindu-mă foarte sigură pe mine:

— *La madre de Alice.*

Parcă l-aş fi pălmuit. A rămas fără cuvinte.

— Mi-a arătat poza cu tine şi ea împreună, am spus luându-mi cel mai autentic aer de mamă habarnistă. Cea cu voi doi la o discotecă veselă şi drăguţă, în

timpul zilei. Ah, şi cea în care beţi – *caipirinha* împreună la o cafenea aglomerată de lângă mare, în San Antonio. Café Mambo. Mi-a spus că eşti un bărbat drăguţ. Că n-ai vrut decât s-o ajuţi.

Javier era tulburat. Colegul său, un tip îndesat cu o expresie încruntată şi sardonică, aştepta cu interes continuarea.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, doamnă.

— Săraca Alice, am continuat, chicotind în sinea mea. E destul de îndrăgostită de tine. Şi vrea să o spună lumii întregi.

M-am aplecat, l-am bătut prieteneşte pe piept şi i- am şoptit conspirativ.

— Dar eu i-am spus că *poate* tocmai asta nu vrei, să afle toată lumea. Şi mai ales *o anumită persoană.*

A înghiţit în sec. A dat din cap. A înţeles.

— Ce vreţi?

Am tras aer în piept şi am spus pe cel mai rezonabil ton al meu:

— Mi-aş dori foarte mult ca eu şi cei doi prieteni ai mei, aici de faţă, sa putem juca un poker.

Javier părea învins. Mai văzusem expresia asta o singură dată. în ochii pomeranianului nostru recent castrat.

Bietul băiat n-a mai avut încotro şi ne-a făcut semn să trecem.

Marta mi-a tras un cot, înăbusindu-şi un chicot. Mintea ei adormită se deşteptase, dintr-odată, la fel de vibrantă ca un cer plin de artificii.

— Uită-te la noi, a spus ea, *Oceans Threel*

— Hei, fii cuminte! i-a spus Alberto, rece

ca o saună. Să ne-apucăm de treabă.

RULETA

înăuntru era o linişte solemnă. De genul celei pe care o poţi găsi într-o biserică. Oamenii stăteau aşezaţi la mese sau aplecaţi peste roţile ruletelor, înălţând rugăciuni tăcute.

Am trecut pe lângă masa de blackjack şi Marta a făcut o faţă întrebătoare, dar eu am clătinat din cap că nu. Nu avea rost să încercăm să câştigăm bani jucând blackjack, pentru că oricine este hotărât şi are abilităţi de bază în ceea ce priveşte adunarea şi scăderea poate învăţa să trişeze la blackjack, numărând cărţile. Dai cărţilor deja împărţite mai mici de şapte un 1 şi celor mai mari de şapte un -l şi poţi calcula, în acest fel, probabilitatea ca următoarea carte să fie mai mare sau mai mică. Cazinourile sunt mereu cu ochii pe cei care fac asta. Ruleta era mai sigură. Aşadar, am mers acolo.

Unde toată lumea paria în siguranţă, pe rândurile negre sau roşii sau pe rânduri multiple, dar asta nu ne folosea la nimic. Un pariu pe o culoare doar ne-ar fi dublat banii, în timp ce unul pe un singur număr ne-ar fi oferit un câştig de 35 la 1. Iar 35 x 47 ne-ar fi adus 1.645 € şi 1.645 este un număr frumos. Asa că î >
m-am aşezat încrezătoare.

Ne-am uitat un timp, iar Alberto şi-a dat

seama că poate prezice rezultatul numai după ce roata începe să se învârtă, în timp ce eu puteam să văd numărul câştigător cu două, trei sau chiar patru rotiri înainte.

Aşa că pe mine a căzut greul. Spre nedumerirea tuturor, am pus jetoanele – toate – pe numărul pe care l-am văzut, adică treizeci şi trei.

— E ziua mea de naştere! le-a spus Marta celor adunaţi acolo, în spaniolă, sărbătorindu-şi entuziasmată aniversarea inventată, în timp ce mă îmbrăţişa. *Tengo* treizeci şi trei de *años.*

— Corect, am adăugat. Şi e prietena mea norocoasă! Asa că treizeci şi trei să fie!

Şi roata a fost învârtită, bila a început să se rotească, iar eu n-aveam niciun stres. Ştiam ce se va întâmpla peste un minut, la fel cum ştiam ce se întâmplase cu un minut în urmă.

Şi s-a întâmplat. Bila a aterizat pe numărul treizeci şi trei. Bătrânul şi încăpăţânatul treizeci şi trei.

Am mai făcut o încercare, dar ştiam că, dacă pariez pe un anumit număr, oamenii vor deveni suspicioşi. La urma urmei, şansa de a câştiga o dată era una la treizeci şi şapte, realist vorbind. Dar să câştigi cu două numere individuale, unul după altul, şansele sunt mult mai mici, deoarece:

1/37 ^{A}2 = 1/1.369

Partea frumoasă a ruletei este faptul că poţi alege. Un singur număr, două numere alăturate, trei numere orizontale, aşa cum sunt aşezate pe masă, o coloană întreagă, douăsprezece numere deodată, prima ori a doua jumătate, toate roşiile sau toate negrele. Este tentantă datorită varietăţii sale. Ca în viaţă, poţi cântări riscurile şi recompensele inerente şi poţi acţiona în consecinţă. Atrage atât minţile conservatoare, cât şi pe cele mai îndrăzneţe.

Aşa că, la îndemnul lui Alberto, am optat pentru câteva pariuri pe culori, mai degrabă decât pe numere individuale. Apoi, când Marta s-a dus la baie, am plasat intenţionat un pariu greşit, pe o sumă mai mică, pe două numere alăturate. Apoi am pariat zdravăn pe primele douăsprezece numere. La momentul acela aveam un câştig de peste cincisprezece mii şi deveniserăm foarte vizibili.

— Ar trebui să ne comportăm mai degrabă ca sepiile, nu ca peştii-clovn, a mormăit Alberto. Toată lumea ne poate vedea.

Şi eu m-am gândit din nou la bărbatul pe lângă care trecusem în oraş. Nu doar că pierduse cu o seară înainte, ci, când am încercat să văd în faţa cui pierduse, bărbatul cu care jucase semăna remarcabil cu Art Butler.

— Poker, i-am şoptit lui Alberto.

Şi, chiar atunci, Marta s-a întors de la toaletă, arătând de parcă ar fi văzut o

fantomă. M-am uitat la ea. Alberto s-a uitat la ea. Şi am ştiut imediat amândoi.

Tocmai îl văzuse pe Art Butler. Era în cazinou. în sala de poker.

A PATRA SI A CINCEA STRADA

Ne-am luat jetoanele şi ne-am îndreptat către salonul privat, unde se juca poker.

— Aşteptaţi! am spus, înainte să intrăm.

Marta şi-a înclinat capul.

— *Ce* să aşteptăm?

— N-ar trebui să intri acolo.

Alberto m-a susţinut.

— Grace are dreptate. Elvis Presley. Radioul. Paharul de vin. Au fost un avertisment pentru tine. Trebuie să stai deoparte...

— Iar tu, să rămâi cu ea, am spus, în timp ce un ropot îndepărtat de aplauze venea de la masa de bacara. Trebuie să ai grijă să nu păţească nimic.

Martei nu i-a plăcut asta.

— Dar nu te putem lăsa să intri acolo singură.

— Sunt majoră şi vaccinată. O să fiu OK.

Alberto a mârâit reticent şi mi-a dat jetoanele lui. Fiica lui a făcut la fel.

— Bine, a oftat el. Dar stăm prin preajmă.

Şi, cu asta, m-am îndreptat către atmosfera tensionată a sălii de poker şi către terifiantul mister care îl învăluia pe Art Butler.

Art stătea cu ceilalţi jucători, avea o cămaşă de in mototolită şi o căutătură pe măsură. Se uita fix la cărţile lui. Dar, dincolo de asta, nu prea puteam simţi nimic altceva. Era ca şi cum aş fi încercat să percep o imagine a unui obiect într-un tablou de Jackson Pollock. Totul era prea încâlcit şi dominat de o forţă prohibitivă.

De asta Christina nu stiuse niciodată cine vrea să o omoare. Art era aproape imposibil de citit. Mintea lui era Fort Knox.

O femeie cu un evantai de culoarea mandarinei se sprijinea de umărul lui, dar el nu părea să o observe. Arăta obosit, ca o lumânare topită, dar, totodată, era hotărât să câştige jocul. Şi a facut-o.

M-am aşezat şi am pus jos, pe postavul verde al mesei, intrarea, un jeton negru de o sută de euro.

Art s-a uitat la mine. Tot nu aveam idee la ce se gândeşte, dar, cu siguranţă, se comporta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Planul meu era să câştig nişte bani *şi* să încerc să intru în mintea lui Art.

Doi iepuri dintr-o lovitură.

Acum, înainte de a continua, ar trebui să-ţi spun că nu mai jucasem în viaţa mea poker. Nu făcuse parte din lecţiile mele despre jocurile de cărţi de la clasa a opta şi nici nu fusesem vreodată la un cazinou. Cu toate acestea, am ştiut brusc că pot să joc. Văzusem destule filme şi citisem

suficiente cărţi în care apărea pokerul încât – cu capacităţile mele psihomentale îmbunătăţite – acum ştiam să joc, chiar şi fără să fiu nevoită să citesc gândurile cuiva.

Deci.

Texas hold em.

Pe lângă mine şi Art Butler, mai erau şase jucători.

După cum urmează: Melissa, în vârstă de cincizeci de ani, o avocată bogată din industria muzicală anglo-americană şi susţinătoare a programelor de *wellness* online, care tocmai prizase cocaină. José, proprietar de restaurant, în vârstă de optzeci şi unu de ani. Un fost miliardar german, proaspăt divorţat, pe nume Dietmar, care moştenise o companie farmaceutică şi făcuse o scurtă plimbare până la iahtul său. Americanul nostalgic şi uşor pilit, din Atlanta, pe numele sau Benjamin, care stătea gratis la hotelul cu spa al lui Art Butler şi tocmai dansase în apropiere, la Pacha, dar îi era dor de câinii lui, de mama şi de iubitul său din Milano. O pariziancă insomniacă, Anne, care lucra în administrarea patrimoniului, scria poezii erotice fără să le arate nimănui şi care nu reuşise să se concentreze asupra unui roman, în patul ei de la hotelul de alături, şi nici nu avea chef să stea trează şi deprimată lângă soţul ei. Şi un negustor de artă italian, Flavio, care avea tricepşii sculptaţi de

Michelangelo. Acesta era bărbatul pe lângă care trecusem mai devreme. Cel care pierduse în faţa lui Art cu o seară înainte şi se întorsese pentru revanşă. Şi, desigur, Art Butler însusi.

Acolo, dar, în acelaşi timp, complet absent.

La prima mână n-am avut nimic şi m-am retras devreme. A doua a mers, în mare parte, cam la fel, iar Art a câştigat mult cu o chintă de pică. Am încercat să-l citesc din nou, dar nu am obţinut nimic. Nicio informaţie, nicio emoţie, niciun indiciu psihologic. Ştiam că trebuie să-l înving, pentru că aveam un sentiment puternic că vulnerabilitatea e calea de intrare, iar deocamdată nu exista nicio vulnerabilitate evidentă – nimic.

De la a treia mână lucrurile au început să devină interesante.

După prima împărţire de trei cărţi, aveam o pereche de şesari. Apoi, a patra şi a cincea carte au fost întoarse pe masă. A patra şi a cincea stradă (ştiam nu numai regulile pokerului, ci şi termenii mai degrabă poetici). Acum aveam şi doi popi.

O mână destul de puternică.

Am simtit ce avea restul mesei.

Melissa[5] avea o pereche de treiari. Dietmar avea o mână puternică – o chintă de culoare – şi se simţea destul de încrezător pentru a pune pe masă un morman considerabil de jetoane şi a ridica miza. Jucam pentru o mie patru sute de euro. Dacă nu reuşeam să egalez măcar

miza lui Dietmar trebuia să renunţ. Aşa că am egalat-o. Anne, Benjamin şi José nu aveau nimic şi s-au retras. Flavio avea un optar în mână, care se adăuga celui de pe masă. A cugetat un moment, apoi s-a retras şi el. Art a crescut miza. Melissa a plătit.

Era timpul să sădesc o îndoială în mintea lui Dietmar. Ceea ce a fost uşor. Mintea lui era cea mai slabă şi mai maleabilă în care intrasem, de la bietul Brian încoace. Brian, de la restaurantul de pe plajă. Şi îndoiala pe care i-am trezit-o a fost una simplă: *Ceva nu e în regulă.*

Dintr-odată a devenit atât de nervos, încât s-a retras într-o confuzie totală.

— De ce am făcut asta? a întrebat el în engleză.

Asa că acum rămăsesem doar Melissa şi Art şi cu

mine. Melissa începuse deja să fie paranoică şi să-şi piardă răbdarea, pentru că avea nevoie de cocaină şi îşi jurase că după vacanţă va face o săptămână întreagă de ashtanga yoga şi va bea suc de legume, asa că a ieşit. Am rămas eu cu Art. Art s-a uitat la mine. I-am întâlnit privirea. Şi, pentru prima dată de când mă aşezasem la masă, am prins o deschidere, o mică breşă în gândurile lui. Nu am pierdut momentul. M-am strecurat drept înăuntru, ca un hoţ printr-o fereastră.

Avea o mână asemănătoare cu a mea, mi-am dat seama de asta în timp ce sorbea

din whisky. Două perechi. Doi pătrari şi, ca mine, doi şesari. Diferenţa era că perechea mea de popi era mai mare decât a lui. Dar nu voiam să-i citesc doar cărţile. Asa că am profitat de şansa mea şi m-am dus în profunzime.

CONTRADICŢII

Mintea lui Art Butler era o pădure de contradicţii. Nu era nimic bun în mod special, dar existau o multitudine de forţe antagonice.

Era plin de mândrie şi de ruşine, de egocentrism şi de nesiguranţă, de răceală şi de căldură, de teamă şi de curaj, de apatie şi de pasiune, de reţinere şi de impulsivitate, de tot şi de nimic. Era un paradox viu. O formă de viaţă cu defecte extreme. Pe scurt, era un om.

Dar. *Dar.* Acolo se întâmpla altceva. în mintea lui mai era ceva ce aş fi putut accesa. Ceva care era, dar nu era. Un element nevăzut, ceva care estompa întunericul şi lumina, o *penumbră* misterioasă care pândea din peştera sufletului său. Ceva rănit, trist şi molatec.

Nu vreau să-l fac să pară prea enigmatic sau carismatic. Era un ucigaş. îl omorâse pe politicianul Ricardo Martinez. Poate şi pe alţii. Ar fi omorât-o şi pe Christina. Şi era pregătit să o omoare pe Marta. Dar a cunoaşte înseamnă a cuceri. Şi eu voiam să îl cunosc.

Un alt detaliu care m-a frapat a fost faptul că mintea îi era plină de un soi de dor. Pe care mi l-am imaginat ca pe o

groapă care continuă să se adâncească pe măsură ce el tot încerca să o umple. Iar el era acolo. în groapă. în cădere liberă pentru eternitate. Deţinea o avere de 889 de milioane de lire sterline şi îşi dorea să ajungă la un miliard. Avea un iaht imens. Călătorea peste tot, bea şi mânca numai lucruri scumpe. Dar, în realitate, am simţit că nu trăieşte cu adevărat. înlocuise ideea de viată cu altceva, cu genul de foame care nu poate fi ostoită.

Şi-a etalat cărţile pe masă şi eu am făcut acelaşi lucru. A luat înfrângerea aşa cum lua totul – personal. Am adunat jetoanele şi furia lui a crescut, îl simţeam în gândurile mele, ca o umbră pe o peluză.

Am jucat din nou. Am câştigat din nou. Cei şase au devenit cinci atunci când Melissa a părăsit masa. Apoi patru, când Dietmar a ieşit din cameră învins, căscând.

Pentru că puteam citi mental cărţile tuturor, ştiam când să mizez şi când să ies. Mă simţeam ca şi cum

aş fi descifrat toate enigmele vieţii. Ştiind ce mâini să joc şi la care să renunţ. Şi cu ce mâini proaste aş putea juca ca totuşi să câştig. Nici măcar nu încercam să joc prudent. Voiam să-i slăbesc forţele, să-l fac să devină vulnerabil. Exista riscul să se enerveze, dar să abandonez acum era un risc şi mai mare. Asa că am continuat.

Dar aici trebuie să fiu sinceră.

Mă *distram.* Şi asta nu era puţin lucru.

Distracţie!

Eu. Persoana care nu se răsfatase niciodată cu un bilet de loterie. Ştiu că probabil este înfiorător ca un fost profesor să-i explice unui fost elev despre bucuria de a juca poker la cinci dimineaţa, dar nu era jocul de noroc în sine. Ci sentimentul de a face ceva ce văduvele bătrâne n-ar trebui să facă. Mă simţeam precum Cezar, întorcându-mă şi trecând Rubiconul. *A patra şi a cincea stradă.* Ca şi cum în acea noapte mi-aş fi asumat riscuri, lăsând în urmă versiunea mea cea veche şi extinzând teritoriul celei care eram acum. Uneori e nevoie să încălcăm regulile cu privire la cine ar trebui să fim. Uneori e necesar să ascultăm de ceva mai profund. M-am întrebat dacă soţul meu ar fi aprobat sau ar fi dezaprobat faptul că sunt în Ibiza, folosindu-mă de noile mele abilităţi paranormale, pentru a juca poker cu un psihopat, dar apoi mi-am dat seama că nu e relevant. Terminasem cu dictatura fantomelor. Era bine, câteodată, să fii obraznic, mai ales când obrăznicia e, de fapt, o faptă bună deghizată. în decurs de o oră, acumulasem la masa de joc, împreună cu câştigurile anterioare, din alte părţi ale cazinoului, cincizeci şi sase de mii de euro. Cu alte cuvinte, aveam mai mult de jumătate din suma necesară. Simţeam că domin nu numai jocul, ci şi pe misteriosul Art Butler.

Dealerul – un bărbat înalt care avea probleme cu mama sa – îmi zâmbea. Nu-l

prea simpatiza pe Art Butler. Care rămăsese acolo, fără să scoată un cuvânt. Şi erau o grămadă de oameni în jurul nostru.

Totul mergea bine.

Dar apoi, după ce a pierdut ultima mână, l-am văzut pe Art zâmbindu-mi. Şi în momentul acela am simţit o groază instantanee, am avut senzaţia că intrasem într-o capcană despre care nu ştiusem că există.

— Ciudat, a spus el, vorbind pentru prima dată, în timp ce se uita la mine peste masă. Chestia cu pokerul este că trebuie să descoperi slăbiciunile fiecărui jucător. Ce-i distrage atenţia. Iar eu cred că am descoperit-o pe a ta. E în cealaltă cameră.

Apoi faţa i s-a schimbat şi a privit foarte încruntat către ieşire. Până şi ceilalţi jucători au observat. Dar evident că nu şi-au dat seama ce se întâmplă.

Şi atunci a fost momentul-cheie.

Fiindcă în clipa aceea am auzit vacarmul crescând în camera de-alături. S-a auzi un ţipat. Şi am simţit forţa fricii emanând din mintea lui Alberto. Am perceput-o la fel de clar ca pe o imagine, un parfum, o alarmă de panică.

Şi apoi vocea lui îndepărtată:

— Marta!

MULTE DE ACCEPTAT

Nu eşti obligat să crezi, doar pentru că s-a întâmplat ceva. Eu doar îţi expun faptele, aşa cum mi le amintesc, şi te las pe tine să le interpretezi cum vei dori. Singurul lucru pe care ţi-l cer este ca mintea ta să lase o uşă deschisă posibilităţilor. Nu ajungem niciodată la desăvârşire în materie de înţelegere. Mereu va rămâne ceva de descoperit despre viaţă şi univers. Pentru mine, aceasta a fost lecţia supremă. Faptul că, în orice moment, de-a lungul existenţei noastre, aceasta se poate ramifica. Ne obişnuim atât de mult să mergem în linie dreaptă, încât credem că aceea este adevărata viaţă şi deodată totul se dă peste cap, deviază sau se întoarce la nouăzeci de grade.

Deci.

Iată cum s-au petrecut lucrurile, aşa cum mi le amintesc eu.

Am părăsit masa de poker şi m-am îndreptat spre sala principală.

Când am ajuns acolo, am văzut-o pe Marta întinsă pe spate, pe covorul cu model diamantat, cu pantalonii ei veseli în dungi şi tricoul cu bulina albastră, chinuindu-se să respire. în jurul ei se

adunase un mic grup de oameni. Mi-am croit drum. Obrajii ei căpătaseră o nuanţă uşor violetă, părul ei, de obicei ciufulit, era acum şi mai ciufulit, de parcă s-ar fi aflat într-un soi de luptă. Mulţimea se aduna. Alberto era în genunchi lângă ea. A ridicat ochii, larg deschişi, care aveau privirea temătoare a unui băieţel.

— Grace, a prins-o... Fă ceva... Am încercat... E prea puternic...

— Marta?

Se ţinea cu mâinile de gât. I-am simţit traheea gâtuită. Oamenii cereau personalului să vină la faţa locului. O angajată, aflată încă la masa de blackjack, suna la ambulanţă. Dar apoi, dintr-odată, n-a mai sunat. Telefonul a părut să devină fierbinte în mâinile ei şi, instinctiv, l-a aruncat cât colo, cu o smucitură bruscă a braţului. Aparatul s-a spart, a ars şi s-a făcut scrum.

A fost mâna lui. Art se afla încă acolo, stătea la masa de poker şi se folosea de abilităţile sale mentale pentru a face tot ce voia. Era terifiant. Să ai de-a face cu acest tip de putere criminală. De nonşalanţă zâmbitoare. Să vezi cât de liber poate să umble răul atunci când graniţele normale impuse de lege şi de realitate încetează să mai existe.

Am îngenuncheat.

— Marta, e în regulă, e în regulă...

Nişte vorbe absolut ridicole, date fiind

circumstanţele. Dar, dacă mintea mea putuse să spulbere acvarii cu homari şi să determine un bărbat adult să-şi bage o furculiţă în picior, eram destul de sigură că poate face şi ceva la o scară mai mică şi mai apropiată, cum ar fi dilatarea unei trahei restricţionate aflate la numai câţiva centimetri distanţă. Am ştiut că trebuie să acţionez rapid. Şi că, dacă e luată cu ambulanţa, s-ar putea să nu se mai întoarcă. Aveam de ales. Ori mă întorceam în sala de poker, să mă ocup de Art şi să-l anihilez, ori rămâneam cu Marta. Să împing sau să trag. Focul sau arsura. Am rămas cu Marta.

Ştiu ce ţi-am spus mai devreme. Despre faptul că mintea mea era acum ca un corp şi, aşa cum corpurile se pot mişca în spaţiul fizic, şi ea părea, deodată, capabilă să cutreiere activă prin alte locuri şi să ignore barierele, iar energia unei dorinţe îmi dădea acum putere. Ei bine, asta era încă adevărat.

Dar era greu. Mai greu decât orice altceva. îmi doream cât de mult îşi poate dori un om ca Marta să respire liber, dar era ca şi cum, din punct de vedere mental, mă loveam de un perete. Nu. Analogia e greşită. Era mai degrabă un fel de „tras frânghia”. Mici progrese – gâfâieli – urmate de sentimentul că nu am suficientă putere să o ajut.

Pentru că, desigur, exista o forţă antagonică şi aceasta se opunea oricărei dorinţe, trăgând în direcţia opusă.

Dar, în acel moment, în încăpere s-a aşternut liniştea. Nu mai erau voci şi nici gânduri care să sufoce aerul. Pentru că toti cei aflati acolo se prăbuşiseră pe podea. Nu se luptau să respire ca Marta. Doar că, temporar, conştiinţa le fusese dezactivată. Ştii, ca atunci când un hipnotizator adoarme pe cineva. Doar că aici fenomenul se petrecuse în masă şi fără cuvinte. Singura excepţie a fost Alberto, care, cu aptitudinile lui, era ceva mai greu de controlat. Dar şi el era împins în spate, îndepărtat de Marta, ca şi cum ar fi fost dus de uragan, până când s-a izbit de un automat de jocuri.

— M-a prins, a reuşit să spună Marta, strângându- mi mâna, apoi slăbind-o din nou.

Vocea îi era gâjâită. Degetele îi căzuseră deschise, ca nişte petale. Planul lui Art era clar. Avea să o omoare pe Marta şi să scape basma curată. Nu puteam lăsa să se întâmple una ca asta.

Am schimbat tactica. în loc să mă concentrez pe dilatarea traheii Martei, mi-am aruncat privirea către sala de poker şi m-am concentrat astfel încât să îl îndepărtez pe Art. Dar el nu mai era în sala de poker.

Ci chiar acolo, deasupra mulţimii de trupuri prăbuşite. îşi legăna paharul cu whisky, în timp ce zâmbetul i se unduia, ca o coadă de pisică.

— Bună, Grace! a spus el. Ce mai faci?

STICLA MINIATURALA

Respiraţia Martei se stingea acolo, lângă mine. Alberto era încă prins de automatul de jocuri, cu o expresie de durere pe chip, în timp ce încerca să se lupte cu forţa puterii lui Art.

— Ai făcut o mare greşeală, a spus Art cu o voce aproape sinceră, în timp ce se uita la mine. N-ar fi trebuit să vii niciodată la Ibiza. Ar fi trebuit să rămâi unde erai, băbătie! La tine pe canapea.

Am rămas fixată pe el. Şi acum săpam. Vedeam adevărul. Politicienii şi protestatarii pe care îi ameninţase, rănise şi ucisese. Felul în care nu se sinchisea de viaţă ori de câte ori alegea un nou teren. Dar vedeam şi durere. O rană crestată, deschisă. O invizibilitate strălucitoare. O amintire care nu îl părăsea. Tatăl său mort, aşa cum îl găsise el în garaj.

Mi-am amintit de ceea ce spusese Alberto.

Singura dată când La Presencia *s-a arătat în plină zi. Şi nu unui adult. Ci unui băieţel. Un băieţel englez. Care era aici în vacanţă. Aproape că s-a înecat. A înotat prea departe de plajă şi nimeni nu a mai putut ajunge la el. Tatăl lui l-a văzut, dar prea târziu. Se dusese la fund. A fost sub apă timp de şapte*

minute. A fost efectiv mort...

Mi l-am imaginat pe Art, în copilărie, pe plajă. Atunci era Arthur. Artie. La Cala d'Hort. Mama lui citea un roman, iar tatăl lui, *The Times* şi el se plictisise să tot sape gropi pentru a prinde valurile. Asa că intrase să înoate.

L-am văzut în timp ce înota din ce în ce mai departe, imaginându-şi că ar putea ajunge la Es Vedrâ. L-am văzut uitându-se în jur şi mi-am dat seama că era la depărtare, în ape prea adânci pentru el, iar curenţii erau prea puternici pentru a putea înota înapoi. Am simţit apăsarea pe braţele lui de copil, care abia mai puteau face o mişcare. L-am simţit luptându-se panicat, în timp ce bărbia îi aluneca sub apă, chemându-şi părinţii... Tatăl său l-a văzut în cele din urmă. A ridicat capul, s-a sprijinit cu palma pe nisip şi a fugit în apă. O cursă disperată, în stilul liber, în urma căreia nu a reuşit să ajungă însă la el. Artie nu şi-a iertat niciodată tatăl pentru că nu s-a uitat mai devreme după el. „Aş fi fost mort dacă ar fi fost după tine." Iar tatăl lui nu a putut face faţă nici lucrurilor care aproape se întâmplaseră şi nici celor care chiar se întâmplaseră. A simţit că înnebunea. S-a apucat de băut şi, în cele din urmă, sa spânzurat, iar Artie a simţit o durere atât de profundă, încât obişnuia să poarte cu el o cutie de chibrituri, ca să poată aprinde o flacără sub palmă pentru

a-şi abate gândurile.

în timp ce îl observam pe Art sorbindu-şi whiskyul, m-am gândit că nu putea fi chiar aşa. *La Presencia* nu ar fi dăruit asemenea abilităţi cuiva care avea să le folosească doar pentru a face rău.

— Aici te înşeli, a spus Art, aplecându-se în continuare asupra mea, în acel cazinou, pe măsură ce Marta îşi pierdea cunoştinţa.

A spus-o cu gura, dar eu l-am simţit în minte.

— Vezi, ştiu că tu crezi că eşti aleasa, Grace. Ştiu ce ţi s-a spus. Că abilităţile tale sunt cele mai puternice, cel puţin de la Joan Bonanova încoace. Dar e o invenţie. Nu-i adevărat. Vezi tu, pe lângă ale mele, abilităţile tale sunt, din păcate, mai degrabă mediocre. *La Presencia* a venit la mine în *copilărie.* Am stat cu ea şapte minute întregi, în timp ce părinţii mei mă credeau mort. întregul ocean a strălucit de efort. O am în mine. M-a ales. Propriii mei părinţi n-au avut grijă de mine, dar *La Presencia* a facut-o. Şi m-a salvat pentru că mi-a văzut potenţialul. A văzut ce pot deveni. Fac bani pentru locul ăsta. Dau înapoi. Ofer experienţe frumoase...

— Nu, am spus, văzând totul în mintea lui, ca pe o mare întunecată care se lumina în timp ce vorbeam. Tu distrugi viaţa. Asta faci. Vrei să o ucizi pe Marta pentru că ştii că mâine, la protest, o să reuşească să oprească proiectul de pe Es

Vedrâ. La fel cum ai ştiut că l-ar fi oprit şi Christina. L-ai omorât pe Ricardo Martinez după ce a blocat cererea pentru una dintre staţiunile tale. Foloseşti puterea pe care ţi-a dat-o oceanul ca să faci lucruri oribile. Alegi cele mai controversate locuri şi cele mai sensibile habitate

pentru că asta-ţi dă impresia că ai pâinea şi cuţitul. Te face să simţi ceea ce nu ai simţit când părinţii tăi nu au fost acolo ca să te salveze.

— Iar tu ştii totul despre părinţii neglijenţi, Gr ace...

Marta încetase să mai respire. Era nemişcată. în acel mod terifiant pe care îl cunoşteam prea bine.

— Nu plânge pentru ea. Nu avea nimic special. Chiar şi *La Presencia* a ştiut asta. Biata Marta, cea

nealeasă...

Ar fi vrut să spun ceva. Să comunic cu el. Ura cere ură. Dar mi-am dat seama că n-am nevoie de asta. Nu aveam nevoie să îi vorbesc cu ură. Pentru că înţelesesem ce are Alberto în mână. Sticla de rom. Şi

mi-am amintit de prima întâlnire cu Alberto, când mi-a arătat sticla lui de rom miniaturală. Când mi-a explicat că ea l-a ajutat să nu mai bea, după moartea soţiei sale. O avea acum. Ajunsese la ea. Nu-şi putuse mişca mâna pentru ca eu să o văd, fiindcă Art îl ţinea pe loc. Dar a fost de ajuns. Pentru că-i vedeam strălucirea

printre degetele lui. Ştiam ce este. Extract din *La Presencia.*

Aşa că nu m-am mai concentrat pe Art şi nici pe Marta, ci pe degetele groase, îmbătrânite şi arse de soare ale lui Alberto. Şi le-am deschis. Iar sticla a căzut pe covor, dar nu s-a spart. Art a auzit sau a observat ceva, dar atenţia i-a fost distrasă pentru o secundă. Aşa că am spart sticla cu puterea minţii şi am eliberat-o. *La Presencia* era acolo, o mică băltoacă strălucitoare, care refuza să fie absorbită şi care se îndrepta acum către Marta.

— Opreşte-te! a poruncit Art. *Opreşte-te!*

Dar ea nu s-a oprit. Se ţâra ca o creatură apoasă fără picioare şi luminiscentă, strălucind din ce în ce mai tare, iar când a ajuns la Marta i s-a strecurat prin păr, pe piele şi în gură, iar o clipă mai târziu Marta a tuşit şi ochii i s-au deschis. Era cât se poate de vie.

L-a fixat pe Art, aşa cum făceam şi eu, şi Alberto, de lângă automatul de jocuri. Şi iată-ne pe toţi cei înzestraţi cu abilităţile pe care *La Presencia* alesese să ni le ofere.

Apoi, ceva şi mai incredibil. Corpul Martei *a strălucit.* Nu foarte tare, dar fără îndoială, şi nu pentru mult timp, dar suficient. Pâlpâind albastru, ca mici spoturi de lumină care i se mişcau prin vene ca farurile prin oraş. Sau ca o mie de peşti-lanternă în adâncul oceanului, cum a spus Alberto mai târziu.

Şi atunci am simtit ceva ciudat în mine. Un > »
sentiment de *linişte* deplină. Ceea ce era ridicol, având în vedere că eram înconjurată de o grămadă de corpuri prăbuşite în mijlocul unui cazinou, confruntându-mă cu un psihopat criminal cu puteri supranaturale. Iar această linişte a venit cu un sentiment de căldură interioară şi de apropiere. Ca şi cum ceva ar fi lipsit înainte, dar acum nu mai lipsea. M-am uitat la mâna mea şi am văzut luminiţe -
străbătându-mi venele. La fel şi la Alberto. Care îsi
privea mâinile, râzând neîncrezător.

— Funcţionează unit... ne conectează!

Marta şi-a amintit cuvintele de pe pancartă şi s-a ridicat, cu lumina încă traversându-i corpul asemenea unor licurici.

— *Nos alzamos como el océano.*

Art era un amestec de confuzie şi consternare. Apoi s-a uitat la mâinile lui şi a fost uşurat să vadă şi acolo luminiţele în mişcare.

— Nu mă puteţi atinge!

Totuşi era îngrijorat. Simţea că nu e momentul să lovească. Şi îngrijorarea a fost suficient de puternică pentru a-l face să se retragă. S-a îndepărtat, în timp ce *La Presencia* se estompa în noi toţi.

— Mâine, a spus el şi a arătat cu degetul către noi, ca şi cum cuvântul ar fi conţinut

însăsi teroarea
destinului. Mâine va fi sfârşitul.

Toţi ceilalţi din cazinou începuseră să se trezească din starea lor de inconştienţă şi, cu ochii îngroziţi şi confuzi, se ridicau în picioare. în încăpere s-a instalat din nou agitaţia generală, de data aceasta infuzată cu murmure de mirare şi întrebări bolborosite.

Alberto s-a încruntat la fiica lui.

— Nu putem să-l lăsăm pur şi simplu să plece. Tocmai a încercat să te omoare... E un ucigaş.

— Putem opri hotelul, a spus Marta. O să vină destui oameni. Şi putem face rost de bani, nu mai avem nevoie de prea mulţi. îi putem obţine. Cazinoul nu se închide...

Ajuns la uşă, Art Butler a aruncat o privire în jur, către toţi cei care se uitau la el. Mai voia să adauge ceva. Am simţit un lung monolog, pe jumătate format, care aştepta să eclozeze din spatele buzelor tremurânde. Dar s-a mai gândit, apoi a plecat, pur şi simplu, a ieşit în foaier, a trecut de agenţii de pază şi a ieşit în lumina zorilor.

L-am privit plecând, fără a face absolut nimic, din cauza tuturor martorilor. Apoi eu m-am întors în sala de poker pentru a-mi aduna jetoanele, gândindu-mă: *A fost un pic prea uşor.*

Pentru că, desigur, aşa fusese.

ADUNAREA

Marta vorbea de lângă un lac, în canicula strălucitoare. Soarele îşi împrăştiase lumina peste apă, transformând-o în mii de bijuterii.

Lacul era unul mic, în Parc de la Pau, unde ajunseserăm împreună cu toţi protestatarii, după un marş lent şi zgomotos pe străzile oraşului.

Diario de Ibiza avea să spună mai târziu că peste douăzeci de mii de protestatari au ieşit în stradă în Ibiza în acea după-amiază de joi. De fapt, cifra reală a fost de douăzeci şi şapte de mii patru sute cincizeci şi doi.

Erau acolo oameni de toate felurile. Bătrâni şi

tineri. Hipioţi şi patroni. Localnici şi străini. Bogaţi şi săraci. Clubberi şi yoghini. Modernişti şi tradiţionalişti. Radicali şi reacţionari. Hipersănătosi şi veşnic mahmuri. Gălăgioşi şi tăcuţi. învingători şi învinşi. Familii, prieteni şi singuratici. Şi toboşari. O grămadă de toboşari. De aceştia m-aş fi lipsit, trebuie să fiu sinceră.

îţi prezint un fragment, tradus cu aproximaţie, din discursul Martei:

— Când eu şi prietena mea Christina am îndemnat, pe internei, lumea să protesteze împotriva construirii staţiunii de pe Es Vedră, eu, personal, mă aşteptam la vreo sută de oameni. Să vă văd pe toţi aici este cu adevărat remarcabil. Ibiza este un loc special. Şi mi-aş dori ca împreună cu noi, astăzi, aici, să fie şi Christina. I-ar fi plăcut această privelişte. Ar fi vrut să vă mulţumească tuturor pentru că aţi venit. Astăzi este ziua în care luăm atitudine şi le spunem celor care deţin puterea că natura este ceva ce vrem să protejăm... Pentru că, atunci când distrug natura, ei distrug o parte din noi. Astăzi este ziua în care îi spunem Sofiei Torres că nu vrem ca florile să dispară. Nu vrem să fie împuşcate caprele. Nu ne mai dorim acorduri care să distrugă cele mai preţioase peisaje ale acestei insule. Nu mai vrem ca Art Butler şi staţiunile Eighth Wonder să calce în picioare această insulă. Pentru că ceea ce este bun pentru insulă este bun şi pentru noi. Vom continua să protejăm ceea ce face din ea un loc special. Vom continua să ne ridicăm asemenea mării... Şi ne-am ridicat. Şi ne vom duce la Sofia Torres şi la Art Butler şi ne vom asigura că ea îşi îndeplineşte promisiunea. Aceea că, dacă ne vom prezenta înainte de începerea conferinţei ei de presă, cu peste douăzeci de mii de oameni şi optzeci de mii de euro, îşi va retrage sprijinul pentru proiectul Es Vedră. Ceea ce ar însemna că şi partidul ei va face acelaşi lucru. Şi nu se va mai

semna acordul. Asta vom face! Vom merge până la hotelul Eighth Wonder din Talamanca, lângă plaja Talamanca, şi vom...

Era bună la asta. Se mişca înainte şi înapoi, cu pumnii în aer, ca o vedetă rock. Mulţimea a aplaudat în momentele potrivite. Totul mergea bine. Şi aveam optzeci şi una de mii de euro, în numerar, în geanta de plajă.

Mă distram. Din nou. Oamenii cred că un protest este ceva agresiv sau ceva plin de speranţă, dar poate fi şi ceva destul de meditativ şi vindecător. Este vorba de a participa la ceva important. Un soi de altruism, în adevăratul sens al cuvântului. Felul în care trebuie să se simtă un hering înotând într-un banc, împreună cu semenii lui.

Tot ceea ce trebuia să facem era să coborâm la hotelul din Talamanca, înainte de începerea conferinţei de presă a companiei Eighth Wonder, de la ora cinci, să-i arătăm Sofiei Torres banii şi oamenii, iar ea să-şi respecte cuvântul dat. Altfel s-ar fi confruntat cu mânia întregii insule.

Dar ceva nu era în regulă. Exista o notă discordantă în tot acest plan.

Şi am înţeles asta doar pentru că stăteam lângă o jurnalistă – Roşa Pieră, treizeci şi opt de ani, ipohondră, proaspăt divorţată, cu o minte ca un bâlci agitat în ploaie – care tocmai primise un mesaj pe WhatsApp, de la o colegă, prin care aceasta îi spunea că întâlnirea pentru

conferinţa de presă va avea loc la Cala d'Hort într-o jumătate de oră. Chiar pe plajă.

Alberto şi-a dat seama.

— Trebuie să le spunem tuturor.

— Nu. Gândeşte-te un pic. Sunt douăzeci de minute cu maşina. Dacă toată lumea de aici se îndreaptă într-acolo, n-o să ajungem. Drumurile o să fie blocate. Şi dacă Art le face ceva? E un risc prea mare. Să o aşteptăm pe Marta şi să mergem.

Alberto a oftat. Ştiam la ce se gândeşte. Auzise discursul Martei şi fusese unul *lung.*

— Trebuie să plecăm chiar acum. în momentul ăsta. O lăsăm pe Marta aici. Ne descurcăm singuri. La protest au venit deja peste douăzeci de mii de oameni, aşa că partea asta e îndeplinită. Trebuie doar să-i arătăm Sofiei banii şi să ne filmăm făcând asta, iar dacă Art face probleme ne ocupăm şi de el. *¡Vamos! ¡A laplaya!*

O GEANTA PLINA DE NISIP

Conferinţa de presă era pe cale să înceapă.

Pe plajă era montată o scenă mică, iar ziariştii erau aşezaţi pe scaune puse pe nisip, cu un culoar între ele. Ca la o nuntă. Sau ca la o înmormântare. Es Vedrâ se profila uriaşă, pe fundal, întunecată, puternică şi frumoasă, asemenea unui

adevăr obscur şi inevitabil.

Sofia Torres şi Art Butler stăteau pe scenă, aşezaţi în spatele unei mese garnisite cu hârtii şi sticle cu apă, iar responsabila de PR a lui Art era pregătită să facă prezentările. Sofia se uita la ceas.

Alberto a luat-o prin nisip, cu paşi mari, strigându-le într-un cocktail de spaniolă, catalană, engleză şi albertiană să oprească conferinţa de presă.

PR-ul lui Art, o persoană destul de fragilă, pe nume Alison, şi-a îndreptat privirea către un agent de pază din spate şi a pocnit din degete.

— Paco?

— Nu vă fac probleme, a continuat Alberto, în timp ce eu încercam să ţin pasul cu el pe nisip. Am ceva important de comunicat Sofiei Torres. Există un videoclip în care ea este de acord să împiedice construirea pe Es Vedrâ, cu condiţia ca noi să reuşim să scoatem în stradă douăzeci de mii de protestatari şi să plătim optzeci de mii de euro. Ei bine, pot confirma că sunt mult mai mulţi oameni, în acest moment, pe străzile Ibizei. Iar în geanta bunei mele prietene se află optzeci şi una de mii de euro, în numerar, care...

Sofia era foarte stânjenită. Şi-a desfăcut sticla cu apă.

— Vom discuta despre asta pe urmă.

— Nu, a spus Alberto, făcând un pas înainte. *Vom discuta despre asta acum.* Ai

făcut o promisiune.

Cei câţiva jurnalişti se uitau la noi. Le-am simţit concentrarea asupra mea, aşa cum o floare simte o apăsare, dar am rămas fermă. M-am uitat în jur. Mi- am dat seama că nu mai e nimeni pe plajă. Buticul era şi el gol. Până şi restaurantul era gol. Am observat un acvariu nou. Cu alti homari. Deşi barca lui Alberto era acolo. Bătrânul *Neptuno.* Se legăna pe apă. Şi barca mai veche, cea cu vâsle, care cândva fusese a bunicii lui, se arăta mai sus, pe plajă, în depărtare.

Sofia s-a întors către Art.

— îmi pare rău pentru asta.

Art a zâmbit. Zâmbetul m-a deconcertat. Nu-l înţelegeam. îmi luase o oră, cu o seară în urmă, să intru în mintea lui. Dar eram destul de sigură că zâmbetul e autentic. Mi-am amintit că părăsise cazinoul de bunăvoie în noaptea precedentă. Prea uşor. Era o capcană.

— S-a terminat, doamnă Winters.

Asta a pus capac. M-am năpustit şi am pus geanta pe masă. Am deschis-o şi le-am arătat banii.

— Sunt toti acolo.

— E prea târziu, a spus Sofia, acoperind microfonul cu mâna. Acordul a fost semnat.

— Nu, a răspuns Alberto, sprijinindu-mă cu un alt „nu” inutil. Avem banii. *Avem banii,* Sofia.

— Din păcate, nu-i aveţi, a spus Sofia.

— Ce?

— Cazinoul îi vrea înapoi. Se crede că au fost câştigaţi prin înşelătorie. Mai mulţi martori au raportat că v-au văzut aducând propriile cărţi la masa de poker.

Am clătinat din cap.

— E o minciună. Art i-a făcut să creadă asa ceva. Asta s-a întâmplat.

Sofia a ridicat din umeri.

— îmi pare rău. Dar trebuie să plecaţi acum.

Alberto a rămas uitându-se la ea.

— Tu nu ştii asta, dar şi eu sunt din nordul acestei insule. Suntem din acelaşi sat, Sofia. Santa Agnès de Corona. Eram deja adult înainte de a te naşte tu, dar am fost acolo. în căsuţa de vizavi de biserică. Casa cu migdalul din faţa ferestrei.

— O ştiu...

M-am întrebat, pentru un moment, ce face Alberto. Apoi am perceput amintirea ei. Era o copilă şi privea peste stradă cum cărau sicriul bunicii lui Alberto spre biserică.

— Eu sunt de pe această insulă, ca şi tine, i-a spus el. Şi, ca şi tine, dar spre deosebire de omul ăla de acolo, vreau tot ce e mai bun pentru ea. îmi amintesc de vremurile în care o drumeţie de la nord la sud

dura o jumătate de zi, nu o jumătate de oră. îmi plăcea asta. Trebuia să respecţi formele terenului. Topografia. Trebuia să respecţi dealurile. Pinii şi pământul. Totul.

Şi asta ne-a ajutat să ne menţinem pe linia de plutire. Dacă distrugi natura din jurul tău, nu va trece mult până o vei distruge şi pe cea aflată înăuntrul tău.

— Suntem într-o epocă diferită, a răspuns Sofia şoptit, în timp ce privea spre plajă, către un ofiţer din Guardia Civil.

Cel încruntat şi dificil, cu care vorbisem şi eu şi care se îndrepta, pe nisip, spre mine. Carlos Guerrero. Cel care avea un vis recurent, acela că un leu urinează pe el.

— Este ilegal să trişezi la un cazinou, a spus Art. Aici, în Ibiza, nu e de glumă cu asta. Şi pe bună dreptate.

Mă simţeam îngrozitor, vulnerabilă şi inutilă, stând acolo, în căldura aceea.

Alberto părea mai mult supărat decât înfuriat, stând în picioare pe plajă şi privind marea, dincolo de Art.

— *Hijo de puta!*

— Voi spune adevărul, i-am zis lui Art, cu un curaj sfidător pe care nu îl mai avusesem niciodată. Voi spune poliţiei. Şi le voi spune şi celorlalţi. Iar şi iar. Până când voi fi crezută. Şi îi pot face să creadă.

Art a ignorat aceste cuvinte şi a rămas pe scaun, uitându-se la mine.

— Arăţi bolnavă, a spus el. Obosită. Vrei să te aşezi?

Uneltea el ceva. Ştiam că pune ceva la cale. Mi-am dat seama că, de fiecare dată când simţeam că avem puterea de partea

noastră – ca aseară, la cazinou –, se întâmpla doar pentru că *el voia să simţim că o avem.*

— Grace?

Vocea lui Alberto mi se învârtea în jurul capului.

Sofia s-a ridicat. I-am auzit vocea, în timp ce venea spre mine.

— Te simţi bine? Vrei să stai jos?

— Sunt...

Deodată am simţit totul foarte apăsător, de parcă tot cerul începea de pe umerii mei şi avea o greutate reală, apoi lucrurile au început să se învârtească şi eu am înaintat pe plajă, clătinându-mă, încercând să mă echilibrez, urmărind privirea lui Art şi panta plajei, până când am ajuns aproape de mare. Şi atunci mam prăbuşit.

SALACIA

M-am trezit între copacii înalţi şi marea strălucitoare, captivă în cealaltă lume.

PLAJA ADEVĂRULUI

— De ce m-am întors aici?

Eram atât de năucă, încât mi-a luat o clipă să observ bicicleta roşie, sprijinită pe nisip. Cunoşteam această bicicletă. Ştiam chiar şi modelul. Era singura bicicletă din lume pe care o ţineam minte atât de bine. Un BMX roşu vechi, din anii ’80.

Apoi am observat urmele paşilor pe nisip.

Care plecau de la bicicletă înspre copaci.

Am mers în pădure, pe urmele lor, fiecare pas era mai greu decât cel dinainte, dar am continuat. Voiam adevărul pe care mi-l promisese Christina.

Până la urmă, am ajuns la el. Un băiat care stătea cu picioarele încrucişate pe pământ. în umbră. Când m-am apropiat, am văzut că poartă cămaşa *paisley* pe care şi-o făcuse la cursul de textile şi pielea de pe faţă îi străluceşte plină de un sânge întunecat. Şi părul îi era năclăit. Dar a zâmbit când m-a văzut.

Era el. L-am putut vedea, în sfârşit. Adevărul despre el. Nu era pe Salacia. Dar era în această viziune salaciană care, ca toate viziunile mele salaciene, încerca să-mi arate realitatea unui lucru multă vreme negat.

Fiul nostru. Băiatul nostru frumos şi drag.

— Daniel!

Am alergat şi l-am îmbrăţişat.

— Nu plânge, mami! Te rog, nu plânge!

Era vocea lui. Era exact vocea lui. Chiar acolo, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat timp de treizeci şi doi de ani.

— îmi pare rău, Daniel. A fost vina mea. Ar fi trebuit să am grijă de tine. N-ar fi trebuit să te las pe bicicletă, pe ploaia aia.

— N-a fost vina ta, mamă. N-a fost vina nimănui. Eram supărat fără motiv...

— Voiai să mergi cu mine prin magazine şi nu team dus. Pentru că ploua.

A scuturat din cap. Hotărât.

— Nu. Nu. N-am vrut să merg cu tine. Voiam să fiu pe cont propriu. Am plecat singur. îmi pare rău, mamă, dar mă incomodai.

— Eu... eu...

E greu de renunţat la vinovăţie. Aşa că m-am cam bâlbâit un moment.

— Dar tot n-ar fi trebuit să te las să ieşi pe potopul ăla.

— N-ai avut când să-mi spui să nu ies. Eram deja pe Wragby Road când ţi-ai dat seama că plecasem.

Acest lucru era adevărat. Totul era adevărat. Dar, din anumite motive, eu nu îmi amintisem niciodată lucrurile asa.

— Aveai toată viaţa înainte. A fost o risipă. Mă gândesc la tine în fiecare zi, Daniel.

— Nu trebuie să fie asa. N-ai de ce să te simţi vinovată. Nu mai mult decât oricine altcineva.

— Mi-e atât de dor de tine!

Şi-a încreţit nasul.

> ,

— Ţi-e dor de mine, dar nu mă vezi. îţi vezi doar propria vinovăţie. Vezi doar versiuni ale mele ca adult, care probabil nu ar fi existat niciodată.

Nu puteam să răspund, pentru că era adevărat. Bineînţeles că era. Aici exista doar adevărul.

— E nevoie de tine, mamă. Poţi fi din nou fericită. Nu trebuie să laşi lucrurile să se năruiască. Erai atât

de fericită cândva[3]. Şi poţi fi din nou.

Cândva.

— Este adânc în mine. Vina. Eram mama ta. Ar fi trebuit să te protejez.

— Nu vreau să fiu motivul vinovăţiei tale. Vreau să fiu fiul tău. Te rog... e timpul...

— Da, am spus. Chiar este.

Şi sângele a început să dispară.

Ochii lui mari şi chipul zâmbitor, cel care era mereu gata să se schimbe la orice modificare a dispoziţiei, cel care se schimonosea ca un ou zdrobit cu o lingură de fiecare dată când plângea. Părea la fel de fericit şi sănătos ca în ultima fotografie de la scoală.

— O să-ti aminteşti de mine asa cum sunt acum. Nu ca moment, ci ca persoană. O să ştii că n-a fost vina ta. Acum, te rog, du-te! Te-ai purificat. Poţi fi semnalul

despre care ai auzit. Te poţi salva pe tine şi îi poţi salva pe alţii. Au nevoie de tine.

Apoi a fugit printre copaci, iar eu am mai stat acolo o secundă, în timp ce o mierlă albastră solitară zbura şi dansa în aer.

SEMNALUL SE POATE DA ACUM

Am deschis ochii. Valurile îmi mângâiau părul.

Am văzut-o pe Sofia tăindu-i calea lui Art. Vorbea cu el.

Art părea tulburat. Da, acesta este cuvântul. *Tulburat.* Nu furios, nu rece, nu răutăcios.

— Sunt...

Nu a terminat niciodată acea propoziţie. Cuvântul nerostit rămâne un mister etern. Dar n-am avut timp să mă gândesc, fiindcă el s-a transfigurat şi a început să se holbeze cu ochi sfredelitori la Sofia. Era pe cale să-i facă rău. Fiindcă ştia că, fără intervenţia ei, eu as fi fost moartă până acum.

Sofia i s-a adresat cu încredere.

— Totul a fost o greşeală. *Eu* am greşit. Insula asta nu te vrea.

Am văzut-o când era copil, ajutându-l pe bunicul ei, care avea artrită, să se ridice de pe scaun.

Art era pe cale să-i facă rău. Nu puteam lăsa să se întâmple aşa ceva.

Alberto era lângă mine.

— Grace, eşti mai puternică acum. A venit la tine, în timp ce stăteai întinsă

acolo. Semnalul se poate da acum. îl poţi trimite. Nu trebuie decât să realizezi cât de conectată eşti la toate astea. La tot. Poţi s-o faci, Grace.

Mi-am amintit de paragraful pe care îl scrisese în *La vida imposible.*

Acest pescar se numea Joan Bonanova... I-a povestit unui jurnalist cum s-a simţit conectat cu fiecare animal din Ibiza şi a reuşit să le trimită un semnal. Şi alţii au confirmat această mărturie, spunând că au văzut animale comportându-se ciudat în acea noapte. Că fiinţe din toate speciile acţionaseră unite...

— Uite, Grace... Uită-te la mare... Te-a vindecat.

Şi m-am uitat spre mare. De fapt, toată lumea se uita, acum, spre mare. Pentru că, odată ce o văzuseşi, era imposibil să *nu* te mai uiţi înspre ea.

Strălucea cu albastrul acela imposibil. Mai luminos şi mai extins ca niciodată. Cam de la plajă până la Es Vedrâ. Şi, ca atunci când îi zărisem prima dată strălucirea, parcă priveam un sentiment. Dar, de data aceasta, sentimentul era mai puternic ca niciodată. Era o speranţă atât de intensă, încât se transformase în certitudine.

— Am mai văzut asta, a spus Art îngrozit.

Şi-a amintit de ziua în care *La Presencia* îl salvase

>

şi îl adusese înapoi, chiar pe această plajă. Pentru o clipă, a simţit că are din nou

unsprezece ani.

M-am ridicat în picioare şi mi-am dat seama că totul e diferit. M-am gândit la Joan Bonanova însuşi. Pescarul salvat de *La Presencia.* Cel care nu era prezent doar în cartea lui Alberto, ci şi în mesajul Christinei. Cel pe care ea îl descrisese ca având *un suflet atât de curat, fără de vină şi de păcat.* Cel care trimisese semnale fiecărui animal de pe insulă, ca să lupte împotriva soldaţilor fascişti.

Fără vinovăţie, durere şi suferinţă care să mă ţină prizonieră, mi-am dat seama că sunt peste tot. Eu eram noi. Eram suma infiniturilor. Eram în fiecare minte. în fiecare fir de nisip. în fiecare picătură de apă. Fortăreaţa mea izolată nu mai exista. încă eram eu, dar eram şi toti ceilalţi. Asa cum un om este o entitate de sine stătătoare, dar poate exista şi multiplicat. Eram larg, larg deschisă. Nu existau linii de demarcaţie între mine şi ceilalţi, între oameni şi animale sau între animale şi plante. Totul era doar un fir de legătură în tapiseria vieţii. Aveam o putere infinită în acel moment. O putere pe care mi-o dăduseră oceanul şi *La Presencia.* Nu eram acolo pentru *a salva planeta.* Eu *eram planeta.* Aşa cum suntem toţi. Diferenţa era că mie mi se dădea voie, chiar acolo, să simt acest lucru cu adevărat. Era ca şi cum as fi avut o linie de comunicare cu fiecare creatură de pe Pământ.

Şi ceream ajutor. Chiar trimiteam un semnal.

— Ce dracu’? s-a întrebat Art cu voce tare.

Şi acum, desigur, nu vorbea despre *La Presencia,* despre lumina ei. Vorbea despre ceva ce părea sublim şi ridicol, în acelaşi timp, aşa cum sunt aproape toate minunile. Vorbea despre cerul plin de păsări.

Nu a trebuit să-i urmăresc privirea, ca toţi ceilalţi. Ştiam despre cormoranii care zburau spre el, răspunzând speranţei mele tăcute, bătând cu hotărâre din aripile lor negre şi strălucitoare, cu gâturile întinse toate în acelaşi unghi.

— Cormorani, a tresărit Art, amintindu-şi conversaţia cu Sofia despre cuiburile lor de pe Es Vedră.

Dar nu erau doar ei pe cer.

Erau şi pescăruşi. Câţiva vinderei, un şoim singuratic şi – remarcabil – un pâlc strălucitor de flamingi roz, care tocmai migraseră spre lacurile sărate din Ses Salines pentru a-şi petrece acolo vara. Aripile lor erau chiar mai mari decât ale cormoranilor şi fâlfâiau puternic pe cer, înclinate înapoi, ca vârfurile unor săgeţi.

Mi-am amintit că şoferul de taxi îmi povestise despre ei în prima mea zi pe insula. *Trebuie să-i vedeţi.*

>

— îi văd, Pau, am şoptit. îi văd.

Art începuse să dea înapoi. S-a împiedicat de o piatră şi a aterizat pe spate, ceea ce l-a făcut să-şi îndrepte atenţia spre cer.

Jos, pe plajă, mai erau şi alte creaturi. Inclusiv o capră. Care venise de dincolo de parcare, din zona umbroasă de lângă Atlantis Scuba şi de lângă vasul dezamăgitor de gol. Era Nostradamus, bălăbănindu- se pe nisip, cu copitele lui despicate, cu un sentiment de hotărâre şi chiar de speranţă care dădea savoare mizantropiei sale obişnuite. într-adevăr, toate animalele de pe o rază de un kilometru se adunau ca nişte celule albe din sânge spre o infecţie, îndreptându-se spre Art, care se ridicase în picioare.

Homarii au evadat din noul lor acvariu din restaurant şi s-au năpustit spre plajă.

Un delfin cu bot gros a sărit din apă şi s-a scufundat înapoi în mare, îndreptându-se rapid înspre noi.

Iepurii ţopăiau pe nisip, mergând în aceeaşi direcţie cu şopârlele Gecko, şerpii sau guşterii.

Moliile şi fluturii fâlfâiau din aripi şi se apropiau dansând de linia ţărmului, printre ţânţari şi un nor destrămat de cicade. Fiecare animal se îndrepta cu hotărâre spre el, ca pilitura de fier spre magnet.

Sofia a încercat să se adreseze oamenilor, spunându-le să părăsească plaja, pentru propria lor siguranţă, dar nimeni nu a ascultat-o. Mă rog, nimeni în afară de ofiţerul din Guardia Civil, pe care frica de creaturile sălbatice l-a făcut să se retragă în parcare.

Alberto mi-a aruncat o privire

înţelegătoare.

— Ai reuşit, Grace. Ai trimis semnalul.

Şi m-am întors să-l văd pe Art, care încerca să alerge pe nisip, dar primul cormoran ajunsese la el şi-l ciugulea, atacându-l cu intenţia de a-l împinge înapoi spre ocean. Art a rămas pe loc şi l-a împins îndărăt, cu puterea minţii, rupând gâtul sărmanei păsări, care a căzut moartă pe nisip. Apoi Art a lovit cu piciorul un iepure şi a alungat o grămadă de insecte.

— Muriţi! a spus el încercând să se consoleze cu acest cuvânt, pe care l-a folosit ca pe o poruncă. Muriţi, muriţi, muriţi, muriţi, muriţi...

A fost o abatere semnificativă de la discursul despre durabilitate şi turism responsabil pe care plănuise să-l ţină jurnaliştilor şi vloggerilor de călătorii adunaţi acolo şi rămaşi nemiscati, într-o tăcere uluită, în timp ce animalele mergeau, alergau, alunecau şi zburau în jurul lor.

Dar acum era prea târziu pentru Art. Un şarpe de Montpellier, asemănător cu cel pe care Alberto i-l dăduse portarului de la Amnesia, l-a muşcat de gleznă. Lumina pe care i-o dăruise *La Presencia* era acum luată înapoi. Se scurgea din rana pe care i-o făcuse şarpele, împrăştiindu-se vizibil în apă.

— Nu! a spus el cu vocea ridicată, dar spartă şi slăbită. Vino înapoi! Vino înapoi! Vino *înapoil*

A intrat mai adânc în mare, în costumul lui de in. A luat apă sărată în căuşul palmelor şi a înghiţit-o, de parcă ar fi putut cumva să culeagă lumina şi să şi-o reintroducă în corp.

întreaga plajă era deja atât de plină de animale, încât aveai senzaţia că te uiţi la o armată. O armată 5 3
de animale, ciudată şi eclectică.

Dar, în cele din urmă, nu animalele terestre s-au dovedit a fi problema lui Art. Ci o meduză portugheză, o teroare plutitoare care nu mai fusese văzută în apele Ibizei de mai bine de şapte ani şi ale cărei tentacule lungi, cu nematociste care conţineau niveluri neobişnuite de otravă, s-au înfăşurat în jurul lui şi l-au înţepat de mai multe ori în gambă şi pe interiorul coapsei.

— Am fost mai bun de atât! a urlat el, cu mintea inundată de o amintire îndepărtată şi poate chiar tristă a torturării unei molii-de-zid, înainte ca durerea să devină prea intensă, şi a căzut în apă.

Am fost mai bun de atât. O afirmaţie ambiguă. Ar fi putut să însemne şi să facă referire la multe lucruri, iar starea lui emoţională, îmbibată de frică şi de furie, dar şi de un vag regret, cu siguranţă, nu a clarificat sensul. Gura lui a scos apoi un alt sunet, înainte ca întregul corp să intre în şoc şi să se prăbuşească în apă, cu faţa în jos.

Cadavrul a fost adus de oameni înapoi pe plajă. Eu şi Alberto i-am ajutat. Nu am

vrut ca Art să moară. Te rog să mă crezi. Chiar dacă ar fi încercat, pe ascuns, să o omoare pe Marta şi pe oricine altcineva care i-ar fi ieşit în cale, nu am vrut să fiu eu cauza unei morţi în plus. Alberto a încercat chiar să îl resusciteze. Dar s-a dovedit că natura avea alte intenţii. Şi, într-un minut, organele lui vitale au încetat să mai funcţioneze. Am încercat să-i citesc gândurile, în ultimele clipe, dar a fost imposibil. Ca şi cum aş fi încercat să citesc cuvinte proaspăt scrise cu cerneală şi şterse de ploaie.

Toate creaturile – în afară de cele umane, care stăteau acolo într-o tăcere mormântală – au revenit la indiferenta lor obişnuită fată de umanitate. *La Presencia,* care îşi răspândise strălucirea asupra întregii mări, între plajă şi Es Vedrâ, s-a retras, până când a devenit un punct slab şi pulsatil de lumină, care plana deasupra locului în care o întâlnisem pentru prima dată. Apoi a dispărut complet, înapoi în sfera-nor de deasupra ierbii marine, aşteptând următoarea intervenţie necesară, iar suprafaţa mării arăta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Doar valuri calme şi scânteierea obişnuită a razelor de soare.

Păsările au dispărut de pe cer, cicadele nu se mai vedeau în aer, iar şerpii se furişaseră, lunecând pe nisip. Cormoranul mort rămăsese acolo, cu penele lui negre ca noaptea, contrastând puternic cu

nisipul auriu, şi cu gâtul răsucit într-un unghi nefiresc, cu capul îndreptat spre mare, spre Es Vedrâ, spre *La Presencia.*

Doar capra, Nostradamus, părea să manifeste un interes real.

A rămas acolo câteva secunde, privindu-l pe omul mort cu un sentiment pe care eu l-am interpretat drept curiozitate şi uşurare. Dar după aceea şi-a recăpătat aerul său obişnuit de mizantropie şi s-a îndepărtat de zarvă şi de oameni, în căutare de linişte.

[5]

VIE

Ştii, desigur, că nu am murit. Ăsta a fost un *spoiler* de la bun început. Cum aş fi putut să scriu toate acestea dacă as fi murit?

îmi place cuvântul *spoiler,* ţie nu? Ideea că, dacă ştim ce este pe cale să se întâmple, dispare tot hazul.

Este atât de ciudat că nu ne dorim *spoliere* în poveştile noastre, dar le căutăm în viaţa noastră. Vrem să ştim că ne vom îndrăgosti, că vom fi sănătoşi sau ne vom lua diploma cu brio, că vom obţine un loc de muncă bun sau o pensie confortabilă. Vrem soluţia. Vrem ca totul să fie trasat. Vrem să ştim că totul se termină cu bine.

3-

Vrem totul să fie un *spoiler,* înţesat cu cât mai puţin mister. Dar unde mai este distracţia, atunci? Şi ţi-o spune o persoană cu abilităţi de precogniţie ieşite din comun: nu există *spoilere* adevărate. Există întotdeauna un efect de observator. O variabilă necunoscută. Iar acea variabilă eşti, adesea, chiar tu. Acceptă misterul, acesta ar fi sfatul meu.

Acceptă imposibilitatea tuturor lucrurilor.

Bucură-te să nu ştii.

Nu te grăbi la nuntă sau la moarte sau la

amin.

Acest manuscris nu este al unei fantome. Sunt încă aici şi chiar foarte vie. De fapt, sunt mai vie decât am fost vreodată.

SOARTA PE CARE NE-O CROIM

Aşa s-a întâmplat că Es Vedrâ a rămas exact cum îşi propusese natura. Caprele nu au mai fost ucise. Niciun calcar nu a fost detonat. Niciun habitat nu a fost distrus. Şi nu a fost aprobat vreun traseu pentru taxiurile marine pe deasupra ierbii de mare Posidonia.

Sofia Torres s-a întors în parlamentul regional, la Palma, şi, după ce a declarat că acordul cu Eighth Wonder nu mai este în vigoare, ca urmare a morţii lui Art Butler, a susţinut în mod remarcabil votul pentru continuarea unui proiect de lege bipartit care interzicea viitoare acorduri destinate dezvoltării hoteliere în zone cu „însemnătate ecologică sau culturală”. Proiectul a fost adoptat.

Cazinoul a decis să renunţe la toate acuzaţiile împotriva noastră, deoarece foştii martori au spus acum că nu văzuseră pe nimeni trişând şi s-au întrebat oare de ce spuseseră asta. Taxele legale au fost considerabil mai mici decât ne aşteptam şi am donat mai mult de jumătate din banii rămaşi Fondului de Conservare a Ibizei – deşi am păstrat o

parte şi pentru bugetul meu de cumpărături.

Şi, interesant, dintre jurnaliştii care au asistat la conferinţa de presă, doar unul a relatat cu exactitate ceea ce văzuse. În rest, ceilalţi au fost în scurt timp concediaţi şi li s-a recomandat să ceară ajutor psihiatric pentru „gândire delirantă”. Câţiva jurnalişti reuşiseră, în ciuda şocului, să înregistreze totul pe telefoanele lor, inclusiv un cer şi o plajă pline de creaturi hotărâte. Dar utilizatorii de internet au spus, mai târziu, că filmarea a fost un exemplu al nivelului la care ajunseseră imaginile generate de AL

Versiunea oficială a poveştii a devenit, în curând, aceea că faimosul hotelier britanic Art Butler a suferit un fel de cădere psihică şi a intrat în mare, unde a fost înţepat de o meduză. *La Presencia* sau marea strălucitoare nu au fost niciodată menţionate. Alberto a spus că aşa erau tratate dintotdeauna experienţele extraterestre.

— încep cu un adevăr cât o pâine întreagă şi-l reduc la o firimitură comestibilă.

Oricum, ar trebui să îţi mai spun un lucru despre acea după-amiază pe plajă.

Marta a sosit după ce trupul lui Art fusese luat. Noile ei abilităţi – cred că la fel de puternice ca ale mele – îi spuseseră exact ce se întâmplase şi, de îndată ce putuse, se îndreptase spre Cala d’Hort.

— S-a întâmplat, nu-i aşa? a întrebat ea,

odată ce ne-a găsit.

Plaja arăta din nou normal, cu doar câteva şopârle în plus şi nişte jurnalişti năuciţi care zăboveau pe acolo.

— Semnalul.

— Da, am spus. Da. Cred că da. Dar eu... n-am vrut să moară.

Alberto a clătinat din cap.

— Nu. N-ai vrut. Dar nici nu l-ai omorât tu. Ci o meduză portugheză. Sau *La Presencia.* Şi, da, *La Presencia* este în tine, asa cum este în mine şi în Marta, dar a acţionat prin tine pentru a salva insula. Ne-ai ajutat să salvăm Es Vedrâ şi ai salvat şi viitorul Ibizei. A fost un ucigaş, Grace. Şi, dacă ar fi rămas aici, probabil că ne-ar fi ucis şi pe noi.

Alberto a cuprins-o pe Marta cu braţul.

— Ai ţinut un discurs bun azi, i-a spus el.

— Mulţumesc, *Papa.*

Alberto a zâmbit cu zâmbetul lui mare şi stufos.

— Ce familie, nu?!

Am zâmbit şi eu, privind cum dispar luminile în ocean.

— Da, sunteti.

Alberto a clătinat din cap.

— Grace, pentru un cititor de minţi, nu te prea pricepi. Mă refeream la *noi.* Suntem cu toţii o familie acum. Eu, tu, Marta, oceanul. Chiar şi Nostradamus.

S-a uitat spre poteca roşiatică şi prăfuită de pe plajă, unde capra îşi aştepta ovăzul.

— Suntem o echipă.

Şi, pentru prima dată după mult timp,

am avut un sentiment foarte clar şi plin de speranţă că totul e exact asa cum trebuie să fie. N-a durat însă mult.

Pentru că acela a fost şi momentul în care starea lui Alberto s-a schimbat. S-a întors către Marta cu un zâmbet încruntat, a luat nişte nisip şi l-a privit în timp ce îi aluneca printre degete.

— *Papă,* ce e? a întrebat Marta.

Dar văzuse deja totul, înainte ca el să fi rostit vreun cuvânt. Exact aşa cum văzusem şi eu. Harul ei era, în acelaşi timp, un blestem. Prima ei emoţie a fost cea pe care o găsim cel mai uşor în faţa durerii. Furia.

— *Papă,* nu mi-ai spus. Cum ai putut să nu-mi spui? Nu poţi muri. Nu poţi...

Am înţeles de ce nu-i venea să creadă. Oamenii pe care îi iubeşti profund devin parte din peisaj. A auzi că nu vor mai fi acolo este ca şi cum ai auzi că aerul sau oceanul nu vor mai exista. Este o perturbare fatală a universului.

Alberto s-a strâmbat, de parcă scosese un ciob dintr-o rană.

— *Lo siento mucho, cielo.* Nu am vrut să mă priveşti cu milă. Cât timp sunt aici, vreau să fiu viu în fata ta. Dar meritai să ştii.

— Te iubesc, *Papa.*

— Orice mă aşteaptă o să se întâmple oricum. Deocamdată să ne trăim vieţile.

Iar Marta a suspinat o vreme. Şi a plâns şi el. Iar eu m-am dus şi m-am aşezat pe un zid şi am privit marea şi, dintr-un motiv

oarecare, m-am gândit la un Daniel foarte mic, care se plimba prin pădure cu mulţi ani în urmă, suflând în puful unei păpădii şi râzând în soare.

ASTA E VIATA

Eram pe *Neptuno,* în largul mării. Dimineaţa devreme. Ibiza se arăta în depărtare ca un vis în verde şi alb. Alberto era cu echipamentul complet de scufundări, dar nu avea încă ochelarii traşi pe ochi şi nici piesa bucală a regulatorului montată, deoarece se uita spre telefonul fiicei sale în timp ce ea îl filma. Mai avea viaţă în el, dar simţea că e ultima dată când e suficient de puternic pentru a face scufundări. Pe scurt, ultima şansă.

— L-ai pornit?

Ea a dat din cap. Marta stătea pe o cutie frigorifică, îndreptând camera înspre el.

— Chiar acum?

— Da.

S-a străduit să zâmbească. Şi-a rostit mesajul mai întâi în spaniolă, apoi în engleză, pentru a se asigura că va fi înţeles de cât mai mulţi oameni.

— Numele meu este Alberto Ribas, a spus el.

îi simţeam tristeţea în timp ce stăteam pe punte. Dar nu în voce. Ba chiar părea destul de oficial, ca şi cum ar fi ţinut o prelegere. însă era slăbit şi obosit. Ceea ce, probabil, nu se putea pune doar pe

seama bolii.

— Sunt biolog marin şi autor al cărţii *La vida imposible.* Convingerea mea puternică este că viaţa inteligentă există şi în alte părţi ale universului. De asemenea, susţin că dovada directă a unor astfel de manifestări pe insula Ibiza a fost trecută cu vederea. Cred cu tărie acest lucru şi convingerea aceasta m-a costat postul şi reputaţia mea academică.

A făcut o pauză. A respirat. Vocea i se frânsese puţin.

— în prezent, sunt pe moarte. Dar sub mine, în Mediterană, se află o entitate extraterestră care a ajuns în ocean în secolul al XlX-lea. Noi îi spunem *La Presencia.*

A aşteptat o clipă, fiindcă un avion zbura deasupra lui.

— *La Presencia* este o forţă pozitivă, care protejează viaţa, trimisă de pe o planetă pe care am numit-o Salacia, după zeiţa romană a mării. A venit în mare pentru că acolo este viaţa. Nouăzeci şi nouă la sută din spaţiul populat de fiinţele vii de pe această planetă, în metri cubi, se găseşte în ocean. De aceea trebuie să avem grijă de el. Şi de aceea se află aici *La Presencia.* Pentru a ne ajuta să protejăm viaţa. Asemenea ierbii de mare din adâncuri, ea protejează viaţa. Orice viaţă. Deşi oamenii tind să-şi imagineze existenţa unei vieţi extraterestre ca pe o ameninţare prădătoare, acest lucru ţine

mai mult de reflexia propriei noastre naturi prădătoare decât de realitatea vieţii neidentificate pe care o întâlnim.

A făcut o pauză şi a privit peste ocean, spre Ibiza şi nisipul auriu din Cala d'Hort şi, mai departe, spre versanţii cu şiruri de copaci.

— înregistrez toate acestea pentru că vreau să nu planeze niciun mister asupra dispariţiei mele. Cred că, pe lângă faptul că se află aici pentru a ne ajuta să ne protejăm lumea, forţele fotonice prin care acţionează *La Presencia* sunt, de asemenea, un portal. Trecerea prin acest portal, spre Salacia, este singurul mod în care pot fi vindecat şi pot avea şansa de a rămâne în viaţă, într-o formă oarecare, aşa că am decis să...

S-a oprit din nou. Mai mult, de această dată.

— *Papă?*

Marta s-a uitat la el din spatele telefonului.

O simţea deja. La fel şi eu. Schimbarea.

— De fapt, nu, a spus el, clătinând din cap, în contradicţie cu sine. Nu. Nu. N-am să spun asta. Nu o fac. E o prostie.

— *Papă?* Ce se întâmplă?

El a respirat. A închis ochii pentru a simţi aerul. Apoi, când i-a deschis din nou, s-a uitat doar la stânca mare, vertiginoasă din spatele nostru. Camera nu-l mai interesa.

— Uitati-vă la ea! Uitati-vă la Es Vedră!

E exact asa cum ar trebui să fie. Noi am făcut asta. Am salvat-o. Asa cum trebuie să rămână. Uitati-vă la forma ei. La contur. Nu-i lipseşte nimic. Nu e nici prea mare, nici prea mică. Aşa a fost şi viaţa mea. Completă. Iar la asta ai contribuit tu, Marta. Şi mama ta. Şi tu, Grace. Şi tu ai făcut parte din ea. Nu îmi doresc să am mai mult decât mi s-a dat, pentru că mi s-a dat enorm de mult. Viaţa mea a avut o formă ciudată, dar sunt mulţumit de ea. E forma care trebuia să fie. Ştiu că Salacia ar putea fi frumoasă. Dar nu sunt salacian. Eu aparţin acestor locuri de pe Pământ. Şi sunt norocos că am cutreierat pe planeta asta frumoasă. Sunt om. Nu vreau să fiu oul de şarpe din măslin, ajuns într- un ecosistem care nu a fost creat pentru el.

Marta nu ştia ce să spună.

— Dar poate, dacă mergi pe Salacia, există o şansă să te vedem din nou, am spus eu. Când o să ne vină vremea. Poţi lăsa o asemenea posibilitate deschisă. Acolo unde există viaţă există şi posibilităţi.

A râs puţin de mine.

— Acum cine vorbeşte ca un magnet de frigider, Grace?

— Ei bine, am ajuns la magneţii de frigider. Cum tu te mândreşti cu sentimentalismul tău, şi eu sunt acum fericită să fiu o femeie sentimentală.

Şi apoi mi-am amintit ceva ce ar fi trebuit să-i spun.

— Christina spune că e bine îngrijită. Că

e cât se poate de sănătoasă. Ai putea avea şi tu parte de asta.

Mi-a zâmbit, ca şi cum aş fi ratat esenţialul.

— Aparţinem acestor locuri. Nu unora din altă galaxie. Christina a avut dreptate să plece pe Salacia. Habar n-avea cine sau ce o vânează. Viata ei naturală era pe cale să fie scurtată cu mulţi ani. Avea mai mult în ea. Eu nu sunt asa. N-am nevoie să mă exilez. S-a terminat. Am dansat, am făcut scufundări şi am iubit mai mult decât oricine. Am fost eu însumi. Următoarele săptămâni o să fie grele. Dar trebuie să rămân aici. Trebuie să rămân şi să fiu cu voi două. Şi să mă bucur de tot ce mi-a mai rămas. Aş prefera o singură zi pe Pământ decât o viaţă întreagă în altă parte. Acesta a fost paradisul meu.

Iar tonul lui avea ceva de concluzie finală. Ceva de neclintit. Care nu putea fi pus în discuţie. Ca stânca de calcar care se ridica din ocean.

S-a aşezat. Obosit. S-a uitat la lada frigorifică a Martei.

— Acum. *Por favor, cielo.* Chiar mi-ar plăcea o limonadă.

VIVE POR MI

Zece zile mai târziu eram în spital. Marta l-a ţinut de mână când a murit. A avut dureri în ultima zi, dar la sfârşit a zâmbit, cu zâmbetul lui obişnuit, arătându-

şi strungăreaţă. Şi a fost un zâmbet sincer. Fiecare părticică din el a zâmbit, iar recunoştinţa pe care o simţea a învăluit întreaga cameră.

Şi-au spus unul altuia cât de mult se iubesc.

De asemenea, el a reuşit să mă roage să am grijă de Marta, dacă rămân la Ibiza. I-am spus că aşa voi face.

— *Vivepor mi,* i-a spus el fiicei sale.

Apoi s-a uitat la mine şi a spus-o din nou. Aceasta a fost ultima lui dorinţă pentru noi. *Trăiţi pentru mine.*

Marta a plâns. Partenera ei, Lina, se întorsese la Ibiza şi s-au îmbrăţişat câteva minute, timp în care Marta a suspinat cu capul pe umărul ei. Apoi mi-au făcut semn să mă alătur îmbrăţişării şi eu m-am dus şi am simţit durerea Martei atât de puternică şi de reală, încât corpul i se convulsiona. Ea a simţit totul. Dar nu a tresărit de durere. A urlat ca un lup în lumina lunii, în acel spital steril, reluând în mod ciudat urletul tatălui ei atunci când l-am întâlnit prima dată. Animale pline de tandreţe. Iar eu, în tăcere, mi-am reiterat promisiunea pe care tocmai io făcusem lui Alberto. *Voi fi aici pentru tine, Marta. Voi face tot ce pot.* Şi am rămas acolo şi am lăsat-o să plângă. Ceea ce uneori este tot ceea ce trebuie să faci.

CENUŞA

După lăsarea întunericului, i-am împrăştiat cenuşa în mare. Apa strălucea puţin. Un murmur de lumină venea de pe fundul ei. Mi-am permis un gând nostalgic, acela că poate *La Presencia* îl duce pe Salacia. Fie că îi plăcea sau nu ideea. Reconfigurându-i atomii şi trimiţându-l prin gaura de vierme. Sau poate doar ne-a spus la revedere, aşa cum făceam şi noi.

Am stat o vreme în barcă. Marta adusese un stereo şi alcătuise un playlist cu melodii care însemnaseră foarte mult pentru el. Au fost Bob Marley, *Rédemption Song,* un vechi cântec catalan, absolut superb, numit *Per Una Cançô,* de Maria del Mar Bonet, Talk Talk, *Its My Life,* The Cure, *The Last Day of Summer,* Fleetwood Mac, *Landslide,* José Padilla, *Adios Ayer,* Rolling Stones, *Beast of Burden.* Şi o melodie numită *Promised Land,* pe care Marta şi Lina au dansat în barcă.

Amândouă m-au ridicat în picioare.

— Hai, Grâce! a spus Marta, cu mintea invadată de un întreg univers de emoţii. Hai să dansăm!

Şi am dansat. Apa era suficient de calmă pentru ami putea păstra echilibrul. Şi, după ce cântecul s-a terminat, ea s-a întors către mine şi mi-a spus:

— Nu vreau să-l uit.

— N-ai să-l uiţi, i-am răspuns. Mi-e dor de fiul meu şi de soţul meu în fiecare zi, dar îi văd mai clar ca niciodată. îmi amintesc de vremurile bune şi sunt recunoscătoare că le-am trăit.

— Te iubesc, Grace. îţi mulţumesc.

Şi ne-am îmbrăţişat şi am simtit o amintire din copilărie, cu tatăl ei, care o ducea împreună cu mama ei la Tormentera, cântându-i.

— Ar trebui să te duci şi tu acolo, a spus ea, ştiind ce vede mintea mea. La Tormentera. Ţi-ar plăcea.

SE INTAMPLA

Marta şi cu mine am convenit să-l hrănim pe Nostradamus cu rândul. în fiecare dimineaţă mă urc în Fiatul Panda, mă duc şi îi torn o porţie de ovăz în bol, iar el este pe cât de recunoscător poate fi o capră. Ceea ce nu este mult, dar tot este ceva.

Când ieşeam pe uşă într-o dimineaţă ca să plec într-acolo, am observat ceva. Nu numai că planta – *Nolletia chrysocomoides* – crescuse şi era plină de cele mai rafinate flori galbene, în formă de inimă, ci mai apăruse una ceva mai încolo, pe terasă, crescând prin crăpăturile dalelor. Şi încă una la mică distanţă. Şi încă una, şi încă una. Nouă în total.

Era o zi de marţi.

Apropo, în fiecare marţi[5] iau barca din Ibiza Town către Formentera şi îmi petrec ziua acolo, aşa cum mi-a recomandat Marta. Doar pentru o escapadă. Călătoria durează mai puţin de jumătate de oră, aşa că am destul timp chiar şi după ce hrănesc o capră. Iar pe Formentera nu se întâmplă nimic. Asta e şi ideea. Bine, vreau să spun că nu se întâmplă nimic enervant, dar în realitate se întâmplă, la fel ca oriunde. Aerul se întâmplă. Cafenelele solitare.

Tufele de ienupăr. Se întâmplă lanuri de grâu. Dune de nisip. Saline. Se întâmplă oi. Lagune. Şi eu.

Alberto a vrut ca toti să ne trăim viata. Şi mă bucur să pot spune că, de bine, de rău, mă simt vie aici. Un oaspete norocos pe această mică insulă fascinantă şi atât de diferită. Este dulce-amar să fiu prezentă când atât de mulţi oameni la care am ţinut sunt absenţi, inclusiv Alberto (chiar şi mirosul de Hawaiian Tropic mă face să mă gândesc la el). Dar aşa învingem moartea. învingem moartea trăind cât timp suntem aici. Moartea poate fi infinită, dar, după cum ştim, infinitul este un concept relativ. Putem crea un infinit mai mare, din viaţa noastră. Prin *simţire.* Şi, în fiecare zi, eu simt. Profund şi intens. Recunoştinţă. Faţă de Ibiza, de Spania, de lume, de oameni, de natură, de viaţă, de forţele ascunse ale universului. Ceea ce mă face să vreau să ajut în continuare la protejarea şi la preţuirea a tot ceea ce se înseamnă în natură.

MIERLA ALBASTRA

Spuneai în e-mailul tău că te simţi în întuneric şi ai nevoie de lumină. Ei bine, nu te grăbi. Va veni. Uneori lumina este acolo şi nu ne dăm seama. Oamenii navighează în fiecare zi peste *La Presencia* şi forţele sale fotonice şi nu-şi dau niciodată seama.

Ceea ce pare imposibil acum nu va rămâne aşa pentru totdeauna. Dar nu te gândi la vremurile rele ca neavând vreo legătură cu cele bune. întunericul este cel care ne ajută să vedem lumina. Avem nevoie de acest contrast. Nu vedem toate stelele în timpul zilei, nu-i aşa?

Apropo de stele, am avut ieri o conversaţie interesantă cu Marta.

A venit să mă ajute în grădină. E doar un mic petic de pământ, dar începe să arate minunat. Florile cândva dispărute au fost doar punctul de plecare. Marta a vrut să mă ajute. Mi-a spus că nu există nimic mai vindecător decât grădinăritul şi cred că are dreptate. Este ceva unic în a-ţi băga mâinile în pământ şi a încerca să cultivi viaţa, care te face să te simţi fundamental conectat cu totul. Marta a adus cu ea câteva plante. Un tufiş mic de hibiscus plin de flori rozalii-roşiatice pe care le

cumpărase de la magazinul de grădinărit, împreună cu nişte levănţică şi nişte ierburi în ghivece – pătrunjel, mentă, busuioc, rozmarin. Toate arată de minune, cu puţin ajutor de la apa din borcanul de măsline.

Miros divin.

în orice caz, vorbeam despre matematică. Despre succesiunea Fibonacci şi despre modul în care spiralele acesteia sunt vizibile în frunzele şi petalele plantelor şi florilor. Mi-a spus că şi ea, asemenea mie, găsise întotdeauna confort în matematică – unul dintre lucrurile care o conduseseră către o carieră în astrofizică –, dar abia recent a înţeles de ce subiectul e atât de terapeutic pentru ea. Datorită faptului că în matematică îti dai seama că echilibrul şi simetria sunt, de fapt, în orice, chiar şi atunci când se simte ca haos ori durere.

— Grecii antici venerau matematica pentru că o vedeau ca reprezentarea unor idealuri, a spus ea, aproximativ cu aceste cuvinte. A fost întotdeauna legată de religie fiindcă era considerată mai pură decât viaţa obişnuită. De aceea şi Pitagora a fost un fel de conducător spiritual. Dar cred că *La Presencia* ne-a ajutat să înţelegem că puritatea matematică este peste tot. Suntem înăuntrul ei. Nimic nu e întâmplător. Nici viaţa, nici moartea. Nu e nici măcar aleatoriu. Nici măcar noi două, aici, transformând pământul ăsta într-o grădină. Toate se leagă. Totul face parte

dintr-un întreg. O superbă urzeală. Raiul nu este altundeva. Nici toţi cei pe care i-am pierdut. Suntem legaţi de ei. Legăturile sunt în noi. Are sens ce spun?

— Da, i-am răspuns. Are sens în totalitate.

Şi am spus-o cu convingere, pentru că în faţa ei trebuia să spun ce gândesc, altfel mi-ar fi citit mintea, la fel cum şi eu o puteam citi pe a ei.

Oricum, chiar şi după ce a plecat, m-am uitat la grădina asta modestă, dar minunată, şi am simţit – mai mult decât oricare dintre lucrurile ciudate care se întâmplaseră – că aceasta e adevărata schimbare care avusese loc. Grădinăream din nou.

Şi nu era doar asta. Era şi interiorul. Am reparat casa. M-am întors la piaţa hippy de la Las Dalias şi am cumpărat de la Sabine tabloul cu Es Vedrâ. Şi un tablou cu un fruct. Acum am o portocală uriaşă atârnată în dormitor. Am cumpărat şi alte flecuşteţe – nişte haine în culori mai vii – din banii câştigaţi dintr-o a doua excursie la cazinou.

Totuşi, nu am vrut să elimin complet amintirea Christinei, aşa că m-am gândit cum să o preţuiesc mai degrabă.

M-am dus la spălătoria din Ibiza Town şi am dat la curătat covorul boem şi cuvertura Christinei. Au ieşit frumoase, iar eu am şters praful de

pe ventilatorul mare din sufragerie şi am spălat gresia. Pianul vechi de lângă fereastră încă umplea jumătate din cameră, dar nu am vrut să scap de el, aşa că am făcut altceva. Am început *să cânt* la el.

Da, ştiu să cânt la pian acum. îmi vine uşor. Iar cel mai mult îmi place *Blackbird.* Totuşi, voce încă n-am. *La Presencia* este puternică, dar nu într-atât. Şi să-ţi mai spun ceva. Cândva mi se păreau de prost-gust tatuajele. Dar mi-am schimbat părerea. Am fost recent la salonul de tatuaje din Playa den Bossa. Am luat cu mine desenul lui Daniel cu mierla albastră, pe care mi-l dăruise de Ziua Mamei, şi am cerut o versiune a ei pe încheietura mâinii. Aşa că acum, de câte ori văd o bicicletă roşie, doar mă uit la încheietura mâinii şi îmi amintesc ceea ce a fost bun.

Este cu adevărat drăguţă. Zboară cu mine peste tot.

VALVATAIA

Ieri a plouat.

Am fost la Santa Gertrudis. Tocmai făcusem cumpărături. Am ieşit şi ploua. Picăturile cădeau grele şi m-au mângâiat. Maşina mea era parcată puţin mai încolo, aşa că am mers de-a lungul afişului decolorat cu Lieke la Amnesia, iar o clipă mai târziu am trecut pe lângă o vilă care deborda de bougainvillea roz şi magenta şi

care avea o piscină, vizibilă printr-o poartă. M-am oprit şi am privit picăturile care săreau şi dansau în apă. Un fel de percuţie. M-au hipnotizat pentru o clipă. Am ridicat privirea spre cer, am deschis puţin gura şi m-am bucurat de gustul mineral al ploii. încerc să fac asta acum. Să mă bucur de fiecare moment, oricât de nebunesc ar părea pentru ceilalţi trecători.

Vezi tu, cu puţin timp înainte să moară, stăteam pe plajă cu Alberto. Mâneam pepene verde împreună. Părea mai bătrân şi mai slab şi avea ceva dureri. Dar arăta suficient de calm, de înţelept şi de frumos în lumina stinsă, mai mult filozof decât pirat, în timp ce stăteam şi priveam cel mai măreţ şi mai complex apus de soare.

I-am spus că simt o responsabilitate. Aceea de a merge în pădurea tropicală amazonianâ sau în Antarctica, sau în Africa ecuatorială, sau în alt loc unde mi-aş putea folosi abilităţile oferite, dar ştiam că acestea sunt mai puternice aici, lângă *La Presencia.*

— Ea vrea să rămâi aici, a spus el.

— Ştiu. Cred că o să rămân.

S-a oprit. Am stat în tăcere, în timp ce el privea cerul de deasupra apei şi Es Vedră.

— Pare un miracol, a adăugat el după un timp. Ibiza are în fiecare zi asemenea apusuri, dar nu le-am dat mare importanţă. Cum se poate explica asta?

Se putea.

— Galileo a numit matematica limbajul

cărţii naturii. Şi suntem prinşi în această carte. Suntem cuvinte în această limbă. Deci e greu să citim, să absorbim şi să apreciem ceea ce suntem în interior, lucrurile cu care suntem familiarizaţi. Asa cum a spus Marta, există tipare peste tot.

— Tipare, da. Sună a Marta. Presupun că ăsta e unul dintre ele.

Mă gândisem la asta. Matematica recurentă a lumii naturale. Spiralele Fibonacci găsite în vârtejuri şi în conurile de pin create de balenele cu cocoaşă în Antarctica pentru a-şi captura prada. Vasele noastre de sânge modelate ca un fulger în zigzag şi ramurile răsucite ale copacilor. Cosmosul este ţesut din structuri fractale, iar noi, la fel. Nu suntem singuri în univers şi nu suntem singuri pe Pământ. Suntem conectaţi nu doar unul cu celălalt şi nu doar cu primatele, ci cu *orice.* Cu o capră, cu un homar, cu seminţele unei păpădii. Spuneai că te simţi ca într-un tipar. O secvenţă. Şi asa şi este. Dar această secvenţă este vastă şi magnifică. Te conectează la fiecare element din univers. Şi într-o zi te va surprinde cu imensitatea ei.

O vagă urmă de lumină era încă pe cer, în timp ce stăteam pe plajă. Un roşu straniu şi intens, sângerând în întuneric.

— Cerul pare atât de liniştit, am spus. Chiar dacă în curând se înnoptează.

Alberto m-a corectat.

— Nu te gândi la noapte, Grace. Nu încă.

Şi m-am uitat la cerul roşu. Şi am simtit

atât de
puternic minunea din el! De parcă ar fi fost periculos doar să inspir, pentru că aş fi putut să mă dizolv în univers.

— Da, am încuviinţat. O minune.

Vreau să înţelegi aceste momente. Ele sunt peste tot în jurul nostru, pe planeta asta a noastră, atât de familiară şi totuşi atât de străină. în fiecare picătură de ploaie şi particulă de lumină împrăştiate. Viaţa cântă şi arde. Chiar şi atunci când suntem amorţiţi, când ne ascundem de ea, când este prea zgomotoasă şi prea dureroasă, când nu suntem echipaţi cum se cuvine pentru a o putea simţi – ea este acolo, aşteaptă, pentru a fi preţuită şi protejată, gata să ne ofere cel puţin încă o explozie de frumuseţe înainte de căderea nopţii.

Dragă Maurice,

Ştiu că am făcut clic pe trimitere abia acum zece minute şi ştiu că nu vei fi citit încă manuscrisul, dar am vrut să-ţi mai spun un lucru despre el.

Descriu o mulţime de lucruri despre care suntem învătati să credem că sunt fantastice şi chiar imposibile. Puterile paranormale. Forţele de protecţie din adâncul oceanului. Am experimentat toate aceste lucruri, dar niciunul dintre ele nu este mai mult sau mai puţin remarcabil sau ridicol decât tot ce există deja aici.

Gustul de suc proaspăt de portocale. O smochină. Vederea unei flori. Sunetul muzicii. O rază de soare pe podea. Pisici şi câini, şi capre, şi şopârle, şi delfini. Chipul lui Harrison Ford. Imaginează-ţi că ai fi de pe o planetă care nu ar avea niciunul dintre aceste lucruri. Imaginează-ţi cât de uimitor ar părea totul. Cu cât nesaţ am privi tot ceea ce am avea în faţa noastră. O imagine a unui apus de soare nu ar mai părea niciodată banală. O simplă plimbare într-o livadă ar fi o utopie. O adiere de răcoare, într-o zi fierbinte, ar fi ca un câştig la loterie. Fiecare cântec al păsărilor ar fi o simfonie.

Ar trebui să ne privim pe noi înşine ca extratereştri, Maurice, fiindcă asta suntem pentru restul universului.

Dragă Maurice,

De asemenea – ar fi trebuit să-ţi spun –, dacă vrei să mă vizitezi, te rog să-mi dai de veste. Ar fi minunat, îţi doresc numai bine. îţi doresc totul. Simt că în viată îţi va merge bine.

Prietena şi profesoara ta,

Grace Winters

P.S.: Există în Lincoln un bungalou de care nu mai am nevoie. Sunt sigură că ai putea obţine un preţ bun pe el. Nu ai pomenit de grijile tale financiare – doar ai scris „sunt şi alte lucruri” – dar eu ştiu ce probleme ai, la fel cum ştiu şi tot felul de alte lucruri pe care nu mi le spune nimeni. Sper că bungaloul te va putea ajuta să le rezolvi. Sunt prea multe amintiri acolo şi aş vrea să ţi-l dau. Vezi tu, cândva mi-a fost lăsată o casă, în Spania, şi a fost un gest care mi-a schimbat viaţa. Aşa că aş vrea să fac un gest similar pentru tine. La urma urmei, ştiind ce pot face acum într-un cazinou, nu mai trebuie să-mi fac griji pentru bani.

Dragă Grace,

Ştiu că ţi-am spus asta de multe ori, dar încă nu pot să-mi exprim pe deplin profunda recunoştinţă pentru bungalou. M-am gândit că ai vrea să afli că ieri am ajuns la o înţelegere pentru vânzare. Gestul tău a fost, cu adevărat, unul care mi-a schimbat viata şi acum o voi putea ajuta şi pe sora mea.

De asemenea, vreau să-ţi mulţumesc pentru povestea ta. N-ar fi trebuit să cred nimic din tot ce mi- ai scris şi totuşi am crezut, cumva, totul. M-ai ajutat să sparg tiparul. Sau măcar să trec la unul mai bun. Aşadar, voi veni la Ibiza. Voi porni într-o aventură şi voi lua un tren până la Dénia, apoi feribotul. Am auzit că e mai bine să vii cu barca. Voi fi acolo în a doua săptămână din septembrie. Am o presimţire bună în legătură cu asta. Poate chiar o premoniţie. Aseară am visat marea. Strălucea. Poate că mă cheamă, aşa cum te-a chemat şi pe tine.

Ne vedem curând, sper.

îţi mulţumesc din suflet. Maurice

MULŢUMIRI

Toate cărţile sunt rezultatul unui efort de echipă. Aceasta în mod special. Am destul de mulţi oameni cărora trebuie să le mulţumesc.

în primul rând, genialului meu redactor, Francis Bickmore, cu care am lucrat la fiecare carte, de la *Familia Radley,* acum cincisprezece ani, care ştie întotdeauna cum să mă ajute să dezvălui povestea cel mai bine şi îmi permite să-mi dezvolt cele mai ciudate idei. De asemenea, am fost foarte norocos, încă de la început, să beneficiez de contribuţia editorilor mei internaţionali, inclusiv de comentariile nepreţuite ale unor minţi strălucite, cum ar fi Patrick Noian, Doris Janhsen şi Iris Tupholme. îi sunt la fel de recunoscător agentului meu, Clare Conville, o legendă literară, care, din fericire, a intrat în acest joc încă de la început şi a înţeles ce încercam să fac.

Vreau să le mulţumesc, ca întotdeauna, lui Jamie Byng şi tuturor celor de la Canongate Books. Mulţumesc echipei strălucite şi indispensabile formate din Jenny Fry, Alice Shortland, Lucy Zhou, Jessica Neale, Charlie Tooke, Vicki Rutherford, fo Lord şi Sasha Cox.

Cu micile citate în limba spaniolă am

fost ajutat de minunata Silvie Varela, care şi-a aruncat cu amabilitate privirea asupra dialogurilor.

Şi, ca întotdeauna, trebuie să îi mulţumesc Andreei Semple. Primul meu cititor, primul meu redactor, cel mai bun prieten al meu – ca să nu mai spun că ea mi-a fost alături în momentele mai bune sau mai rele ale primilor noştri ani în Ibiza. Şi lui Pearl şi Lucas, pentru că m-au suportat în încercarea mea de a-i cointeresa cu privire la ierburile marine şi istoria Spaniei.

Această carte este, în mod evident, rodul iubirii mele pentru Ibiza şi vreau să le mulţumesc tuturor celor pe care îi cunosc şi i-am cunoscut pe acea insulă. De când m-am stabilit şi am lucrat acolo prima dată, în anii ’90, până la redescoperirea acestei iubiri în ultimii ani. Sunt recunoscător numeroşilor prieteni, vechi şi noi, pe care i-am întâlnit acolo, dar şi locului în sine. Această insulă magică, mistică, multifaţetată din Marea Mediterană, care sfidează întotdeauna orice percepţie preconceputâ.

Şi as dori să le mulţumesc oamenilor care muncesc din greu la protejarea ecologică a insulei. în special, vreau să menţionez Ibiza Preservation (ibizapreservation.org), care de aproape

două decenii lucrează pentru a apăra habitatul insulei, cu proiecte- cheie pentru protejarea populaţiei de şopârle, reducerea poluării cu plastic în Ibiza şi Formentera şi apărarea pajiştilor cu iarbă marină Posidonia, vitală, dar pe cale de dispariţie, împotriva poluării, a avariilor cauzate de bărci şi a urbanizării de coastă.

Nu în ultimul rând, vreau să îţi mulţumesc tie, cititorule. Sunt foarte norocos să te am şi să îţi împărtăşesc poveştile mele. Mă îndepărtasem de scris timp de câţiva ani. Dar sprijinul cititorilor a contribuit la apariţia acestei poveşti. Sper că ţi-a plăcut. Mulţumesc. *Gracias por todo.*